

Hồng Tuyển Ký

Contents

Hồng Tuyển Ký	2
1. Chương 1: Hoàng Hậu Hủ Nữ	2
2. Chương 2: Quyền Lực Của Hoàng Hậu	5
3. Chương 3: Mật Thám Tiểu Hạo	8
4. Chương 4: Nan Đề Của Cẩm Quốc	12
5. Chương 5: Mê Hoặc	16
6. Chương 6: Lời Trong Cơn Say	19
7. Chương 7: Phong Ba Nổi Lên	24
8. Chương 8: Tứ Hôn Phong Ba (thượng)	28
9. Chương 9: Tứ Hôn Phong Ba (hạ)	32
10. Chương 10: Tổ Tình	37
11. Chương 11: Lão Gia Tử	41
12. Chương 12: Thần Tích	46
13. Chương 13: Hôn Lễ	50
14. Chương 14: Về Nhà Mẹ Đẻ	54
15. Chương 15: Đại Tẩu Không Phải Là Chương Ngại	57
16. Chương 16: Trao Đổi	60
17. Chương 17: Dụ Dễ	64
18. Chương 18: Tâm Loạn	68
19. Chương 19: Tin Tức Xấu	72
20. Chương 20: Ngoài Ý Muốn Trong ‘ngoài Ý Muốn’ (thượng)	76
21. Chương 21: Ew719418787vn	81
22. Chương 22: Đoàn Sứ Giả Đáng Thương	85
23. Chương 23: Mồm Mép Hủ Nữ	89
24. Chương 24: Phát Hiện	93
25. Chương 25: Lại Một Đôi	97
26. Chương 26: Cái Gọi Là Trục Giác	101
27. Chương 27: Người Tính, Trời Tính	104
28. Chương 28: Tầm Nhìn Xa Trông Rộng Của Vệ Ảnh	109
29. Chương 29: Bệnh Thật Bệnh Giả	112
30. Chương 30: Đế Hậu Ngả Bài	118
31. Chương 31: Chứng Nhận Tử Vong	122
32. Chương 32: Tín Vật Định Ước	126
33. Chương 33: Mưu Kế	129
34. Chương 34: Lên Đường	133
35. Chương 35: Phiên Nào Của Giai Đoạn Trưởng Thành	137
36. Chương 36: Điều Khiển Từ Xa	141
37. Chương 37: Giao Du	145
38. Chương 38: Kích Thích	148
39. Chương 39: Bị Lộ	151
40. Chương 40: Vô Đề	155
41. Chương 41: Lời Kịch Cùng Cố Sự	159

42. Chương 42: Vì Tốt Cho Người	163
43. Chương 43: Khắp Nơi Gửi Thư	167
44. Chương 44: Lộ Trình Mới	171
45. Chương 45: Người Của Quá Khứ	175
46. Chương 46: Chuyện Cũ Cùng Quyết Tâm	179
47. Chương 47: Thâm Tình Gặp Lại	183
48. Chương 48: Đại Diễn Hồn Loạn	187
49. Chương 49: Vượt Trước Một Bước	191
50. Chương 50: Tâm Nguyên Của Phượng Tê	195
51. Chương 51: Thánh Mẫu Dao Động	200
52. Chương 52: Thành Thân	203
53. Chương 53: Tin Gấp Từ Ma Giáo	207
54. Chương 54: Song Tử, Cảnh Thiệu	210
55. Chương 55: Làm Phản Thất Bại	214
56. Chương 56: Yêu Nhiều	219

Hồng Tuyền Ký

Giới thiệu

Edit: Liar. Thể loại: Xuyên việt giá không, cổ trang cung đình, hủ nữ xuyên hoàng hậu tai họa khắp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-tuyen-ky>

1. Chương 1: Hoàng Hậu Hủ Nữ

Lúc người vừa mở to mắt liền phát hiện mình xuyên qua, người sẽ làm như thế nào?

Nữ nhân vật chính của chúng ta sẽ...nhắm mắt lại tiếp tục ngủ thêm một giấc.

Kháo! Người chỉ nói không thì dễ nghe lắm! Nếu người từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đều vừa đau vừa tê vừa mỏi, nói ngủ chính là khách khí, trên thực tế phải gọi là hôn mê!

Được rồi, nàng hôn mê phần của nàng, chúng ta nói một chút nàng trước kia là người như thế nào.

Nàng trước kia...là nữ, nói như vậy mặc dù có chút thừa, chủ yếu là để cho thấy bài này không phải nam xuyên nữ. Nàng trước kia là hủ nữ, đây cũng không phải lời thừa, chủ yếu là để cho thấy bi ai đời nam nhân của nàng về sau.

Hủ nữ không đáng sợ, hủ nữ có quyền có thể mới là đáng sợ. Trước kia nàng cùng lắm cũng chỉ là lên mạng viết văn, phổ độ càng nhiều nữ nhân trở thành hủ nữ, cổ vũ càng nhiều nam nhân nhào vào vòng tay ôm ấp của nam nhân. Hiện tại...

Cảnh tượng mà ánh mắt đầu tiên chưa nhìn thấy rõ bây giờ đã hoàn toàn tinh tường, giường gỗ, rường cột chạm trổ, màn tơ lụa, toàn màu vàng sáng, trên người là chăn bông, không phải chăn thông khí siêu nhẹ. Cộng lại bằng: cổ đại. Bài trừ một tỷ lệ cực kỳ nhỏ bé rằng nơi này là nhà của một vị đam mê cổ trang nào đó, khả năng nàng xuyên về thời cổ đại có thể nói là rất lớn.

Tựa hồ...nàng còn rất có tiền, nội y còn có chăn trên người sờ sờ đều thật thoải mái a ~ hoa văn đến là phức tạp a

~Cẩn thận ngẫm lại, hẳn là vẫn còn chút ký ức đi, bằng không giả mắt trí nhớ đúng là rất phiền toái, dù sao trong nhà càng có tiền người trong nhà sẽ lại càng không phải là đèn cạn dầu.

Tác giả phúc hậu một phen, nữ nhân vật chính của chúng ta tìm được tư liệu thân phận mà nàng muốn. Sau đó người nào đó lập tức khinh thường bĩu môi, khinh bỉ nguyên chủ nhân của thân thể này một phen.

Đầu tiên, thân thể này đúng là nữ tính, điều này làm cho vị hủ nữ nào đó vô cùng tiếc nuối, hơn nữa thân là nữ nhân ở trong hoàn cảnh rõ ràng là thời cổ đại nhìn thế nào cũng thấy thiệt thòi, hơn nữa thế giới này lại không phải nữ tôn.

Tiếp theo, thân thể này đã có chủ rồi, nàng không có biện pháp thực hiện giấc mộng tình hoài Mary Sue hồn nhiên ngây thơ trước khi thành hủ về một vương tử ngựa trắng ngựa đen hoặc là ngựa vằn gì đó vì một cái nhũ mày một nụ cười duyên của nàng mà lên núi đao xuống biển lửa không cần giang sơn không cần gia đình không cần huynh đệ chỉ chờ mong nàng liếc mắt nhìn hẳn một cái năm xưa nữa.

Bổ sung tiếp, chức vị của lão công thân thể này là hoàng đế, nàng muốn leo tường cũng không có biện pháp leo.

Cuối cùng, thân là một hủ nữ dựa vào YY mà sống, sau khi tìm tòi tất cả trí nhớ rồi, nàng đối với cuộc sống bản cùng đơn điệu của nguyên chủ nhân thân thể này siêu cấp khinh bỉ.

Hoàng hậu nha! Nàng ta một không trời được tim lão công mình để hậu cung ba nghìn chỉ nàng ta là duy nhất; hai không có tài trị quốc xử lý công việc để văn võ cả triều phải khen ngợi trở thành Võ Tắc Thiên thứ hai; ba không có thanh danh hiền lành thực đức, không xứng ngôi mẫu nghi thiên hạ, danh tiếng điều ngoa lan xa hải ngoại; bốn không có con nối dòng, hại nàng cho dù muốn chơi tranh đoạt luân lý cung đình cũng không thành. Quá thất bại.

Bất quá thật ra cũng không phải không có gì thú vị nha ~ thân thể này tuy rằng không có kinh lịch gì đặc biệt, nhưng là lão mụ của thân thể này có a

~Lão mụ của nàng tên là Phượng Dao, chắc chắn, nghe một chút cái tên này đã biết là một đại mỹ nhân, đại mỹ nhân sinh ra trong một trung hộ, chuẩn xác mà nói vốn là trung hộ, sau khi sinh mỹ nhân thì đã thành tiểu hộ rồi. Gia đạo sa sút, may mắn lão cha của mỹ nhân và lão ba của mỹ nam có một chút quan hệ mới không trực tiếp sa sút nốt thành không có hộ. Vì thế lão cha của mỹ nhân trong cơn xúc động hứa gả luôn mỹ nhân mới sinh ra cho mỹ nam vừa tròn bảy tuổi (chính là lão cha của nàng bây giờ).

Hiện tại lão cha của nàng là thừa tướng quan bá cực phẩm, thế nhưng lúc đó thì không phải a, lúc ấy gia đạo nhà mỹ nam tuy rằng không sai nhưng cũng không thịnh cực một thời như bây giờ, hai nhà xem ở quan hệ đôi bên liền chấp nhận hôn sự này.

Mỹ nam mỗi ngày một lớn, anh tuấn tiêu sái, văn võ song toàn, mỹ nữ cũng mỗi ngày một lớn, cầm kỳ thi họa, xinh đẹp vô song. Lang tài nữ mạo, cũng là một đoạn giai thoại.

Mỹ nữ năm 15 tuổi ra ngoài đập thanh, gặp được một siêu cấp mỹ nam đối với nàng nhất kiến khuynh tâm. Cổ tình siêu cấp mỹ nam này còn chính là thái tử đương triều. Càng cổ tình chính là, thái tử cùng với mỹ nam lớn lên bên nhau, quan hệ thực sự thân thiết, mỹ nam thậm chí còn từng cứu mạng của thái tử mỹ nam.

Lúc thái tử theo đuổi mỹ nữ theo được một nửa thì phát hiện mỹ nữ chính là nữ nhân của tử đảng (bạn thân, đại loại là cùng phe cánh trung thành) của mình, hơn nữa nữ nhân này một khóa phương tâm đều dốc hết lên người tử đảng, nửa điểm cũng không chia cho mình. Vì thế rất thống khoái rút đao đoạn tình, sau khi bản thân đau lòng đến chảy máu đủ tròn một chậu, chúc phúc cho hảo hữu cùng mỹ nữ mà mình

coi trọng, cũng vào ngày bọn họ đại hôn, miệng vàng lời ngọc ưng thuận hứa hẹn: “Vị trí hoàng hậu vĩnh viễn giữ lại cho nữ nhân Phượng gia.”

Đương nhiên lời này mà để cho người khác nghe được khẳng định sẽ cho rằng hàng này đang nguyên rửa hảo hữu của mình nhanh chết để tiện đường lấy di sương (bà góa) nhà người ta vào cửa.

Bất quá mỹ nữ cũng như mỹ nam đều là người thực sự hiểu thái tử, biết ý tứ chân chính trong lời của hắn, cho nên trừ bỏ dập đầu tạ ân ra thật cũng không có cầu huyết nào khác.

Mười năm sau, thân thể hiện tại của bản cô nương sinh ra. Mỹ nam ngay lúc đó dứt khoát quyết định cho nữ nhi theo họ mẹ, thuận tiện chú thích một câu, mỹ nam họ Lý.

Nữ nhi Phượng gia vừa trắng tròn, thái tử mỹ nam lúc này đã là hoàng đế lại đến nhà, ngự bút ban thưởng nữ oa tên là Phượng Tê, ý là chim phượng hoàng này hoàng gia bọn họ giữ lại (chữ Tê có ý là dừng lại, đỗ lại). Hơn nữa cũng đến chỉ hôn, chỉ Phượng Tê, cũng chính là bản cô nương hiện tại, cho nữ tử tám tuổi của hắn, Cảnh Diễm, cũng chính là hoàng đế hiện tại.

Gi? Người cảm thấy cố sự của Phượng Dao không có gì để mà xem? Sai! Mọi người hãy ngẫm lại tự thuật của ta lần nữa, tự thuật trên từ đầu đến cuối đều không nói mỹ nam lão cha thích Phượng Dao nga

~Kết hợp với cảnh chung sống luôn lạnh lùng thản nhiên của lão cha với lão mẹ trong đầu Phượng Tê, lại kết hợp với lúc lão mẹ hương tiêu ngọc vẫn nằm Phượng Tê bảy tuổi lão cha vẫn không có vẻ gì đặc biệt. Tuy rằng lúc tiên đế băng hà bởi vì văn võ cả triều đều khóc còn thảm hơn chết thân cha không có tính tham khảo, nhưng kết hợp với phân tích chung cục của linh hồn nữ hiện tại trong thân thể Phượng Tê, nàng vẫn rút ra được phán định cuối cùng...

Tiên đế a ~ người chết quá sớm rồi ~ đáng tiếc a

~Được rồi, chuyện đời trước tạm gác sang một bên, dù sao bọn họ cũng đều là người bạc mệnh, có ba thì đã chết mất hai rồi. Nói một chút về người còn sống đi, Phượng Dao sinh cho Lý Diệp (mỹ nam lão cha) hai hài tử, một là trưởng tử Lý Mộ, là một tướng quân, trong tay có chút binh quyền, nhiều năm xa nhà đánh giặc. Lại nói cái tên này của ca ca nàng cũng là khởi nguyên khiến nàng phải YY, Lý Mộ, người có gì để mà mộ? Trừ bỏ cái người người vĩnh viễn mộ không được kia ra người còn có cái gì cần mộ đâu? Nga ha ha ha

~Còn có thứ hai chính là nàng, Phượng Tê. Sau khi Phượng Dao mất Lý Diệp vẫn chưa tái giá, bất quá hắn còn có một thị thiếp thông phòng sinh được một tiểu nhi tử mới 11 tuổi tên là Lý Giác (chữ giác ghép từ hai chữ ngọc). Song ngọc thành bảo, thực sự phù hợp để huấn luyện thành trâu thành ngựa cho đại nhi tử nhà đại hộ kế thừa gia nghiệp, mềm dẻo như cỏ không chết là tốt rồi. Tiểu nhi tử chỉ dùng để sung ái, muốn cái gì cho cái đó, miễn là không đòi gia nghiệp thì người chính là bảo bối. Nghe nói cha cũng đích xác thực sự cưng chiều tiểu đệ nàng.

Đúng rồi, nàng còn có chất tử (cháu), về chuyện này nàng cảm thấy đại tẩu thật vĩ đại, đại ca từ lúc còn rất trẻ đã ra chiến trường, làm quân tẩu vô cùng không dễ dàng a, cái thời đại này ngay cả điện thoại cũng không có, chờ cái tên đầu gối trong óc chỉ có chiến trường kia nhớ ra mà viết một phong thư nhà phỏng chừng đã chiến sự yên tĩnh sắp được về luôn rồi. Chất tử nàng hình như tên là Lý Duệ (). Đúng là giết người, ai đặt tên cho hài tử kia vậy? Nhiều nét như vậy hài tử học viết sẽ vất vả đến cỡ nào a

~Đáng tiếc, Phượng Tê quanh năm ở chốn thâm cung, đối với nhà mình cũng không phải thực sự quan tâm, ngay cả tiểu chất tử mấy tuổi cũng nhớ không rõ, càng đừng nói đến chuyện biết cái tên chết tiệt có thể gây ra bóng đen tâm lý cho tuổi thơ của hài tử như vậy là ai đặt ra.

Lúc trước cũng đã nói, tính tình điêu ngoa của Phượng Tê nổi tiếng xa gần, thậm chí còn theo bước chân viễn chinh của đại ca nàng mà lưu truyền sang ngoại quốc. Chuyện này cũng không có biện pháp a, người ngấm lại nàng vừa ra sinh ra đã có mệnh hoàng hậu, ngay cả hoàng đế hiện tại cũng là bởi vì nàng ra đời mới được phong làm thái tử để chỉ hôn. Bao nhiêu người nịnh bợ nàng, hơn nữa có thân phận hoàng hậu đề nặng, vô luận là nữ giáo hay là phụ mẫu cũng không tiện quá mức nghiêm khắc, cho nên mới dẫn đến tính cách điêu ngoa của Phượng Tê ngày hôm nay.

Loại tính cách này sẽ được hoàng đế thích sao? Đương nhiên sẽ không. Loại tính cách này sẽ làm cho nam nhân lên được đề vị có công lao của nàng đối với nàng vài phần kính trọng sao? Đương nhiên cũng sẽ không.

Cho nên mới nói quan hệ giữa hoàng hậu nàng với hoàng đế là...gần như đóng băng!

Lúc mới bắt đầu cũng còn có thể tạm thông qua, Tiểu Phượng Tê hồi mới gả vào cung cũng an phận đóng vai thực nữ vài ngày, hoàng đế ngại với lễ pháp cũng đến mấy hồi phu thê ân ái. Sau lại hai bên lộ nguyên hình rồi thì nhìn nhau thấy ghét. Hiện tại khoảng cách duy trì giữa hai người ít nhất cũng phải cỡ nửa hoàng cung, nếu không chính là hiệu quả ngang ngửa Hỏa Tinh đâm Địa Cầu, Titanic đụng núi băng.

Bất quá chuyện này đối với hàng giả như nàng mà nói thật ra lại là chuyện tốt nga ~ gặt đầu ~ chuyện siêu cấp tốt.

Phượng Tê sau khi tỉnh lại lần thứ hai vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, không nháo ra động tĩnh gì. Trong đầu sửa sang phân tích lại tình cảnh trước mắt tỉnh cả gia phả nhà mình, cho ra kết luận là nàng có thể an an ổn ổn phú quý bình an qua nửa đời sau, hôm nào vui lên còn có thể gây chút sóng gió.

So với những thời đại không gian có trình độ nguy hiểm ngang ngửa hơi một tí là ăn đói mặc rách ở phố Sao Băng, tuy rằng nơi này là một quốc gia giá không, nàng không có bản lĩnh đoán trước tương lai, nhưng thân phận của nàng trước mắt chính là đã quý đến không thể quý hơn được nữa. So với những nữ nhân vật chính bị thương xuyên qua xong chuyện đầu tiên phải lo lắng chính là làm sao để báo huyết hải thâm cừu làm thế nào để chạy thoát khỏi thanh lâu vẫn tốt hơn nhiều lắm. Dù sao nếu nàng có xuyên đến thời đại lịch sử chính tông thì với mớ kiến thức đã bị n phiên bản kịch truyền hình hỗn loạn trong đầu, không thêm phiền đã là không sai lắm rồi.

Khụ khụ, trước mắt sao, nàng hẳn là phải bình tâm tĩnh khí rải ra bước chân xuyên việt đầu tiên.

Ngâm hắng giọng một cái, dọn xong biểu tình trên mặt, ở cái niên đại băng vệ sinh cũng không có này, bắt đắc dĩ thân là nữ nhân đã là bị kịch, ngàn vạn lần đừng đập nát luôn chỗ tốt duy nhất của thân thể này, cũng chính là thân phận cao quý kia.

“Người đâu...” Phượng Tê đương nhiệm lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của mình. Có chút khàn khàn, phỏng chừng là thiếu nước, tạm chấp nhận được, cũng rất dễ nghe.

2. Chương 2: Quyền Lực Của Hoàng Hậu

“Nương nương, người đã tỉnh.”

Một giọng nói già nua mà trầm ổn, lại làm cho Phượng Tê cảm thấy kỳ quái.

Người đến vén màn, đỡ Phượng Tê ngồi dậy, sau đó dập đầu hành lễ: “Lão nô là thái hậu phái đến hầu hạ nương nương, nương nương lần này bị thương ngoài ý muốn, thái hậu thật lo lắng, mới sai lão nô đến hầu hạ.”

Trách không được nàng cảm thấy vừa có chút xa lạ lại có chút quen thuộc, người bên cạnh thái hậu a, khó trách lại tiến vào đầu tiên, ở đây quả thật là phẩm cấp của ma ma này cao nhất.

Nghĩ đến đây, cũng cảm thấy đáng tiếc thay cho Phượng Tê, bên cạnh nàng ta gần như không có ai có thể nói chuyện. Nhũ nương mang theo tiến cung mấy năm trước đã bệnh chết, nha hoàn thiếp thân từ nhỏ cùng lớn lên thì trước lúc nàng tiến cung đã khóc lóc van xin, nói là có người trong lòng. Phượng Tê đối với tiểu nha đầu tên Hồng Hỉ kia thật cũng không tồi, làm chủ thả đi. Sau đó người bên cạnh thì chẳng có ai vào được mắt Phượng Tê nữa, tính tình của nàng ta lại không tốt, nô tài ở Lai Nghi Điện này là hàng năm đổi một ít, ba năm đổi một đống. Lần này Phượng Tê rơi xuống nước bị thương, phỏng chừng hiện tại đứng hầu ở bên ngoài lại toàn là khuôn mặt mới rồi.

“Nương nương, có cần tuyên thái y?”

“Không cần, ta tốt lắm, Lý ma ma trở về đi, thay ta chuyển lời đến thái hậu, ta lát nữa sẽ sang thỉnh an.”

“Tra.” Lão nữ mẫu thụ sủng nhược kinh lui xuống.

Đúng vậy, chính là thụ sủng nhược kinh, ở thời đại giá không này, có một quy củ làm cho Phượng Tê thực sự vừa lòng, đó chính là quyền lực của hoàng hậu! Có trời mới biết là bắt đầu từ triều đại nào, tổ chế đã hạ mệnh lệnh hậu cung không được tham gia vào chính sự, đừng nói thổi gió bên gối, liếc một ánh mắt cũng không được phép, nhưng đồng thời cũng bù đắp cho người bị mệnh lệnh này hao tổn lợi ích lớn nhất là hoàng hậu một chút bồi thường.

Đó chính là quyền khống chế hậu cung tuyệt đối!

Hoàng đế buổi tối ngủ với ai, cần hoàng hậu nàng quyết định. Hoàng đế muốn cưới nữ nhân nào, cần hoàng hậu nàng cho phép. Hoàng đế tuyển phi, hẳn ngay cả quyền tự mình nhìn một cái cũng không có, đều do hoàng hậu duyệt. Thậm chí, công chúa trong cung xuất giá cũng là hoàng đế đề xuất người để lựa chọn, chờ hoàng hậu gật đầu. Vương tử vị thành niên ở trong cung hết thấy đều nằm dưới quyền quyết định của hoàng hậu. Thái hậu cũng không xen vào, thái hậu ở hậu cung cùng lắm cũng chỉ xem như thứ hai. Nếu hoàng hậu hiền lương, hiếu kính một chút, tiếng nói của thái hậu tự nhiên là cũng lớn được một chút, nếu hoàng hậu bá đạo, thái hậu...ngày qua tuyệt đối sẽ không đến nỗi không tốt, nhưng cũng sẽ bực mình không ít. Đương nhiên, quy củ này đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng thành ra hiện tượng trên có chính sách của trên, dưới có đối sách của dưới. Bất quá quy củ vẫn là quy củ.

Có lẽ người sẽ cho rằng cứ như vậy, cuộc sống của hoàng đế sẽ không dễ chịu? Đương nhiên sẽ không. Hậu vị của hoàng hậu thế nhưng là hoàng đế quyết định a! Cẩm quốc vì quy củ này mà tần suất đối hoàng hậu mới tương đối cao. Rất nhiều hoàng hậu chính là cùng hoàng đế khá là ân ái. Cảnh đế hậu không hợp như Phượng Tê thật ra là thực sự hiếm thấy.

Phượng Tê sở dĩ vẫn là hoàng hậu, thứ nhất, cha nàng quyền cao chức trọng, thứ hai, nàng là tiên đế chỉ hôn, thứ ba, Phượng Tê tuy rằng ngứa mắt Cảnh Đế, nhưng phi tử cần tuyển, mỹ nhân nên chọn đều chưa từng bạc đãi hẳn. Bình thường hai người gặp mặt tuy rằng không khí đúng là Siberia, nhưng những việc mà hoàng hậu nên làm Phượng Tê đều không phạm vào sai lầm gì lớn. Hoàng đế đại khái tuy rằng không thích nàng, nhưng cũng thực sự vừa lòng với một hoàng hậu không quản hẳn như Phượng Tê.

Với những điều kiện ưu việt như vậy, Phượng Tê trước đây thế nhưng lại chỉ ý vào thân phận điều vô dương oai một phen, ở trong cung lần qua lần lại phi tần cung nữ thái giám, hành tới hành lui đám người phủ nội vụ, cũng quá lãng phí đi...Trái tim hủ nữ không an phận của người nào đó lại bắt đầu nhảy nhót bất quá.

Sau khi lão ma ma rời đi, Phượng Tê cũng hồi ức đến thái hậu hiện tại, chính là nữ phối pháo hôi không chút phân lượng trong vở 'Mộ quân luyện' mà Phượng Tê tự hành nào bỏ kia. Tiên đế đối với thái hậu thế nào cũng mắc kẹ, dù sao thái hậu đối với Phượng Tê cũng rất không sai. Nói cho cùng thì Phượng Tê chính là khâm điểm hoàng hậu, từ nhỏ thái hậu đã rất chú ý giao tiếp với nàng, thời gian lâu dài cũng có chút tình cảm thực sự. So với thân mẫu đã mất sớm, Phượng Tê trừ bỏ nhũ mẫu mấy năm trước vừa mất thì trưởng bối thân thiết nhất chính là thái hậu bà này.

Đã không có lão ma ma cấp bậc cao nhất, một đám nô tài mới tới liều chết xông lên, rầm rập một chút toàn bộ vây đến, người mặc y phục, kẻ hầu đi hầu, bên này dâng nước súc miệng, bên kia hầu hạ khăn lau, còn có một đám bận rộn chuẩn bị điểm tâm nữa.

Trừ bỏ không có bàn chải đánh răng không được tự nhiên một chút ra, Phượng Tê miễn cưỡng chấp nhận sự thật rằng thời cổ đại không có sữa rửa mặt chỉ có nước trong. Quét mắt qua thức ăn trên bàn, đều là Phượng Tê bản gốc thích ăn. Phượng Tê bản cập nhật cũng không kén chọn, nhìn qua bữa sáng phong phú, tiểu thị dân làm công ăn lương lơ đãng gật đầu.

Ồ...Tựa hồ nghe được tiếng tập thể thở phào. Hồi tưởng một chút, vừa rồi động tác của bọn họ đều là chính tề đồng nhất rất tiêu chuẩn, hoàn toàn phù hợp với trình tự ưa thích còn lưu lại trong trí nhớ của thân thể này. Xem ra tính tình của Phượng Tê cộng với truyền thống thường xuyên thay đổi người đã làm cho mỗi người chuẩn bị đến hầu hạ bên cạnh nàng đều phải nắm trong tay một quyển 'Sổ tay chuẩn bị đối mặt với hoàng hậu'.

Ăn xong bữa sáng, Phượng Tê chuyển sang bước thứ hai sau khi nghe được giọng nói của bản thân, đó là xem mặt mình. Dưới sự nâng đỡ của nha đầu (cái này gọi là cái giá, tuổi trẻ lực tráng cũng phải để người đỡ), Phượng Tê ngồi xuống trước gương đồng, chuẩn bị trang điểm.

Gương đồng, không phải gương thủy tinh tráng thủy ngân, nếu thời gian xuyên qua sớm hơn vài năm, chính là lúc trên mạng còn lưu hành nhất thể loại đi dị giới hoặc xuyên cổ đại phát triển bốn hiện đại hoá, nói không chừng nàng còn có thể nhớ rõ thủy tinh làm như thế nào. Nhưng mà hiện tại...nhún vai...cái này gọi là thuận theo sự phát triển tự nhiên của lịch sử, không đốt cháy giai đoạn, ý chí vĩ đại đến cỡ nào a

~Rốt cuộc cam chịu nâng mi mắt nhìn về phía gương đồng, Phượng Tê không khỏi hít thật sâu một hơi ~ cái mặt này...đây là một cái mặt...thực TMD đủ bình thường!

Bất mãn bĩu môi, khó trách trong trí nhớ đối với bộ dáng của mình cũng không quá rõ ràng, cũng không có cái gì ca công tụng đức, thì ra hải tử của mỹ nữ mỹ nam cũng có thể dương với dương thành âm. Ai...Cho dù nàng không cần nhờ bản mặt này đi mê hoặc hoàng đế vương gia hoàng tử đại thần thị vệ võ lâm minh chủ thương nhân phú hào gì gì đó, nhưng có nữ nhân nào không hy vọng mình xinh đẹp đâu?

Một biểu hiện bất mãn này lại hù dọa đến tiểu cô nương đang cài trâm hoa cho nàng phía sau, run run rẩy rẩy buông trâm, chọn lấy cái khác làm bằng ngọc, nhìn nhìn lại sắc mặt của hoàng hậu nương nương, thật cẩn thận xuyên vào trên tóc nàng.

Phượng Tê rất muốn nói với tiểu nha đầu, người quá cẩn thận rồi, cái cặp tóc đắt nhất mà bản cô nương trước kia từng cài lên đầu cũng chỉ là hàng làm bằng sắt ngoài bọc nhựa giá mười đồng một cái, người hiện tại cứ việc cài đi, cài cái nào cũng đều thật là quý báu thật là xinh đẹp hết.

Búi tóc xong, đeo đồ trang sức xong, may mắn Cẩm quốc không có yêu cầu trên đầu hoàng hậu phải đội quạt như triều Thanh hoặc là khay như Hàn Quốc, gánh nặng không tính là quá đáng. Vật phẩm trang sức đeo xong rồi, nhìn người bên trong gương đồng, Phượng Tê đột nhiên cảm thấy mình vừa rồi oán giận cũng có chút hơi quá đáng. Tuy nói Phượng Tê bộ dạng đại chúng một chút, nhưng cũng coi như sạch sẽ, 25 tuổi, trên mặt không mụn không rõ không nốt ruồi không có bớt, đương nhiên, cũng không có nếp nhăn. Hoàng hậu dùng là gương đồng mài cao cấp nhất còn phi thường đẹp, trừ bỏ màu sắc đặc trưng của của đồng thau không có biện pháp cải thiện ra, trong tấm gương trung thực biểu hiện lên chính là một da mặt hoàn mỹ mà ở chốn bụi bặm của thế kỷ 21 phải cần đến vô số đồ trang điểm cũng như mỹ phẩm bảo dưỡng mới nuôi ra được. Về phần màu da, xem tay là biết, rất trắng.

Theo lý thuyết loại dáng mặt này trang điểm thêm một chút nói thế nào cũng phải là tiểu mỹ nhân...Ánh mắt thoáng nhìn sang bên cạnh, ông trời của ta a

~“Người đang làm cái gì?!” Đây là câu nói đầu tiên của Phượng Tê sau khi rời giường, hơn nữa còn là mặt mang tức giận, thanh âm kích động.

Bất quá càng kích động chính là cái người đang lấy son, tiểu cô nương sợ đến mức lập tức buông thứ trong tay, rập một tiếng quỳ sụp xuống đất dập đầu: “Nương nương tha mạng! Nô tỳ đáng chết! Nương nương tha mạng!”

Này này, hơi quá đáng đi, cho dù là Phượng Tê bản gốc cũng không có thói quen hơi một tí là chém người. Nói cứ như nàng là sát nhân ma thị huyết vậy.

“Câm miệng.” Lập tức tiêu âm, hiệu quả không sai.

“Đứng lên.” Một lời một động tác.

“Mở ra.” Chỉ vào mấy bình bình lọ lọ kia. Cung nữ nghi hoặc nhìn Phượng Tê, mở toàn bộ hộp ra.

Đỏ, vàng, lam, lục, tím, đen, trắng, màu nước nàng dùng trong lớp mỹ thuật tạo hình thời tiểu học cũng không đầy đủ đến như vậy. Hơn nữa cái màu sắc kia, dầu bóng bóng, ướt loang loáng, nhìn thế nào cũng giống thuốc màu bôi lên mặt mấy người hát kinh kịch đi?

“Nương nương?” Cung nữ cầm lấy hộp màu đỏ thắm mà ánh mắt Phượng Tê đang đặt vào.

“Không thoa.” Giỡn cái gì vậy, ngay cả kem lót cũng không có, mấy thứ như thuốc nhuộm kia hiệu quả có tốt mấy ta cũng không cần. Dù sao trước kia thoa cũng chưa thấy ai khen đẹp.

“Nhưng mà...nương nương...” Khó xử .

“Ân ~” Bất mãn hừ lạnh một tiếng, hãy cảm tạ ảnh hưởng mà Phượng Tê xây dựng được để lại cho nàng đi, mới hừ một cái đã quỳ một đồng người, không ai dám nói một chữ không.

Không thể không nói...thực là thích

(người nào đó cao nhất mới chỉ làm qua tiểu đội trưởng lên mặt – ing ~)

Bưng lên cái giá của Phượng Tê bản gốc, cầm lấy son môi cổ đại là thứ duy nhất hợp mắt, chính là cái mảnh giấy đo đỏ kia, ta mím...

Nhìn trái nhìn phải, tự cảm thấy rất tốt, về sau cứ như vậy đi, mớ thuốc màu này thật sự là quá gây ra bóng ma tâm lý.

“Ta nói rõ ràng quy củ một lần, về sau sẽ không nhắc lại lần thứ hai. Sau này ở trước mặt ta không cần nơm nớp lo sợ như vậy, bị người nhìn thấy còn nói người ở Lai Nghi Điện của ta toàn là đồ bỏ đi, đều ngẩng đầu ưỡn ngực cho ta, cho dù là quỳ xuống hành lễ cũng phải làm cho đường hoàng thoải mái. Ta cũng sẽ không hơi một tí là đòi đầu của các người, đánh các người, tin tưởng có thể đến nơi này hẳn các người cũng sẽ không phạm mấy sai lầm cấp thấp. Mà ta muốn chính là lòng trung thành của các người, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm các người trong lòng đều biết. Ta nói rồi, ta sẽ không hơi một tí là lấy đầu của các người, nhưng nếu đã phạm vào kiêng kỵ của ta, thì sẽ là trực tiếp rơi đầu.”

Quyền lợi tuyệt đối của hoàng hậu làm cho hậu cung Cẩm quốc bớt không ít tranh đấu như trong phim truyền hình, nhưng ở sâu trong trung tâm quyền lực sao có thể không có không khí u ám, Phượng Tê trước đây thường xuyên thay đổi người, thứ nhất đúng là do tính tình không tốt, thứ hai cũng là dùng phương thức này để phòng một chút.

“Còn có, ta trong hậu cung này chính là tuyệt đối, ta muốn làm là làm, không cần bất luận kẻ nào ngăn cản, mặc kệ bất cứ lý do gì. Hiểu chưa?”

“Đã hiểu, nương nương.” Tiểu cô nương vừa chuẩn bị đồ trang điểm cho nàng lưu loát đứng lên, cất kỹ toàn bộ thuốc màu, lấy ra mảnh than kẻ lông mày cho Phượng Tê. Sau đó thu thập xong hết thảy, đứng ở một bên chờ phân phó.

“Tên?” Nhân tài a ~ người như thế này trời sinh chính là tài liệu làm tâm phúc, nếu bối cảnh không thành vấn đề, Phượng Tê cũng định bồi dưỡng một phen. Phải biết rằng, toàn bộ thế giới nếu chỉ có một hủ nữ, nhìn thấy JQ gì cũng không có người chia sẻ, đó mới gọi là thống khổ. Một nha đầu hiểu chuyện, tri kỷ, thông minh, lại không cầu nệ cổ pháp đúng là người nàng đang cần.

“Bẩm nương nương, nô tỳ tên là Tiểu Ny.”

“...” Tên này cũng quá tầm thường đi: “Trước khi người vào cung đã mang tên này?”

“Trước khi vào cung nô tỳ tên là Tiểu Nữu.”

“...Tiểu Ny, về sau theo hầu bên cạnh bốn cung.”

“Tạ nương nương.”

“Khởi giá, đi thăm thái hậu.”

Phải đi xem thử hoàn cảnh công tác của nàng từ nay về sau, còn có thể giới này đã được ‘khai phá’ đến trình độ nào rồi.

3. Chương 3: Mật Thám Tiểu Hạo

“Có chuyện thì nói, ta đã bảo rồi, ta thích người của ta đường hoàng thoải mái, các người bộ dạng khúm núm như vậy ta ngược lại nhìn mà ê răng.”

Phượng Tê tâm tình hiện rất tốt, tốt đến độ muốn ngâm nga mấy câu.

“Nương nương, người vừa rồi ở chỗ thái hậu...” Người mở miệng chính là Tiểu Nỵ, không chỉ vì nha đầu kia đích xác gan lớn, cũng là vì thân phận nha đầu thiếp thân hoàng hậu vừa chỉ.

“Không tốt?”

“Nô tỳ không dám, nhưng là Triệu ma ma kia thế nhưng là can mụ (mẹ nuôi) của Lưu phó tổng quản, chất tử của ma ma còn là trợ thủ đắc lực của Hoàng đại nhân ở phủ nội vụ.” Mấy quan hệ ngoại thích này đều có liên quan đến cuộc sống trong cung, còn là liên quan rất lớn, nếu đắc tội Triệu ma ma, bình thường không thiếu bị khinh bỉ, vừa rồi nương nương còn sai người vả miệng.

“Nga ~”

“Nương nương, vừa rồi Triệu ma ma cũng là e ngại tổ tông gia pháp, không có sai lầm lớn, nhưng là nương nương lại...”

Vừa rồi hoàng hậu đi thỉnh an, hạ nhân dâng điểm tâm, đang ăn đến là vui vẻ, một lão thái bà bên cạnh liền oa oa kêu lên, cái gì mà một món không thể ăn đến ngụm thứ ba, cái gì mà độ cao nâng đĩa hân là như thế nào như thế nào, ăn một ngụm phải nói nói mấy câu...

Không dám nói hoàng hậu thì hướng về thái hậu, dù sao vừa rồi hai người nhất thời hứng khởi, hành xử đều có chút không hợp lễ nghi.

Lễ nghi trong cung quả đúng là lông gà vỏ tỏi như vậy, nhưng cũng chỉ ở trường hợp chính quy mới có thể yêu cầu nghiêm khắc, bình thường chỉ cần đoan trang hào phóng là đủ rồi. Lão thái bà này lúc đó còn dám lới tổ tông gia pháp ra đòi hỏi người ta, ngữ điệu nói chuyện còn âm dương quái khí. Cái gì mà nô tỳ là vì tốt cho thái hậu, vì tốt cho Cầm quốc, tổ tông gia pháp không thể làm trái, nô tỳ nguyện muôn lần chết, cũng phải nhắc nhở nương nương thái hậu blablabla...

Kết quả hoàng hậu nương nương của chúng ta phát hỏa, vỗ đĩa xuống: [Không cần người muôn lần chết, chết một lần là đủ rồi!] Dọa lão thái bà kia gục ngay tại chỗ.

Hơn nữa hoàng hậu đến lý do cũng không cần tìm: [Ta chính là nhìn người không vừa mắt].

“Đây gọi là giết gà dọa khỉ, người ngay cả cái này cũng không biết? Nhìn sắc mặt của thái hậu là hiểu bình thường người đã phải nén giận lão thái bà kia không ít, không biết thì cũng thôi, đã biết ta sao còn có thể buông tha? Thái hậu từ nhỏ đối đãi với ta như thân sinh, ta cũng chỉ có một trưởng bối gần gũi như vậy. Không che chở thái hậu thì còn có thể che chở ai?”

“Vậy nương nương cũng phải cẩn thận mới được.”

“Người đã quên trong hậu cung này ai lớn nhất?” Phượng Tê đắc ý cười, quyền quản hạt hậu cung cũng không phải đơn giản như vậy: “Hơn nữa ta cuối cùng không phải chỉ vả miệng mà thôi sao? Càng không động, loại người như vậy sẽ lại càng đắc ý, nô tài kia làm như chủ tử cũng phải nể mặt mình, còn không biết tự nhìn lại xem mình là loại mặt hàng gì.”

Được rồi, đây hoàn toàn là do Phượng Tê phiên bản mới lắp ráp nghĩ đến đám chó cầy gần nhà gà cầy gần chuồng đời trước, nhớ lúc đó ở chỗ làm từng không ít bị đám quan hệ họ hàng này gây sức ép, oán hận a ~ “Người đó là biểu tình gì?”

“Nương nương...Người nói kế tiếp có thể hay không chính là, Triệu ma ma giận điên lên sau đó lập bang kết phái ám toán những tiểu nhân vật đáng thương như chúng ta, nương nương người một chút che chở không chu toàn, chúng ta thì hưởng tiêu ngọc vẫn...”

“Sau đó oan hồn bất tán, báo mộng báo thù, muốn hay không lại đến một đoạn nhân quỷ tình thù?” Đảo mắt xem thường nha đầu kia một cái, bất quá sức tưởng tượng đáng giá ngợi khen, nếu như là nam nhân cùng nam quỷ mà nói năng cũng tương đối có hứng thú xem một hồi: “Trước khi tiến cung là ở gánh hát?”

“Tạ nương nương khích lệ, nhà của ta ở ngay sát vách một gánh hát...”

“Biết trả lời đồn không?”

“Nương nương?”

“Cứ nói chính là ý của ta, phàm là kẻ với Triệu ma ma có chút quan hệ, Phượng Tê ta đều nhìn không vừa mắt.” Như thế không phải giải quyết xong rồi sao? Mọi người vì lấy lòng Phượng Tê, khẳng định sẽ thuận theo chiều gió toàn bộ chìa mũi dùi về phía lão thái bà kia, đứng trước thực lực tuyệt đối hết thảy kỹ xảo đều là vô dụng. Ngoại thích tính cái gì, có quan hệ tính cái gì, đặc tội nhân vật đương quyền, quyền thế ngật trời cũng phải xuống ngựa, rất không hảo, trên mảnh đất chốn hậu cung này không có ai đương quyền hơn nàng.

“Nương nương anh minh.” Tiểu Ný suất lĩnh bối cảnh ABCD ở đằng sau cùng nhau nịnh nọt.

“A ~” Một tiếng kêu thảm thiết...

“Nói! Người còn dám không thành thật nữa không!” Giờ là tiếng đánh...

Phượng Tê nhú mày, thân là người hiện đại nàng đương nhiên là nhìn không hợp mắt, nhưng hiện tại nàng chính là hoàng hậu, còn là một hoàng hậu nổi danh điều ngoa, loại chuyện này Phượng Tê bản gốc đã nhìn quen không trách được. Trong cung này, chủ tử lấy nô tài ra xả giận, nô tài phạm sai, hoặc là người cũ hành người mới, đánh chửi đúng là không thiếu, chết người cũng là bình thường.

Trong mấy phim truyền hình đều có kịch như vậy không phải sao: ‘Yêu cầu hợp lý là huấn luyện, yêu cầu không hợp lý chính là tì luyện.’

Nghe giọng tựa hồ là một nam hài tử khoảng mười tuổi, phỏng chừng là một tiểu thái giám theo hầu công công nào đó đi.

Ngay lúc Phượng Tê đang dự định dẫn người đi không nhìn đến, tiểu nam hài kia lại kêu lên: “Người đồ lão hồn dẫn quan báo tư thù! Người còn dám đụng ta một cái, ta sẽ nói chuyện người mười lăm tuổi còn tè ra quần cho khắp thiên hạ.”

Hài tử, với cái giọng này của người, khắp thiên hạ cũng chỉ cần hô vài tiếng là đủ rồi. Ít nhất trong đám thân phận tôn quý nhất thiên hạ Cẩm quốc đã có một người nghe được.

Phượng Tê dừng bước chân lại, hơn nữa nàng còn nhảy bén cảm giác được mấy hạ nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh đằng sau tựa hồ còn dừng sớm hơn nàng một chút. Quả nhiên cuộc sống trong cung đúng là quá mức nhàm chán, bất quá thứ này từ xưa đến nay luôn chẳng phân biệt biên giới mà.

“Người...người...người...”

“Tiểu gia người đây thu thập thông tin là có truyền thống gia đình sâu xa, đừng nói chuyện người tè ra quần, ngay cả chuyện người trộm uống...ừm ừm ~”

“Xú tiểu tử, đánh vài cái người đã bắt đầu uy hiếp ta, đây là vì tốt cho người, lại còn truyền thống gia đình...Người có phải đã quên một nhà già trẻ của người là chết như thế nào hay không?”

“Lão cha ta nói đó gọi là chết có ý nghĩa, nhà chúng ta thích như vậy, không mượn người xen vào!”

“Còn dám tranh luận!”

Tiếp theo lại là tiếng roi cùng với tiếng kêu thảm thiết...

“Tiểu Ný?”

“Bẩm nương nương, hần là người nhà Kỷ đại nhân, nhà bọn họ nhiều thế hệ đều phục vụ trong cục giam thính mà Thịnh Đức để khai sáng, mà bệ hạ thì đã hủy bỏ cục giam thính...”

Nghe đến đây Phượng Tê cũng nghĩ ra rồi, cái cục giam thính chuyên nghe lén kia hần là một ngành tình báo như CIA, Thịnh Đức chính là tăng tổ phụ của hoàng đế hiện tại, tựa hồ là vì lúc ấy trong nước đang phát tranh đoạt nội loạn nhiều lắm mới thiết lập. Ở mấy đời tổ phụ kia cũng có công lao, nhưng đến thời của tiên đế thì đã chọc người ghét bỏ, không ai nguyện ý có một cục có thể dễ dàng thám thính riêng tư tội chứng của mình, hơn nữa hơn một trăm năm, cục này đã đắc tội không ít người. Cứ như vậy chịu tội xét nhà diệt tộc cũng chính là thuận lý thành chương. Không ít người có quyền thế cùng nhau thôi động sự diệt vong của nhà bọn họ, nghe nói nhà của Phượng Tê cũng có phần, Cảnh Diễn cũng không ngăn cản. Bởi vì cho dù Cảnh Diễn vẫn đang cần một ngành tình báo cũng sẽ tự thành lập một cái thuộc về riêng mình, âm thầm thôi, không cần đến những thám tử đã lộ diện này nữa.

“Đi xem!” Phương Tê đột nhiên có hứng thú với tiểu tử này, xã hội hiện đại cái gì quan trọng nhất? Nhân tài! Phương Tê nghe xong lời tiểu tử kia nói đã cảm thấy thú vị. Cái vị Kỷ đại nhân kia cũng coi như là có bản lĩnh, trong họa diệt tộc còn có thể đưa nhi tử vào cung, tuy rằng chặt đứt hương khói, nhưng là bảo vệ được mạng, hơn nữa nghe qua cũng biết hài tử này còn biết nghĩ khá là thoáng không phải sao?

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Phương Tê một bước lão đảo, lời này sao lại nghe không được tự nhiên như vậy, nàng đi xem một tiểu thái giám còn phải dùng đến giá lâm?

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế.”

“Đứng lên đi, ngươi tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Nói chính là với tiểu hài tử kia.

“Bẩm nương nương, hần là Tiểu Hạo Tử.” Lão thái giám mở miệng, tựa hồ là sợ tiểu hài tử nói sai lời.

“Ngươi mới là chuột (chuột = háo tử)! Cả nhà ngươi mới là chuột!”

“Tiểu thỏ tử tử ~”

Mắt thấy chiến đấu vũ trang lại muốn trình diễn, Phương Tê không thể không nhắc cái giá lên, xé hai người kia mỗi người sang một bên.

“Tên?”

“Bẩm nương nương, nô tài tên Hạo Minh, năm nay mười tuổi.”

“Hạo Minh?”

“Đúng vậy, ý chính là cái gì cũng biết!”

“Hài tử này ta thích, từ hôm nay trở đi ngươi thì theo ta...”

“Còn không mau tạ nương nương!” Vẫn là lão nhân phản ứng nhanh, bắt quá từ sắc mặt của hần xem ra, tiểu hài tử cũng biết đi theo hoàng hậu không phải là chuyện gì hay ho cho lắm.

“Không cần vội tạ ơn, đi theo ta, lời của ta chính là tuyệt đối, ta cũng sẽ bảo đảm ngươi vô sự, cho dù ngươi giết người phóng hỏa, chỉ cần không bị bắt thì đều dễ giải quyết, ta đối với người của mình thực bao che, nhưng thứ ta muốn chính là trung tâm, hơn nữa...thân phận của ngươi cũng không quá thuận tiện.”

“Hạo Minh tạ nương nương. Xin nương nương yên tâm, quy củ nên biết Hạo Minh vẫn đều biết.” Tiểu hài tử ánh mắt lóe sáng lên, xem ra là hiểu rất rõ ý tứ của Phương Tê.

Cho dù là hoàng gia thực có lỗi với nhà các ngươi, ngươi cũng phải yên tĩnh một chút cho ta, đừng có không biết tự lượng sức mình, chỉ cần hần ngoan ngoãn, có cơ hội thích hợp Phương Tê cũng sẽ cho hần dịp xả giận.

“Tốt lắm, nếu đã là người của ta, cái tên Hạo Minh này ta nghe không được tự nhiên, Hạo Hạo, Minh Minh, Tiểu Hạo, Tiểu Minh, A Hạo, A Minh, Hạo Nhi, Minh Nhi, Tiểu Hạo Tử, Tiểu Minh Tử, Hạo Tử, Minh Tử, tự mình chọn một cái đi...”

“...” Trạng thái này gọi là trong lòng rơi lệ.

“Ta cảm thấy Tiểu Hạo không sai, ta còn tên là Tiểu Ny mà.” Tiểu Ny lặng lẽ nói nhỏ bên tai hài tử.

“Thì thế đi...”

“Được rồi. Đi thôi.” Có tiểu mật thám này rồi về sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Phương Tê tâm tình không sai đạo thêm mấy vòng ngắm phong cảnh, cũng lập tức nghiệm chứng được tác dụng của Tiểu Hạo.

“Nương nương, người tốt nhất đừng đi về phía trước nữa.”

“Àn?” Phía trước là cấm địa hay là cấm khu nào? Không có ấn tượng a. Nhớ rõ chỉ là một cái hồ phong cảnh không sai.

“Tam đệ của hoàng thượng, Ninh vương đã trở lại, hoàng thượng hẳn là đang bày yến khoản đãi ở Túc Tâm Đình.” Huynh đệ bọn họ quan hệ tốt lắm, nhưng là quan hệ giữa người với hoàng thượng thì rất là này nọ kia...

Tiểu Ny cộng thêm bối cảnh ABCD ở đằng sau toàn bộ biến sắc, Phượng Tê cũng thân thể cứng ngắc, theo bản năng muốn quay đầu đi về...

Chờ đã, như vậy không phải rất có vẻ bản cô nương sợ hãi sao?

“Ninh vương lúc trước đi nơi nào?”

“Nam bộ có lụt, Ninh vương Cảnh Tu cùng Công bộ thị lang Lâm Ích Hàn đích thân về tận nơi hiệp trợ trị thủy.” Giọng nói của Tiểu Hạo có chút cứng ngắc, nếu có thể ánh mắt khinh bỉ của nó đã rơi xuống đầu chủ tử vừa nhậm chức của mình, chuyện khắp thiên hạ này đều biết mà còn hỏi.

“Nga ~” Công bộ thị lang? Nhi tử của Lâm Bồi? Tân khoa trạng nguyên trẻ tuổi nhất năm ấy? Mỹ nam mà Thất công chúa cùng Bát công chúa đồng thời coi trọng, tranh đoạt đã nhiều năm?

Phượng Tê dừng không được bước chân của mình nữa, xê dịch về phía trước, chọn một góc độ vừa đủ nhìn thấy ba người hoàng đế, vương gia, thị lang đang ở trong một tòa đình trang hoàng xa hoa hi hi ha ha nâng chén đàm tiếu, không khí hòa hợp.

Vị hoàng hậu nhìn lên của chúng ta tim đập không ngớt, sau đó lui một bước dài, nâng quạt tròn lên che lại khuôn mặt đang lộ ra biểu tình kinh hãi của mình.

“Nương nương? Có gì không đúng sao?” Tiểu Ny giới sát ngôn quan sắc lo lắng hỏi, tự mình cũng đến gần xem, không có gì a?

Mà Tiểu Hạo gen bát quái cường hãn thì đã nhìn từ lâu rồi...

“Không đúng? Không có! Không có! Quá đúng! Không thể đúng hơn được nữa!” Hoàng hậu nương nương vui vẻ nở nụ cười.

Chỗ đứng nhất của bọn họ chính là...

Vương gia cùng với vị thị lang kia dựa vào cũng thật là gần

4. Chương 4: Nan Đề Của Cẩm Quốc

“Nương nương...chúng ta...trở về đi?” Tiểu Ny thật cẩn thận đề nghị.

“Không cần, Tiểu Hạo, giao cho người, ta muốn biết bọn họ đang nói cái gì.”

“Dạ ~” Hạo Minh bất đắc dĩ nhìn hoàng hậu, tuy rằng không điều ngoa như lời đồn đại, nhưng cũng là tùy hứng đến tận cùng: “Bất quá ta phải tìm một cái cớ để sang đó, không biết có thể xin ý chỉ của nương nương?”

“Àn?” Có ý gì? Đầu óc của Phượng Tê còn đang xoay chuyển trong cố sự không thể không nói giữa vương gia với thị lang, nghe xong lời Tiểu Hạo sững sốt hồi lâu mới kịp phản ứng: “Ồ thì...cứ nói ta lát nữa muốn gặp Cảnh Tu.”

Kỳ thật hợp lý nhất hẳn phải là muốn gặp lão công của mình, bất quá về mặt lý luận, nếu nàng thật sự yêu cầu như vậy, hoàng đế ngồi ở bên kia khẳng định sẽ lập tức hạ mệnh lệnh mời cao tăng đến hoàng cung trừ tà.

“Nga.” Tiểu Hạo hiểu chuyện gật đầu, sau đó từ trên người lấy ra mấy đoạn ống trúc khéo léo, đặt một cái lên giả sơn bên cạnh bọn họ, rồi sửa sang lại y phục một chút, nắm một cái màu xám vào trong tay áo, về mặt kinh hoàng khiếp đảm chạy về phía bên kia.

“Chắc chắc, học tập một chút, cái này gọi là phái hành động.”

Phượng Tê vừa lòng nhìn Tiểu Hạo ‘lơ đãng’ ngã một cái, sát lại so với cự ly mà nô tài được phép tiếp cận theo quy định hơn hẳn một bước dài, sau đó nơm nớp lo sợ dập đầu, nhả lại ý chỉ vừa mới nghĩ ra của hoàng hậu nương nương, rồi dưới sự nghi hoặc của ba người, tội nghiệp cáo lui.

“Người để đầu bên kia ở nơi nào?” Phượng Tê tò mò nhìn sang, trang bị nghe trộm đơn giản nhất này lại có độ rõ cao đến mức làm cho người ta phải kinh ngạc, hẳn là làm từ chất liệu đặc biệt.

“Bên cạnh tảng đá kia, chính là tảng đá lớn vừa vụn ngay bên tay trái lúc ta nhào về phía trước.”

“Thật là lợi hại...” Tiểu Ný có chút không cam lòng nhìn Tiểu Hạo ôm hết sự tán dương của nương nương, nàng cũng phải nỗ lực lên!

“Hoàng tẩu muốn gặp ta? Nàng? Nàng có thể có chuyện gì chứ?” Cảnh Tu vẻ mặt khinh thường.

“Tu, không được vô lễ, đó là hoàng hậu nương nương.”

Giọng nói trong trẻo của thị lang đại nhân thông qua ống nghe truyền đến, riêng thanh âm cũng đủ làm cho người ta cảm giác được sự ôn nhu như tắm gió xuân.

“Tiểu Hạo, chúng ta bên này nói chuyện không sao chứ?” Tiểu Ný đề thấp giọng, bên kia nói chuyện nghe được rõ ràng như vậy, các nàng nói chuyện có thể hay không cũng truyền sang?

“Yên tâm đi, đây chính là gia gia của ta làm, từng nghe lén được cả chuyện tiên đế đi học ngủ gật trên lớp bị đề sư đánh lòng bàn tay.”

Phượng Tê đang vì một chữ ‘Tu’ kia mà kích động cắn quẹt, đột nhiên cảm thấy nhà Hạo Minh bọn họ bị diệt môn thật đúng là có chút xứng đáng.

“Phải phải phải, là ta vô lễ, hoàng huynh, người thật sự không định đổi nàng ta?”

“Đổi cái gì? Nàng thế nhưng là phụ hoàng chỉ hôn, hơn nữa...thân là hoàng hậu nàng thật ra cũng không có gì sai.”

Cảnh Diễn thực sự không để ý nhiều nhún nhún vai, lúc đầu hẳn đối với hoàng hậu cũng khá là bất mãn, nhưng hiện tại thì quen rồi. Nàng ta tuy không phải người hấn yêu, cũng không phải một nữ nhân thiện lương tài đức, nhưng lại là một hoàng hậu Cẩm quốc đủ tiêu chuẩn, không can dự bất cứ chính sự nào, cũng mặc kệ hấn tìm nữ nhân nào, mỗi lần tuyển phi đều trung quy trung cử, hơn nữa xét về mắt nhìn nữ nhân, nàng ta với hấn thực sự là nhất trí. Chỉ cần không gặp nhau, Cảnh Diễn cho rằng sinh hoạt hậu cung của hấn đã quá mỹ mãn rồi.

“Hơn nữa nàng đối với thái hậu cũng tốt lắm.” Đúng rồi, nghe nói không lâu trước nàng ta rơi xuống nước bị bệnh, hôm nay đã tỉnh? Phải sai người đưa ít quà sang ý tứ ý tứ một chút.

“Hoàng hậu thân phận cao quý, tính tình cao ngạo một chút cũng là lẽ thường.” Lâm Ích Hàn như cảnh cáo trừng Cảnh Tu một cái, ý bảo hấn đợi lát nữa yết kiến đừng có nói lung tung.

“Làm ơn đi, ta cũng chỉ tò mò hoàng tẩu tìm ta là có chuyện gì mà thôi.” Cảnh Tu bĩu môi nhấc tay đầu hàng: “Ích, người cũng quá khản trương rồi.”

“Hấn cũng chỉ khản trương người.” Cảnh Diễn thuận miệng nói một câu, ý của hấn là Cảnh Tu từ nhỏ đến lớn chọc phiền toái không ngừng, làm hại Lâm Ích Hàn luôn ở bên cạnh hấn phải nơi chốn quan tâm.

“Chúng ta là quan hệ như thế nào? Người ghen tị thì cứ việc nói thẳng!” Vương gia đang khoe khoang rêu rao mình có bằng hữu tốt còn hoàng đế chỉ định đùa đệ đệ nhà mình không cảm thấy đối thoại của bọn họ còn có hàm nghĩa che dấu gì, cũng không phát giác ra bộ dạng thoảng kinh hoảng xấu hổ phải nương động tác uống rượu để che giấu biểu tình trên mặt mình của Lâm Ích Hàn bên kia.

Càng sẽ không biết, đằng sau một giả sơn cách đó không xa, hoàng hậu đã đổi tim nghe xong lời bọn họ lập tức nhảy ra một bộ biểu tình bưng bít đại ngộ cùng với vừa lòng đến mức cười gian không chút nào thực nữ. Ngoài ra còn có một đồng nô tài thông minh lanh lợi, giới về sát ngôn quan sắc phân tích biểu tình của chủ tử sau khi thấy biểu tình của hoàng hậu đều như có điều suy nghĩ mặt đầy cổ quái.

“Lão Tam, người cũng nên tục huyền đi, San Minh đã mất cũng có năm sáu năm rồi, một vương gia mà bên người chỉ có hai tiểu thiếp, nhìn thế nào cũng thấy chẳng ra sao, người còn chưa có tử tử mà.”

“Đúng vậy a, Tu, người cũng nên có nhi tử rồi.”

“Ồ? Ích! Sao ngay cả người cũng đứng về phe đại ca như vậy!”

“Tiểu Hạo, sau khi trở về cho ta toàn bộ tư liệu về vị thị lang kia, càng chi tiết càng tốt.”

“Lâm thị lang? Đại nhân ấy làm người tốt lắm, không có chuyện xấu, không có bất quái, tận trung với cương vị công tác, là một vị quan tốt, đến nay vẫn độc thân lại có hai công chúa quần quít lấy.”

“Bớt nói nhảm, không có thì đi cẩn thận hỏi thăm, giọng nói đã ai oán thành như vậy, ta mới không tin không có nội tình.”

“...” Được rồi, làm nô tài cứ phục tùng là được.

“Ta không có hứng thú, cứ nhìn đại tẩu là ta đã thất vọng về nữ nhân khắp thiên hạ rồi.”

Thất vọng là tốt, thất vọng là quá tốt! Nam nhân khắp thiên hạ còn đang chờ người đâu! Phượng Tê vui vẻ gật đầu, Tiểu Ný đứng bên cạnh thì hoảng sợ nhìn hoàng hậu, xong rồi, nương nương nhà nàng điên rồi, bị châm chọc mà còn cao hứng như thế!

“Hơn nữa, ta đã có Linh Nhi.”

“Nữ nhi lại không thể nối dõi tông đường!”

“Hài tử thôi, có một để chơi là đủ rồi, vấn đề huyết mạch không phải còn có người sao? Hài tử hoàng gia càng nhiều càng phiền toái, đại ca người không phải đã có đến ba nhi tử sao? Nhị ca cũng có hai đứa nữa, không lo về sau không ai kế thừa ngôi vị hoàng đế.” Cảnh Tu không kiên nhẫn khoát khoát tay: “Đã nói rồi, đừng phiền ta nữa.”

“Đây còn không phải là vì tốt cho người sao? Lưu thái phi...”

“Chờ người sống lại ta sẽ cưới thêm một lần!” Lưu thái phi chính là sinh mẫu của Cảnh Tu.

Thực hiện nhiên Cảnh Tu bị ép nổi giận đã bắt đầu phản kích: “Đại ca, nếu không như vậy, người chừng nào cùng đại tẩu tương thân tương ái, ta khi đó sẽ tái giá hiền thê, thế nào?” Cảnh Tu vừa lòng nhìn biểu tình ăn đại tiện của Cảnh Diễn.

Đồng thời phía sau giả sơn hoàng hậu cũng có biểu tình tương tự, bất đồng chính là, hoàng đế không được tự nhiên một chút thì cũng thôi, hoàng hậu lại ghi hận trong lòng, chuẩn bị xách dao cùn đi chém người.

“Ích, ta ít nhất còn có hai thiếp cùng một nữ nhi, người thậm chí một người cũng không có. Thế nào, đã suy nghĩ kỹ chưa? Hai muội muội của ta người rất cuộc muốn đứa nào?”

Bầu không khí vốn đang xem như ấm áp trong chớp mắt lạnh đi mười độ, thời tiết lập tức trời trong chuyển nhiều mây, trong âm u thỉnh thoảng có mưa nhỏ cục bộ cho đến mưa to, ngoài ra còn có mưa đá.

Lâm Ích Hàn khoe môi nhếch lên một nụ cười tiêu chuẩn, ánh mắt luôn có thể đưa tình diễn ý thần nhiên nhìn Ninh vương Cảnh Tu, nhiệt độ bình thường như gió xuân hàng thành tầng tầng gió tuyết Bắc quốc gào thét cắt xẻ vị vương gia xem như từ nhỏ cùng hần lớn lên này.

Hần nhìn mà Cảnh Tu thẳng đổ mồ hôi lạnh, sau đó là một tiếng thở dài như có như không, quay đầu không để ý đến người nào đó nữa: “Tạ vương gia nhắc nhở, vi thần sẽ tận lực không phụ sự ưu ái của vương gia, không phụ sự đề mắt của hai vị công chúa.”

“Này...” Vương gia biết mình nói sai ý đồ muốn giải thích.

Đứng dậy cung kính cúi đầu trước hoàng đế: “Hoàng Thượng, vi thần suốt đêm lên đường, lúc này đã có chút mệt mỏi, mong bệ hạ cho phép thần được cáo lui trước.”

“Chuẩn, người cứ nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt đi, hai ngày này không cần vào triều.” Hoàng thượng, ngữ tốc của người hơi nhanh một chút rồi, có vẻ thực không khí khải.

“Tạ bệ hạ ân điển, thần cáo lui.”

Hoàng đế vương gia nhìn theo thân ảnh tuần dật như tiên giáng trần nhẹ nhàng mà đi kia...

Một người là cảm thán: “Ta xem như hiểu được hàm nghĩa người thành thật phát hỏa càng đáng sợ.”

Một người là ảo não: “Ta sao lại lảm miệng như vậy, biết rõ Ích chán ghét nói đến chuyện này...”

“Nhớ đi xin lỗi, từ nhỏ đến lớn chuyện người làm cho hấn tức giận còn ít sao?” Lâm Ích Hàn cũng quả thật là tính tình tốt.

“Đã biết...Người nói chúng ta để làm chi phải có hai muội muội phiền toái như vậy!” Hai vị công chúa đồng thời coi trọng một thị lang, về tình về lý đồng thời gả cho căn bản là không có khả năng, hơn nữa hai công chúa này, vô luận là quan hệ giữa các nàng hay là quan hệ giữa mẫu phi các nàng hay là quan hệ giữa gia tộc của mẫu phi các nàng cũng đều là thủy hỏa bất dung. Hơn nữa địa vị hai nhà đều không thấp, đặc tội bên nào cũng không hay ho.

Mà Lâm Ích Hàn đối với cả hai người đều không có hảo cảm đặc thù.

Hết thấy điều kiện đều tương đương quý dị, làm cho hai công chúa cứ như vậy mắc kẹt lại, vị thanh niên tài tuần này cũng cứ như vậy mắc kẹt luôn. Kéo dài nhiều năm, bên này cũng không được, bên kia cũng không tốt, đã thành một nan đề không nhỏ của Cẩm quốc hiện tại.

Không phải là không ai đề nghị đơn giản cả hai ai cũng không lấy, nhưng mà đã đến tình trạng này, hai vị công chúa trước mặt các nàng rốt cuộc có bao nhiêu thích Lâm Ích Hàn, việc này đã liên quan đến thanh danh, khắp thiên hạ đều biết các nàng trong lòng có đối tượng, gả cho ai cũng có thể tạo ra đầu đề câu chuyện, hơn nữa đã chậm trễ nhiều năm thanh xuân như vậy, nói buông tha trong lòng đều có không cam.

Hậu trường của hai cô nương lại càng không chịu buông cơ hội áp đảo đối phương tốt như thế này, hơn nữa Lâm Ích Hàn nho nhã ôn hòa, tài hoa hơn người, tuổi trẻ anh tuấn, gia thế không sai, tiền đồ như gấm. Một nam nhân hoàn mỹ như vậy bỏ qua thì rất đáng tiếc. Hơn nữa thân là nhi tử độc nhất của Lâm gia, có được hấn chính là mượn sức được Lâm gia. Cho nên hai bên càng thêm không chịu nhường nhịn.

“Cảnh Huyền, Cảnh Đồng đều sắp hai mươi, không thể kéo thêm được nữa...” Cảnh Diễn nhíu mày, chuyện này cũng quả thật là một phiền toái lớn, kỳ hạn hai ngày cho Lâm Ích Hàn nghỉ ngơi này có lẽ hấn có thể nói vài lời trên triều, triều đình nuôi đại thần chính là để phân ưu giải nạn cho hoàng đế.

“Thôi được rồi, để sau lại nói, hoàng hậu vẫn đang chờ gặp người kia, đi đi, thay ta hỏi thăm vài lời, mấy ngày trước nàng rơi xuống nước, thuận tiện cũng mang đồ ăn ủ đi luôn đi.” Cảnh Diễn không kiên nhẫn phát tay đuổi người.

“Người thực biết sai bảo người khác...” Hấn còn không thích gặp hoàng hậu đâu, có công phu này còn không bằng đi tìm Ích nói tốt mấy lời. Ích mà tức giận, về sau hấn gặp rắc rối ai giúp hấn dọn dẹp a?

“Đi, thu dọn đồ đạc, trở về chuẩn bị nghênh đón đồ ngu ngốc kia.” Bên này đoàn nghe lén của hoàng hậu cũng chuẩn bị rút quân: “Đúng rồi, đợi lát nữa gặp Ninh vương ta nên nói cái gì?” Nền nghe đều đã nghe, chẳng lẽ nào lại hỏi hấn thủy tai trị thế nào rồi? Loại vấn đề này hỏi nhiều cũng xem như là tham gia vào chính sự đi...

“Cứ tùy tiện nói đi, có thể nói thái hậu rất nhớ hấn.” Đây là Tiểu Ný vừa mới gặp qua thái hậu.

“Chuyện Triệu ma ma cũng có thể nhờ vương gia hỗ trợ, xử lý một chút chất tử trong phủ nội vụ của ma ma.” Đây là bối cảnh A không vì xem bát quái mà quên chính sự.

“Nương nương cũng có thể hỏi một chút tình hình ở nhà của người, cứ nói là người nhớ thân nhân.” Đây là bối cảnh B.

“Tâm sự thời tiết, nói chuyện dưỡng sinh.” Đây là bối cảnh C.

“Nói chuyện hoàng thượng...à, nô tài là nói đệ đệ kia của hoàng thượng, Tương vương.” Đây là bối cảnh D nói sai sửa lại.

“Đi nhanh đi, vương gia đã sắp đến Lai Nghi điện trước cả chúng ta rồi.” Còn đây là Tiểu Hạo thu thập xong đồ nghe trộm vẫn thấy các nàng còn đang đứng tại chỗ nói chuyện phiếm.

5. Chương 5: Mê Hoặc

“Hoàng tẩu triệu kiến Cảnh Tu có chuyện gì quan trọng?” Cảnh Tu đầy mặt mồ hôi lạnh nhìn vị hoàng tẩu mà dung mạo của nàng trong trí nhớ của hắn đã có chút mơ hồ. Hôm nay vừa gặp lại cứ có cảm giác nàng so với lúc bình thường có bất đồng rất lớn, không phải nói cải biến về trang dung, cũng không phải nói hoàng hậu hiện tại về mặt khí thế có cái gì mạnh mẽ hay gì khác, nhưng cái bộ dạng nhìn hắn cười dài kia chính là làm cho người ta cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Không có việc gì thì không thể gặp người? Vương đệ thực không niệm nhân tình.” Phượng Tê tự ghê tởm một phen, cần phải nói đến như vậy sao? Bất quá thấy đối phương so với nàng càng thêm không được tự nhiên, trong lòng cũng cân bằng.

“Không phải...Hoàng tẩu...”

“Ngồi đi, chúng ta vừa uống vừa tán gẫu.” Phượng Tê vung tay lên, mang thức ăn, dâng rượu, đáng tiếc Vương gia vừa mới ăn xong một bữa dạ dày cảm thấy có chút tạo phản.

“Bản cung cũng biết mạo muội triệu kiến có mất thể thống, thế nhưng hôm nay gặp qua thái hậu, thái hậu vừa mới nhắc nhở Phượng Tê phải chú ý thân bằng lui tới, qua lại nhiều hơn. Bản cung cũng sâu sắc cảm thấy thái hậu nhắc nhở rất đúng, hiện tại không phải sao, bị bệnh mấy ngày, ngay cả một người thăm nom cũng không có.” Đây thuần túy là giận chó đánh mèo, xem, Vương gia ho khan rồi thấy chưa...

“Là rượu quá mạnh sao? Ta đây không uống rượu, nô tài mang lên cái gì cũng không có đối chiếu, đoán chừng đúng là có hơi mạnh một chút, bất quá vương đệ hẳn là sẽ không quét hưng trí của bản cung đi?” Phượng Tê không khỏi phân trần rót rượu cho vương gia, về phần rượu bao nhiêu độ nàng cũng không biết, lúc nàng phân phó chính là chỉ nói qua cứ rượu thuần nhất là được rồi: “Bản cung kính trước một chén.”

Tiểu sai tự mình uống ngay một chén, sau đó nâng chén đã trống không cho vương gia xem. Người ta nữ tặc đã uống trước, vương gia đương nhiên phải đáp lễ, sau đó hắc tuyến nhìn tiểu nha đầu mắt to bên cạnh (Tiểu Nỵ) lập tức ân cần rót đầy lại cho mình.

“Ý chỉ của thái hậu bản cung đương nhiên phải nghe, huống chi thái hậu đúng là hảo ý, cho nên a, trừ bỏ phụ thân cùng tiểu đệ bọn họ ở tương phủ, trong số thân bằng cũng chỉ có vương gia là gần nhất. Bản cung dù sao cũng đã gả vào hoàng gia, người nơi thâm cung, muốn xuất cung thăm thân nhân vốn là không ổn, nghe nói vương gia hôm nay ở trong cung, cũng thì thuận thể mời vương gia lại đây, miễn cho vương gia về sau lại phải chạy vào một lần.” Rót rượu, nhìn hắn uống, lại rót đầy.

Cảnh Tu hắc tuyến + giật giật cơ mặt một chén tiếp một chén liên tục uống, không ngờ người cứ thế ném luôn lão công của mình ra ngoài vòng thân bằng, trực tiếp nhảy đến chỗ ta, ai...lần sau gặp hoàng huynh phải nhớ nhắc nhở hắn cho hoàng hậu về nhà dạo dạo mấy hồi, miễn cho nàng ăn no không có chuyện gì làm lại gây sức ép tiểu thúc tử...

“Hoàng tẩu...Cảnh Tu đã uống không ít...” Bồi xong nữ nhân thần kinh co giật này hắn còn phải đi tìm Ích xin lỗi nữa mà. Đáng chết, đã uống không ít cũng không phải là lấy cớ, nàng ta cũng uống bao lâu rồi, trước kia sao không biết nữ nhân này tửu lượng lại tốt như vậy.

Nhìn hoàng hậu mặt không đổi sắc kính hắn một ly lại một ly, Cảnh Tu cảm thấy có chút mất mặt.

“Xem vương đệ không yên lòng như vậy, là bản cung chiêu đãi không chu toàn?” Giọng của Phượng Tê lập tức lạnh lẽo xuống.

“Nào có, rượu cũng như thức ăn của hoàng tẩu đều thực sự phong phú.” Nào dám nói cô nãi nãi người không phải.

“Vương đệ có tâm sự? Không ngại nói ra nghe một chút, cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, có lẽ Phượng Tê sẽ có giải thích độc đáo?” Nói đi nói đi ~ mau nói người với thị lang kia rồi cuộc là quan hệ như thế nào đi

~“A, không có gì, vừa rồi đắc tội Ích, đợi lát nữa còn phải đi xin lỗi hần mà thôi.” Nghĩ đến chuyện này, Cảnh Tu lại cảm thấy áy náy, không tự giác lại bắt đầu dốc chén rượu vừa rồi đã quyết định không uống nữa vào miệng.

“Ích? Mỹ nhân thị lang kia?”

“ ~ phụt ~ Mỹ nhân???” Cảnh Tu bị dọa rồi, hần với Ích quen biết nhiều năm như vậy, mới chỉ nghe qua mấy xưng hô cái gì mà quân tử, thần tiên giáng trần, nhĩ sĩ linh tinh gì đó, hóa ra dùng để gọi Lâm Ích Hần còn có mỹ nhân?

“Khó trách Vương đệ kinh ngạc như vậy, phải biết rằng, ánh mắt nữ nhân xem nam nhân là không giống với mắt nam nhân xem nam nhân.” Rót rượu, tiếp tục rót rượu...Hết rồi? Không có việc gì, lại dâng lên thêm.

“Nữ nhân...các người...đều gọi Ích...mỹ nhân?” Khó có thể tin, đầu hần có chút choáng váng.

“Một bộ phận mà thôi.” Chính là bộ phận hủ áy.

“Mỹ nhân như ngọc, người không thấy là Lâm thị lang hết như mỹ ngọc, cứng cỏi, thanh thuần, hoàn mỹ sao?”

[Tiểu Nỵ tỷ, phải là quân tử như ngọc đi...] Tiểu Hạo lặng lẽ viết viết.

[Đúng vậy a, Lâm thị lang thế nhưng chính là quân tử người người ngợi khen a~]

[...]

“A?” Cảnh Tu đã choáng váng, phải không?

“Người không thấy là hần mỹ sao? Ngắm lại khuôn mặt của hần, ngắm lại ánh mắt của hần, ngắm lại bộ dạng của hần lúc mỉm cười với người...” Phượng Tê thấy đã không sai biệt lắm, giọng nói đột nhiên nhu hòa xuống, mang theo dẫn dắt cùng mê hoặc.

Xem, so vừa lúc vừa đến nơi này của bản cung, vương đệ hiện đã như một người hoàn toàn khác.

“Bộ dạng của Ích...” Cảnh Tu mơ mơ hồ hồ nhớ lại nụ cười thanh phong đậm nhả lại luôn ấm áp kia: “Đúng, mỹ nhân.” Ích nhà hần đích xác rất đẹp. Đúng vậy.

“Người làm cho Lâm thị lang mất hứng.”

“Phải...” Cảnh Tu bĩu môi, không tự giác lại thêm vài chén vào bụng, hần đã ngà ngà rồi: “Ta nhắc đến hôn sự của hần cùng hai vị công chúa, hần mất hứng.”

Đương nhiên mất hứng, rõ ràng chính là ghen tị thôi!

“Vương đệ, nghe nói các người là từ nhỏ cùng nhau lớn lên?”

“Đúng vậy, hần còn là thư đồng của ta mà, Ích từ nhỏ đã rất thông minh, công khóa gì cũng đều biết, tiên sinh luôn khen hần.”

“Vậy người thương tổn chí hữu như thế, đã nghĩ đến phải làm như thế nào để Ích tha thứ cho người chưa?”

“Đi xin lỗi a ~ Ích sẽ không thật sự giận ta...” Ninh vương đã say đến tự hạ chỉ số tuổi.

“Nghe nói, mới trước đây lúc người gây họa, một nửa là hần gánh, một nửa là hần giúp người giải quyết?”

“Đúng vậy...”

“Nghe nói, lúc tiên đế băng hà, người bị vu hãm mưu quyền soán vị, là hần không ngại không nghĩ thay người tìm chứng cứ, còn đặt tính mạng cả nhà ra đảm bảo cho người? Bôn ba khắp nơi cuối cùng bản thân cũng ngã bệnh?”

“Phải...” Hồi tưởng lại trước kia, Ninh vương đã say càng thêm buồn bực không cần người rót rượu, tự mình cầm lấy bình bắt đầu uống.

“Nguyên phối San Minh của ngươi thân phận thấp kém, là hán không để ý đến sự phản đối của người nhà, chống lại cả phụ thân hán, dứt khoát nhận San Minh làm nghĩa muội, để nàng lấy thân phận nữ nhi nhà thượng thư gả cho ngươi?” Phụ thân Lâm Bồi của Lâm Ích Hàn chính là Lễ bộ thượng thư, nhân khẩu một nhà không nhiều lắm, hai phụ tử một thượng thư một thị lang, một tam phẩm một tứ phẩm, đã sắp vượt qua nhà nàng.

“San Minh...”

“Ngươi đi sứ Xảo quốc, ở nhà thê tử ốm chết, là hán không để ý nhân ngôn toái ngữ, không để ý thanh danh của bản thân, thay ngươi an bài chu đáo hết thảy...”

“...”Vương gia hai mắt đỏ rực, mơ mơ màng màng nói không ra lời.

“Hán vì ngươi làm nhiều như vậy, ngươi đã vì hán làm cái gì? Ân tình như thế, ngươi trả được bao nhiêu?”

Thanh âm nói chuyện của Phượng Tê càng lúc càng nhẹ, nàng thậm chí còn từng chuyên môn luyện tập cái dạng âm tần gì là có hiệu quả thôi miên nhất nữa cơ mà.

Kỳ thật Phượng Tê rất muốn hô lớn một câu, nếu không biết lấy gì trả hán, ngươi cứ lấy thân báo đáp luôn đi! Ai...Đành từ từ sẽ đến vậy.

“Ngươi lại không để tình nghĩa của hán ở trong lòng như thế, không báo đáp ân tình của hán thì cũng thôi, lại còn sau khi hán vì hoàng gia bỏ ra lao lực lấy hôn sự làm hán phiền nhất ra kích thích hán, hồn nhiên bắt giặc, làm hại cả thân muội muội còn chưa chính thức thành thân của ngươi!” Phượng Tê vừa lòng nhìn biểu tình đầy mặt phần nộ cùng áy náy ảo não đến đau lòng của Cảnh Tu.

“Ngươi còn ở nơi này ăn ăn uống uống, đông đặc nói hán sẽ tha thứ cho ngươi, đoạn chắc sự lương thiện của hán, sự mềm lòng của hán. Ta xem lần này nếu ngươi không xin lỗi cho cẩn thận, dù hán có tha thứ cho ngươi, các ngươi cũng sẽ chỉ còn là bằng hữu bình thường, hán sẽ không còn một mảnh trung tâm với ngươi, sẽ không còn theo bên cạnh ngươi, sẽ không còn vì ngươi bài ưu giải nạn, lại càng sẽ không còn vì ngươi mà vào sinh ra tử. Nếu hán lần này thật sự thương tâm, các ngươi sẽ tuyệt giao, các ngươi sẽ như người xa lạ. Ngẫm lại xem, hán gặp ngươi sẽ quý xuống hành lễ hô to thiên tuế, một ngậm một từ Ninh vương điện hạ, sẽ không bao giờ còn gọi ngươi...Tu ~”

[Nương nương...hình như hán ăn ăn uống uống là do người lôi kéo đi...] Bối cảnh ABCD cộng thêm Tiểu Ny cùng Tiểu Hạo rất có ăn ý cúi đầu, không để ánh mắt xấu hổ vì chủ tử đổi trắng thay đen của mình bị nương nương nhìn thấy.

Mọi người cùng cảm thấy may mắn lúc này Ninh vương đã say đến cạn sạch chỉ số thông minh, nương nương nói cái gì chính là cái đó.

“Không! Ích! Không cần...Ninh vương...” Không cần gọi hán Ninh vương điện hạ. Bọn hán phải là bằng hữu, là tử đảng, là tử đảng mặc kệ toàn bộ thân phận lễ nghi mới đúng. Cảnh Tu cảm thấy hán hán là nên lập tức đi tìm Ích, thỉnh cầu sự tha thứ của Ích, hán không thể tưởng tượng nổi cái loại cảnh tượng như vừa rồi. Hán không thể không có bằng hữu là Ích. Hán không thể thực có lỗi với Ích...

“Ninh vương đã biết nên xin lỗi như thế nào sao?” Mặc câu rồi nha ~ Phượng Tê cười đến là vui vẻ.

“Xin lỗi như thế nào?” Ninh Vương hồng hồng mặt nghi hoặc nhìn Phượng Tê, nhìn mà Phượng Tê cảm thán, người uống say chính là không giống bình thường, một cái mặt đã có thể xem như đại thúc cũng có thể thành ra đáng yêu như vậy (người ta còn chưa tới ba mươi đâu...)

“Đi, đi nói cho hán biết...” Phượng Tê kích động chụp bả vai Ninh vương rất không hợp quy củ, bất quá so với mấy lời nàng vừa nói, hiển nhiên động tác này đã có thể xem như lễ nghi tiêu chuẩn: “Nói cho hán biết, ngươi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hán...”

Ninh vương uống rượu gật đầu.

“Nói cho hần biết, bên cạnh người vẫn chỉ có hần, trước đây là như vậy, bây giờ là như vậy, về sau cũng là như vậy...”

Ninh vương không chỉ số thông minh tiếp tục gật đầu.

“Nói cho hần biết, người người quan tâm nhất chính là hần...”

Ninh vương cảm thấy thực sự có đạo lý nghiêm túc gật đầu.

“Để biểu đạt thành ý, người có thể nhiệt tình ôm lấy hần, nói cho hần biết, của người chính là của hần, hết thấy của người đều thuộc về hần...” Mặt hoàng hậu rút cuộc không khổng chế được cười gian, dọa hãi một phòng nô tài.

“Thuộc về hần?”

Rốt cuộc có nghi vấn rồi?

“Hần vì người làm nhiều như vậy, chẳng lẽ người không nên hồi báo bằng tất cả của người sao?”

“Đúng! Đều cho Ích! Đều có thể cho Ích!” Ninh vương cảm thấy thực sự có đạo lý, tình cảm giữa hần với Ích nên tuy hai mà một.

“Vậy còn chờ cái gì nữa, Ninh vương điện hạ, Ích của người hiện tại còn đang thương tâm kia...”

“Đúng, đi tìm Ích!” Ninh Vương nghiêng ngả lão đảo đi về hướng ngoài cung.

Phượng Tê khắc chế xúc động muốn cất tiếng cười to, lập tức chỉ vào bối cảnh B: “Người, đi cùng Ninh vương, phải đưa người đến tận Lâm phủ giao cho Lâm thị lang.”

“Tra.”

“Nương nương, người với Ninh vương có thù oán?” Mấy lời vừa rồi nghe sao cứ...

“Tiểu Hạo, nhanh, lập tức đi theo, ta muốn báo cáo chi tiết toàn bộ quá trình.”

“Nương nương, đó là Lâm phủ, là nhà của tam phẩm Lễ bộ thượng thư, tứ phẩm Công bộ thị lang, phòng bị của bọn họ còn sắp vượt qua cả nhà của người, người cũng quá khó xử ta đi.”

Phượng Tê lấy một túi vàng ra ném cho Tiểu Hạo: “Thu xếp một chút mà vào có biết không? Dốt nát muốn chết, nhất định phải trộm đạo trèo tường sao? Nhanh đi. Người đi theo Tiểu Hạo, tuổi hần còn quá nhỏ, có vài việc không quá thuận tiện.” Chỉ vào bối cảnh A.

“Tra.” Bối cảnh A phản ứng rất nhanh, lập tức đáp ứng, sau đó kéo Tiểu Hạo đi chấp hành nhiệm vụ.

“Ai...Thoải mái.” Phượng Tê đột nhiên rảnh rỗi miễn cưỡng nằm xuống nhuyển thác, tùy ý Tiểu Nỵ xoa bóp: “Thu dọn! Lại mang lên chút mứt hoa quả, uống một lúc nhiều nước như vậy, miệng lưỡi nhật nhèo hết cả.”

“Dạ, nương nương.” Bối cảnh C, D lập tức thu dọn bàn, nhất là cái bình rượu yên ương chuyên dùng để ban thưởng rượu độc kia, dùng loại bình như vậy để uống nước cũng chỉ có nương nương nhà bọn họ dám.

.

Chú thích: bình rượu yên ương là loại bình hai ruột một bên đựng rượu thường một bên đựng rượu độc để đầu độc người ta mà tụi mình thường thấy trong phim ấy, bạn hủ của chúng ta thì đựng nước với rượu để chúc say người ta, haha ~

6. Chương 6: Lời Trong Cơn Say

(Bối cảnh C là Tiểu Cơ, bối cảnh D là Tiểu Tình, bối cảnh A là A Hư, bối cảnh B là A Thực.

Nhân số báo danh quá ít, tạm thời thông qua như vậy đi, chuẩn bị hai kiểu tên lót mượn đó phân biệt. Khụ khụ, A Thực, A Hư đều không phải là cung nữ...)

“A Hư, nương nương trước kia cũng là như vậy?” Tiểu Hạo buồn bực nhìn vương gia đang ngả trái ngả phải bị A Thực kéo đến kéo đi cố gắng kéo về hướng Lâm phủ phía trước.

“Ta đến hầu chỗ nương nương so với người sớm hơn có ba ngày rưỡi...thực sự hầu hạ thì mới có nửa ngày.” A Hư tính toán một chút, có ba ngày nương nương hôn mê.

“Nửa ngày cũng đủ để thay đổi thế giới rồi.” Tiểu Hạo thở dài: “Trước kia lời đồn về nương nương mới không phải như vậy...”

“Hiện tại nương nương cũng chẳng ra sao a.”

“...” Tiểu Hạo: “Mấy lời nương nương nói với vương gia lúc đó...người nghe xong có cảm giác gì?”

“Nương nương nói rất đúng, vương gia đúng là nên xin lỗi cho hoàng đế.” Ai cũng biết hôn sự của Lâm thị lang là một chuyện phiền toái, đích xác không nên kích thích người ta như vậy: “Bất quá biểu tình của nương nương có chút kích động mà thôi. Xem ra nương nương thực sự là quan tâm vương gia.”

“Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi cộng bảy.” Năm tháng a ~ người vẫn luôn vô tình như thế...

“Hiểu rồi.” Năm tháng a ~ người lúc đối mặt với loại người nào đó bình thường đều là không chảy vào đầu óc đi...

“Vương gia! Bên này!” A Thực ở đằng trước cũng không chịu nổi nữa, Vương gia say rượu này rất khó hầu hạ a.

“Ích đâu?”

[Ta làm sao mà biết! Đường đi Lâm phủ người quen thuộc hơn ta thôi!] Bất quá làm nô tài cũng chỉ có thể yên lặng rít gào ở trong lòng, cho dù vương gia say ngất không biết gì, bên cạnh vẫn còn đầy người ra đây.

Rầm rầm rầm! Ra sức gõ cửa. A Thực nghĩ, gõ càng ra sức chính là tranh thủ càng sớm ngày thoát ly hán tử say.

Bốp! Một bàn tay vỗ lên vai hần.

“Quý a ~”

“Bây giờ là ban ngày...huynh đệ.” Tai của A Hư đã sắp bị chấn động đến điếc luôn rồi.

“Nơi này là cửa phủ thượng thư, đại ca.” Tiểu Hạo bị hắc tuyến treo đầy trán.

“Động đất?” Vương gia đáng thương chịu tai họa ở cự ly gần.

“Ai a? Dám đến Lâm phủ quấy rối, không biết người ở nơi này chính là đại quan sao?” Gia đình Lâm phủ đi ra: “Muốn quấy rối thì sang bên cạnh, nhà kia có tiền không có quyền.” Nhà bên cạnh ở chính là nhà giàu nhất Cẩm quốc, có một khu nhà lớn hơn nữa mà cứ không chịu chuyển đi, mặt dày bám dính bên cạnh Lâm phủ, chúng ta chuyển nhà hần cũng dọn nhà đi theo, chính là để khoe khoang bọn họ có tiền cho Lâm phủ chúng ta xem.

“Bên cạnh?” Tiểu Hạo tai dựng thẳng lên, đưa qua một nén vàng: “Tiểu ca vất vả rồi, chúng ta là người trong cung, vương gia say, cứ ồn ào đòi sang bên này, chủ tử ra lệnh, nô tài cũng chỉ có thể làm theo.”

“Nga ha ha ha ~ không có việc gì không có việc gì, số lần Ninh vương chạy đến nhà chúng ta còn nhiều hơn về nhà hần, vẫn là vị tiểu ca này biết làm người, có chuyện gì cứ việc hỏi.”

“Ta không có gì cần hỏi nhiều, chỉ là muốn hỏi thăm cái nhà có tiền không có quyền bên cạnh phủ các người có phải là Trình gia giàu có nhất Cẩm quốc chúng ta không?”

“Còn không phải sao? Thật không biết sao lại thế này, tóm lại là đương gia Trình phủ với lão gia nhà chúng ta...ngứa mắt lẫn nhau, theo lời lão phu nhân nói thì hai người kia chính là trời sinh không hợp, một người

làm quan một người kinh thương, cứ thế có thể ồn ào cả đời.” Gia đình này cảm thấy thực sự thần kỳ: “Càng kỳ lạ chính là, hai vị lão gia hai nhà tuy rằng không hòa hợp, nhưng là...”

“Cãi thì cứ cãi, nháo thì cứ nháo, nhưng cũng không tổn thương đến căn bản, thậm chí thời khắc nguy nan còn che chở trợ giúp?” Tiểu Hạo tổng kết.

“Đúng vậy.”

“...” Không có sáng ý, bất quá nương nương hẳn là sẽ vui (ánh mắt của hài tử luôn sáng như tuyết).

“Ta đi thông báo với thiếu gia một tiếng, mọi người nâng giúp vương gia một chút đi.” Gia đình xoay người đi vào, bất quá các người còn có thể nhớ đến vương gia cũng thật không dễ dàng.

“Sao vẫn là chúng ta làm?” A Thực bất mãn.

“Vào đi thôi, nương nương có lệnh cần báo cáo quan sát toàn bộ quá trình, người cho rằng ta với Tiểu Hạo sẽ thả cho một mình người trở về?” A Hư thực thẳng thắn.

“Đương nhiên sẽ không, có nạn cùng chịu chính là điều thứ nhất của thủ tục trong cung.”

...

“Thiếu gia.”

“Chuyện gì?” Lâm Ích Hàn nghiêm mặt, hoàn toàn không còn cảm giác chỉ cần đứng ở nơi đó đã làm cho người ta cảm thấy như tắm gió xuân thường ngày, hẳn hiện tại đầy đủ biểu hiện ra tên của mình, làm cho Lâm phủ từ trên xuống dưới có dịp cảm nhận một phen nhiệt độ gió tuyết vùng địa cực.

Thiếu gia rất ít khi tức giận, nhưng mỗi lần thiếu gia tức giận thì không phải là chuyện đơn giản.

Không phải nói thiếu gia bởi vì chuyện lớn đến cỡ nào mới tức giận, ngược lại chính là mỗi lần thiếu gia tức giận, vô luận lão gia hay lão phu nhân, ai đi thăm dò cũng dò không ra thiếu gia tức giận vì cái gì. Không biết nguyên nhân cũng có nghĩa là không thể cởi bỏ khúc mắc của thiếu gia, mọi người chỉ có thể chờ xuân về hoa nở nhiệt độ không khí tự động ấm lại.

Ai...Thật vất vả thiếu gia đã trở về, lại mang theo khí lạnh về nhà, lão phu nhân muốn thăm thiếu gia cũng chưa dám lại đây. Vốn bằng hữu tốt nhất của thiếu gia là Ninh vương đến chơi phải là chuyện tốt, nhưng là tình trạng hiện tại của Ninh vương...

“Thiếu gia, Ninh vương đến.”

“...” Ánh mắt của Lâm Ích Hàn đột nhiên hiện lên một tia vui sướng, sau đó lại quay về trầm tịch, thậm chí còn có đau đớn, so với trước kia càng thêm hắc ám: “Hắn đến làm gì?”

Không thể nào ~ gia đình báo tin cảm thấy mình thực vô tội, chiếu theo tình hình nhiệt độ lại tiếp tục giảm xuống này mà xem xét, rất có thể thiếu gia tức giận chính là do Ninh vương trêu chọc. Thật là xui xẻo, vẫn là trả Ninh vương về đi thôi...(người ta không phải là hàng hóa...)

“Xin hỏi, vương gia này phải để ở đâu?”

“Không biết nói thì đừng nói, hẳn là nên hỏi vị vương gia này sẽ ngủ ở chỗ nào!”

Gia đình Lâm phủ đầu đầy mồ hôi lạnh, hẳn đã quên, mấy người vận chuyển vương gia ở phía sau không phải là người trong quý phủ bọn hắn, không tự động theo quy củ đưa người đến phòng vương gia thường nghỉ ngơi mà là đi theo sau hắn đến tận đây.

Để?

Lâm Ích Hàn sửng sốt một chút, sau đó buông sách trong tay xuống đi ra xem thử.

“Tu?” Lập tức đỡ lấy người, bất đắc dĩ nhìn hắn như vô vĩ hùng (gấu koala) treo trên người mình, hết như tiểu hài tử ra sức cọ: “Đây là có chuyện gì?”

“Vương gia uống rượu, chúng ta đưa vương gia trở về.” A Thực.

“Vương gia say hẩn là phải đưa về Ninh vương phủ đi?” Vẫn là không nỡ đẩy hẩn ra, bắt đắ dĩ ôm hẩn vòng vào trong ngực mình, trừ bỏ lúc còn nhỏ, bọn họ đã bao lâu không gần nhau như thế này rồi?

“Vương gia muốn đến nơi này. Đúng không vương gia?” A Hư.

“Đúng! Đến tìm Ích, Ích đâu?” Vương gia đã bị hạ thấp tuổi về mặt tinh thần ngẩng đầu, nhìn không rõ lắm, nhưng hương vị này rất quen thuộc, tiếp tục ôm, đầu thật choáng váng...

“Đừng nhúc nhích.” Đỗ yên người trong lòng xong, quay đầu hỏi tiếp: “Các người là nội thị hậu cung?”

“Là người của Lai Nghi điện.” Tiểu Hạo rút ra lệnh bài, khoe khoang, đây chính là hàng mạ vàng có biết không?

“Hoàng hậu?” Lâm Ích Hàn nhú mày, đối với hoàng hậu, ấn tượng của hẩn vẫn thực sự ít ỏi, lời bình phần lớn đều đến từ hoàng đế cùng Tu: “Tửu lượng của Tu vẫn luôn tốt lắm.”

“Có tốt mấy thì bị chuốc cũng phải say thôi.” Tiểu Hạo thực sự không thềm để ý đáp.

“Không biết hoàng hậu nương nương vì sao lại quá chén Tu?”

“Đại khái là hoàng hậu ngứa mắt vương gia đi.” A Thực.

“Lúc chúng ta đi lấy rượu có khuyên qua nương nương, nương nương nói bọn họ là thân thích, xuống tay với người nhà có thể kiên quyết một chút.” A Hư.

“Thay ta tạ ơn nương nương.” Cẩn rằng bắt đắ dĩ...Tu người này, đại khái là lại miệng không có chừng mực đắ tội hoàng hậu nữa rồi: “Tiễn khách.” Xoay người dìu Cảnh Tu đi vào.

“Thiếu gia?” Ta đây đâu?

“Đi lấy chén canh tỉnh rượu, vương gia thì ngủ trong phòng ta.” Thả người xuống nhuyển tháp, ngoái đầu nhất tiểu bách mị sinh, chợt như một đêm gió xuân đến...

“Dạ!” Cảnh báo giải trừ! Lần sau lúc thiếu gia lại tức giận thì cứ chuốc say Ninh vương! Phải đi nói cho lão gia cùng lão phu nhân ngay mới được...

...

“Ích?”

“Ta ở đây.” Cầm tay hẩn, buồn cười nhìn bộ dạng hài tử khí của hẩn.

“Khó chịu...”

“Vậy ngồi dậy một lát.” Nâng Cảnh Tu dậy, để hẩn tựa vào trong ngực mình, vuốt vuốt lưng hẩn: “Dễ chịu hơn chút nào không?”

“Ích...” Đúng nga, đây là Ích, như vậy...Xin lỗi! Đúng rồi! Hẩn là đến xin lỗi, tìm thấy Ích rồi thì...

“Tu! Người rất nặng...” Cố gắng đỡ người đột nhiên bổ nhào sang lại cho đànng hoàng: “Lại thế nào nữa?”

“Ích! Ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.”

Cái gì? Lâm Ích Hàn không dám tin mở to mắt, nhìn Cảnh Tu vẫn còn đang lắc lư trước mặt mình.

“Trước đây là như vậy, bây giờ là như vậy, về sau cũng là như vậy...” Câu tiếp theo là cái gì kia...

Lâm Ích Hàn cố kiềm chế nhịp trống ngực quá mức nhanh của mình lại: “Mấy lời này ai dạy cho người?”

“Nữ nhân.” Trả lời phi thường dứt khoát.

Gân xanh, chữ thập, nhiệt độ thỉnh linh giảm xuống.

“Cái nữ nhân...điều ngoa đáng ghét đó...”

Mấy từ hình dung này...Lâm Ích Hàn dờ khóc dờ cười, mình đã vậy còn quá dễ ghen tuông, ảnh hưởng của người đối với ta thật đúng là đã không thể lớn hơn được nữa a, Tu...

“Đừng ngắt lời! Còn có mà...” Nghiêm túc nghĩ nghĩ: “Người ta quan tâm nhất chính là ngươi...Đúng rồi, còn phải ôm!” Bỏ nhào sang, ôm lấy, còn vỗ vỗ, tỏ vẻ huynh đệ tốt, một dãy động tác trình tự hóa làm Lâm Ích Hàn dở khóc dở cười: “Trong lòng ta chỉ có một mình ngươi! Cho nên của ta...chính là của ngươi!”

“Nga?”

“Thật sự, hết thấy của ta đều là của Ích!” Chỉ lên trời thề.

“Ngay cả...chính...ngươi?” Lâm Ích Hàn ác thú vị hỏi.

“???” Không hiểu, nhưng là chính mình = hết thấy mọi thứ = của Ích: “Đúng! Đều là của Ích.”

“Ha ha ha ~” Lâm Ích Hàn cười đến là vui vẻ, hẳn hiện tại thật ra đã có chút cảm tạ vị hoàng hậu nương nương thích trêu chọc người khác kia, bất quá Tu rốt cuộc đã nói cái gì chọc giận hoàng hậu như vậy? Có rảnh vẫn là nên thay hẳn đến xin lỗi thì tốt hơn.

“Thiếu gia, canh tỉnh rượu đã mang đến.”

“Lui xuống đi.”

“Còn có thiếu gia...ba người kia...” Người của hoàng hậu cứ mãi không chịu về.

“Lui xuống!” Không cho cự tuyệt.

“Đạ...”

“Uống hết đi, ngoan.” Lâm Ích Hàn tiếc nuối nhìn Cảnh Tu ngoan ngoãn uống canh tỉnh rượu, vốn còn đang đình dùng phương pháp đặc biệt giúp hẳn uống...

Đỡ người nằm thẳng xuống, nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngủ say rốt cuộc cũng chịu yên tĩnh lại, những ngón tay thon dài hoàn mỹ vẽ lên ngũ quan quen thuộc mà quyến luyến kia: “Thật đáng tiếc, Tu, ngươi không biết mình đang nói cái gì.” Càng đáng tiếc là, lời ngươi nói không phải thật sự...

Ngón tay đột nhiên cảm giác được ướt át, hoàn hồn rồi mới phát hiện tay mình đang dừng lại trên bờ môi của hẳn. Mới chỉ chạm vào môi, ý niệm vừa bị mấy câu nói có chút nghĩa ẩn kia kéo ra cũng theo ngón tay như những khối thuốc nổ bị châm ngòi, đốt lên máu huyết toàn thân, đánh sâu vào lý trí mà hẳn vẫn lấy làm kiêu ngạo.

“Lời ngươi đã nói thì cũng đừng đổi ý, ngươi đã là của ta, như vậy...hẳn sẽ không sao đi...” Vâng theo dục vọng từ tận đáy lòng đang kêu gào đến nỗi làm cho linh hồn đau đớn, cúi người hôn lên đôi môi còn thoáng mang theo một hơi tửu khí kia, ký thác tình yêu say đắm vĩnh viễn vô vọng mà hẳn tiểu tướng đã thật lâu. Tách mở khớp hàm của hẳn ra, giống như đã từng diễn luyện ngàn vạn lần, môi lưỡi giao quần, hơi thở giao hòa.

Chẳng qua vừa hôn hoàn tất, phần trao đổi ăn ý kia cũng theo da thịt tiếp xúc mà chấm dứt, lưu lại chỉ còn tương tư cùng ái mộ đơn phương cay đắng không nói nên lời...

“Tu, nếu lời ngươi nói là thật thì tốt rồi...” Thống khổ nằm dựa xuống người hẳn, tay chạm đến chính là vải lụa thanh ti mà chỉ hoàng thất mới có thể khoác lên người, ***g ngực bằng phẳng mà rắn chắc, đều đang kể ra chương ngại thật lớn giữa bọn họ, một là vương gia, một là đại thần, bọn họ...đều là nam tử.

Nghe tiếng tim đập của hẳn lúc say ngủ, nếu lời hẳn vừa mới nói...là thật sự, thì tốt rồi.

Chỉ cần ngươi nói như vậy, là đủ rồi.

.

.

.

— oOo —

Hồng tuyến ký – Chương 7

.

Chương sau sẽ là lần đầu tiên hoàng hậu đụng độ hoàng đế, chương này cũng chỉ là quá độ thôi, ko có tình tiết gì ^^

7. Chương 7: Phong Ba Nổi Lên

Thường nghe rượu tốt uống say tỉnh lại sẽ không đau đầu...

Cảnh Tu hiện tại dám dùng đầu óc của mình thề, những lời này khẳng định có vấn đề, hoặc là bản thân những lời này chính là do đám bán rượu bịa đặt ra, hoặc là nữ nhân chết tiết kia chúc cho hắn bằng loại rượu kém cỏi. Đúng, nhất định là lỗi của nữ nhân kia, thế nhưng lại vì trả thù hắn nói rằng ta không thích hợp làm hoàng hậu mà đặc biệt trộm nhập trái phép rượu loại kém từ ngoài cung vào (sức tưởng tượng của vương gia thật không sai).

“Tỉnh rồi?”

Là thanh âm ôn nhu quen thuộc đã bao nhiêu năm làm bạn.

“Ích?” Vội vàng ngồi dậy: “Ai u...” Lại nhanh chóng ngã xuống.

“Ha ha ha ~”

Nghe tiếng cười vui vẻ bên tai, quay đầu lại nhìn thân ảnh ấm áp đang ngồi bên cạnh mình: “Người không tức giận nữa?” Thật cẩn thận hỏi.

“Ta đã có khi nào chân chính giận người?”

“Lần này thì khác, tuy rằng nữ nhân kia thiếu đạo đức một chút,...” Dùng rượu thấp kém chúc say hắn: “Nhưng là lời nàng ta nói vẫn rất có đạo lý.” Nếu cứ không thêm đề ý, cứ chắc chắn rằng Ích sẽ tha thứ cho mình, như vậy đợi đến lúc chân chính mất đi bản thân e rằng hối hận cũng đã không còn kịp nữa.

“Nàng là hoàng hậu.” Lâm Ích Hàn cảm thấy mình sửa sai lời nói cũng như việc làm của người này đã sắp thành bản năng rồi: “Người còn nhớ rõ lời hoàng hậu nói không?”

“Nhớ một phần...” Đầu vô cùng đau đớn, Cảnh Tu đang gõ trán mình, một đôi tay hơi lạnh đã đặt lên huyệt Thái Dương của hắn, có chừng mực xoa ấn, tựa như chủ nhân của đôi tay này, vẫn tao nhã trước sau như một, hắn làm bất cứ chuyện gì cũng tuyệt đối sẽ không làm cho người khác cảm thấy không tốt đẹp.

Khí tức thư quyển (phong độ của người trí thức) trong mỗi động tác giơ tay nhắc chân của Ích luôn có thể làm cho hắn tỉnh táo lại, hảo hữu của hắn bẩm sinh đã mang theo hơi thở làm cho hắn an bình.

Hít sâu một hơi, hơi thở quanh quần xung quanh này làm cho Cảnh Tu cảm thấy vô cùng thỏa mãn, bằng hữu tốt như vậy nếu vì nói lỡ lời mà mất đi thì hắn cũng quá chẳng ra làm sao.

“Ích, ta đã xin lỗi chưa?”

“Rồi.” Nghĩ đến đây ánh mắt của Lâm Ích Hàn lại dâng lên ý cười: “Người còn nhớ rõ mình đã nói cái gì sao?”

“Không...” Cảnh Tu cố gắng hồi tưởng: “Tựa hồ sau khi nữ...được rồi, sau khi hoàng hậu nói người về sau thấy ta sẽ như người xa lạ, sẽ quý xuống hành lễ với ta thì ta đã không quá rõ ràng nữa rồi...” Tâm tình khùng hoảng lại thêm mấy chén rượu mạnh, chính là cộng rơm cuối cùng có thể đè chết lạc đà.

Ngón tay đang xoa bóp thoáng dừng một chút, sau đó lại tiếp tục giảm bớt sự đau nhức cho Cảnh Tu: “Vậy thì thật sự là đáng tiếc, màn biểu diễn của người...thế nhưng còn khá là phấn khích đầu ~”

“A?” Ngẩng đầu, nhìn hảo hữu đầy mặt ý cười, quên luôn cơn đau đầu cùng xoa bóp cấp để vương đang được hưởng thụ, xẹt một cái nhảy dựng lên.

Vương gia biết rõ mình là mặt hàng gì, thanh âm thoảng mang theo run rẩy, ngập tràn hi vọng nhìn hảo hữu: “Ta không làm chuyện gì mất mặt đi...”

“Không có.” Trả lời rất nhanh, buồn cười nhìn bộ dạng thở ra nhẹ nhõm một hơi của người kia: “Chỉ là ôm ta vừa khóc vừa gọi, nói cái gì không cần vứt bỏ ta linh tinh gì đó mà thôi.”

Cảnh Tu thân thể cứng đờ, cứng ngắc quay đầu từng 10 độ lại, nhìn hảo hữu vẫn đang cười đến phong khinh vân đậm làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân của mình: “Cái này gọi là không có?” Người này thật là Ích của hắn?

“Ta cảm thấy rất khả ái, quen người lâu thế rồi mà vẫn không biết người còn có những lúc như vậy.” Đều do Cảnh Tu tử lượng quá tốt.

“Ôi trời à ~” Hô to một tiếng, kết quả đầu càng đau, tiếng hô kia càng như dùng búa gỗ vào đầu óc hắn, kết quả vương gia anh tuấn tiêu sái nhất Cẩm quốc (tự nhận là đẹp trai hơn nhị ca hắn một chút) ngã xuống nằm ngay đơ, may mắn hảo hữu phía sau nhanh tay lẹ mắt tiếp được, làm cho hắn miễn được kết cục đầu nhào xuống hôn...tay vịn cứng ngắc của nhuyển tháp: “Ích, hình tượng của ta...”

“Không có bao nhiêu người thấy...”

“Có ai?” Hắn muốn diệt khẩu.

“Ta...”

Người này thì thôi quên đi.

“Cha nương ta...”

Mấy người này cũng đành bỏ qua.

“Lão gia cùng tiểu thư Trình gia nhà bên cạnh...”

Nhà giàu nhất nước không thể trêu vào.

“Mấy gia đình nhà ta, mấy tùy tùng bên Trình gia, mấy tùy tùng của người, còn có ba nội thị hoàng hậu phái đến hộ tống người...”

Lâm Ích Hàn rất không phúc hậu tổng kết: “Không quá hai mươi người. Nếu như người muốn diệt khẩu, xin cân nhắc luôn hai mươi người này trong một ngày một đêm lúc người mê man còn tiếp xúc thêm bao nhiêu người nữa...”

“Ích...” Cảnh Tu vẻ mặt cầu xin dựa vào ngực hảo hữu, lôi kéo tay áo, một bộ làm nũng, tuy rằng bản thân hắn không hề phát hiện, nhưng là Lâm thị lang thực hiện nhiên là phi thường vừa lòng với trạng thái hiện tại.

“Không sao, người lúc đó say.”

“Có sao! Hoàng huynh khẳng định sẽ dạy bảo ta.” Vẻ mặt bi phẫn: “Còn có cái đám đại thần kia, nhất là mấy người Cát lão đầu bọn họ...” Chính là mấy lão thái phó từng dạy bọn hắn đọc sách.

“Đề hậu liên tiếp mở tiệc chiêu đãi, đây là chuyện ngoài ý muốn.” Ý ngoài lời của Lâm Ích Hàn lập tức được tử đảng từ nhỏ của hắn, chính là vị vương gia đầu óc vốn luôn không dùng ở việc đứng đắn kia hiểu được, [toàn bộ cứ đổ lên đầu hoàng hậu, đoán chừng đám cổ hủ kia cũng không dám tìm hoàng hậu gây phiền toái.]

“Ngôn từ cẩn thận.” Đùng đang nói lại buột miệng lung tung.

“Hiểu được!”

“Đúng rồi, Tu, an bài cho ta gặp mặt hoàng hậu nương nương.”

“Chuyện gì?”

“Thay người giải quyết hậu quả, vạn nhất người là ở nơi nào đắc tội nàng, lần quá chén này chỉ là một bắt đầu thì sao?”

“Ta đây liền đi gặp hoàng huynh xin phép, Ích, người nhất định phải giúp ta.”

“Đây là tự nhiên.”

Cười đáp lại Cảnh Tu, khoe miệng Lâm Ích Hàn lại cất giấu chua xót, hẳn đi gặp hoàng hậu còn có chính sự, chính là cái chính sự đã làm cho hắn vừa bất đắc dĩ vừa thống khổ kia...

...

“Hôm trước nương nương phái người hộ tống Cảnh Tu, Ích Hàn lần này đến thay Cảnh Tu tạ ơn người.”

“Không cần, dù sao người cũng là do ta quá chén.”

“...” Tạm dừng một chút, tiếp tục mở miệng: “Không biết Tu hẳn mắc tội nương nương ở nơi nào? Ích Hàn ở đây bồi tội.”

“Nếu hẳn thật sự mắc tội ta, sẽ không chỉ là mấy bình rượu mạnh rót xuống rồi đá văng đi là xong.” Biểu tình của Phượng Tê thực sự lưu manh: “Chỉ là thái hậu đã căn dặn bản cung phải liên lạc tình cảm thân thuộc nhiều hơn một chút, ta lúc đối mặt với hắn lại nhìn hắn thực sự không vừa mắt, vả lại hắn đối với bản cung cũng không phải...cung kính cho lắm.”

Thái hậu trong Khánh Duyên Điện hắt hơi một cái, mấy nô tài đã bị hoàng hậu giáo huấn lập tức vội vàng hoảng hốt chạy đi mời thái y.

Lâm Ích Hàn ý vị thâm trường nhìn hoàng hậu, cứ cảm thấy nụ cười của nàng có thâm ý khác. Nàng đây là...đã phát hiện cái gì?

Không, không có khả năng, nam tử mền nhau nhân thế không dung. Hoàng hậu tuy rằng điêu ngoa tùy hứng, nhưng vẫn là người nghiêm với lễ pháp. Nghĩ như thế, Lâm Ích Hàn cũng dè nghi vấn ‘vì sao lại dạy Cảnh Tu những lời dễ làm cho người ta hiểu lầm như vậy’ xuống đáy lòng.

Có lẽ chỉ là mình lòng có vọng niệm mới có thể nghĩ nhiều như vậy, hoàng hậu chỉ là muốn làm cho Cảnh Tu nói mấy lời đùa giỡn nữ tử để hắn phải xấu mặt, mà Tu thì nhớ kỹ phải xin lỗi mình, cho nên mới thuận tay đưa đến trước mặt mình...

Ai...Rõ ràng là phỏng đoán hợp tình hợp lý nhất, nhưng là đáy lòng vẫn luôn có một tia ảo tưởng, lúc nghe được lời ‘tổ tình’ mà mình luôn mong đợi, tham lam tựa như mầm cây nấp trong một góc âm u đột nhiên được ánh mặt trời chiếu sáng, sinh trưởng tràn lan không thể nào che giấu được nữa.

Muốn...muốn có được trân bảo mang tên Cảnh Tu kia, phần trân bảo mà đã định trước là mình không thể ôm vào trong ngực.

“Lâm thị lang lần này đến, hẳn không chỉ là muốn ‘khởi binh vấn tội’ đi?” Phượng Tê vừa lòng nhìn Lâm Ích Hàn thất thần, mặc dù Tiểu Hạo chỉ hỏi báo một nửa, nhưng cũng nhìn ra được phần tiếp sau tương đương phần khích, vị Ninh vương gia kia thật đúng là một báu vật.

Có JQ phát triển, Phượng Tê sao có thể tính toán chuyện đối phương ‘quân’ tiền thất nghi đâu...

“Nương nương minh giám.” Lâm Ích Hàn cảm kích nhìn thoáng qua Phượng Tê, hai má hơi hơi ửng đỏ, có vẻ có chút hổ thẹn. Bộ dạng đỏ mặt của nam tử hoàn mỹ mà hai vị công chúa Cẩm quốc tranh đoạt đã nhiều năm có bao nhiêu lực sát thương? Cứ nhìn đám nô tài đang tập thể đại ra bên cạnh Phượng Tê trong phòng thì sẽ biết.

Mỹ sắc như thế mà chỉ có nữ nhân phải lòng, nam nhân Cẩm quốc đều mắt mù hết cả rồi hay sao? Phượng Tê oán niệm đã lớn đến sắp thành oán linh. Nếu không nhờ có nghi thái hoàng hậu đã khắc vào xương cốt trong thân thể này áp chế, nàng giờ phút này không biết đã xé nát bao nhiêu khăn tay rồi.

“Ích Hàn lần này tiến cung là muốn hỏi một chút, nương nương đối với hôn sự của Thất công chúa cùng Bát công chúa có ý kiến gì không?” Người muốn ta lấy người nào?

“Nga?” Phượng Tê ngoài ý muốn nhìn thoáng qua vị thị lang phong độ phiêu phiêu trước mắt, hẳn thật đúng là đủ nhân tâm, một khắc trước còn ôm vương gia hương ngọc đầy cõi lòng, giờ khắc này đã lo lắng đến chuyện lấy công chúa nào?

“Thị lang đại nhân nên biết, hậu cung không được tham gia vào chính sự, hôn sự của Cảnh Huyền, Cảnh Đồng liên lụy quá lớn, đã không phải là việc mà Phượng Tê có thể quản. Từ mấy năm trước, hoàng thượng đã ám chỉ qua Phượng Tê không được tùy tiện chỉ hôn cho hai vị công chúa.” Phượng Tê nghĩ ý tứ của hân chính là tìm nàng hỗ trợ lách khe hở pháp luật, phối cả hai công chúa đi thật xa, sau đó hân có thể tiếp tục về ôm vương gia nhà hân.

Thực sự hiển nhiên, thiết tưởng của Phượng Tê quá mức siêu việt rồi.

“Trước kia đúng là vậy, bất quá hiện tại hôn sự của Ích Hàn cùng các công chúa trì hoãn đã lâu, hoàng thượng rất có thể dưới áp lực của khắp nơi sẽ giao sự tình cho nương nương trước vẫn không quan tâm định đoạt, lấy đó cho thấy công bằng. Ích Hàn cũng chỉ là đến nói trước với nương nương một tiếng thuận tiện thăm dò ý tứ người mà thôi.”

Cái gì? Chuyện phiền phức toàn bộ ném cho ta? Phượng Tê đáng vẻ ngàn vạn uống nước, nào bỏ Mãn Thanh thập đại khổ hình cho lão công trên danh nghĩa của mình xong, bắt buộc lực chú ý quay về lại với mỹ nam trước mặt: “Thị lang đại nhân, người càng vừa ý Cảnh Huyền hay là Cảnh Đồng?”

“Hai vị công chúa đều thực vĩ đại.”

“Ồ trong lòng Lâm thị lang, hai vị công chúa là mỗi người một chén nước lừng lừng? Hay cả hai đều là chén không?”

“Nương nương nói đùa.” Nâng chén trà, một ngụm uống cạn, tương đương không phù hợp lễ nghi, nhưng tuyệt đối tỏ rõ cõi lòng.

“Người quang minh chính đại không cần ám chỉ, thị lang đại nhân, Cảnh Huyền, Cảnh Đồng là hai công chúa chưa xuất giá còn sót lại của hoàng gia, tiếp tục kéo dài quả thật là chuyện chê cười, nếu thị lang đại nhân trong lòng đã có người khác...” Phượng Tê mất sắc, Tiểu Ný trời sinh ý thức bất quáai mạnh mẽ, còn có Tiểu Hạo truyền thống gia đình lâu đời đều thấy được Lâm Ích Hàn cứng nhắc người: “Đừng ngại nói thẳng, mẫu gia của bản cung vẫn có chút thế lực.”

“Đa tạ ý tốt của nương nương, Ích Hàn...không có nữ tử nào trong lòng.” Khom người hành đại lễ với hoàng hậu, che dấu bên trong đôi mắt là tất cả cảm xúc trái ngược khó có thể khắc chế.

Thiết

~Tiểu Hạo như có điều cảm thấy đảo mắt xem thường, cứ nhìn dáng vẻ cao hừng của nương nương thì sẽ biết, trò chơi văn tự đơn giản như vậy mà còn bày ra, không có nữ tử trong lòng, nhưng là có nam tử.

Tiểu Ný cũng hiểu được có điểm gì là lạ, nhưng nha đầu này hiển nhiên không to gan lớn mật như tiểu quỷ Tiểu Hạo, đã nghĩ ra, nhưng vẫn còn kém một bức màn sa mỏng, chọc cái mới rách được.

Những người khác thì chỉ cảm thấy chủ tử nhà mình cùng Lâm thị lang đều trong lời còn có ý khác.

“Vậy thì phiền toái rồi, hai công chúa địa vị tương đương, đều lấy không được, chọn một cũng không xong, đều không lấy lại càng không phải. Cũng may người không có nữ tử trong lòng, nếu không, trong Cẩm quốc này thật đúng là không còn tồn tại nào cao quý hơn so với công chúa.”

Nếu hân yêu nữ hài tử khác thì chính là không nể mặt hoàng gia. Ngoại quốc lại càng không thể, Lâm Ích Hàn nhân tài như vậy trước không nói không thể cho ngoại quốc thông đồng, công chúa Cẩm quốc ta còn phải tranh đoạt, dựa vào cái gì tiện nghi đám nước ngoài?

“Nương nương lời nói cực kỳ chính xác...” Lần đối thoại này thật sự là càng lúc càng thống khổ. Nếu Lâm Ích Hàn không phải tâm tư quá nhiều, hân sẽ phát hiện ánh mắt Phượng Tê nhìn hân là càng lúc càng vừa lòng, tươi cười bên khóe miệng cũng càng lúc càng gian trá.

Sau một hồi ông nói gà bà nói vịt, hiểu được mình không thể thăm dò ra chút tình báo nào ở chỗ hoàng hậu bên này Lâm Ích Hàn đành cáo lui về nhà. Nhưng mới bước vào cửa, nghênh đón hân chính là phụ thân cùng một đồng tư liệu lớn.

“Cha...đây là...?”

“So sánh thế lực của Thất công chúa cùng Bát công chúa, chúng ta phân tích lại từ đầu, tính toán cho cẩn thận.” Tuy rằng nhà bọn họ đã từng tính toán rất nhiều lần.

“Sao phải gấp gáp như vậy?”

“Hừ ~ ngày mai lên triều hoàng thượng sẽ ngợi khen người lần này trị thủy có công, sau đó thuận thể để thân, hoàng thượng đã phái người đến ám chỉ ta. Lần này hai vị công chúa đều đã không kịp đợi nữa, không muốn cho người kéo dài thêm nữa, đều phái người ám chỉ hoàng thượng nhanh chóng tứ hôn!”

“Cha...người là nói...”

“Ngày mai!”

8. Chương 8: Tứ Hôn Phong Ba (thượng)

Phượng Tê hoàn toàn không biết mỹ nam thị lang mình vừa tiến bước tức thì đã gặp phải nguy hiểm lớn nhất, kỳ thật lần trị thủy trở về này mọi người đều trong lòng hiểu rõ, đây là khúc nhạc dạo trước khi bão táp xảy ra. Dù sao công chúa hoàng gia nếu qua hai mươi còn chưa lập gia đình, vậy thì sẽ không còn là giai thoại mà đã trở thành chê cười của Cẩm quốc, cho dù Lâm Ích Hàn có ưu tú đến mấy cũng sẽ không hay ho, mà trị thủy có công lại chính là một cái cớ tứ hôn tốt nhất.

Cũng không biết nên nói Lâm Ích Hàn may mắn hay là bất hạnh, thế hệ này của bọn họ người đương quyền đều còn trẻ tuổi. Tiên đế mất sớm, chỉ để lại ba vương tử, ba người quan hệ lại khá là tốt, lúc tiên đế băng hà, thái tử đăng cơ không có gì trở ngại. Nhị hoàng tử để ca ca có thể ngồi vững vàng không bị mẫu gia nhà mẫu phi mình làm phức tạp liền xin đi trú phiên vĩnh viễn không trở về kinh. Cảnh Tu mặc dù chậm một bước bị cuốn vào thị phi, nhưng dưới sự trợ giúp của Lâm Ích Hàn cũng như sự bao che của hoàng đế cũng thuận lợi qua cửa, ở lại kinh thành làm một vương gia nhàn tản.

Chính là vì vậy, những người trẻ tuổi của hoàng gia thế hệ này rất đoàn kết, hôn nhân của bọn họ trừ bỏ Cảnh Diễn hoàng đế bị chỉ hôn ra những người khác đều là mình nhìn thuận mắt là thành, liên đới đến tử nữ của các đại thần độ tự do cũng lớn hơn rất nhiều.

Cho nên chuyện của Lâm Ích Hàn cùng hai vị công chúa cũng bị kéo rồi lại kéo, các cửa cá cược ở dân gian đều được đặt đã rất lâu rồi.

Kéo mãi cũng có cực hạn a, Cảnh Diễn nhìn tấu chương liên danh, đầu đầu thở dài, hẳn cũng biết thế khó xử của Lâm Ích Hàn, lần đầu tiên đồng ý với lời của Tam đệ vô tâm vô phách của mình, hẳn sao lại có hai muội muội phiền toái như vậy chứ: “Huynh đệ, ta không giúp được người.” Ngự bút vung lên, chuẩn. Suy xét đến đây là án cũ đã lâu năm, đơn giản quyết định ngày mai chỉ chuyên thảo luận chuyện này là được.

Bắt đầu thảo thánh chỉ ngày mai chính tam phẩm trở lên yết kiến, mọi việc khác ngày hôm sau sẽ xem xét, mai chỉ chuyên thảo luận vấn đề...ban thưởng cho Lâm thị lang trị thủy có công.

Phần thánh chỉ thoảng có chút làm cho người ta cảm thấy mất mặt này, các đại thần thu được lại thống nhất không nói hoàng đế cái gì, cho dù là mấy lão nhân thích cãi nhãi lễ pháp nhất, ngược lại đều nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có thể giải quyết.

Đương nhiên cũng có người bận rộn, tỷ như hậu trường của hai vị công chúa kia...rất có cảm giác mười năm mài một kiếm, nuôi binh ngàn ngày dùng ngay lúc này a...

“Vì sao ngày mai ta không thể đi xem?” Một vị vương gia nhận được tin tức nín đại ca nhà mình làm nũng...

“Người quan bái mấy phẩm?”

“...” Vương gia đã quên phải làm quan: “Ta là vương gia!”

“Nơi này là Cẩm quốc, không phải Xảo quốc.” (‘Thập nhị quốc ký’, mượn tên một chút, tỏ vẻ hoàng hậu nương nương của chúng ta không lâu sau sẽ còn đi tai họa đến các quốc gia khác nữa)

Vương gia ở Cẩm quốc không phải là tước vị, chỉ là danh xưng mang tính tượng trưng, đại biểu người là thành viên của hoàng thất. Đương nhiên, vương gia muốn phẩm cấp cũng là chuyện thực sự đơn giản, Nhị ca của Cảnh Tu đã có treo đầu hàm chính nhị phẩm.

“Ta muốn đi ~” Một người là hảo hữu, hai người là muội muội.

“Dù sao kết quả người rồi cũng sẽ biết, đi xem bọn hần cãi nhau? Ta đây còn không phải là vì tốt cho người sao, bằng không đâu? Bản thân ta còn không muốn đi.”

“...Được rồi...hoàng huynh, người cũng không thể làm khó Ích...”

“Ta làm khó hần? Là hần làm khó ta! Ta chỉ ước gì có thể xông lên hủy dung hần xem hần còn thông đồng với muội muội của ta được nữa không. Thông đồng một đứa thì cũng thôi đi, đằng này lại thông đồng hai đứa, lại còn là hai cái đứa này!”

“Ích cho dù hủy dung cũng sẽ có người muốn...” Cảnh Tu vẫn muốn nói thay cho hảo hữu, làm cho Cảnh Diễn vô cùng cảm tức đệ đệ ngu ngốc cánh tay hướng ra ngoài này của mình.

“Không biết là tại sao, nghĩ đến Ích phải kết hôn, cảm giác có chút không quá thoải mái...”

“Người cũng muốn kết hôn?” Cảnh Diễn thuận tay cầm bát tự của đệ đệ sang cân nhắc danh sách nữ sĩ chưa thành thân của các đại danh môn, hần làm hoàng đế dễ dàng sao

~“Làm sao có thể...” Cảnh Tu luống cuống tay chân đoạt lấy bát tự trong tay hoàng huynh, trời biết hoàng huynh hần thế nhưng lại tùy tay để thứ này ở bên cạnh. Hần chẳng lẽ là hàng ế sao? Cần tùy thời nhắc nhở hoàng huynh chào hàng sao?

“Không thì đừng quấy rối nữa, ta còn đang bận rộn đây này...” Cảnh Diễn phát tay đuổi đệ đệ hàng ế của mình chạy ra ngoài.

...

“Thiết ~ Lý thừa tướng.” Xin tách giọng nói cùng xưng hô ra cân nhắc riêng, Cảnh Tu chính là trên đường ra ngoài đụng phải Lý Diệp đang âm thầm đến tìm hoàng đế thương lượng.

“Thần tham kiến Ninh vương điện hạ.”

“Miễn...lẽ, ta đi đây...” Cảnh Tu nhìn ánh mắt giống nữ nhi của hần, đương triều hoàng hậu, như đúc của Lý Diệp, đột nhiên cảm thấy cả người rét run, không nói hai lời lập tức chuồn thẳng, lưu lại Lý Diệp cả đời tỉnh minh một đầu dấu chấm hỏi.

...

“Gi? Hôm nay? Sao người giờ mới nói! Thất trách a ~” Phượng Tê chọc chọc đầu Tiểu Hạo, nàng thế nhưng lại bỏ lỡ chuyện lớn như vậy, hoàng đế này cũng thật là, vội vàng vàng để làm chi, mình còn chưa kịp tìm hai công chúa nói chuyện đâu, ai...đều do cuộc sống xa hoa hưởng thụ của hoàng hậu quá hủ bại...

Vừa tự kiểm điểm vừa bình tĩnh há miệng ăn trái nho được đưa lên tận mép, uống một ngụm trà lại được dâng đến trước mặt, lại chỉ huy Tiểu Cơ bóp bả vai...(= =)

“Giờ này đã sắp giữa trưa rồi, còn chưa chấm dứt sao?” Kết hôn rồi còn có thể ly hôn mà, nàng mới không phải người dễ dàng buông tha như vậy. Nếu như Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn không có ý tứ với nhau thì thôi, nàng còn không đến nỗi vì sở thích của mình mà làm hỏng nhân duyên của người ta. Nhưng rõ ràng chính là Lâm Ích Hàn đối với tiểu thúc tử của nàng nhớ mãi không quên cuồng đại một mảnh, vậy thì không thể trách nàng không từ thủ đoạn đúng không? Đó cũng là vì tốt cho hai công chúa kia, cho dù Lâm Ích Hàn có là một trượng phu tốt như thế nào đi nữa, nếu trượng phu trong lòng có người khác, thì chính là bị kịch.

“Nào có dễ dàng như vậy a, chuyện này nếu dễ giải quyết thì đã không đến mức kéo nhiều năm như vậy. Nương nương...đừng tức giận, Tiểu Hạo còn nhỏ, hơn nữa chuyện trên triều đình vẫn luôn không truyền vào hậu cung...”

“Ta đây là đang nghĩ đối sách...”

“Báo ~ Khởi bầm nường nường, hoàng thượng có chỉ, mời nường nường vào triều thương nghị hôn sự của Thất công chúa cùng Bát công chúa.”

“Cái gì?”

Tiểu thái giám báo tin bị hù dọa đến rồi, người trong phòng hoàng hậu cũng quá đồng lòng đi, bảy người đồng thời dùng giọng lớn nhất hô về phía hân.

“Này...cần mang nhiều như vậy?”

“Đây là chính trang, nường nường, nhất định phải mặc đủ!”

“Lúc ta gả vào cung cũng không khoác nhiều như vậy!”

“Nường nường, lúc người vào cung là đang giữa mùa hè.”

“Đầu nặng quá...”

“Nếu không...chúng ta tháo bớt mấy lớp ở giữa? Dù sao cũng không ai thấy. Làm bộ mặt ngoài một chút là được rồi.”

“Có đạo lý...”

“Như vậy không hợp lễ pháp...”

“Lễ pháp có thể ăn thay cơm sao?”

“Nường nường...hoàng thượng triệu kiến...”

“Để cho hân chờ! Ai bảo hân không nói sớm! Đi gặp hân đã đủ không hay ho, trang điểm ăn mặc cũng không cho nữa sao? Mặc không hợp lễ, bị phê chính là ta!”

“Nường nường bớt giận...” Ai dám phê người a...

...

“Sao còn chưa đến...”

“Chịu đến đã không sai rồi.” Hoàng đế ăn điểm tâm: “Vừa lúc ăn bữa trưa, đúng là chịu tội...” Nếu không phải hôm nay đã hạ tử lệnh nhất định phải giải quyết, không thể kéo dài thêm nữa thì...“Người nói nếu chém Lâm Ích Hàn thành hai nửa thì thế nào?”

“Hoàng thượng, sự chủ ý như vậy lão nô nghe đã đủ rồi.”

“Hoàng hậu nường nường giá lâm...”

Mọi người vừa lúc ăn xong, nửa trận sau xem như bắt đầu.

Phượng Tê kéo tà váy dài muốn chết nặng đòi mạng lết lên phượng tọa bên cạnh hoàng đế, hung tợn trừng hân một cái, một đám đại thần phía dưới làm bộ như không phát hiện.

Không nghĩ đến thật sự bị Lâm Ích Hàn nói chuẩn, đám người kia chuẩn bị nghĩ không ra giải pháp thì đá sang người ta như đá bóng. Phượng Tê phụng phịu nhìn lướt qua ba đương sự, Lâm Ích Hàn cùng hai vị công chúa phía dưới.

“Không biết hoàng thượng triệu kiến là có chuyện gì?” Nghiến răng nghiến lợi.

“Hôn sự của công chúa do hoàng hậu định đoạt là luật pháp của Cẩm quốc.” Người xem rồi xử lý đi...

“Hoàng thượng thế nhưng đã quên thánh chỉ trước đây?” Cái thánh chỉ người bảo ta đừng động trước kia ấy!

“Hoàng hậu còn giữ đạo thánh chỉ đó?” Có chứng cứ không?

Đế hậu nhìn nhau, hoàn toàn làm cho người phía dưới thể nghiệm một phen thiên lôi địa hỏa gió lạnh địa cực Hỏa Tinh đùng Địa Cầu mà bình thường bọn họ không thể hưởng thụ đến.

“Bệ hạ, nương nương...” Lão cha của Phượng Tê đứng ra, Phượng Tê ‘lần đầu tiên’ nhìn thấy thân cha của mình, thật không hổ là mỹ nam đã câu dẫn nương nương ngay cả vị trí hoàng hậu cũng không muốn. Phượng Tê cắn răng thừa nhận, dung mạo của phụ thân vượt xa phía trên mình, trừ bỏ ánh mắt, mình căn bản không được di truyền chút gì của mỹ nam lão cha...(đồng dạng cũng không giống mỹ nữ nương, bắt đầu hoài nghi huyết thống của mình...)

Tuy rằng miên man suy nghĩ, nhưng Phượng Tê vẫn yên tĩnh lại, nương vẫn phải nể mặt phụ thân mình, hoàng thượng cũng phải nể mặt thừa tướng đương triều. Bất quá mỹ nam lão cha lại đột nhiên cảm thấy xấu hổ, hần đứng ra khuyên nhủ, kết quả nữ nhi nữ tế một thất thần một chỉ ước gì nương thất thần, biến thành hần vừa mở miệng hai người liền im lặng, có vẻ đặc biệt quyền uy. Hai tiếng xưng hô kia lọt vào tai người hữu tâm giống như là hần có ý trách cứ hoàng hậu hoàng đế vậy...

“Vấn đề tứ hôn của Lâm thị lang, chúng đại thần bên nào cũng cho là mình phải, cho nên cuối cùng chỉ có thể nhờ nương nương định đoạt...”

“Phượng Tê lâu cư hậu cung, qua loa như thế không tốt đi...” Nhìn phụ thân của mình, cho chút gợi ý được không? Người ám chỉ ai?

“Nương nương cứ nói đừng ngại...” Đại thần ABCD bên cạnh...

Phượng Tê vẫn đang nhìn phụ thân mình.

“Khụ khụ...Cái gọi là nữ nhi gả ra ngoài như chén nước hắt đi, tuy là tục ngữ dân gian, nhưng cũng phù hợp đạo lý. Phượng Tê mặc dù là nữ nhi của ta nhưng nương hiện tại đã quý vi hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, quyết định nương làm ra, là đại biểu cho hoàng gia chứ không phải Lý gia.” Một câu của Lý Diệp nói cho các bên đại thần, đợi lát nữa Phượng Tê nói thành cái dạng gì cũng không liên quan đến hần, cũng là nói cho Phượng Tê, người tùy tiện chọn cái nào cũng được, nhà chúng ta không thành vấn đề.

Mà mọi người ở hai phe của hai công chúa thì trong lòng thầm mắng, người nếu đã nói không sao thì còn cường điệu nương là nữ nhi của người để làm chi, tóm lại vẫn là làm chỗ dựa cho hoàng hậu thôi!

“Ý tứ của hoàng thượng là...”

“Việc này toàn bằng hoàng hậu làm chủ!”

“Ta làm chủ như thế nào cũng có thể?”

“Đương nhiên.”

“Quân vô hí ngôn?” Phượng Tê nở nụ cười...Nếu giờ phút này người duy nhất từng ăn khổ ở chỗ Phượng Tê là Cảnh Tu có ở đây, hần mà nhìn thấy vẻ tươi cười này của nương thì khẳng định sẽ lời đại ca của mình trốn xa mười dặm, sau đó kéo Lâm Ích Hàn bỏ trốn đến chỗ nhị ca.

“Đương...nhiên!” Không hổ là người làm hoàng đế, dự cảm bất an mãnh liệt như vậy mà còn có thể căn cứ nói đương nhiên.

“Ta đây thì không khách khí.” Tuy rằng điên cuồng một chút, nhưng ai bảo các người động tác nhanh như vậy, vốn ta cũng muốn diễn biến hòa bình, là các người ép ta cử binh tạo phản, đây đúng là...bất đắc dĩ a

~“Lâm thị lang...”

“Có thần...” Lâm Ích Hàn kỳ quái liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, cứ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy...

“Cảnh Huyền, Cảnh Đồng người chọn người nào?”

Mọi người nhú mày, đây không phải là vô nghĩa sao...Nếu hần có thể chọn, còn kéo đến bây giờ?

“Thần không thể lựa chọn...” Quả đúng như vậy: “Thần toàn nghe nương nương làm chủ.”

“Nếu có thể chọn, còn có thể kéo đến bây giờ?” Phượng Tê nghiêm mặt: “Lâm Ích Hàn, người có phải là khinh thường công chúa hoàng gia chúng ta hay không?”

“Thần không dám.”

“Không dám, không thể, không chọn, người còn như vậy, Cảnh Huyền, Cảnh Đồng luận thân thể, dung mạo, tài hoa đều là nhất đẳng, người còn có cái gì không hài lòng?”

“Hai vị công chúa kim chi ngọc diệp, Ích Hàn không dám trèo cao.”

Chuyện này đã nhiều năm như vậy, có đối sách nào là chưa lật qua, cường bức lợi dụ hoàng đế đã dùng thật nhiều lần, kế ứng đối của Lâm Ích Hàn cũng đã có thể xuất bản thành sách rồi.

Hoàng đế vừa định khinh bỉ hoàng hậu một chút lại phát hiện trên mặt nàng là tươi cười nắm chắc đắc ý, dự cảm bất an càng thêm mãnh liệt.

“Người là không dám trèo cao, hai vị công chúa còn phải hạ thấp hay sao!”

Phượng Tê đứng lên tà cười nhìn phụ thân Lâm Bùi của Lâm Ích Hàn: “Ta thấy Lâm gia các người chính là đoan chắc chúng ta bên này vội vàng gả người, trừng phạt không được nhà các người có phải hay không?”

“Nương nương bớt giận, chúng thần tuyệt không có ý này...”

“Các người chính là đoan chắc phụ tử Lâm gia đều là nhân tài, hoàng đế không nữ, Cẩm quốc cũng bỏ không được...”

“Nương nương...”

“Đủ rồi! Nếu các người đều nghe lời ta, vậy tốt lắm, bản cung hạ chỉ, Lâm Ích Hàn, hạn người trong vòng ba tháng phải lựa chọn một người, Thất công chúa Cảnh Huyền, hay là Bát công chúa Cảnh Đồng, nếu sau ba tháng người vẫn là ai cũng không chọn...”

Tạm dừng một chút, nhìn bộ dạng cẩn cẩn dục dục của cả triều văn võ cộng thêm hoàng đế, Phượng Tê không thể kiềm được, nở nụ cười xán lạn, nói ra mở đầu cho một thời đại đầy bi kịch của Cẩm quốc: “Ba tháng sau, người sẽ phải cưới Ninh vương Cảnh Tu!”

9. Chương 9: Tứ Hôn Phong Ba (hạ)

“Nếu sau ba tháng người vẫn là ai cũng không chọn...người sẽ phải cưới Ninh vương Cảnh Tu!”

Giọng nói trong trẻo mang theo uy nghi bất khả xâm phạm của người ở địa vị cao của Phượng Tê, lời nói ra hiệu quả rung động có thể sánh với thiên lôi. Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là nghe nhầm. Sau đó hoàng hậu nương nương của bọn họ thực sắc sảo lặp lại lần thứ hai.

Lâm Ích Hàn không dám tin ngẩng phắt đầu lên, trong ánh mắt mang theo sự vui sướng khó có thể che dấu, Phượng Tê như cảnh cáo trừng hấn một cái, hấn mới hoảng hoảng hốt hốt cúi đầu, không thể ức chế run lên.

Hoảng loạn của triều đình, hấn không biết, phản đối của phụ thân, hấn cũng không biết, tranh luận giữa hoàng đế hoàng hậu hấn cũng không biết, hấn chỉ biết là...ba tháng, chỉ cần ba tháng này hấn cái gì cũng không làm, thì Cảnh Tu sẽ là của hấn...

“Hoàng hậu, người đang đùa giỡn cái gì!”

“Vừa rồi là người nào ồn ào quân vô hí ngôn, do ta quyết định?”

“Nhưng người cũng không thể hoang đường như thế đi?”

“Hoang đường? Ta hoang đường?” Phượng Tê cất cao tiếng nói: “Hai công chúa tranh cướp một nam nhân, đều cưới không được, lấy một cũng không xong, đều không lấy lại càng không thể, ta hoang đường? Các người nếu có biện pháp khác thì ta không lời nào để nói. Hơn nữa, ta đây cũng không phải bảo Lâm Ích Hàn trực tiếp cưới Cảnh Tu, mà là đang cho Lâm gia áp lực, giết không được, dè không được, còn gả không được sao?”

“Nhưng người cũng không thể gả Cảnh Tu...”

“Xứng với thân phận công chúa trừ bỏ vương tử ra còn có ai?” Phượng Tê liếc xéo lão công trên danh nghĩa của mình, cảm thấy khí thế không đủ, đứng lên trừng mắt: “Cầm quốc thể hệ này lại chỉ có ba vương tử các người.” Hải tử của Cảnh Diễn lớn nhất cũng mới 10 tuổi, cho nên Phượng Tê nói thể hệ này chính là thể hệ của Cảnh Diễn: “Tương vương xa xôi ở đất phiên của mình, không phải Cảnh Tu chẳng lẽ nào là người? Người nguyện ý?” Phượng Tê nói đầy cao hứng: “Ta đây lập tức hạ chỉ cho...”

“Không không không không! Ta không nguyện ý!” Cảnh Diễn không dấu vết lau lau mồ hôi, hần đột nhiên cảm thấy cái luật việc hậu cung hoàng hậu làm chủ này sao lại nguy hiểm đến như vậy...

“Ta còn tưởng rằng người thích hi sinh bản thân giải quyết tranh cãi triều đình đâu. Hừ! Cảnh Tu bản thân hần còn không có ý kiến, các người gào thét cái gì!” Lúc này là nói với đám đại thần đang khe khẽ nói nhỏ bên dưới.

Ninh vương là không có biện pháp có ý kiến... Mọi người cùng đồng tình một phen với Ninh vương không có ở hiện trường...

“Một người là bằng hữu tốt nhất của hần, hai người kia lại là muối muối của hần, hần nếu như không muốn gả chính mình, vậy thì xen vào cùng hỗ trợ giải quyết việc này đi!” Phượng Tê tiêu sái ngồi xuống: “Việc này kéo đến bây giờ, người có trách nhiệm đã nhiều lắm, đều cứ lấy sự khách khí của hoàng gia làm phúc khí của mình. Lâm thượng thư!”

“Có... có thần.”

“Người cũng có ý kiến?”

“...” Hần còn có thể nói cái gì? Không muốn nam nhi tức?

“Người là cho rằng, nữ nhân của hoàng gia không xứng với nhi tử của người, nam nhân của hoàng gia cũng không xứng có phải hay không?”

“Thần tuyệt không có ý này!” Dập đầu tạ tội, nam nhân của hoàng gia... tội danh quá đáng sợ rồi, người ngồi ở long ý trên kia cũng là nam nhân của hoàng gia a.

“Có thể chứ, Cảnh Tu tướng mạo đường đường, văn võ song toàn, vô thê vô tử, còn là vương gia đương triều, gả cho nhi tử của người còn ỷ khuất hần sao?”

“Không... Không có...” Đúng là không có, vương gia còn tôn quý hơn cả công chúa, nhưng mà... là lạ ở chỗ nào kia...

“Nhưng mà... Tam hoàng huynh là nam tử a ~” Cảnh Huyền rút cuộc nhin không được nữa mở miệng, nói cả một câu giống tiếng người đầu tiên mà cả triều phệ vật không dám nói ra khỏi miệng.

“Nam nhân lại làm sao vậy? Cảnh Huyền a ~ người quá tụt hậu rồi, đợi lát nữa người cùng Cảnh Đồng đến tìm ta, hôn sự này chúng ta cũng phải nghiêm túc tính toán lại một chút. Các người nói hai người các người ánh mắt nhất trí như vậy để làm chi? Còn có Lâm Thượng thư, người nếu biết điều sinh hai nhi tử không phải không có việc gì rồi sao!”

“Thần có tội...” Hần hần là nên sinh hai nhi tử... không đúng, là hần nên sớm một chút làm cho lão bà nhà mình sinh được hai nhi tử.

“Nhưng mà... nương nương...”

“Câm miệng! Đừng nhiều ta! Cảnh Tu chính là uy hiếp! Là uy hiếp nếu Lâm Ích Hàn chọn không được công chúa!” Phượng Tê mặc kệ thân phận hô lên một câu: “Hoàng thượng đã nói việc này do ta làm chủ, các người có ý kiến?”

“Không có...” Có chính là kháng chỉ.

“Các người có ý kiến với Ninh vương?”

“Không có...” Có chính là phạm thượng.

“Tốt lắm!” Tạm thời tốt. Không có ý kiến là được rồi...

Mọi người phát hiện bọn họ lại đi một vòng trở về lại điểm đầu, cùng nhìn lên hoàng thượng, hắn còn đang đắm chìm trong khủng hoảng mình bị ép cưới Lâm Ích Hàn, tựa hồ đang ở trong bóng tối bày ra kế hoạch làm sao để thu hồi quyền lực của hoàng hậu, để nữ nhân này tham gia vào chính sự vẫn tốt hơn là bắt hắc lấy nam nhân...Chờ đã, hiện tại Phượng Tê hai mươi lăm đã đề xuất hắc cưới nam nhân giải quyết tranh cãi triều đình, chờ nàng ba mươi lăm rồi còn không phải sẽ đóng gói hắc gả cho người khác giống như Cảnh Tu sao? Vấn đề này thực sự nghiêm trọng!

Được rồi, hoàng đế là không trông cậy vào được nữa, như vậy người còn lại có thể nói chuyện...Tất cả mọi người đều nhìn về người trước đó đã hiển lộ xuất sắc, lại thân kiêm hai đại chức vị quan trọng quốc trọng cùng thừa tướng, Lý Diệp.

Chính yếu chính là...có vẻ hoàng hậu nương nương sẽ nghe lời cha nàng...

“Khụ khụ...Cái gọi là nữ nhi gả ra ngoài như chén nước hắt đi, tuy là tục ngữ dân gian, nhưng cũng phù hợp đạo lý. Phượng Tê mặc dù là nữ nhi của ta nhưng nàng hiện tại đã quý vi hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, quyết định nàng làm ra, là đại biểu cho hoàng gia chứ không phải Lý gia.”

Lí do thoái thác giống lúc này như đúc, thừa tướng đại nhân của chúng ta lời trên còn có thể dùng tới hai lần, tất cả đại thần dưới đáy lòng yên lặng ăn cần thăm hỏi nam tính thân thuộc cả nhà thừa tướng đủ một lượt (nữ tính thì không dám).

Phượng Tê thì đang thú vị nhìn thân cha của mình.

Ta dám lấy đôi mắt chuyên dùng phát hiện JQ của mình ra đánh cược, ánh mắt cha ta nhìn về phía Lâm Ích Hàn tuyệt đối là hâm mộ cùng ghen tị. Lúc ta báo ra tên của Cảnh Tu toàn trường bình tĩnh nhất chính là hắc, hắc rất cuộc ái mộ tiên đế đã bao nhiêu năm?

Đáng tiếc nơi này không phải tiểu thuyết Cổ Long, chết đi sống lại như trò đùa một người tiếp một người, cũng không phải tiểu thuyết huyền huyền, chuẩn bị một cao nhân đặc đạo gọi cái hồn, hợp cái phách, tu cái tiên, các người còn có thể ung dung tự tại mấy ngàn năm. Bất quá cục diện một bên đã chết chỉ có trong tiểu thuyết ái tình lãng mạn này đúng là thích hợp nhất cho bên còn lại tìm kiếm tân hoan. Dù sao tiên đế ái mộ chính là thân nương cũng đã chết kia của ta, cha a ~ xin đừng ngại ngần phát triển mùa xuân thứ hai của mình!

“Cứ quyết định như vậy, ba tháng, Lâm thị lang phải nắm chặt thời gian nga...” Hôn ước ta đã đáp ứng, nhưng tân nương thì vẫn phải tự mình cưới về, lời oán hận của cả triều cũng không phải dễ dàng đổi phỏ.

“Thần hiểu được! Thần tuyệt đối sẽ không phụ kỳ vọng của nương nương.” Nếu ngay cả cơ hội này cũng bắt không được, hắc sẽ không phải là Lâm Ích Hàn!

“Bãi triều! Cảnh Huyền, Cảnh Đồng đi theo ta, A Hư đi thông tri cho Ninh vương chuyện đã xảy ra hôm nay, hoàng thượng...” Ánh mắt vẫn lạnh như băng nhìn chằm chằm vào lão công trên danh nghĩa của mình: “Không có việc gì thì đừng có tìm ta.”

“Nhất định.” Hắc cũng không muốn gặp nàng, nhìn hoàng hậu hữu lễ hỏi thăm thừa tướng, bắt đầu lo lắng lời tam đệ nhà mình, có phải thật sự là nên để hoàng hậu về mẫu gia đi dạo một chút thì tốt hơn không...

...

“Đã trở lại! Đã trở lại!”

Lão phu nhân của Lâm phủ, mẫu thân của Lâm Ích Hàn vẫn luôn đứng ở cửa nhìn quanh, phu nhân thực ra không quan tâm nhĩ tức phụ rất cuộc là người nào, chỉ cần có là được, cho nên để ý nhất chính là lần này đừng có kéo dài thêm như trước đây nữa.

“Ích nhi ~” Lướt qua lão công ôm lấy nhĩ tử: “Thế nào, thế nào? Là Cảnh Huyền hay là Cảnh Đồng? Hay là cô nương nào khác?”

“Là Cảnh Tu.” Lâm Ích Hàn mỉm cười nói ra đáp án mà mình vừa lòng nhất.

“Cảnh Tu tốt, Cảnh Tu tốt, Cảnh Tu rất tốt.”

Có nhi tức phụ là tốt rồi, lão phu nhân rõ ràng còn chưa kịp phản ứng về vấn đề giới tính của Cảnh Tu.

“Phu nhân!” Lâm Bùi nổi giận! Lão bà hẳn đang nói cái gì a

~“Người hung cái gì? Nếu không phải người do dự, hôn sự của nhi tử còn phải kéo đến bây giờ sao? Cảnh Tu có cái gì không tốt, hài tử này bộ dạng được mắt, lại hiếu thuận, thường xuyên chạy đến nhà chúng ta, đối với người còn hiếu thuận hơn cả thân cha thôi.” Cảnh Tu hài tử này tốt lắm.

“Nương ~” Lâm Ích Hàn cũng cười, mẫu thân của hắn vẫn luôn đáng yêu như vậy.

“Phu nhân a ~ người có biết rốt cuộc mình đang nói cái gì hay không nha ~ ai...” Hắn sao lại cười một thê tử đặc biệt như vậy

~“Ích Nhi, nương nói sai cái gì?”

“Không có, nương.” Cảnh Tu sẽ là một tức phụ tốt: “Người nói đều là đúng.”

“Đúng vậy, lão phu nhân, phu nhân nói đều là đúng.” Gia đình của Lâm phủ cũng thực sự bình tĩnh, bọn họ đã từng nói với lão phu nhân mặt trăng mọc lên từ phía tây suốt mười năm, thẳng đến lão phu nhân tự mình nhớ được mới thôi.

‘Lão phu nhân vĩnh viễn đúng.’ Đây là điều thứ nhất trong thủ tục gia đình Lâm phủ.

...

“Nương nương...” Hai công chúa tâm không cam tình không nguyện.

“Cảnh Huyền, Cảnh Đồng...Ngồi đi. Tiểu Cơ Tiểu Tình dâng trà.”

“Dạ, nương nương.”

“Ta biết các người đang oán ta...”

“Không, nương nương có thể nghĩ ra một chiêu hiểm thấy như thế, là...” Cảnh Đồng áp ứng muốn giải thích với hoàng hậu.

“Là lo lắng cho chúng ta, là vì tốt cho chúng ta.”

Lúc này hai người các người thực đúng là đồng lòng.

“Ai...Đóng cửa lại nói lời tri kỷ, nữ nhân a, vẫn là được gả cho người yêu mình hạnh phúc hơn gả cho người mình yêu nhiều lắm.” Phượng Tê về mặt ‘tang thương’, nói mà hai công chúa đều xúc động thở dài, để hậu không hợp, chuyện này ở Cẩm quốc đã là bí mật mà cả nước đều biết.

“Ta đưa ra chuyện Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn, là thật tâm tứ hôn, chứ không phải để giải vây cho các người.” Nhìn biểu tình hoảng sợ của hai công chúa, nhìn lại một phòng nô tài bình tĩnh của mình, tốt lắm, nàng mấy ngày nay không uống phí khí lực.

“Cảnh Huyền, Cảnh Đồng a ~ Hãy nghe ta nói hết đã, các người đều đã sắp hai mươi đi?” Hai cô nương gật đầu: “Các người từ song hoa kiêu ngạo của Cẩm quốc đã sắp trở thành trò cười của quốc gia, đây thật sự là lỗi của hai người? Hay là lỗi của gia thế các người?”

“Ý của nương nương là...”

“Nếu Lâm Ích Hàn trong lòng có các người, lấy sự thông minh tài trí của hắn, hắn lại không thể an bài tốt một người trong hai người rồi lấy người kia về nhà? Hay là nói hắn thật sự không có bản lãnh đồng thời cưới cả hai người các người?”

“...” Hai công chúa sắc mặt khó coi cúi đầu, nhiều năm như vậy, các nàng nếu còn chưa nhìn ra được cái gì thì cũng quá vũ nhục chỉ số thông minh của mình, nhưng mà...

“Chuyện đã đến nước này, triều đình thảo luận đã không phải là Lâm Ích Hàn nên lấy công chúa nào trong các người, mà là thực lực bối cảnh hai nhà các người Lâm gia càng không thể đắc tội với ai. Hôn nhân như vậy các người nguyện ý? Các người thư thái? Các người đã từng là những công chúa kiêu ngạo nhất Cẩm quốc, tài mạo song toàn, thế giới này trừ bỏ Lâm Ích Hàn ra không có nam nhân khác hay sao!”

Phượng Tê oán giận xong đổi lại vẻ mặt đại tấu: “Ta là quan tâm các người a, bản thân đã như vậy, ta chỉ hy vọng các người đều có thể gả cho một nam nhất tốt lương tình tương duyệt, ta chính là thương các người như thân muội muội. Bộ dạng không bằng Lâm Ích Hàn lại làm sao vậy? Nam nhân đẹp trai thành như vậy, ra khỏi cửa còn phải lo lắng có nữ nhân thông đồng. Địa vị không bằng Lâm Ích Hàn thì thế nào? Chỉ cần có thân phận phò mã, về sau có cơ hội cũng có thể một bước lên mây, các người...trong lòng thật sự không có nam nhân nào khác ngoài Lâm Ích Hàn?”

Ngoài ý liệu lại trong tình lý, hai cô nương xoát một cái đỏ mặt, đồng thời cúi đầu, sau đó áp ứng giải thích. Lúc mình còn trẻ chưa biết gì đã nghe nói công tử Lâm gia tốt như thế nào như thế nào, lên liếc mắt một cái, cảm thấy cũng không tồi, rồi phát hiện ra đối phương cũng có tâm tư như vậy mới bắt đầu phân bì, sau đó nháo lớn chuyện, kết quả càng lúc càng không thể cứu vãn, hai người cũng không phải thật sự thâm tình thâm thiết với Lâm Ích Hàn.

“Cùng lắm cũng chỉ như ca ca...Kỳ thực mấy năm nay, số lần chúng ta gặp được Lâm thị lang đều ít đến đáng thương.” Cảnh Huyền mở miệng Cảnh Đồng bắt đắc dĩ gật đầu. Hai nha đầu lần đầu tiên không còn đối chọi gay gắt.

“Người đâu, dâng giấy bút, viết tên người trong lòng của các người ra, lần này thì đừng trùng hợp nữa nga ~” Hai cô nương cũng biết Phượng Tê thật sự là đang giúp các nàng thu xếp, thẹn thùng viết xuống hai cái tên.

Phượng Tê nhìn, thở ra một hơi, không xung đột. Cảnh Huyền coi trọng chính là một ngự tiền thị vệ...Ân, công chúa thị vệ quả thật là CP có tỷ lệ JQ cao, người này cũng xem như là tử đệ nhà dòng dõi, lại chạy vào tận hoàng cung làm thị vệ...ý đồ bất chính khá rõ ràng...

Người Cảnh Đồng coi trọng là biểu ca của nàng, CP biểu ca biểu muội cũng thực sự làm cho người ta xem trọng, bất quá người trong lòng nàng không leo vào tận cửa như bên Cảnh Huyền, biểu ca nàng tông quân rồi, ra về còn là phó tướng của đại ca mình.

“Tốt lắm tốt lắm, hai người này ta đều biết, thanh niên tài俊, một chút cũng không kém Lâm Ích Hàn.” Hơn nữa đều là hai nhân tài kiểu vũ phu, tuy rằng Lâm Ích Hàn cũng có võ, nhưng dù sao cũng không bằng thị vệ cùng tông quân chuyên nghiệp người ta.

Đây tính là chuyện gì nha? Vốn tưởng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, kết quả lại là lang vô tình muội vô ý, hai bên đều không vui vẻ, ăn no rồi hơi tìm việc chính là một đám lão nhân đứng sau lưng.

“Nương nương...vậy tam ca...” Nghe được Phượng Tê chịu hỗ trợ, hai công chúa đều tươi cười, hoàng đế đã ở trước mặt văn võ triều thần uy thác hôn sự của các nàng cho hoàng hậu, như vậy xem như đã thành công một nửa, vui vẻ cao hứng vừa tính toán viết thư báo tin vui cho người trong lòng, vừa áy náy đã kéo tam ca nhà mình xuống nước.

“Cảnh Tu? Hẳn đương nhiên là gả cho Lâm Ích Hàn a.” Phượng Tê không thèm để ý vẫy vẫy tay, sau đó nhìn hai công chúa kinh ngạc ôm miệng, cười: “Ha ha ha ~ các người hôm nay đứng ở phía sau, đương nhiên không phát hiện lúc Lâm Ích Hàn nghe nói đến Cảnh Tu, cái ánh mắt đến là khó tả của hắn a...”

“Trời ạ ~”

Hồ trời chứ gọi cả đất nữa cũng vô dụng, đó chính là sự thực.

“Hơn nữa, Lâm Ích Hàn dù sao cũng là vị hôn phu của các người, nếu hắn cưới nữ nhân khác thì chính là không nề mặt nề tình, trượng phu tương lai của các người cũng sẽ bị chê cười là lợm giầy rách.”

Vừa nghe nhắc đến người trong lòng, hai nữ nhân lập tức ném sự đồng tình với ca ca đến tận chân trời.

“Các người tốt xấu cũng đã từng ái mộ hắn, ngẫm lại mà xem, các người vui vẻ khi nghĩ đến vị hôn phu trên danh nghĩa của mình có một nữ nhân khác dựa vào trong ngực, hay là thích thấy đứng bên cạnh hắn chính là tam ca anh tuấn tiêu sái của mình hơn?”

“Cảnh Huyền...nguyện ý chúc Lâm đại ca hạnh phúc.” Đây là Cảnh Huyền đã bị hình ảnh hai mỹ nam gần bó dựa sát hấp dẫn.

“Cảnh Đồng...nguyện ý thành toàn tam ca.” Đúng vậy, so với tiện nghi nữ nhân khác còn không bằng tiện nghi ca ca nhà mình.

“Vậy là xong rồi thôi...” Nữ nhân a ~ muốn người bắt đầu hủ thật sự là không mất bao nhiêu thời gian...

...

Ninh vương phủ.

“Cái gì! Ta gả? Gả cho Ích?”

Cảnh Tu nghe nô tài của vị hoàng hậu nào đó phái tới cắt câu lấy nghĩa báo cáo sự tình, kinh ngạc đến thiếu chút nữa ngay cả nữ nhi của mình cũng ôm không vững vàng được nữa

10. Chương 10: Tổ Tình

“Giờn cái gì vậy!” Vương gia lật bàn.

“Vương gia, nương nương nói, có chuyện gì vương gia hẳn là nên thương lượng trước với Lâm thị lang một chút, nương nương không muốn một mình gặp vương gia.”

“Cái gì gọi là không muốn một mình gặp ta? Ta mới nghỉ ngơi có một buổi sáng, giờ thì hay rồi, nữ nhi còn chưa ôm nóng tay đã phải gả cho người ta?” Người nghĩ nữ nhi mình là chán a, lại còn ôm nóng...

“Không phải là bàn chuyện hôn sự của Ích với Cảnh Huyền, Cảnh Đồng sao? Bọn họ không có việc gì, ta lại phải gả...Ta là nam a!” Vị vương gia đầu óc bị choáng váng này rốt cuộc cũng nhớ ra chuyện đáng để mình rít gào nhất.

“Nô tài cáo lui.” A Hư bình tĩnh xoay người, có thể hỏi bẩm nương nương, lấy chỉ số thông minh của Ninh vương, hẳn chắc chắn đề không được Lâm thị lang.

...

Lâm phủ.

“Thiếu gia, Ninh vương đến.”

“Đi kích thích hắn một chút.”

“Làm vậy...” Không tốt lắm đâu...

“Không có việc gì, cha ta đi ra ngoài rồi.”

“Dạ, thiếu gia.” Thiếu gia ngày từ trên triều trở về đã triệu tập mọi người dự hội nghị khẩn cấp, thân thiết quả quyết trao đổi trước với chúng hạ nhân trong nhà bọn họ. Tổ về mình là thật tình thích Ninh vương, cho nên muốn thuận theo ý chỉ của hoàng hậu, biết thời biết thế đẩy lui cả hai công chúa, đóng gói vương gia mang về.

Tuy rằng thích một nam nhân có chút kinh thế hãi tục, nhưng là bọn hắn thật sự không chống đỡ được biểu tình đau xót u buồn khổ sở vì tình của vị thiếu gia đã được bọn họ chiếu cố bao nhiêu năm như vậy.

Mấy người lớn tuổi vừa thấy thiếu gia nhú mày đã lập tức gật đầu cái gì cũng được, các cô nương trẻ tuổi vừa thấy thiếu gia thương tâm thì mềm lòng chuyện gì cũng đồng ý. Còn lại mấy nam tử trẻ tuổi bọn họ...

[Liên quan gì đến ta, không phải lấy ta, cũng không phải muốn ta lấy, người xem xem thiếu gia nhà ai có thể lấy được vương gia! Nói ra cũng thực có thể diện. Hơn nữa, Tiểu Đào Hồng thực sự có hứng thú, ta đương nhiên phải theo lão bà thôi.] Đây là khiếu phu Đại Ngưu, người trong lòng của hắn chính là nha đầu Tiểu Đào Hồng hầu bên cạnh lão phu nhân, hai người sang năm sẽ thành thân.

[Ta chính là quen thân với Tiểu Ny tỷ, tâm phúc của hoàng hậu nương nương, từ sớm trước khi có chuyện này, Tiểu Ny tỷ đã nói bây giờ ngoại quốc người ta đều đã lưu hành nam nhân cùng nam nhân với nhau, các người nghĩ xem...Một nam tử hoàn mỹ như thiếu gia nhà chúng ta, nữ nhân nào đứng ở bên cạnh cũng đều là thấp hơn một bậc. Nếu có một nam nhân cũng vĩ đại như vậy phối cho thiếu gia nhà chúng ta...mỹ nam tử chúng ta chỉ cần đến một nơi là xem được cả hai a ~ khụ khụ, chuyện này đừng nói với Đại Ngưu.] Đây là Tiểu Đào Hồng gần đây không hiểu sao lại mót nói được với người trong hoàng cung.

[Người không biết là, loại tình yêu trong lòng khó mở miệng, rõ ràng thật tình yêu nhau lại ngại với lễ pháp cùng thể tục, cố nén vô hạn đau xót trong nội tâm để trợ giúp đối phương thú thê sinh tử, chỉ cần đối phương hạnh phúc, bản thân cho dù như bị vạn kiếm xuyên tim, lăng trì thân thể, chẳng sợ thống khổ đến hồn phi phách tán cũng cam nguyện chịu đựng như vậy, đây là tình cảm vĩ đại đến cỡ nào, là một người cao thượng đến cỡ nào a ~ quan trọng nhất chính là, các người không cảm thấy cấm kỵ như vậy thực sự rất kích thích sao?] Đây là Tiểu Hạo ở trong cung, người bên cạnh hoàng hậu, gần đây thường đến gõ cửa, bắt người tay ngăn, người ta cho không ít tiền tài, nghe một chút cũng không gây trở ngại, hơn nữa người ta nói rất có đạo lý không phải sao?

Không thể không nói, chỉ sau một hồi diễn thuyết than thở khốc lóc của thiếu gia (lão gia không có ở nhà), tất cả mọi người tập thể phản chiến, thiếu gia của chúng ta a ~ chỉ cần người không hề mặt co mày cau chúng ta tất cả đều nghe theo người.

Tiểu Lưu lạnh mồm lạnh miệng thì lúc cãi nhau với Tiểu Trương nhà Trình gia bên cạnh đã dùng tới mấy câu [Thiếu gia của chúng ta có thể cưới được cả vương gia! Nhà các người làm được không? Có giỏi thì bảo tiểu thư nhà các người cưới công chúa người ta về đi!] Không thể không nói tư duy của Tiểu Lưu có tính mở rộng rất mạnh, sau lại Tiểu Hạo công công biết được còn cho hắn thêm ít vàng, khích lệ hắn có tiến bộ. Giờ thì mọi người càng thêm biết phương hướng để cố gắng rồi.

Thoạt nhìn nhanh gọn thể thôi, kỳ thật chờ đến lúc Ninh vương tìm tới cửa thì đã là chuyện của ngày hôm sau rồi, không có biện pháp, cùng ngày hắn vừa mới biết tin thiếu chút nữa quăng ngã nữ nhi, dọa tiểu cô nương gào khóc thảm thiết, chờ đỡ xong thì trời cũng tối đen mất rồi.

Hắn vội vã bước vào cửa lớn Lâm phủ, một đám nô tài đồng loạt chỉnh tề cúi đầu về phía hắn (trước kia không khách khí như vậy, lần này đều gặp đến tận chín mươi độ luôn rồi): “Thiếu phu nhân!”

Rầm ~ Ninh vương chân loạng choạng một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn người bên cạnh đứng lúc trợ giúp.

“Thiếu thiếu cái đầu người!”

“Thiếu phu nhân, bây giờ vẫn đang là lão gia đương gia, không thể gọi là lão phu nhân.”

“Ta không phải ý này!” Lật bàn, bọn họ càng lúc càng lớn mật! Ninh vương muốn dạy dỗ người.

“Nga ~ thì ra là thế, nhưng là Ninh vương, thiếu gia đã phân phó không cho phép gọi là cô gia...Vương gia nếu có ý kiến có thể đi tìm thiếu gia thương lượng, gia đình Lâm phủ chúng ta đều kiên quyết trung thành với thiếu gia nhà mình, tuyệt đối sẽ không cái gì kia...thỏa hiệp với thế lực tà ác!”

Thuyết minh bổ sung, đoạn im lặng tuyệt đối trước mấy chữ thỏa hiệp với thế lực tà ác hoàn toàn là vì nàng có chút quên từ, chứ không phải là định đặc biệt cường điệu.

Cảnh Tu bị thương cơ giật khóe miệng, hắn trước kia sao lại không phát hiện hạ nhân nhà Ích đều cường hãn như vậy, mặc kệ, về sau sẽ thu thập bọn họ, đứng ở cửa cũng có chút làm cho người ta chế giễu, đi vào tìm Ích trước đã.

Cảnh Tu vừa vào cửa, người nào đó trong tay áo cất giấu lệnh bài hoàng cung đứng ở bên ngoài lập tức lớn tiếng hét to: “Tĩnh báo mới nhất! Ninh vương Cảnh Tu không cam lòng bị cưới, ý đồ phản công, ở cửa Lâm phủ lọt vào trận áp tàn khốc! Đã nhận mệnh! Tình hình chi tiết cụ thể xin chờ xem kỳ đầu tiên của tiểu báo chuyên về những động thái mới nhất trên triều đình ‘Đam mỹ đại đồng’ sẽ được xuất bản vào xế chiều hôm nay!”

Ai bảo nhà Phượng Tê có tiền chứ, ai bảo cha Phượng Tê có quyền chứ, ai bảo chính sách tàn khốc trong cung của Phượng Tê bồi dưỡng ra được nhiều người tài ba chứ?

Không phải là một phần báo chí thôi sao ~ Thừa tướng gật đầu ném cho một nhà xưởng, hoàng hậu mở miệng hỏi phủ nội vụ được không ít nô tài mất sắc lại trung tâm như một, rồi xong, đập chút tiền xuống...

Tờ báo ba đồng một bản, ai mua là bán.

Loại tổ hợp này vẫn là không ai dám tìm phiền toái.

Lý Diệp: “Ai...Ta từ trước đến nay thực sự là thua thiệt mẫu nữ Phượng Tê...Nàng muốn chơi thì cứ tùy nàng đi thôi...” Đây uy hiếp nhìn về phía những kẻ đến cáo trạng, các người có ý kiến?

Phượng Tê: “Cha ta cũng đã duy trì, còn người nào dám có ý kiến? Hoàng đế? Có người nói cho hần biết sao?” Một chuyện rõ ràng sẽ làm long nham giận dữ như vậy ai dám đi nói cho hần biết, hơn nữa...cũng không phải đại sự gì, ở Cẩm quốc loại báo chí vỉa hè này vẫn là không ít, bình thường đều là vài văn nhân mặc khách viết dăm ba tiểu thuyết truyện ký kiếm chút tiền tiêu vặt, cũng là chia sẻ một chút cuộc sống của dân chúng thôi, dù sao mọi người chính là thực sự thích những cổ sự tài tử giai nhân giang hồ hiệp khách như vậy.

“Ích!” Cảnh Tu quen đường vọt vào phòng Lâm Ích Hàn, đập vào mắt chính là một bức họa mỹ nam chớp mắt. Lâm Ích Hàn nằm nghiêng trên ghế đu bên cửa sổ, tia sáng mặt trời chuẩn xác chiếu lên người hần, ánh lên làn da vốn đã trắng nõn, tôn cho hần một vầng hào quang màu vàng bao quanh như thần tiên. Trong tay là một quyển sách đang xem dở dang đặt nghiêng trên bụng, mượn hô hấp nhẹ nhàng mà thoáng phập phồng. Tiếng động lúc Cảnh Tu vào cửa tựa hồ ồn đến hần, đôi mày tuấn mỹ thoáng nhíu lại, hàng mi thật dài khẽ rung động rồi mở ra một hộp báu thần bí nhất, ánh mắt mị hoặc như đá quý mờ mịt nhìn về phía người đối diện.

Ánh mắt dần trở nên thanh minh, chiếu ngược ra thân ảnh của Cảnh Tu, mờ mịt trong chớp mắt biến thành nồng tình mật ý không thể xua đi được, hần lần đầu tiên thẳng thắn dùng ánh mắt nhìn người yêu để nhìn Cảnh Tu như thế, đôi môi mỏng xinh đẹp gợi lên một độ cong thực dễ nhìn, hơi hơi mở ra, thốt lên cái tên mà hần thích gọi nhất: “Tu.”

Một loạt khiêu khích hữu ý vô ý, Cảnh Tu vốn bị lời đồn đại nhắm nhí biến thành tâm thần không yên vừa nhìn thấy hảo hữu như vậy đột nhiên trong lòng nhảy dựng, không được tự nhiên dời ánh mắt sang một bên, lại cảm thấy mình như đang chột dạ, chính là nhìn cũng không phải, không nhìn cũng không phải.

“A ha...Ích, người đang ngủ a...”

“Ha ha...” Tựa hồ thực sự vừa lòng với biểu hiện của Cảnh Tu, Lâm Ích Hàn buông sách, đi đến bên cạnh hần, gần như là dán trên tai hần nói chuyện: “Ta chỉ là nằm nghỉ một lát, cũng không phải không mặc y phục, người khẩn trương cái gì?”

Không mặc y phục...

Con người chính là có tiềm thức như thế, nếu có người đột nhiên hô to với người: Đừng nghĩ đến tiền! Thì giờ phút này phản ứng đầu tiên trong đầu của người nhất định là một đồng lớn Mao gia gia màu đỏ đáng yêu.

Cho nên hình ảnh mà đầu óc của Cảnh Tu phản ứng ra được chính là...

“Tu, người đỏ mặt. Người đang nghĩ cái gì?”

“Không...không...không...không có gì, trời nóng nực...”

“Tu, cần ta nhắc nhở người mùa hè hiện tại sao?” Lâm Ích Hàn cười nhìn người đang quần bách đối diện: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Đúng...đúng rồi!” Hần là đến tìm Ích hỏi chuyện.

“Ích, ngày hôm qua trên triều sao lại đổi thành là ta gả cho người?” Cảnh Tu vội vàng hỏi thẳng, sự tình thực sự nghiêm trọng.

“Ngày hôm qua trên triều đình mọi người thảo luận không có kết quả, cuối cùng giao quyền quyết định cho hoàng hậu, dù sao hôn sự của công chúa trên danh nghĩa vẫn nên là hoàng hậu làm chủ.”

Nhắc đến hoàng hậu Cảnh Tu lập tức mặt mày muôn màu muôn vẻ, lần trước đầu sỏ gây tội quá chén hấn sau đó phái người dắt hấn tản bộ khắp đường, cuối cùng còn làm cho hấn say khướt ở nhà Ích chính là nữ nhân này, đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua người đến quý phủ báo tin tựa hồ cũng là người của nàng, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Hoàng hậu nói, nếu ta không trong vòng ba tháng lựa chọn một người giữa Cảnh Huyền, Cảnh Đồng, thì đơn giản cứ trực tiếp cưới Ninh vương Cảnh Tu về nhà.”

“Hô...Thì ra là có chuyện như vậy a...” Thì ra hấn là bia ngắm: “Vậy đám nô tài trong phủ người lại là sao thế này? Lá gan cũng quá lớn đi!”

Lâm Ích Hàn chăm chú nhìn Cảnh Tu: “Bởi vì ta tính toán thuận tay đẩy thuyền, mượn giả làm thực.”

“Cái gì?” Cảnh Tu bị hù dọa rồi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bất quá hấn nhảy không được, Lâm Ích Hàn thực sự tự nhiên ôm lấy hấn, so với những lúc bình thường...giống mà cũng không giống. Bình thường Ích sẽ ôm lấy lưng hấn...hiện tại đang được ôm lại là thất lưng...

“Ích ~” Giọng của Cảnh Tu đang run rẩy.

“Tu...Ta thích người...” Xoay chuyển bên tai Cảnh Tu là giọng nói dễ nghe trước sau như một của Lâm Ích Hàn, thanh âm kia thực sự dễ dàng làm cho người ta mê say, cho dù là lời đáng khiếp sợ như thế cũng có thể làm cho Cảnh Tu thả lỏng mà nghe tiếp: “Người vẫn luôn ở trong lòng ta, vẫn luôn đứng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng ta, ta hy vọng bên cạnh ta chỉ có người, ta hy vọng người có thể làm bạn với ta cả đời...là người.”

Một quãng trầm mặc thật dài, Lâm Ích Hàn không có được bất cứ đáp lại nào của Cảnh Tu, trong sự im lặng cũng không ngoài tiên liệu trước của hấn, Lâm Ích Hàn lui về phía sau một bước, quả nhiên nhìn thấy biểu tình đại ra của người nào đó.

Nhìn xuống ý cười, Lâm Ích Hàn buông ánh mắt, làm ra vẻ như cả thế giới đã mất đi tất cả sắc thái không còn chút niềm vui.

“Quả nhiên...không được sao...”

“Ích!” Cảnh Tu bị biểu tình của Lâm Ích Hàn làm hoảng sợ, lập tức bắt lấy tay hấn, ngăn cản trong một chớp mắt hấn muốn xoay người, sau đó nhìn gương mặt hưng phấn đến sáng lên kia, bó tay không biện pháp.

Đối diện ánh mắt tràn ngập chờ mong của Lâm Ích Hàn, hấn thật sự nói không ra lời cự tuyệt, hấn cũng sợ hãi phải nhìn thấy biểu tình tuyệt vọng vì sự im lặng của hấn mà lộ ra như vừa rồi của Ích.

“Chúng ta đều là nam!” Đành phải tung một lý do nhìn qua có vẻ không tổn thương người nhất...

“Người là nói...điều người để ý chỉ là giới tính của ta chứ không phải bản thân ta?”

“Đó là đương nhiên, nếu người là nữ, ta sớm đã cưới người về nhà...Ích, khó có thể nào người thật là nữ?” Cảnh Tu nhìn bộ dạng đầy mặt hạnh phúc của Lâm Ích Hàn, đột nhiên rụt rè hỏi, hấn chưa từng thấy qua biểu tình thỏa mãn đến như vậy của Ích, không thể nào...

“Từ từ, chúng ta trước kia còn từng cùng nhau tắm! Người là nam!” Hấn đã xem qua Ích lột thể.

“Người còn nói...” Nhớ lại chuyện đó, Lâm Ích Hàn tức giận trừng hấn một cái, sau đó lần thứ hai ám muội sát lại gần, môi chậm rãi cọ xát trên môi đối phương, hết sức khiêu khích: “Khi đó ta chính là nhìn thật vật vờ...”

“Ích! Ngô...” Đây là vấn đề kinh nghiệm, hai người gần sát đến như vậy, người còn mở miệng, không phải mời người khác cưỡng hôn thì là cái gì?

“Hô ~ hô ~” Thở không nổi luôn luôn là bên bị cưỡng hôn.

“Nếu đã không phải là vấn đề về bản thân ta, thì cứ quyết định vậy đi.”

“???”

“Ba tháng này chúng ta vẫn nên dùng để làm quen một chút về vấn đề giới tính.”

“?????”

“Còn chưa rõ?” Mỉm cười đến gần, ôm lấy thắt lưng đã bắt đầu ôm thuận tay của Cảnh Tu, khẽ cắn vành tai đối phương: “Ba tháng này chúng ta phải nghiêm túc tập thích ứng một chút hình thức ở chung giữa tình nhân với nhau, người sẽ phát hiện nam tử yêu nhau cũng không khủng bố như vậy, ngược lại còn có thú vị rất riêng...Căn cứ theo quan hệ của chúng ta cùng với sự hiểu biết lẫn nhau, tính tình bất hòa là hoàn toàn không có khả năng, cho nên ba tháng sau người chỉ cần ngoan ngoãn chờ ta cưới người về là được rồi. Yên tâm, Tu, những chương ngại khác, tỷ như cha ta, ca ca của người, còn có đám cổ hủ trên triều đình ta đều sẽ thay người bãi bình.”

“Dựa vào cái gì là người cưới ta! Ta cũng là nam! Ta còn là vương gia!”

“Tu...Người thực tiến vào trạng thái.” Đã bắt đầu lo lắng chuyện công thụ?

“ #% ...”

...

“Thiếu gia, thư của hoàng hậu nương nương trong cung đưa tới.”

Gửi Tiểu Lâm Tử đang xuân phong đắc ý:

Nghe nói người đã bắt đầu tiến công chiếm đóng? Có vấn đề gì không? Nếu Cảnh Tu quá ngu ngốc, cứ tổng đến chỗ ta đào tạo sâu một hồi, ta tẩy não cho hắn. Hai vị công chúa đã bãi bình xong xuôi, Cảnh Huyền cùng tình nhân thị vệ của nàng đã đi hẹn hò rồi, Cảnh Đồng thì thăm một chút, chỉ có thể dùng bồ câu đưa thư.

Nghe nói cha người phản ứng rất lớn, đang nơi nơi uy thác người còn muốn cho người lấy công chúa, tìm lúc nào đó ném đến chỗ cha ta. Ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Người có thể bãi bình cha ta nếu không phải còn chưa sinh ra thì chính là đã đi gặp tiên đế.

PS: Nếu như thiếu địa điểm ước hẹn, lễ hội hoa đăng ba ngày sau chính là cơ hội tốt, nhớ kéo Cảnh Tu lên cầu Vọng Nguyệt, ở trên cầu làm chút chuyện công khai rõ ràng, ta ở bên kia bố trí người rồi, sẽ có lợi cho người.

PPS: Độ đệ của Cảnh Diễn nói thế nào cũng không thể cho hắn ở trên!!! Đây chính là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm, tiểu tử kia còn nói ta không giống hoàng hậu đâu (người thực mang thù)! Ta sẽ đưa một quyển long dương mười tám thức cho người, hiện tại đang gấp gấp chế tạo, xem như quà tân hôn! Người cũng đừng làm cho ta thất vọng nga

~Gửi từ hoàng hậu đang xem cuộc vui.

[Xem xong thì đốt!]

Lâm Ích Hàn cao hứng nở nụ cười, cảm giác có người duy trì thật đúng là tốt, tuy rằng còn không phải thực sự hiểu được một ít ký hiệu xoay đến xoay đi trong thư của hoàng hậu là cái gì, nhưng ý tứ đại khái thì hắn hoàn toàn hiểu được.

Nghe theo lời dặn đốt thư, Lâm Ích Hàn thu dọn một chút chuẩn bị ra ngoài.

“Chuẩn bị kiệu! Ninh vương phủ.”

11. Chương 11: Lão Gia Tử

Ninh vương phủ.

“Linh Nhi ngoan ~ có thích ta hay không?”

“Ta thích Lâm thúc thúc nhất rồi ~” Nữ oa sáu tuổi ôm oa oa (búp bê) mới được tặng nói.

“Lâm thúc thúc làm ba ba của người có được không?”

“Vậy phụ vương đâu?” Cảnh Tu được nữ nhi nhớ thương trong lòng rơi lệ, cảm động

~“Hắn là phụ vương người, ta là ba ba của người a.” Lấn lộn hàm nghĩa.

“Vậy sao?” Tiểu cô nương nghi hoặc nhìn về phía phụ vương đã bị đuổi sang một bên của mình, vương gia nào đó ra sức lắc đầu, sau đó bị thị lang nào đó hung hăng trừng —— cứng đờ.

“Linh Nhi nếu sợ nhầm, có thể gọi ta ba ba, gọi phụ vương người là mẹ mẹ.” Kẹo đưa lên ~ kẹo hoa quả trong cung đưa đến, trong suốt, xinh đẹp, ăn ngon.

“Ba ba!” Tiểu cô nương theo kẹo nhào vào vòng tay ôm ấp của đảng cùng nhân dân.

“Vậy người gọi phụ vương là gì?” Một cây kẹo mút dùng que trúc xâu chuỗi lắc lắc trước mặt tiểu cô nương.

“Mẹ mẹ ~” Linh Nhi của chúng ta gọi đến là ngọt a ~ Ninh vương điện hạ trái tim đến là tổn thương a

~“Tu, người thua nga ~ “

“Người dùng kẹo lừa tiểu hài tử!” Kẹo này còn là loại rất xinh đẹp, ném thử một cái: “Mùi vị không tệ, ở đâu ra?”

“Người thích ăn, ta làm cho người.”

“Được...Không được! Ích, người không thấy là lạ sao? Chúng ta là bằng hữu a!”

“Ta sẽ vẫn luôn cưng chiều người, yêu người, thương người, trong lòng vĩnh viễn chỉ có một mình người, mỗi một chuyện đã đáp ứng người đều sẽ làm được, mỗi một câu nói với người đều là thật lòng, không giận người, không mắng người, vĩnh viễn tin tưởng người, có người khi dễ người ta sẽ là người đầu tiên đứng ở bên cạnh người, người gây ra tai họa gì ta cũng đều có thể giúp người giải quyết tốt hậu quả, giúp gia tộc của người an bang trị quốc, giúp gia đình của chúng ta giáo dục nữ nhi, người vui vẻ ta sẽ vui vẻ, người không vui ta sẽ dỗ cho người vui, vĩnh viễn đều cảm thấy người là tốt nhất, cho dù ở trong mộng cũng sẽ chỉ có một mình người! Tu...Ta như vậy...không tốt sao?” Lâm Ích Hàn thâm tình kéo tay Cảnh Tu, sau đó tà tà cười: “Người buông được mà rời khỏi ta?”

“...” Cảnh Tu lần thứ hai tưởng tượng bản thân nếu không có Ích ở bên cạnh...

“Người đây là uy hiếp...”

“Lúc người cảm thấy sắp mất đi tình hữu nghị giữa chúng ta, trong lòng người là cảm giác gì?”

Đau lòng, tuyệt vọng, hối hận, không biết phải làm sao.

“Cảm giác kịch liệt như vậy chỉ là tình hữu nghị sao?”

“...” Cảnh Tu đầy mặt viết ‘không thể nào’.

“Nếu chúng ta có thể dưới sự ủng hộ của mọi người nắm tay làm bạn cả đời, người cảm thấy hình ảnh như vậy thế nào? So với bên cạnh người có một nữ nhân khác, hoặc là bên cạnh ta có một nữ nhân khác?”

“Để ta nghĩ xem...”

Đích xác không sai, hắn cùng Ích bên nhau cũng đã hơn hai mươi năm, bọn họ sớm đã quen có lẫn nhau, không rời xa nhau, tuy rằng hắn không cho rằng đó là tình yêu...Được rồi được rồi, hắn cũng không rõ ràng lắm sự khác nhau giữa tình yêu với tình bằng hữu sâu như vậy của bọn họ, nhưng nếu giống như lời Ích nói, hai người luôn luôn ở cùng nhau...thật sự không sai.

“Lời hứa của ta...không cảm động sao?”

...mỗi một câu nói với người đều là thật lòng, không giận người, không mắng người, vĩnh viễn tin tưởng người...Trong đầu Cảnh Tu hiện lên những lời si tình không dối vừa rồi, không cảm động? Làm sao có thể!

Toàn bộ Cẩm quốc trừ bỏ vị hoàng tẩu nào tàn của hần ra, đảm bảo vô luận nữ nhân nào...được rồi có lẽ kể cả nam nhân, nếu được Lâm Ích Hàn nắm tay nói một đoạn như vậy chắc chắn đều sẽ say đắm đến cái gì cũng đáp ứng.

“Đã hẹn cùng nắm tay nhau cho đến bạc đầu...” Lâm Ích Hàn giữ chặt tay Cảnh Tu, mang theo run rẩy vì sợ phải mất đi: “Nếu như giờ này đã nói rõ, ta sẽ không cho phép người cự tuyệt, Cảnh Tu.”

“Ích, chúng ta lần đầu nắm tay năm ấy mới ba tuổi...” Nhớ lại hình như lúc đó là đang chơi trò chơi, cùng nhau nắm nắm kéo kéo còn có một đồng người.

“Cảnh Tu...Chỉ số tình thương cũng như thú vị của người thật đúng là thấp đến cực hạn.” Lâm Ích Hàn cảm thấy mình thật đáng thương: “Đi thôi, ta đã nói chúng ta còn có ba tháng thời gian để bồi dưỡng không khí, hôm nay là lễ hội hoa đăng, bớt chút thời gian đi một lát.”

...

Phủ thừa tướng.

“Lý đại nhân a

”

“Lâm thượng thư, trung khí của người đúng là thực sự dồi dào, hát hí khúc cam đoan có thể hát từ tiểu sinh cho đến lão sinh, nhưng xin chú ý đến ngữ khí ngữ điệu, ta còn chưa chết đâu!” Lý Diệp bị cái giọng như khóc tang này dọa sợ đến mức thiếu chút nữa lãng phí một ấm trà ngon.

“Là bản quan thất lễ...”

Lâm Bùi ghen tị nhìn khuôn mặt đoán không ra tuổi của Lý Diệp, tuổi của thừa tướng vẫn là một trong mười bí ẩn lớn nhất chốn quan trường, theo lý thuyết nhi tử của hần (Lý Mộ) so với nhi tử của mình còn lớn hơn một chút, vì cái gì hần thoát nhìn chính là một bộ ba mươi vừa qua bốn mươi chưa tới, mà mình thì lại là năm mươi có hơn không chừng còn qua hoa giáp mất rồi?

Rất không công bằng!

“Đã biết là thất lễ thì đừng có dùng nữa. Người mới là yêu quái! Người mới là quỷ hồn! Người cứ dùng ánh mắt đó nhìn ta rốt cuộc là muốn làm cái gì vậy...” Lý Diệp đặt chén trà xuống thở dài: “Lão Bùi, chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, có chuyện nói thẳng được không?”

[Đúng vậy, đã nhiều năm như vậy, người sao mãi vẫn cứ cái bộ dạng này a...] Ghen tị thì ghen tị, Lâm Bùi...chuẩn xác mà nói thì là toàn bộ Cẩm quốc cũng đã quen với khuôn mặt mấy mươi năm không thay đổi của thừa tướng đại nhân của bọn họ, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng đã từng vụng trộm nói thầm. Nhất định là tiểu tử thú vị Ích Hàn kia làm cho hần hao phí trái tim đã gìn giữ nhiều năm như vậy, làm hại hần bạc tóc bạc râu mất một đồng.

Nhớ đến nhi tử của mình, Lâm Bùi cũng lập tức tiến vào chính đề: “Lý Diệp, người cũng nói chúng ta đã là bằng hữu nhiều năm như vậy, vẫn giao tình không sai, lúc trước người thấy chết mà không cứu thì cũng thôi đi, người có suy tính của người, nhưng lần này đẩy nhi tử của ta...chuẩn xác mà nói thì là đẩy cả Lâm gia chúng ta xuống hố lửa chính là nữ nhi của người! Đừng có lại xỏ ra một bộ nữ nhi gả ra ngoài như chén nước hắt đi đó với ta! Ta là đến tìm người giải quyết phiền toái!”

“...” Thừa tướng vẫn thảnh thơi uống trà.

“Nói chuyện được không?”

“Người muốn ta nói cái gì? Người phải gả phải cưới cũng không phải người nhà ta, không lẽ nào đúng như Phượng Tê nói, Lâm gia các người không chỉ chướng mắt nữ nhi hoàng gia mà còn chướng mắt cả nhi tử hoàng gia?”

“Đừng có chụp mũ ta! Ta cảnh cáo người! Người nhất định phải hỗ trợ!”

“Hỗ trợ nhà người cưới được Ninh vương?”

Lý Diệp rất muốn khinh bỉ lão nhân này, Phượng Tê oanh oanh liệt liệt chỉ hôn, oanh oanh liệt liệt làm báo, nơi nơi tuyên truyền nam tử yêu nhau, nhi tử nhà ngươi mỗi ngày đều chạy sang Ninh vương phủ, nghe nói tiểu quận chúa bên kia cũng đã đổi giọng gọi cha rồi, khắp thiên hạ cũng chỉ còn ngươi không biết...

Lại nói trước kia sao không phát hiện ra Phượng Tê còn có một bộ như vậy chứ? Chắc chắn, không hổ là nữ nhi của hân.

“Ngươi ngươi ngươi...ngươi hỗn đản!” Lão thượng thư nhả nhận quen rồi, chỉ mắng ra được một câu chỉ trích bại hoại như vậy mà thôi.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ta là đang nói chuyện hai công chúa.” Lâm Bù đã sắp dán cả mặt lên rồi: “Nếu không phải ngươi cứ trung lập thì cũng không đến mức kéo lâu như vậy, nói! Thất công chúa Bát công chúa! Người nào?”

“Đừng kích động như vậy, làm cho ta thành cả mặt nước miếng, tránh xa ta ra một chút lão Bù, ta cũng không muốn có người nói ta với người có quan hệ gì đâu.” Giọng nói không mặn không nhạt của Lý Diệp làm Lâm Bù tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

“Hai vị công chúa mà dễ chọn như vậy thì còn cần bàn luận đến nông nổi ngươi phải đến chỗ của ta buồn rầu sao?”

“Ngươi không thể không trông nom việc này a ~ Bằng không tiểu tử Ích Hàn kia thật sự phải cưới Ninh vương, đây chính là sỉ nhục của Cẩm quốc a! Cũng là sỉ nhục của Lâm gia...Ông trời của ta a, ta còn là Lễ bộ thượng thư...” Nhớ đến chức quan của mình, Lâm Bù càng thêm choáng váng.

“Ta thật ra cảm thấy không sai...”

“Cái gì!”

“Lâm Bù! Ngươi vừa rồi còn nói ngươi là Lễ bộ thượng thư kia mà, nước miếng đừng phun lung tung!”

“Ngươi dám nói nhi tử ta cưới Ninh vương là không sai! Ta không phun chết ngươi xem như đã khách khí!”

Lý Diệp nhướng mày nhìn Lâm Bù lý trí đã chạy mất hơn phân nửa, thở dài, nhớ đến lời dặn dò của nữ nhi, được rồi được rồi, hân chỉ phụ trách mở miệng, còn kết quả ra sao thì hân quản không được.

“Lại không phải nhi tử của ngươi gả cho Ninh vương, có cái gì không tốt?”

“Hân là nam tử!”

“Là nam thì thế nào? Vấn đề nối dõi? Phải biết rằng, hài tử có phải thân sinh hay không lại có quan hệ gì? Sinh không bằng dưỡng, bất hiếu tử thân sinh tức chết phụ mẫu còn ít sao? Riêng hôn sự của Ích Hàn nhà ngươi cũng đã bắt ngươi lo lắng không ít đi? Cái đứa nhà ta còn mới tí tuổi đầu đã chạy đến quân doanh kia kia! Muội muội xuất giá không trở về, đệ đệ sinh ra không trở về, nhi tử của mình sinh ra cũng không trở về! Hoàn toàn mặc kệ người nhà nhớ thương! Nhận nuôi thì không tốt sao? Trình Thành bên cạnh nhà ngươi chỉ có một nữ nhi, nhưng dưỡng tử của hân thì vĩ đại đến cỡ nào, cứ thế lật tài sản nhà hân bay lên hết lần này đến lần khác, cho hân cả ngày nhàn rỗi không có việc gì hăng hái đấu khí với ngươi, chuyển nhà cũng không buông tha cho ngươi không phải sao?”

Nghe nhắc đến lão oan gia, lý trí của Lâm Bù liền hoàn toàn bị kéo trật, Lý Diệp tiếp tục không ngừng cố gắng: “Đến lúc đó, ngươi ra ngoài dạo dạo mấy vòng tìm xem, ta cho ngươi nghỉ, muốn cái dạng hài tử gì mà không có? Mới vừa cai sữa? Hay vừa đi đường biết gọi người? Nuôi mười mấy đứa, vây quanh gọi người gia gia, ta còn có thể bảo Mộ Nhi mang hai ba hài tử nước ngoài về, nghe nói hài tử Khánh quốc có mắt màu lam, đứa nào cũng xinh đẹp, muốn hay không?”

“Muốn...Không đúng!”

“Không có gì là không đúng, Ninh vương không phải cũng có nữ nhisao? Linh Nhi oa nhi này ta đã thấy, hoạt bát đáng yêu thông minh lanh lợi, bộ dạng có thể sánh với nương của Phượng Tê lúc nhỏ. Lại qua mười năm, cam đoan tuần kiệt xếp hàng tranh nhau ở rể nhà ngươi có thể vòng quanh kinh đô hơn mười vòng, ngươi muốn cái dạng gì cũng có, quận chúa nhà thân vương, kẻ nữ nhà thượng thư, thân phận này chính là nhất đẳng tôn quý. Linh Nhi nha đầu kia đáng yêu không?”

Hồi tưởng lại tiểu nha đầu ngọt ngào gọi mình Lâm gia gia: “Ha ha ha ~ đúng vậy, ta thường nghĩ nếu mình cũng có một tôn nữ như vậy thì tốt rồi...”

“Nhi tử của người cưới Ninh vương, Linh Nhi sẽ chính là của nhà các người, trừ phu nhân người ra không ai tranh đoạt với người hết.” Đáy lòng Lý Diệp hiện lên một tia âm đạm, ai...

“Không đúng a...Người sao lại...”

“Cái gì không đúng? Nhi tôn đều tự có phúc của nhi tôn! Chúng ta cũng đừng nhúng tay vào, người chẳng lẽ thật sự nhìn không ra nhi tử của người hiện tại vô cùng cao hứng chỉ chờ ba tháng này qua nhanh sao?”

“Cái gì? Tiểu tử ngu ngốc kia...”

“Ngồi xuống, nghe ta nói xong đã!” Lý Diệp đơn giản áp chế luôn Lâm Bội, đáng thương vị Lễ bộ thượng thư tay trái gà không chặt, thừa tướng người ta năm đó chính là thư đồng của thái tử...từng luyện võ: “Nhi tử đang ở quân doanh của ta gửi tin gấp tám trăm dặm, lấy việc công làm việc tư truyền một phong thư trở về, Bát công chúa Cảnh Đồng cùng phó tướng của hần tình đầu ý hợp, bảo ta phải ngăn cản hôn sự của Bát công chúa, chờ hần đánh xong trận chiến này sẽ trở về thay phó tướng cầu hôn, bằng không hần sẽ kéo thêm vài năm, tiêu hao sạch quân phí triều đình.” Lý Diệp thỏa mãn gật đầu, cũng rất có một bộ, không hổ là nhi tử của hần.

Thật không hổ là nhi tử của người, nham hiểm hết như người vậy...“Nói như vậy...Thất công chúa...”

“Lão Triệu bên Hình bộ có đến chỗ ta khóc lóc, nhà hần chín đời độc đinh, đời này chỉ có một nhi tử, coi trọng công chúa rồi nhà cũng không cần chạy luôn vào cung làm thị vệ. Bối cảnh thân phận nhà bọn họ lại không đủ tranh với bên các người, mẫu gia của công chúa chướng mắt, hai người trẻ tuổi đã âm thầm nháo đến nông nổi nếu không bỏ trốn chính là tự tử.” Khụ khụ...kỳ thực cũng không khoa trương đến như vậy

~“Người xem rồi xử lý đi...Tình hình trước mắt chính là nhi tử của người không thích cưới công chúa mà là ca ca của công chúa, công chúa bên kia cũng không muốn nhi tử của người nữa rồi, tham khảo một chút những án lệ bỏ trốn đã từng thành công từ xưa đến nay đi. Lão Bội a ~ nghĩ thoáng một chút.” Vỗ vỗ bả vai nói lời thăm thía tận lực che dấu sự vui sướng khi người gặp họa của mình.

“Nói cách khác...ta không có khả năng có một nhi tức phụ hoạt bát đáng yêu, oanh thanh tể ngữ, xinh đẹp ôn nhu?”

“Người vẫn có thể có một nhi tức phụ anh tuấn tiêu sái, thân phận cao quý, tính cách sáng sủa, văn võ song toàn.”

“Nói cách khác...nhi tử của ta sẽ mang một đại nam nhân về nhà, bị cả quốc gia xem thường khinh bỉ, đường làm quan nhấp nhô?”

“Xét thấy nửa kia là vương gia, tỷ lệ đường làm quan của con người phải nhấp nhô là không lớn, người phải đề phòng chính là đến cuối cùng nhi tử của người lại bị người ta mang về nhà khác, vậy thì người cái gì cũng sẽ ôm không được...Về phần khinh bỉ cùng xem thường...Chúng ta đều già rồi, nếu hài tử có thể có một phần tình cảm phải đối mặt với chướng ngại lớn như thế cũng không buông tha cũng không có gì là không tốt...”

Một phòng im lặng, thẳng đến Lý Diệp trà đã uống hết ba chén, Lâm Bội đột nhiên đứng dậy.

“Lão Bội?”

“Trở về chuẩn bị chuẩn bị! Vương gia thì vương gia! Cho dù là vương gia hần cũng phải vào cửa nhà ta! Lại thuận tiện đi Lễ bộ lật chút điển tịch, xem có kẻ hồ nào có thể chui, đám thổ tử kia cũng phải đi đề đề một chút! Ta mới là thượng ti của bọn hần, muốn tăng lương thì cần miệng hết cho lão tử...” Lâm lão gia ý chí chiến đấu sục sôi đi về hướng Lễ bộ, theo sau chính là nụ cười thật tình vô cùng câu dẫn người mấy mươi năm không thay đổi của vị mỹ nam thúc thúc nào đó.

...

Lễ hội hoa đăng mười lăm tháng mười.

Trên cầu Vọng Nguyệt trứ danh ở ngoại ô kinh thành Cẩm quốc, mọi người được chứng kiến một đôi nam tử nhiệt tình ôm hôn nhau.

Trăng tròn nhô lên cao, cả biển hoa đăng phiêu dang, tất cả mọi người không cầm lòng được nhiệt liệt ủng hộ, tuy rằng đại bộ phận trong số đó đều đã được nhận một bao tiền mừng nho nhỏ, nhưng nhìn thấy một màn này cũng nhin không được mà cảm động. Vì dũng khí của bọn họ, vì hình ảnh duy mỹ này, vì lời hứa nguyện thề thốt đầy si tình của vị Lâm thị lang nho nhã hoàn mỹ của bọn họ vừa rồi kia...

Đời này cùng người nắm tay, qua hết một đường sương khổ

Kiếp sau nguyện xin tái ngộ, cho đến cuối đất cùng trời...

12. Chương 12: Thần Tích

“Lão Cảnh...Ta nhất định là già rồi...Ta cảm thấy mình đã mất hoa tai điếc còn có ảo giác.” Hoàng đế ngồi trong ngự thư phòng biểu tình mờ mịt nhìn lão thái giám trung thành tận tâm đã theo hần từ nhỏ đến lớn bên cạnh.

“Bệ hạ nói gì vậy, bệ hạ mới qua năm nhĩ lập (30 tuổi), là thân thể chân long thiên tử sao có thể có những triệu chứng suy lão như vậy?”

“Không...Làm ơn nói cho ta biết ta đã già rồi, hết thấy vừa rồi đều là ảo giác...” Cảnh Diễn vô cùng thành khẩn, không để ý đến uy nghi đế vương kéo tay lão nô: “Bằng không thuộc hạ đắc lực nhất của ta sẽ không nói cho ta biết công chúa hần từ bỏ, hần muốn vương gia, đệ đệ thân ái của ta nói hần tìm cho nữ nhi một người cha nữa, các muội muội đáng yêu của ta thì ồn ào đòi bỏ trốn vì tình, trụ cột quốc gia của ta thì nói vương gia gả cho người có lợi với dân sinh, ghê tởm nhất chính là...Lâm Bùi chết tiệt! Người là Lễ bộ thượng thư, sách của người đều đọc đi nơi nào hết cả rồi!” Hoàng đế hướng về một đồng người đang quỳ bên dưới rống giận. Về phần hình tượng, không sao, phía dưới đều là người một nhà, duy nhị không phải người nhà mình, phụ tử Lâm gia, lão tử xác định chắc chắn sẽ là thông gia, nhi tử thì thiếu chút nữa cưới hai muội muội của hần, bây giờ còn đang đòi cưới đệ đệ của hần.

“Khởi bẩm bệ hạ, chuyện này...Bình bộ, Lễ bộ, Hình bộ, Lại bộ, tất cả quan viên trước khi thi cử hình như là...đều đọc sách như nhau.” Chấn đến chết nhìn hoàng đế, mấy người kia quá có thể nói, hần một phen xương cốt già nua cũng đã phải quỳ thật lâu rồi.

“Vậy hiện tại thì sao? Người ở Lễ bộ cũng đã sắp vượt qua nửa giáp (một giáp là 60 năm)! ”

“Cho nên ta già rồi a ~” Diệu vịnh than: “Người đã già bên tai mềm nhũn, ta chịu không được thê tử khóc nhi tử khổ...”

“Người...” Hoàng đế giận nha, đổi đầu thương: “Quốc trượng!”

“Hoàng thượng, vì thần còn già hơn Lâm lão vài tuổi.” Mỹ nam đại thúc cười cười trả lời, khuôn mặt gằn như không có nếp nhăn kia lại hung hăng kích thích không ít người ở đây.

“Hai người các người đều ồn ào mình già rồi? Muốn cáo lão hồi hương?”

“Bệ hạ bớt giận.” Lâm thượng thư lần thứ hai đi ra nói chuyện, hần không muốn nghe đồ yêu nghiệt không biết già của Lý gia kia mở miệng nữa: “Chúng thần mặc dù có lòng muốn hưởng phúc của nhi tôn...”

Hoàng đế sắc mặt thay đổi, mấy vị này đều là những người có tài có năng cố tình còn đều là chúa thích tỏ vẻ sớm đã kiếm đủ danh lợi không để ý đến cái gì nữa.

“Nhưng là lòng muốn đền đáp quốc gia vẫn chưa hề giảm...”

Cảnh Diễn nhẹ nhàng thở ra, nhưng sắc mặt lại càng không tốt lắm, bọn họ vừa nói như vậy, hần sao còn có thể phát hỏa với các lão nhân gia nữa, bọn họ mà thật sự mặc kệ, ăn khổ sẽ là chính hần.

“Lâm Ích Hàn! Người thật đúng là huynh đệ tốt, thần tử tốt của trẫm!”

“Về sau còn có thể là đệ tử tốt nữa, bệ hạ.”

“Người đây là làm trái thiên luân! Thiên lý khó dung!”

“Ta yêu Cảnh Tu đã hơn hai mươi năm, thiên lý còn chưa đánh chết ta, cho nên ta không muốn đợi nữa.”

“Người muốn cho Cẩm quốc trở thành trò cười sao? Còn có hai người các người! Tranh đoạt nam nhân suốt năm sáu năm, các người cứ như vậy nói cho ta biết các người di tình biệt luyện?”

“Chúng thần thân là con dân Cẩm quốc tự nhiên là không hy vọng Cẩm quốc trở thành trò cười của các quốc gia, nhưng là...bệ hạ, ở quan trường đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chúng thần còn không biết miệng đều là hai tầng da, là quang vinh hay là nhục nhã, còn không phải chỉ là một câu nói hay sao?”

Lời của Lâm Ích Hàn làm cho các quan lớn ở đây chính tề soàn soạt gật đầu, một mặt hắc ám trên quan trường bọn họ đã lặn lội nhiều năm như vậy, số lần bản thân trợn mắt nói dối cũng không ít.

“Hoàng huynh ~” Hai công chúa cũng đồng loạt nũng nịu: “Cảnh Huyền/Cảnh Đồng không phải là thấy người vì tuyển chọn phò mã mà phức tạp sao ~ Lần này chúng ta coi trọng hai người, một người một cái không còn xung đột.” Hai công chúa giọng khí ngừ điệu giống nhau như đúc, xong rồi còn tay cầm tay có vẻ tình cảm tốt lắm.

“Các người được lắm, các người thì vĩ đại rồi, các người quá là thần kỳ rồi! Các người định tức chết ta sao? Người! Cảnh Tu a! Người là đệ đệ của ta, là Ninh vương của Cẩm quốc, bình thường không cầu tiến tới thì cũng thôi đi, bây giờ còn...dù thế nào đi nữa, người cũng phải cười hắc về! Ta mới không muốn nhìn người đội khăn đỏ bước lên kiệu hoa!”

Oanh ~ thiên lôi...

Bệ hạ, người cũng là chúa bỗng nhiên nổi tiếng, bắt quá đây là lần người phản kích thành công nhất trong buổi triệu kiến ngày hôm nay. Không phát hiện Cảnh Tu đã bình tĩnh đại ngộ bắt đầu cùng Lâm Ích Hàn mắt to trừng mắt nhỏ hay sao?

“Vậy...Bệ hạ đối với hôn sự của hai hài tử có thể tính là đồng ý rồi?”

Đôi tình lữ đang trừng nhau bên kia lập tức ánh mắt lóe sáng nhìn hoàng đế, hai công chúa cũng vậy, vị hôn phu kết hôn rồi các nàng mới tiện gả cho người khác nha.

“Chỉ cần các người chặn được miệng lưỡi của người trong thiên hạ!” Hoàng đế mỗi một, có lẽ người đã già chỉ mỗi hắc: “Cảnh Tu, người ở lại, những người khác đều lui đi.”

“Hoàng huynh, người giữ lại một mình ta để làm gì?” Cảnh Tu không cam lòng không tình nguyện.

“Thế nào? Bớt nhìn thấy tình nhân trong chốc lát cũng không nổi? Ta trước kia sao không phát hiện hai người các người thế nhưng lại...” Cầu kết với nhau làm việc xấu? Liên hệ ám muội? Kết bè kết cánh? Hồng hạnh xuất tường? Thông đồng làm bậy? Cùng chung một giuộc? “Ai...”

Có đôi khi im lặng chính là cách dùng từ tốt nhất.

“Ta cũng gần đây mới biết được.”

“Cho nên người tự bán luôn mình?”

“Hoàng huynh ta sai rồi, ta nhất thời không kịp phản ứng, chính là...thừa tướng, hoàng hậu, Lâm gia đều đứng về phe Ích, chúng ta chỉ có hai người thế đơn lực mỏng, ta thật có thể cười Ích?”

“Đó là đương nhiên, ta chính là hoàng đế!”

“Hoàng huynh...” Cảnh Tu cảm động ôm lấy huynh trưởng: “Đa tạ sự khai sáng và ủng hộ của người, nhưng mà ta thật sự vẫn không xem trọng người cho lắm.”

“...”

...

Lai Nghi Điện.

“Nga ~ người là nói hoàng đế đang tính toán cho Cảnh Tu phản công?” Phượng Tê cảm thấy hứng thú hỏi Lâm Ích Hàn.

Hai lão nhân, mỗi người cầm một quyển sách nhỏ đang học bổ túc tri thức đàm mỹ, Lý lão cha xem ngon lành có vị, Lâm lão cha xem đầu đầy mồ hôi, Tiểu Cơ Tiểu Tình đứng ở phía sau chịu trách nhiệm giải thích.

“Nương nương cảm thấy khả năng có lớn không?”

“Người cũng quá không tự tin về bản thân rồi.”

“Ta chỉ là vẫn luôn không có biện pháp cự tuyệt thỉnh cầu của hần.”

[Nga ~ một nam nhân si tình cỡ nào thật là tốt cỡ nào a...]

Hoàng hậu trong lòng thực sự không hình tượng cắn khấn tay, [dịu dàng, phúc hắc, trung khuyến, đều là những hệ mà ta mạnh, thiết ~ Cảnh Diễn đệ đệ quá ít, cái loại tuyệt thế hảo tiểu công này nói thế nào cũng phải là tổng công NP >= 7 a!!!]

“Hần cũng không có biện pháp cự tuyệt thỉnh cầu của người không phải sao, người chỉ cần dùng ánh mắt người tổn thương ta, người không cần ta, người quả nhiên một chút cũng không cần ta, im lặng mà đau thương nhìn hần, cam đoan người phải đầu hàng sẽ chính là Cảnh Tu.” Quay đầu lại nói với hai công chúa: “Hai người các người cũng học một chút đi.”

Ý của Phượng Tê là muốn hai nàng về sau lúc đi tai họa người khác nhớ rõ truyền thụ quảng bá, đáng tiếc nàng đã quên, nữ nhân đang trong cơn say yêu đương năng lực tiếp thu đối với những chuyện khác gần như tương đương 0. Hai công chúa chỉ xem như trước khi lập gia đình được nương gia truyền thụ thuật ngự phu tâm đắc mới ngồi nghe hết mà thôi (cũng không sai biệt lắm).

“Đủ rồi!” Lâm thượng thư chịu không nổi tiểu cô nương mi mày cong cong diện mạo ngọt ngào bên cạnh cứ liên tục có nề nếp giải thích cho hần nghe chuyện hai nam nhân XXOO rồi lại OXXX nữa, nhét quyển sách nhỏ vào trong tay áo (!) sau đó lập tức dời sang bên Phượng Tê: “Người nói đi, phải thế nào mới có thể làm cho người trong thiên hạ cảm miệng?”

“Người nói...Thứ có uy nghiêm hơn cả hoàng gia là cái gì? Có thể làm cho dân chúng mù quáng hơn cả triều đình là cái gì?” Phượng Tê tung ra một đề mục rất đơn giản.

“Này...không tốt đi.” Lâm thị lang thông minh đã đoán ra được.

“Hoàng tẩu, là cái gì?”

“Thần!” Phượng Tê nhẹ nhàng thở ra một chữ, tắt cả mọi người đều do dự.

“Phượng Tê, chuyện mạo phạm thần linh...”

“Tiểu Lâm Tử chính hần cũng đã nói, nếu thật sự thiên lý khó dung thì hần đã sớm chết một vạn lần rồi. Yên tâm đi, nếu thế giới này thực sự có thần, hần cũng không nhàm chán đến nỗi đi trông nom quan viên ở một quốc gia nào đó dưới nhân gian cưới ai đâu. Hơn nữa...” Phượng Tê dùng giọng điệu thần bí: “Các người không biết, thần cũng là nam nam mến nhau sao?”

“Điều này là không có khả năng!” Lâm thượng thư nổi khùng (vì có gì người nổi khùng luôn là người?).

“Bằng không nhiều cố sự tiên nữ giáng trần yêu đương như vậy là ở đâu mà đến? Còn không phải nam nhân trên trời đều không thương nữ nhân, các nàng mới hoặc là đành chịu cô lão cả đời hoặc là phải xuống trần phát triển thôi.”

“Cũng đúng nga...” Đây là các công chúa từ nhỏ chưa từng nghe nói qua có nam tiên nào hạ phàm cưới mỹ nữ.

Khụ khụ, mặc kệ nói như thế nào, ý đồ xấu của Phượng Tê cũng đã được bày ra, sau khi đã trải qua tuyên truyền thần tiên trên trời không thương mỹ nữ, người chống đối cuối cùng là Lâm Bùi lão gia cũng không thể không đồng ý với kế hoạch thần côn của bọn họ.

Tóm lại, sự tình đã làm Cẩm quốc náo nhiệt suốt mấy tháng nay sẽ có kết cục, hiện tại các bàn cá cược đã không còn là Lâm thị lang đến tốt cùng sẽ cưới công chúa nào, mà là Lâm thị lang cùng vương gia rút cuộc ai cưới ai gả.

Mà hôm nay trên triều đình, các quan viên lại một lần nữa nhất trí phản đối ý chỉ chỉ hôn hoàng hậu đã đặt ra lúc trước, hoàng hậu bất đắc dĩ đành phải tuyên bố: “Bản cung cũng hiểu được chuyện này có thiếu thỏa đáng, như vậy đi, giao chuyện này cho lão thiên gia quyết định, nếu trong vòng hai tháng có thể xuất hiện thần tích, các người sẽ không thể tiếp tục ngăn trở nữa.”

Chúng quan viên đều gật đầu đồng ý.

“Cái đám lão già dối trá này!” Cảnh Tu ở một bên cắn răng: “Đều đã thu tiền trà nước lại còn chít chít oai oai.”

“Làm cho quốc gia khác xem mà thôi.”

“Vì cái gì còn phải chờ hai tháng?”

“Hai tháng sau chính là ngày hoàng đạo.”

“Ích, người thật sự không chịu đáp ứng?” Cảnh Tu bày ra vẻ mặt hoàng đế đã dạy.

“Tu, người biết rất rõ ràng, ta sẽ không cự tuyệt người.” Lâm Ích Hàn bày ra biểu tình hoàng hậu chỉ đạo.

Cảnh Tu lực công kích 80, lực phòng ngự 20 HP 100.

Lâm Ích Hàn lực công kích 99 lực phòng ngự 80 HP 500.

Cảnh Tu K.O.

Lâm thị lang cùng Ninh vương mỗi ngày đều đi Nhân Duyên Tự thắp hương cầu nguyện. Bên đường, ‘Đam mỹ đại đồng’ tường thuật trực tiếp, in hẳn mấy đoạn thuật lại những mưa mưa gió gió đã diễn ra giữa hai người (Cảnh Tu: Ích, sao ta lại không biết chúng ta đã từng có nhiều chuyện cảm động như vậy? Lâm Ích Hàn: hiện tại biết là được rồi.) còn có rất nhiều cổ sự nho nhỏ kinh điển, tựa như ‘Tam thê tứ thiếp của Bạch Tuyết vương tử’, ‘Mỹ nam ngủ trong rừng’, ‘Hồi nam hài’, ‘Mỹ nam ngư cầu ái kỷ’ gì gì đó, nghe nói nếu thần tích hiển linh thì sẽ có cả truyện dài ‘Thiên thần truyện’ được phát mỗi kỳ.

Dưới sự trông mong chờ đợi của mọi người, một ngày nọ, giữa một biển hoa uất kim hương (tulip) màu trắng ngoài thành đột nhiên xuất hiện một phiến lớn uất kim hương màu đỏ (không vì sao, Du thích hoa này).

“Thần tích, thật là thần tích! Ta dám cam đoan ngày hôm qua cả biển hoa này đều là màu trắng!” Đây là hoa nông (người trồng hoa) không rõ chân tướng.

“Bùn đất không bị lật, bụi hoa cũng không có dấu vết ai đi qua để lại.” Đây là chuyên gia không biết có phải là đã được ai ỷ thác hay không.

“Thần tích! Thần tích! Thần tích a ~” Đây thì vừa nghe là biết đã được ỷ thác.

“Chuyện này làm như thế nào mà có được?” Vương gia cảm thấy thần kỳ.

“Hoa ở giữa sớm đã bị đổi hết rồi, chẳng qua bên ngoài bọc giấy trắng mà thôi, từ xa nhìn lại vẫn là hoa màu trắng, ngày hôm qua gọi vài tiểu hài tử đi kéo giấy xuống là được.” Lâm Ích Hàn cười trả lời Cảnh Tu: “Tìm người vẽ lại đi, đưa vào cho hoàng hậu nương nương xem, nàng bởi vì không thể xuất cung vẫn còn đang cấu kính kia kia.”

“Thực là xinh đẹp, có phải hay không?”

“Là hình trái tim.”

“Gạt người, ta đã thấy trái tim rồi, nó có hình như củ khoai tây cơ.”

Người thật đúng là không có tình thú...

13. Chương 13: Hôn Lễ

“Để các công chúa gả trước? Không không không, hôn sự của nữ hài sao có thể qua loa như thế được, hai phò mã một người còn đang ở biên ải cơ mà. Tam môi lục sính một cái cũng không thể thiếu.” Phượng Tê cũng là người thực sự giữ gìn nữ quyền, công chúa gả cho người tuyệt không thể qua loa.

“Không phải chính người đã nói nếu Lâm Ích Hàn gả trước sẽ có vẻ Cảnh Huyền Cảnh Đồng là không ai muốn sao?” Có thể tức tối đầu vô miệng như vậy với hoàng hậu cũng chỉ có hoàng đế.

“Có thể trước đính hôn đã a, ta lại không ngại kéo dài thêm ít lâu, nếu không phải Cảnh Tu vội vã gả đi, ta còn tính toán chờ đại ca của ta chiến thắng trở về để cho hắn cũng nhìn xem tràng hôn lễ thịnh thế khó gặp được này.” Thuận tiện học tập một chút.

Hai người đều một mực chắc chắn đối phương mới là gả, làm cho quan viên Lễ bộ không biết phải làm sao.

“Này...đại nhân, hôn lễ này phải làm sao bây giờ a...”

“Chẳng lẽ người muốn nhử tử của ta đội mũ phượng phủ khăn đỏ sao!” Lâm lão gia tử thối râu tròng mắt, người dám nói đúng thử xem, cẩn thận ta cho người mang hài bó (xuyên tiểu hài = làm khó dễ, mình để vậy cho đồng bộ câu dưới)!

[Thế nhưng cũng không dám bắt vương gia đội a ~ người chỉ bắt được ta mang hài bó, Hoàng Thượng sẽ bắt ta mặc luôn áo liệm...]

“Ngu ngốc, hai nam nhân kết hôn thì làm hai kiện nam trang!” Phượng Tê chỉ vào hai đương sự: “Hai người này nhìn thế nào cũng không phải thuộc tính dụ thụ, mặc nữ trang cũng thiếu đi phần cảm giác kinh diễm.”

Cảnh Tu thì quá dương quang, kỳ thực Lâm Ích Hàn vẫn có thể có một chút bộ dạng kiêu nhược, nhưng là hắn không muốn, Phượng Tê cũng không thể nhìn mục tiêu vừa ý của mình thành thụ.

“Địa điểm hôn lễ thì sao?”

“Ở nơi này!”

“Trong cung?”

“Đúng rồi, kết hôn luôn giữa triều đường, hắn chủ hôn...” Chỉ vào hoàng đế.

“Hắn chủ trì nghi lễ...” Chỉ lão thái giám tổng quản.

“Ta xem diễn.” Đỡ cho nàng không thể ra cung lại bỏ lỡ, lần trước không thấy được ‘thần tích’ đã là oán niệm lớn nhất...

Nghĩ đến đây, Phượng Tê lại bất mãn trừng Cảnh Diễn. Ngàn sai vạn sai đều là người sai.

“Đối ngoại nói như thế nào? Ai cưới ai gả? Ta cho người biết, Cảnh Tu là thành viên hoàng thất, không thể ném hết thể diện quốc gia.”

“Lâm gia chúng ta hai đời tận trung vì nước, hiện tại lại đoạn tuyệt tử tự, hoàng thượng, người cũng không thể làm cho thần tử thất vọng đau khổ a ~” Lâm Bùi vẽ mặt cầu xin nín chặt hoàng đế không chịu buông tay.

“Nếu không...tổ chức hai lần hôn lễ?” Lý Diệp lời vừa nói ra khỏi miệng đã bị tập thể trừng [Thật không hổ là thân cha của hoàng hậu, thích ra chủ ý xấu hệt như nhau.] liền không thèm quan tâm nhún nhún vai, hắn chỉ là muốn xem náo nhiệt nhiều thêm một lần mà thôi...

“Hai người các người...” Hoàng hậu nương nương đôi mắt đẹp vừa chuyển, nhắm ngay đương sự đang đứng ở một bên người chọc ta ta chọc người: “Hai người các người nói rõ ra xem, lúc chỉ có hai người ở chung làm một ít vận động tương đối gần gũi dễ dàng làm nhiệt độ cơ thể tăng lên cảm xúc kích động cần pháp phòng cao thấp, là ai ở trên?”

[Nương nương...người kỳ thật không cần uyển chuyển như vậy, trực tiếp hỏi ai công ai thụ vẫn tương đối tốt hơn...] Tiểu Hạo bất đắc dĩ đỡ trán, vừa vỗ vỗ bả vai Tiểu Ny đã hóa đá bên cạnh như an ủi, đều là lỗi của hắn, hắn không nên xen vào việc của người khác nhắc nhở nương nương chú ý lời nói của mình.

“Nương nương...” Lâm Ích Hàn kinh ngạc hô một tiếng, những người khác đều đã mất năng lực ngôn ngữ cả rồi.

“Vẫn chưa? Có cần để các người trước quay về thử xem...” Ai ở trên ai ở dưới...

“Không cần!” Tập thể rống giận.

Phượng Tê có chút xấu hổ nhìn về phía Tiểu Hạo, hài tử này còn đang áy náy, nhìn về phía Tiểu Ny, hài tử này còn đang hóa đá, nhìn về phía lão cha nhà mình...hắn thì đang như có điều suy nghĩ quét mắt nhìn hai nam diễn viên chính.

“Được rồi được rồi, Phượng Tê chịu trách nhiệm trang phục của bọn họ, còn có quy trình hôn lễ, đừng làm khó dễ mấy người ở Lễ bộ phải đi lật điển tịch nữa. Về phần văn thư quốc ngoại...để ta viết, viết hàm hồ một chút là được, tỷ như cộng kết liên lý gì gì đó...” Xóa chữ ngữ tân ngữ, xách vị ngữ ra luôn là xong.

“Cứ làm theo lời thừa tướng đi...” Đây là Cảnh Diễn đã bị lời nói việc làm của lão bà trên danh nghĩa nhà mình đả kích còn đang hỗn loạn...

...

Đất phiên của Tương vương.

“Ha ha, Tam đệ không nên thân của ta rốt cuộc cũng kết hôn rồi.” Đường xá xa xôi, thứ cho hắn tình báo ít ỏi, quá mức cao hứng không thấy rõ sắc mặt xấu hổ của sứ giả.

“Nhà ai kia...Ân? Lâm Ích Hàn? Lâm...” Tương vương chớp chớp mắt, bình tĩnh đại ngộ: “Nga ~ hai người bọn họ kết hôn cùng ngày, chắc chắn, tình cảm thật đúng là tốt, kết hôn cũng dám cùng nhau. Nhưng là...tên của các tân nương đâu? Ta còn muốn biết Ích Hàn tiểu tử kia cưới muội muội nào nhà ta nữa mà!”

Tương vương đầu đầy mồ hôi lật tới lật lui thiệp mời, còn thiếu điều hơi lên lửa, ngậm vào nước, vùi xuống đất, dùng máu lau...

...

Một trong các nước láng giềng của Cẩm quốc, Xảo quốc.

“Này... quốc gia chúng ta có học vấn nhất chính là ai?”

“Hắn là đại học sĩ đi...”

“Vậy thì để đại học sĩ nhìn xem, thiệp mời này là có ý tứ gì?”

“Âm mưu! Nhất định là âm mưu! Bọn chúng muốn dụ chúng ta sang rồi một lưới bắt hết! Hoàng thượng, chúng thần thỉnh cầu dẫn binh chiến đấu!”

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi! Yết kiến bình thường thì không cho phép dám cuồng đánh nhau này vào!”

...

Nước láng giềng thứ hai của Cẩm quốc, Khánh quốc.

“Hai nam nhân kết hôn?”

“Là như vậy không sai.”

“Không phải nói...Cẩm quốc quốc phong nghiêm cẩn, không lưu hành nam phong sao?”

“Là như vậy không sai.”

“Vậy tại sao, một quốc gia quốc phong nghiêm cẩn thì hai nam tử có thể đường đường nhập thất quang minh chính đại kết hôn, trong đó một người còn là vương gia, mà quốc gia của ta không cấm nam phong thì trẫm muốn lập một nam phi cũng không được?”

“Chuyện này...”

...

Một quốc gia không lân cận Cẩm quốc, Phương quốc.

“...”

“...”

“Ai...”

“Ai...”

“Người nói...Nếu trăm có được sự quyết đoán như hoàng đế Cẩm quốc, thì có phải hai nhi tử của trăm sẽ không bỏ nhà ra đi hay không?”

“Bệ hạ, Cẩm quốc là có thần tích xuất hiện...”

“Ta cũng chưa từng bạc đãi thần linh nào ở chỗ chúng ta a! Lúc hai nhi tử của ta nháo chuyện đó mà hần chịu hiển linh một chút không phải chuyện gì cũng không có rồi sao!”

“...” Vị lão thần đáng thương: “Nếu bệ hạ tư niệm hai vị điện hạ...”

“Chờ thần linh quốc gia chúng ta cũng hiển linh, ta thì sẽ quang minh chính đại gọi bọn chúng trở về.” Hoàng đế tử sĩ điện.

“Nói không chừng bọn chúng cũng sẽ đi xem lễ, âm thầm phái nhiều người hơn một chút!” Đúng là khổ thân.

“Tuân chỉ.”

...

“Tướng quân, kinh thành gửi đến.”

“Thế nào? Thế nào? Hoàng đế không gả Đồng Nhi cho cái tên Lâm Ích Hàn kia đi?”

“...”

“Lý Mộ! Người nói chuyện a ~” Túm bả vai liễu chết lay động: “Người có lão bà hài tử rồi, không thể không quản chung thân đại sự của huynh đệ a!”

“Công chúa của người không có việc gì.”

“Hô ~” Thở ra! “Đa! Vậy còn chờ cái gì nữa, nhanh đánh bảy lưu manh Khiết Đan kia cút về đi, chúng ta không chơi nữa!” (P.S: mượn đến dùng tạm, cho thấy đó là một dân tộc du mục, đỡ cho mình đặt tên quá khó nghe hoặc là phạm vào kiêng kị)

“Người vừa mới dễ hả giận, bắt luôn Thập Tam điện hạ của người ta.”

“Thiết, một dân tộc du mục lại còn điện hạ.”

“Vấn đề hiện tại là Khiết Đan bên kia không ai đến chuộc, cũng không ai đến can thiệp, chẳng lẽ nào cứ như vậy thả người về?” Có tổn hại sĩ khí.

“Trời a ~ ta để làm chi ăn no rảnh rồi tùy tiện bắt người a ~” Khiết Đan vương chính là nhi tử nhiều, muốn hần đến chuộc quả thực là không có khả năng.

“Người đúng là quá rảnh.”

“Vậy phải làm sao bây giờ...” Hần muốn về nhà thăm lão bà.

“Đóng gói mang đi.” Hần cũng muốn trở về xem cái hôn lễ hiếm có kia.

“Mộc Đầu, nghe nói kinh thành...” Vừa vào là một người không mặc áo giáp hiếm thấy ở nơi này, cười hì hì nhìn thoáng qua thư cùng thiệp mời màu đỏ trong tay Lý Mộ: “Xem ra người đã biết.”

“Ừ.”

“Ta muốn trở về.” Trở về xem náo nhiệt.

“Ừ.” Hần cũng muốn.

“Thật sự là chờ mong a ~ không biết Cảnh Tu tiểu tử kia có mặc váy hay không.”

“Sẽ không.”

“Đừng kiêu lời như vậy a, Ích tiểu tử kia cũng không phải đèn cạn dầu, nói không chừng...”

“Sẽ không.” Lý Mộ trực tiếp lấy ra bản đồ chuẩn bị bố trí, nếu đã quyết định thật nhanh trở về vậy thì phải bắt tay ngay vào việc, quay đầu lại nhìn thoáng qua thuộc hạ kiêm hảo hữu còn đang không cam lòng của mình: “Trực giác.”

“Thiết.”

Trực giác của hắn luôn luôn thực sự chuẩn.

“Chờ đã! Cái gì mà Cảnh Tu mặc váy? Cảnh Tu không phải tên của Ninh vương điện hạ sao? Lão đại, quân sư, nói rõ ràng a ~ lão bà của ta sẽ không lại bay đi đó chứ...”

...

“Nương nương, đại ca của người thật là có bản lĩnh, nói trở về là trở về, chiến sự một năm lui lại còn có một tháng đã khôi phục về triều.”

“Chuyện người của Lý gia muốn làm, không ai có thể ngăn cản được.” Phượng Tê cảm thán nhìn vị đại ca kế thừa hoàn mỹ dung mạo của mỹ nam lão cha lại có thêm một phần khí chất tức sát quân nhân của mình.

[Thật sự là tài liệu chất lượng tốt...](P.S: đại bộ đội còn đang ở phía sau, bọn họ gấp gáp trở về trước.)

Nhìn Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn khoắc hỉ phục giống nhau như đúc, tam bái thiên địa, quân vương, tôn trưởng. Cùng ký hôn thư, cùng uống rượu giao bôi, cùng ôm hôn nồng nhiệt...

“Trời ạ ~” Sao lại còn có màn này! Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn lửa nóng.

“Đều là nam nhân, có cái gì mà thẹn thùng.”

“Quá mức thương tích phong hoá!”

“Hoàng hậu nương nương an bài.” Người có ý kiến?

“Chuyện vui khó có được a...Ha ha, mọi người vui vẻ là tốt rồi...” Ta chỉ là cây cỏ đầu tường...

“Tiểu Hạo, có biện pháp chuồn ra khỏi cung không?”

“Nương nương, cho dù người chuồn được ra ngoài thì cũng không có khả năng lên vào Ninh vương phủ nhìn thấy cảnh gì đó đâu.” Hai người bọn họ đã thương lượng tốt lắm, trong kỳ tân hôn thì ở Ninh vương phủ, xem như cho quốc gia mặt mũi, về sau lại dọn đến Lâm phủ.

“Ai...” Đây là một người bi thương đến cỡ nào (Phượng Tê) cùng mấy người hạnh phúc đến cỡ nào (Cảnh Tu bọn họ) a

~“Nương nương, nếu người thật sự cảm thấy nhàm chán, có thể về nhà nhìn xem, đại ca người chiến thắng trở về, thừa dịp đại bộ đội còn chưa đến, người vừa lúc có thể về nhà đoàn tụ.” Đại bộ đội đến rồi sẽ phải luận công ban thưởng linh tinh đủ thứ, rất phiền toái.

“Nghe...” Đã gặp qua mỹ nam đại ca trên hôn lễ Phượng Tê hứng thú không lớn.

“Nương nương xuất cung đi dạo một chút cũng tốt a.” Tiểu Ny nhắc nhở.

“Nghe nói, Lý tướng quân còn trói một tù binh thực sự đặc thù mang về...” Tiểu Hạo ý tứ sâu xa.

“Đi.” Phượng Tê tìm lại được hứng thú, lập tức đạp một cái đứng dậy: “Đi tìm hoàng đế chọc phiền toái thôi.”

Nàng muốn về nhà mẹ đẻ!

14. Chương 14: Về Nhà Mẹ Đẻ

Mười ngày trước, trăng hôn lễ vô cùng náo nhiệt ấy cuối cùng đã xong.

Cùng ngày hôm đó, hoàng hậu nương nương đập bàn trước mặt hoàng đế, nàng muốn về nhà! Hoàng đế bị phiền quá sức chịu đựng, cũng đập bàn, chuẩn!

...

“Đa? Hưởng tuần trăng mật?”

“Đúng vậy a, Tiểu Ny nói cho ta biết, đây là chuyện nương nương từng nhắc tới.” Lâm Ích Hàn cười trả lời.

“Đúng là ta có đề cập qua, nhưng là...” Phượng Tê cũng không có ý trách cứ Tiểu Ny, nàng lúc ấy cũng chỉ nói một câu đáng thương đôi tân nhân này không có ngày nghỉ trăng mật mà thôi.

“Gần đây người chuyển động quanh Lâm phủ nhiều lắm, chúng ta quyết định ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió ít lâu, mỗi người đều xem chúng ta như động vật quý hiếm, thực chịu không nổi!” Cảnh Tu thần kinh luôn thô cũng bạo phát. Ai bảo mọi người vừa nhìn thấy bộ dạng của hắn đều gật đầu ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, sau đó về mặt nhin cười chạy đi khe khẽ nói nhỏ với nhau chứ! Khó chịu! Hắn rất khó chịu (tờ báo đàm mỹ nào đó phổ cập tri thức thông dụng tương đương thành công)! Còn có Lâm lão phu nhân, mỗi ngày đều làm cơm đậu đỏ cho hắn nữa...Thực quá đáng (Cảnh Tu cũng đã từng cười lão bà)!

“Cũng phải, các người dự định đi nơi nào?” Gần đây nàng xem diễn thực sự sung sướng, thậm chí còn kéo dài thời gian về nhà.

“Nghe nói Khánh quốc không khí không sai...” Quốc vương Khánh quốc đặc biệt đích thân đến xem lễ, hơn nữa còn vòng vo hỏi Cảnh Diễn phải làm sao để người dân cả nước đồng ý cho hắn nạp phi, lúc ấy biểu tình của Cảnh Diễn đến là đẹp mắt.

“Nga ha ha ha ~” Hoàng hậu lại bật ra một hồi cười đầy yêu nghiệt: “Được rồi, cứ như vậy đi, nhớ thường xuyên liên hệ...ai...ta cũng thực muốn ra ngoài chơi...”

“Chuyện này là không có khả năng.” Cảnh Tu lập tức phản bác.

“Không có gì là không có khả năng, chỉ cần nương nương chịu cố gắng.” Lâm Ích Hàn ngược lại thực sự tin tưởng Phượng Tê.

“Vậy chúc các người thuận buồm xuôi gió, đề phòng một chút, quy củ trên giang hồ không giống với trong triều đình, các người tuy rằng đều có võ, nhưng cũng không tính là nhất lưu.”

“Chúng ta cũng chỉ du sơn ngoạn thủy là chính, sẽ không chọc phiền toái, bắt quá đa tạ nương nương nhắc nhở, chúng ta trước khi đi sẽ đến thái y viện một lần.” Lâm Ích Hàn hành lễ với Phượng Tê rồi mang theo Cảnh Tu cáo lui (phu xướng phu tùy a ~)

“Nương nương, kỳ thực người không cần quan tâm, tuy rằng Ninh vương cùng Lâm đại nhân võ nghệ không tính là cao cường, nhưng ảnh vệ của Ninh vương thì không phải đùa a, an toàn vẫn rất có cam đoan.” Tiểu Hạo vừa giúp Phượng Tê đóng gói y vật vừa đáp lời.

“Ảnh vệ?”

“Đúng vậy a, mỗi thành viên hoàng thất đều có hai ảnh vệ đi theo, lần trước nương nương người rơi xuống nước, chính là ảnh vệ của người cứu lên thôi.”

“Mỗi thành viên hoàng thất?”

“Các phi tần thì không có, hoàng thượng, vương gia, các vương tử, công chúa đều có, còn có chính là thái hậu cùng nương nương.”

“Sao ta lại không biết?” Ảnh vệ a ~ một từ có yêu cỡ nào a ~ biết bao nhiêu chủ tử cùng ảnh vệ câu tam đáp tứ rồi? Biết bao nhiêu ảnh vệ cùng ảnh vệ của bầu bạn chủ tử câu tam đáp tứ rồi? Lại còn các ảnh vệ của cùng một chủ tử câu tam đáp tứ nữa?

Trời ạ ~ nàng thế nhưng lại quên một trong những JQ thiết yếu nhất của quý tộc cổ đại...Sớm biết vậy đã lôi thêm hai ảnh vệ của Cảnh Tu ra làm NP, cho Cảnh Tu có thêm hai của hồi môn, cho Tiểu Lâm Tử thêm mấy tân nương (nàng vẫn không quên tiếc nuối tổng công đệ dàng si tình Lâm Ích Hàn này tiểu thụ quá ít).

“Nương nương, ảnh vệ đều được huấn luyện đặc thù, ẩn nấp càng là trò hay sở trường của bọn hần, nương nương không có võ công đương nhiên là không biết.” Tiểu Cơ trong mắt lóe ra ánh sao, xem ra là thực sự sùng bái loại nhân vật đặc biệt thần bí này. Hoàng hậu nương nương của bọn họ cũng vậy, chẳng qua là hàm nghĩa có chút khác nhau mà thôi.

“Ảnh vệ thuộc về ta, đi ra cho ta gặp.” Phượng Tê trực tiếp đập bàn muốn gặp người, kết quả phản ứng gì cũng không có.

“Ta không thể gọi bọn họ sao?” Phượng Tê ủy khuất, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không có chuyện này a

~“Nương nương, ở phía sau.”

Nga? Quay đầu lại, hai hắc y nhân đang quỳ gối sau lưng Phượng Tê, một nam một nữ. Y phục bó màu đen, mặt nạ màu đen, giả dạng ‘tặc’ tiêu chuẩn.

“Các người có chuẩn tắc hành nghiệp gì không?”

“Không có mệnh lệnh không được hiện thân.” Nữ.

“Không liên quan đến tính mạng không được cứu.” Nam.

“Không nhận bất cứ mệnh lệnh nào khác.” Nam + nữ.

“Keo kiệt.” Phượng Tê: “Tên?”

“Ảnh Vệ.” Nam.

“Vệ Ảnh.” Nữ.

“Tên ai đặt?” Toàn thể mọi người run rẩy.

“Vấn đề lịch sử để lại.” Xương ngôn viên chuyên nghiệp Tiểu Hạo: “Hiện tại hoàng gia xem như ít người, trước kia thành viên hoàng thất nhiều, quốc gia lại không được thái bình, mỗi người nhất định phải trang bị ít nhất bốn ảnh vệ. Sau lại giảm quân số, nhưng là so với bây giờ vẫn còn rất nhiều, dù sao ảnh vệ lại không cần xưng hô, cho nên giáo quan đời thứ ba bắt đầu phối bị tên như vậy, nam gọi Ảnh Vệ, nữ gọi Vệ Ảnh, khác nhau nhiều nhất cũng chỉ là Ảnh Vệ của hoàng hậu, Ảnh Vệ của hoàng đế như vậy mà thôi.”

“Quả thực chỉ là đánh số!” Tiểu Ny nhú mày, tên của nàng tuy rằng quê mùa một chút, nhưng tốt xấu cũng là giáo quan ma ma lúc đấy suy nghĩ thật lâu mới đặt được, nhũ danh trước khi tiến cung cũng là cha nương suy nghĩ thật lâu mới đặt cho (hài tử này toàn gặp phải người không có mấy văn hóa đặt tên cho mình).

“Tên phải có người gọi mới có ý nghĩa, tên không giống người thường phải người đặc biệt gọi mới có ý nghĩa. Tiểu Ny tên này hô lên có thể làm người quay đầu nhìn lại nhiều hơn Ảnh Vệ, Vệ Ảnh, nhưng nếu như là người đặc biệt của người gọi người, thì chỉ cần mình người quay đầu lại là được rồi.” Phượng Tê lời này chính là để an ủi hai ảnh vệ không tên, hai người cũng đích xác âm thầm cảm động một phen.

Bất quá cứ nhìn Tiểu Hạo rút bản ghi chép ra viết tên hai người kia vào là biết, bọn họ vào sổ đen rồi, nữ thì không sao, nam thì...Tiểu Hạo bình tĩnh thu hồi quyển sách nhỏ.

“Được rồi, hôm nay cứ như vậy, mọi thứ đều đã thu thập xong? Chúng ta xuất phát.”

...

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ, phụ thân ta đâu?”

“Nương nương, người đến quá sớm, lão gia còn chưa hạ triều.”

Nga ~ Đúng nga, Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn thì đang kỳ nghỉ ngơi, bắt quá đã sắp giữa trưa rồi, hôm nay sự tình rất nhiều sao?

Có lẽ là nhìn ra nghi vấn của nàng, hạ nhân thông minh bên cạnh trực tiếp trả lời: “Bẩm nương nương, hôm nay là ngày luận công ban thưởng cho thiếu gia...”

[Ta thực biết chọn ngày lại mặt...] Phượng Tê hắc tuyến, đổi lại là ai mười mấy năm không về nhà, hưng trí bừng bừng quay về một lần thì một người cũng không có, ô long này dù là tự mình nháo ra cũng sẽ thấy xấu hổ, nếu nàng hỏi Tiểu Hạo nhiều một câu cũng sẽ không có chuyện gì rồi, ai bảo người trong Lai Nghi Điện đều đã quen chủ tử của bọn họ nói gió chính là mưa, cho nên một mực câm miệng.

“Đệ đệ cùng chất tử của ta đâu? Ôm đến ta xem xem.” Ít nhất thì đứa nhỏ cũng phải có nhà đi.

“Dạ.”

“Hoàng hậu của Cẩm quốc.” Một thanh âm ngạo mạn vang lên bên cạnh, Phượng Tê kinh ngạc nhìn thiếu niên vừa xông tới đang vô lễ nhìn mình.

Người bên cạnh Phượng Tê đều không như trong kịch truyền hình hô to ‘làm càn’ hay gọi ‘người đâu’, hoang mang rối loạn chỉ làm cho người ta chế giễu. Nương nương của bọn họ sớm đã nói, nếu thật sự có người muốn ám sát, bọn họ kêu phá yết hầu cũng vô dụng, kẻ có thể đến ám sát hoàng hậu tuyệt đối sẽ không bị bọn họ hù dọa, chỉ bằng đơn giản đứng thẳng người thả ra khí thế khinh bỉ người đến cho rồi.

Lại bởi vì hướng dạy dỗ nào đó của Phượng Tê, tất cả mọi người đều đồng loạt quan sát diện mạo trước, tóc màu vàng, hai mắt màu xanh biếc, làn da màu đồng cổ, thực sự là mới mẻ.

“Người Khiết Đan...Người chính là vị Thập Tam điện hạ kia?” Bộ dạng giống như mèo Ba Tư a, thật xinh đẹp, Khiết Đan huyết thống rất không sai ~ chắc chắn, nhìn cái thái độ ngạo kiều này mà xem. Ngạo kiều thụ a...Yên tâm, tỷ sẽ tìm một nhà thật tốt cho người

~“Ta tên là Phồn Đạt.” Phồn Đạt hành một lễ tiết đặc thù cho hoàng hậu: “Người có thể làm chủ để ta trở về sao?”

“Không thể, ở Cẩm quốc, nữ nhân hậu cung là không quản chính sự.”

“Hừ ~ ở chỗ chúng ta, nữ nhân đều có thể đánh giặc!”

“Nữ nhân đúng là có thể đánh giặc, nhưng nữ nhân đánh giặc lợi hại hơn nam nhân không nhiều lắm, chính sự nam nhân chen chúc đã đủ rối loạn, nữ nhân vẫn là không can dự thì tốt hơn.”

Phượng Tê tuy rằng cũng bất mãn cổ đại nữ quyền thấp kém, nhưng cuộc vận động mấy trăm năm mới có thể tranh đấu thành công kia thực không thích hợp để nàng lãnh đạo, huống hồ hiện tại thân phận của nàng còn chính là nhân vật đại biểu cho tất cả nữ giới – hoàng hậu.

“Nguyên nhân bắt người theo về ta còn không biết, bắt quá Lý Mộ là ca ca ta, giúp người hỏi một chút, nói tốt mấy câu vẫn là có thể.” Hỏi một chút người cùng ca ca ta có JQ hay không hoặc là cùng phó quan nào đó của ca ca ta có cái gì ám muội hay không.

“Vậy thì đa tạ hoàng hậu, tù binh Khiết Đan luôn không được chuộc tất sẽ bị giết, bị bắt một đường theo về kinh đô như thế này vẫn là lần đầu.”

Lần đầu!!! Phượng Tê hai mắt sáng rực lên, trong đầu chỉ chớp mắt đã bố trí ra vở kịch đại ca của mình thăm mên vương tử nước đối địch, lại trong chớp mắt chuyển qua một tràng ngược luyến tình thâm hai người trên chiến trường đối diện với nhau có lòng với nhau rồi lại không thể không bình khí tương giao, chiến tranh chấm dứt một người liền dùng mọi cách lấy cớ dẫn người kia về nhà...(sai lắm rồi ~ hẳn là bị phò mã tương lai trối lại mang về, bởi vì ca ca người phải chạy gấp cho kịp hôn lễ không thể mang theo...)

“Vương tử điện hạ hiện nghỉ ngơi ở đâu?” Phượng Tê đột nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“Nghỉ ngơi ở đâu?” Vương tử thiếu niên mười sáu tuổi chớp chớp mắt: “Phòng khách a.”

“Như vậy sao được! Tuy rằng không biết toàn bộ sự tình, nhưng vương tử điện hạ đến kinh đô nhất định là ngoài ý muốn, đến một lần cũng không dễ dàng, nếu đã ở phủ tướng quân, nói thế nào cũng phải chiêu đãi chu đáo.”

Phượng Tê rất có khí thế đứng lên: “Người đâu, an bài Thập Tam điện hạ vào chủ ngọ bên cạnh chỗ ca ca ta.”

15. Chương 15: Đại Tẩu Không Phải Là Chương Ngại

Luận công ban thưởng đương nhiên sẽ thuận tiện dùng luôn bữa trưa, cho nên phủ thừa tướng hôm nay giữa trưa chỉ có Phượng Tê xưng vương xưng bá. Lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy tiểu đệ cùng tiểu chất tử của mình, đến là thích a

~Hai tiểu chính thái bộ dạng rất đáng yêu, hoàn toàn không phải hàng kém chất lượng như nàng, đều là tiểu mỹ nam tử tiêu tiêu chuẩn chuẩn theo đúng huyết thống tốt đẹp của Lý gia.

Đệ đệ mười một tuổi, chất tử tám tuổi, đều phần nộn đáng yêu, hoàng hậu nương nương vui mừng hết bề lại ôm, dù sao cũng sẽ không ai nói cái gì, thuận tiện đưa cho hai tiểu hài tử mấy quyển tập tranh nhi đồng, thuần khiết một chút, chỉ là mấy cổ sự đồng thoại tiêu chuẩn chuyên dùng cho tiểu hài tử xem như là ‘Mỹ nam ngư’, ‘Vương tử Bạch Tuyết’ linh tinh mà thôi, không phải là cái gì quá vượt cấp (= =).

“Ta sao cứ thấy tiểu đệ có chút quen mắt...” Theo lý thuyết hẳn là phải thực sự xa lạ mới đúng.

“Ha ha ~ thì là đệ đệ nhà mình a.” Đại tẩu ôn hòa cười.

Không, không đúng, tiểu đệ bộ dạng không giống phụ thân, cũng không như sinh mẫu hẳn...

Thật ra tình huống như vậy rất giống nàng, bất quá, kết quả không giống phụ mẫu của Phượng Tê chính là tướng mạo bình thường xen lẫn trong đám người xuất sắc này thì càng thêm không dễ thấy được, còn tiểu đệ không giống phụ mẫu kết quả lại là một tiểu mỹ nam tử người gặp người thích, người với người quá nhiên là không thể so sánh được.

Bữa trưa này đúng là ăn rất cổ quái, Phượng Tê còn mãi lồi kéo vương tử Khiết Đan tán gẫu, hỏi hết mười tám đời tổ tông nhà người ta đủ một lượt cho đến lúc hiểu biết rõ ràng, cái gọi là ân ái tình cừu thông đồng với địch phản quốc mà Phượng Tê nào bỏ chẳng qua là phó quan nhất thời khổ sở vì tình phát tiết tức giận trên chiến trường mới trối lại người không nên trối đồng thời không kịp thả về mà thôi.

Tuy rằng Phượng Tê từng YY vương tử cùng chúng huynh đệ của hắn vừa tranh vương vị vừa che dấu những tình tiết có yêu như ‘chỉ có đi lên vị trí kia của phụ thân, ta mới có thể có được người...đệ đệ/ca ca của ta’ trong nội tâm, nhưng sau một câu nói của đại tẩu, Phượng Tê đã triệt để rõ ràng con đường phải đi của mình rồi.

Phồn Đạt sau khi bị Phượng Tê lừa nhai, vẻ mặt không kiên nhẫn ăn uống qua loa rồi trở về phòng, đương nhiên là về chủ ốc ngay bên cạnh chỗ của Lý Mộ...trong lòng lại nhịn không được nói thầm, Cẩm quốc không hổ là đại quốc, người làm hoàng hậu cũng chỉ cười nói vài câu như vậy đã làm cho mình có cảm giác mới mẻ như bị lão sư giáo huấn suốt ba canh giờ.

Hai hài tử vừa ăn vừa nháo, dù sao người có thể kiềm chế bọn họ đều không có ở nhà, hài tử cũng được thả lỏng, sinh mẫu của Lý Giác thân phận quá thấp, không có tư cách ngồi cùng bàn dùng bữa với hoàng hậu, hơn nữa thân thể cũng không được tốt lắm, cho nên trên bàn ăn cũng chỉ có Phượng Tê cùng đại tẩu của nàng, Đan Tú Ninh.

“Hoàng hậu nương nương...”

“Đại tẩu gọi ta Phượng Tê là được, người trong nhà, không cần phải quy củ nhiều như vậy, cả ngày cứ nường nường đến nường nường đi, trong nhà thì nên có hương vị của trong nhà.”

“Được rồi ~ Phượng Tê.”

Đan Tú Ninh là một tiểu thư khuê các tao nhã, một nhi tức hoàn mỹ làm cho người ta chọn không ra nửa điểm tật xấu, một mái tóc dài đen nhánh chỉ vài trăm cài trân châu cố định, giản dị mà hoa quý, nhìn thôi cũng khiến cho người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Mất thấy ta gả cho đại ca người cũng đã 10 năm rồi, đợi lát nữa phụ thân cùng Lý Mộ trở về phỏng chừng sẽ nói việc này, người phải giúp ta tham mưu tham mưu một chút.” Nói xong mặt còn có chút đỏ, ngượng ngùng cầm lấy khăn che khóe miệng của mình.

“Tham mưu chuyện gì?” Lại sinh một đứa nữa? Nàng đồng ý a, chỉ cần đại ca cố gắng nhiều hơn là được rồi.

Đại tẩu của nàng quả thực là nữ nhân mẫu mực, cho nên mới khiến cho nàng vạn phần đáng tiếc, không nỡ xuống tay ~ bởi vì đại ca của nàng cũng là cực phẩm a.

“Chính là chuyện ta cùng đại ca người hòa ly...” Tiếp tục ngượng ngùng.

“~ phụt ~” Phượng Tê rất không thực nữ phun ra: “Cái gì!!!”

“Người không biết?” Đan Tú Ninh kinh ngạc nhìn Phượng Tê, sau đó phát phát tay vẫy lui các hạ nhân khác, miễn cho Phượng Tê xấu hổ, cười cười giải thích: “Cũng khó trách, khi đó người cũng vội vàng gả cho người ta, lại là gả cho ngôi cửu ngũ.”

Hiện tại để chúng ta bổ sung lại lịch sử lúc đấy, Phượng Tê năm nay hai mươi lăm, mười bốn tuổi lập gia đình, cũng chính là chuyện mười một năm về trước. Lúc ấy cố tình đại ca của nàng còn đang đánh nhau nơi xa chưa về, nhưng là hoàng đế cưới thê tử nào có chuyện vì thần tử mà kéo dài? Vì thế mọi người chiết trung một chút, trước khi Phượng Tê gả vào cung, đại ca tạm vội vàng đính hôn cái đã, đính chính là Đan Tú Ninh.

“Ta vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch, nghi thức đính hôn là ta một mình hoàn thành, may mắn lúc kết hôn hấn đã trở lại.” Đan Tú Ninh còn nhớ rõ ô long lúc mình đính hôn, kỳ thật vốn Lý Mộ có thể trở về kịp, kết quả mấy ngày liền mưa dầm, dọc đường núi lở đất đá chặn cả lối đi, chỉ do thiên tai mà thôi.

“Đại ca người 13 tuổi đã theo sư phụ của hấn vào quân doanh, đánh nhau càng ngày càng nhiều, địa vị càng ngày càng cao, nữ tử muốn gả cho hấn cũng càng ngày càng ít.” Tuy rằng nữ tử nhà giàu người ta đúng là đa số hôn nhân chính trị, nhưng ai cũng không muốn độc thủ phòng không, thời thời khắc khắc chuẩn bị từ giả góa phụ trở thành thực góa phụ không phải sao.

“Đại ca người cũng là người có tính tình, hấn muốn tìm một nữ tử mà mình thích, tốt nhất là một nữ anh hùng có thể cùng hấn chinh chiến sa trường, người như vậy làm sao mà có a?” Vì thế Đan Tú Ninh nàng chính là biện pháp chiết trung, phụ thân bức nàng lập gia đình, trọng phu sớm định ra là một kẻ quần áo lụa là ham mê tử sắc, danh tiếng kém đến nguy, nữ tử có dịu dàng mấy đi nữa cũng sẽ bùng nổ, Đan Tú Ninh mang theo nha hoàn chạy đến Lý gia, hai nhà có chút quan hệ, mới trước đây Đan Tú Ninh cũng thường đến chơi.

Vì thế mỹ nam lão cha của Phượng Tê liền nghĩ ra một chủ ý như vậy, nhi tử không muốn cưới, thế chất nữ không muốn gả, các người thì thành một đôi đi, chúng ta xác định một ước hẹn mười năm, nếu các người có thể hợp mắt là tốt nhất, không hợp thì thôi, cao hứng thì sinh một hài tử chơi, mất hứng cũng không có việc gì.

“Thì ra nhà chúng ta thoáng đến như vậy...” Cái này mới gọi là tự do yêu đương tiêu chuẩn a...

“Ta lúc đấy rất kích động, nhưng mà cái tên kia một khắc trước khi biết mình phải gả cho hấn ta đã nghe được bát quái hấn cường đoạt dân nữ.” Vì thế nàng bạo phát, thân phận nhi tức nhà thừa tướng cũng đủ để cha nàng cầm miệng.

“Vậy tại sao lại sinh hài tử?” Nếu không có tình yêu, cũng đã có ước hẹn mười năm thì cứ để dành trong sạch chờ đợi người mình thật lòng muốn gả không tốt sao?

“Nhưng mà, ta là nhi tức nhà thừa tướng a.” Cái này gọi là đạo đức nghề nghiệp.

“...” Phượng Tê xoa trán, nàng không muốn rối rắm, cứ xem như tư tưởng của người thời đại giá không với thời Trung Quốc cổ đại hoàn toàn không giống đi...Đại tẩu có đạo đức nghề nghiệp cũng là chuyện tốt, ít nhất nàng có tiểu chất tử để chơi: “Tiểu Duệ biết không?”

“Đương nhiên biết.” Việc này sao có thể gạt nhi tử: “Tiểu Duệ rất vui vẻ với chuyện này.”

Giáo dục gia đình có đôi khi vẫn đừng xem thường năng lực chấp nhận của hài tử, ít nhất Tiểu Duệ thực sự hiểu được về sau nói không chừng sẽ có hai đôi phụ mẫu cùng yêu thương hẳn.

“Không hổ là hài tử Lý gia chúng ta.” Thần kinh chính là thô: “Người tái giá bỏ được Tiểu Duệ sao?”

“Cho nên mới tìm người thương lượng a ~” Đại tẩu lại thẹn thùng xoay khăn.

“???”

“Là nhà đối diện tốt hơn, hay là nhà bên cạnh tốt hơn...”

“...” Xem ra động cơ nhà đối diện với nhà bên cạnh dọn đến gần nhà chúng ta rất không thuần khiết, Phượng Tê dùng giác quan thứ sáu của mình đánh cược.

“Việc này vẫn nên chờ cha cùng đại ca trở về rồi nói sau.”

“Cũng phải.”

...

“Nương nương, người đừng xoay tới xoay lui nữa.” Tiểu Ný cũng xoay theo Phượng Tê, cố gắng đưa điểm tâm trong tay vào miệng chủ tử nhà mình.

“Đây là sự khiêu chiến mang tính lịch sử.” Phượng Tê đứng lại nắm tay.

“???”

“Lâm Ích Hàn cùng Cảnh Tu là lưỡng tình tương duyệt, nhìn không ra đẳng cấp của ta.”

[Người đã khai sáng cho cả một dòng chảy mới của Cẩm quốc rồi mà còn chưa đủ đẳng cấp sao...]

“Nếu đại tẩu không còn là người của đại ca nữa, ta làm tiểu muội, sao có thể nhẫn tâm để đại ca một mình một người đâu.” Phượng Tê vẽ mặt thánh mẫu, ngửa đầu ưu thương đủ bốn mươi lăm độ.

“Nương nương...” Tiểu Hạo xoa trán: “Người nói thẳng đi.”

“Ta đã nói thẳng rồi thôi, cái đôi của Cảnh Tu kia không thể hiện được đẳng cấp, đại ca của ta chính là mục tiêu tốt để bắt đầu lại từ đầu.” Phượng Tê vỗ vỗ vai Tiểu Hạo: “Nói đi, có nhân tuyển gì không?”

Một đám người đã hủ rất nghiêm trọng đây chờ mong nhìn Tiểu Hạo, Tiểu Hạo bất đắc dĩ rút ra một quyển tập nhỏ màu phấn hồng: “Cự ly xa không nói, gần nhà chúng ta trước mắt nhân viên còn để đó chưa dùng đến có...dường tử Trình Tiễn của Trình phủ, sở trường kinh thương, chính hiệu tham tiền, luôn híp mắt, cười đến là giống hồ ly.”

“Không được không được, vừa rồi phu nhân đã nói, tướng quân thích người có thể cùng hắn rong ruổi sa trường, người ở kinh đô vẫn là đừng nhắc nữa.” Tiểu Ný thực sự đã rất tiến vào trạng thái.

“Nói phải.” Tất cả mọi người đều đồng ý với lời của Tiểu Ný.

Tiểu Hạo lại lật sang một tờ: “Quân sư trong quân doanh, Đô Văn Ca, tên rất kỳ quái, nhưng từ nhỏ đã giao hảo với tướng quân, quân công của tướng quân có một nửa là công lao của hắn, thoát nhìn làm người khiêm tốn, trên thực tế nham hiểm độc ác, không từ thủ đoạn. Chưa thành thân.”

“Làm quân sư đương nhiên là phải không từ thủ đoạn, nhân nghĩa không phải để dùng trên chiến trường, bất quá người như vậy sẽ không biết ngấm ngấm chịu đựng như Lâm Ích Hàn, nếu hắn có ý với ca ca ta, tuyệt đối đã sớm hành động hơn nữa giai nhân trong ngực, chúng ta đã có thêm một đôi trúc mã trúc mã rồi, kếp tiếp.” Phượng Tê cảm thấy người này hệ số khó khăn rất cao. Bất quá mỹ nam phúc hắc trí tuệ rất được hoan nghênh a ~ Phượng Tê nhớ kỹ người này.

“Quân y, Phục Hắc, lớn hơn tướng quân 10 tuổi, nghe nói diện mạo xuất chúng, y thuật cực cao, từng cứu mạng tướng quân. Thê tử sớm đã mất.”

“Nga ~” Tất cả mọi người đều nổi lên hứng thú, có thể được Tiểu Hạo đặc biệt nhấn mạnh diện mạo xuất chúng, vậy hẳn phải tuyệt đại tào nhĩ đến thể nào nha.

“Người đâu?” Sao trên hôn lễ của Cảnh Tu không phát hiện?

“Còn nhốt mình trong quân doanh kia, bởi vì khuôn mặt kia, hẳn đã nhiều năm không ra khỏi quân doanh.”

Đây cũng quá trạch đi...

“Ai...Người gần chúng ta thì xa đại ca, gần đại ca chúng ta lại với không tới, đúng rồi, sư phụ của đại ca ta đâu?” Sư sinh luyện cũng rất có yêu a

~“Đã chết.”

“Thiết...” Phương Tê nghĩ nghĩ: “Như vậy đi, vẫn là đừng lãng phí tài nguyên đang có, thừa dịp hiện tại không có chiến sự, chúng ta nắm chặt thời gian, xuống tay từ người bên cạnh.”

“Ý của nương nương là?”

“Con mèo Ba Tư ngạo kiều kia, chính là hắn...” Đặt bút xuống gạch một cái.

“Nhưng mà Phồn Đạt không phải người Cẩm quốc.” Không thích hợp đi...

“Thì mới có độ khiêu chiến a, người ngoại quốc có quan hệ gì đâu, tình yêu là không có giới hạn. Vì quốc gia có thể hy sinh lợi ích cá nhân, hôn nhân xuyên quốc gia gọi là hòa thân. Khiết Đan còn không tính là một quốc gia đi? Cùng lắm cũng chỉ là một bộ lạc, vậy thì vương tử của bọn hắn gả đến đây chính là tiến cống.”

“Nương nương, người thật vĩ đại...” Tiểu Hạo nói đến là châm chọc.

“Ta cũng cho là như thế.” Phương Tê thừa nhận đến là thẳng thắn thành khẩn

16. Chương 16: Trao Đổi

“Phương Tê? Sao trở về cũng không nói một tiếng?” Mỹ nam lão cha rớt cuộc đã trở lại.

“Phương Tê.” Đại ca gật đầu một chút, ý tứ ý tứ mà thôi.

“Vốn định cho các người một kinh hỉ, kết quả lại là các người cho ta một kinh hỉ.” Ai oán lên án, nữ nhân lại mặt, cả nhà không ở.

Quay đầu lại nhìn đại ca cũng ý tứ ý tứ gật đầu một cái: “Ca.” Ta còn ít hơn người một chữ, càng khốc.

“Ha ha ha ~” Lý Diệp thấy trên trán trưởng tử rớt xuống mấy đường hắc tuyến, không khỏi bật cười, Phương Tê hài tử này...

“Trở về là tốt rồi ~” Vừa kéo Phương Tê ngồi xuống, vừa quở trách trưởng tử của mình: “Ca người tính tình thật đúng là cho đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi.”

“Đúng vậy a, miệng chưa bao giờ nhả quá hai chữ.”

“Bản mặt chưa từng có biểu tình khác.”

“Rõ ràng bộ dạng giống nhau, nhìn còn có vẻ già hơn cả ta.”

“Rõ ràng là ca của ta, sao cá tính hoạt bát khả ái của ta một chút cũng không di truyền?”

“Tính tình dịu dàng của Phương Dao đến đời hắn lại thành đầu gối ~ ai...”

“May mắn còn có đại tẩu chịu muốn người, bằng không người ngay cả một lão bà trên danh nghĩa cũng không có.”

“May mắn Duệ Nhi không giống người, giống ta, cơ trí, xảo trá, có phong độ của ta năm đó, không uống công ta đặt một chữ Duệ cho hẳn.”

[Hóa ra cái tên không lo lắng cho sự phát triển khỏe mạnh về thể xác cũng như tinh thần của nhi đồng kia là người đặt...] Phượng Tê sững sốt một chút, tiếp tục quả trách: “Giờ thì hay rồi, đại tẩu sắp cải giá, người lại vẫn chưa có ai.”

“Đúng vậy a, từ nhỏ người đã thực sự bướng bỉnh, ta với nương người đều không có biện pháp thay đổi chủ ý của người, sau lại trực tiếp chạy luôn vào quân doanh, không có đại sự còn không thấy được người, lúc trước người nói muốn tìm người mình thích, kết quả đâu? Ngay cả ước hẹn mười năm của Tú Ninh cũng đã đến kỳ rồi, người vẫn là hàng ế.”

“Nếu người biết một chút lời ngon tiếng ngọt...Không, kỳ vọng này quá cao rồi, người chỉ cần chịu nhiều lời vài câu, ít nhất thì biểu tình trên mặt phong phú hơn một chút, cũng sẽ không đến nỗi tất cả nam nam nữ nữ vừa thấy người đều lùi xa ba bước, chết sống không chịu ngẩng đầu liếc mắt nhìn người lấy một cái.”

Đây cũng là lời nói thật, hẳn quan chức rất cao, cơ bản ai gặp cũng phải dập đầu.

“Đúng vậy a...Gần đây kinh thành chuyện vui cũng nhiều, người xem xem, nhà lão đầu Lâm phủ cưới tức phụ, nhà ta đây lại nháo hòa ly, người thực cho ta mặt mũi.” Tuy rằng Lâm lão đầu đối với giới tính của nhi tức vẫn có chút chú ý.

“Ta đã nói quân doanh không phải chỗ tốt, quả thực là như có nguyên rửa vậy, người xem một đám các người toàn bộ đều là quang côn (độc thân), phó quan của người nếu không phải ta phá rối hôn sự của công chúa thì vẫn là chẳng có ai. Hiện tại hẳn đột phá được vòng vây, người lại bị đánh về nguyên hình.”

“Mộ Nhi, hôn sự của Tú Ninh người không thể không để tâm, nàng ở nhà chúng ta cũng không dễ dàng.”

“Cha, hôn sự của đại ca người cũng không thể không để tâm a, mục tiêu của đại tẩu đông đúc có thể tùy tiện chọn lựa, đại ca chính là ngay cả một tia lửa cũng không thấy.”

“Hừ, mười mấy năm trước hẳn cố ý tông quân ta không có biện pháp, mười mấy năm sau hẳn không có đối tượng ta còn có thể nói cái gì?”

Lý Diệp chuyển sang đi đường bí tình: “Nếu nương người vẫn còn, nước mắt của nàng có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Lý Mộ đứng im bên cạnh không chỗ xen mồm bình tĩnh ngẩng đầu nhìn phụ thân cùng muội muội đang phê đầu mình thực sự vui vẻ.

[Nếu lúc đấy cha có thể nói ít vài câu, dùng từ phúc hậu một chút, ta có lẽ sẽ không trốn vào tận quân doanh...] Lại quay đầu nhìn muội muội [Là đồ vô lương tâm nào nói với ta nàng làm hoàng hậu 11 năm đã tràn ngập khí chất cao quý ôn văn nhã nhĩ nhĩ?]

“Ân?”

“Ân cái đầu người! Lời của ta người không nghe thấy sao?” Phượng Tê bão nổi, nàng ám chỉ cả buổi, người này lại dám thất thần.

“Không có.”

“Được rồi được rồi, Phượng Tê, nói lại lần nữa đi, Mộ nhi sẽ nghe cẩn thận.” Lý Diệp cũng đành chịu rồi, trưởng tử từ nhỏ đã rèn luyện ra bản lĩnh thất thần, cố tình người đối diện với một gương mặt tê liệt vô tội hết đầu gối như vậy lại thật đúng là mắng không ra miệng được.

“Ta đang nói cái Khiết Đan Thập Tam kia kia.” Phượng Tê, có đôi lúc, hai chữ vương tử vẫn không thể tiết kiệm đâu: “Người trối người ta về để làm chi?”

“Bớt việc.” Thật sự là để bớt việc mới trối mang về.

“...” Phượng Tê quay đầu hỏi cha mình: “Chuyện này không dính đến ngoại giao?”

“Bộ binh nói...chuyện này thuộc về phạm trù thay đổi vị trí tạm thời của vật tư chiến lược.” Ai lại vào lúc vương gia công chúa lập gia đình, đại quân vừa chiến thắng trở về đi nói loại chuyện sẽ gây mất hứng này chứ, dù sao Khiết Đan vương tử nhiều mà, tướng quân nhà mình cũng đã nói rồi thôi, là bởi vì Khiết Đan không ai đến nhận bọn họ mới mang về, không thể trì hoãn bọn họ tham gia hôn lễ đúng không?

“Người là người mang về, đã đến thì là khách, còn là khách quý ngoại quốc, không thể cứ ném ở nơi nào đó là xong được, phải tiếp đón cho chu đáo. Ta đã an bài người ta ở phòng bên cạnh phòng người, đi, lễ phép một chút, khách khí một chút, nói nhiều một chút. Về sau hẳn không thể thiếu khai chiến với Khiết Đan, các người ngẩng đầu không thấy cúi đầu còn gặp, hẳn quen nói không chừng về sau trên chiến trường có thể ít vạch người mấy đao.”

Lý Mộ rất muốn nhắc nhở nàng, vô luận từ lực lượng quân sự hay là thực lực cá nhân mà nói đều chỉ có phần mình đi vạch hẳn, bất quá nề tình tiểu muội vẫn còn trong cơn hưng trí bừng bừng, vì lỗi tai của mình, vẫn nên đứng dậy đi phòng khách...không đúng, bây giờ là chủ ngoại, thì tốt hơn.

Người cổ đại cứ thích chia phòng ở ra thành viện này viện nọ, thứ nhất là để phân biệt, đầu năm nay không có cái gọi là biển số nhà, thứ hai là để nghe, phòng chứa củi, nhà vệ sinh cũng có thể đặt một cái Toại Nhân Cư, Thính Vũ Hiên gì gì đó, chỗ chủ nhà ở thì lại càng để nghe.

Như là Phượng Tê, chỗ ở hiện tại của nàng được đặt tên theo trong cung, gọi là Lai Nghi Các. Mà sân của đại ca thì dùng luôn tên của hắn là Mộ Quân Viện (chắc chắc ~ tên này thừa tướng đại nhân đặt nga ~), nghe nói là có ý trung quân ái quốc (thiết ~)

Lý Mộ vừa trở về chỗ của mình liền nhìn thấy một thiếu niên thực sự nổi bật đang ở giữa một đám hạ nhân giần mà không dám nói gì khi dễ chó nhà bọn họ.

Thuận tay từ trong bồn hoa bên cạnh cầm lấy một viên đá cuội búng về phía...con chó trong tay thiếu niên (tốt xấu người ta cũng là vương tử, thực sự muốn đánh còn phải cân nhắc vấn đề ngoại giao), bất quá chó nhà bọn họ quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người phần nọ rồi, cắn luôn người cách nó gần nhất, vị vương tử mèo Ba Tư nào đó, một ngụm.

“A nha ~” Ít nhất con chó này tự do, cũng học được đối mặt với cường quyền thì phải biết phản kháng.

“Lý Mộ?” Phồn Đạt vừa định xem là ai dám công kích chó của hắn thì phát hiện hóa ra là địch nhân sinh tử, cũng chính là đầu sỏ đã hại hắn bị trói về tham quan Cẩm quốc n ngày: “Vì sao lại đánh Ba Cát của ta?”

“Hốt Rác?” Lý Mộ nghi hoặc nhìn con chó sư tử xinh đẹp nhà bọn họ, thật sự không rõ nó với cái hốt rác suốt ngày phơi nắng phơi mưa đến mốc meo thì có quan hệ gì (cái hốt rác – bá ki phát âm là bōji, tương tự ba cát là bōjí, có điều hốt rác với ba cát đọc cũng gần, vẫn đúng nghĩa lại buồn cười nên mình để vậy ^ ^).

“Vượng Tài.” Hắn vẫn là hảo tâm nói cho khách nhân biết con chó này tên là Vượng Tài, tuy rằng nhiều năm không về nhà nhưng hắn vẫn biết chó nhà bọn họ đều có tên như vậy, mấy mươi năm như một, vô luận là danh khuyển nữ quyến nuôi đùa hay là liệt khuyển gia đình nuôi trông cửa hộ vệ.

“?” Phồn Đạt còn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện con chó vừa cắn mình mới nghe tiếng gọi đã xoay mônng chạy như bay đến gần Lý Mộ.

“Con chó này tên Vượng Tài?”

Lý Mộ gật đầu.

“Thưởng thức của người Cẩm quốc thật sự là khó có thể lý giải...”

Toàn bộ hạ nhân cúi đầu nhìn xuống đất, giờ thì xem như mất mặt mất đến tận bên kia biên giới rồi.

“Tìm ta có việc?” Có hạ nhân cẩn thận từ lúc Vượng Tài cắn người đã đi chuẩn bị hòm thuốc, nhưng dân tộc du mục tựa hồ rất tùy tiện, Phồn Đạt cũng không thèm nhìn đến, tính toán liêm liêm xong việc.

Lý Mộ thấy động tác của hắn thoáng nhúu mày, một phát bắt lấy tay hắn, không nói hai lời bắt đầu hỗ trợ rửa sạch miệng vết thương cùng bôi thuốc, dù sao cắn người cũng chính là chó nhà mình.

“Dũng sĩ Khiết Đan mới không để ý đến chút tổn thương nhỏ nhỏ như vậy.” Tuy rằng cảm giác được địch nhân hầu hạ rất không sai, nhưng trên người có sẹo có máu mới là dấu hiệu của dũng sĩ, một chút vết thương nhỏ xíu như vậy mà còn phải băng bó làm Phồn Đạt cảm thấy chịu không nổi, vì thế hắn bắt đầu giãy giụa giữa vui vẻ khi được địch nhân hầu hạ với ý chí muốn giữ lại tôn nghiêm.

“Ta để ý.” Khó được Lý Mộ mở miệng nói ba chữ, kỳ thực ý tứ của hắn chính là nếu để người ta biết hắn đường đường một tướng quân lại ở nhà thả chó hành hung người thì thật sự là quá khó nghe rồi. Hơn nữa Phượng Tê còn vừa hạ tử lệnh nhất định phải chiếu cố chu đáo khách nhân, chó cắn người có thể xem như ngoài ý muốn, nhưng nếu không giúp người ta băng bó, bản thân Lý Mộ cũng hiểu được là thất lễ.

“Vậy...ta tự mình làm.” Lời như đinh đóng cột của Lý Mộ vừa nói ra, Phồn Đạt không hiểu sao đột nhiên có chút hoảng hốt, lại nhìn bộ dạng nghiêm túc băng bó cho mình của hắn, bất giác tuần hoàn máu tăng tốc sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận (may mắn làn da hắn tương đối ngăm ngăm).

[Quả nhiên nam nhân lúc nghiêm túc có mị lực nhất, huống chi là Lý tướng quân vốn đã rất đẹp trai rất tuấn tú nghiêm túc chứ.] Tiểu Ny nhìn rõ ràng một màn trước mắt, vui mừng gật đầu (còn nếu hỏi ta vì sao thị nữ của hoàng hậu lại xuất hiện ở chỗ Lý Mộ nơi này, Tiểu Ny bọn họ không hiện ra mới là kỳ quái đi).

“Người biết?” Lý Mộ rất hào phóng đẩy cả một hòm đầy bình bình lọ lọ sang trước mặt hắn.

“...” Vương tử không biết văn tự của Cẩm quốc.

“Tay.” Lấy ra một bình, Lý Mộ bàn tay to vung ra, một móng vuốt còn muốn chạy trốn lập tức chui đầu vào lưới.

“Thiết ~ người Cẩm quốc chính là nhiều quy củ, chút tổn thương nhỏ như vậy ở Khiết Đan chúng ta căn bản không cần băng bó, dũng sĩ của chúng ta blabla...”

[Hệ ngạo kiều không được tự nhiên, thuộc tính thụ.] Tiểu Hạo ở bên kia rút quyển sổ nhỏ ra ghi chép lại.

“Này! Người nói một câu a!”

Mèo Ba Tư cảm thấy mình đang diễn kịch một vai liền tặc mao, sớm đã nghe tiếng Lý Mộ ít lời, nhớ rõ lúc còn ở trong quân doanh người này chính là có thể một câu tuyệt không hai câu, về đến kinh đô Cẩm quốc hắn mới xem như chân chính kiến thức được bản lĩnh muộn chết người của Lý Mộ.

Ở nơi này hắn một người cũng không biết, người quen duy nhất có thể nhìn thấy chính là Lý Mộ, khó lắm mới gặp được hắn, còn một cái tát đánh không ra nửa chữ. Phồn Đạt phát hỏa.

“Chuyện gì?”

“Người đến để làm gì?”

“Đây là nhà của ta.”

“...” Đúng nga.

“Đây là phòng của ta.”

“...” Phải nga.

“Người khi dễ chó của ta.”

“...” Phồn Đạt đột nhiên cảm thấy mình thật đuối lý.

“Còn có việc?”

“Không...” Phồn Đạt im, hắn đuối lý thôi...Mà từ từ: “Không đúng a, ta là nói...Thôi được rồi, ta khi nào thì có thể trở về?” Hỏi chính sự.

“Không thể.”

“Dựa vào cái gì? Ta là vương tử Khiết Đan...” Phồn Đạt đột nhiên biến sắc, thở phì phì ngồi xuống, cái gì cũng không nói nữa, trong đôi mắt màu xanh biếc hiện lên đau xót cùng suy sụp khó có thể che giấu.

“Bọn họ sẽ không đến đổi ta về đâu, Khiết Đan vương tử có thêm ta đã nhiều lắm, bớt đi ta vẫn là nhiều lắm...”

Phồn Đạt thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía Lý Mộ: “Bọn họ không đến đổi, các người có phải sẽ không thả ta?” Như vậy thì rất mất mặt, cái gọi là quốc gia, thể diện bên ngoài vĩnh viễn quan trọng hơn những thứ bên trong nhiều lắm.

“Đúng vậy.”

“Giết ta?”

“Sẽ không.” Làm thế ngược lại sẽ cho Khiết Đan cái cớ để khai chiến.

“Nói cho người biết, bản vương tử sẽ không phản quốc!”

“Nga.”

“Ta xin người nói nhiều một câu sẽ chết a!!!”

Phồn Đạt phát điên rồi, Tiểu Ny, Tiểu Hạo, Tiểu Cơ, Tiểu Tình, A Hư, A Thực ở bên cạnh cũng nghe mà thấy mệt (toàn bộ đều đến đông đủ).

“...” Lý Mộ còn đang suy xét xem nên nói cái gì.

“Chịu thua người...” Phồn Đạt chán chường ngồi xuống: “Không lẽ nào Cầm quốc các người tính nhốt ta cả đời?”

“Chuyện này không do ta quản.”

Theo trình tự hẳn là nên chuyển sang pháp bạn, nhưng pháp bạn gần đây bận quá, người xem như bị tạm giữ trong nhà cục trưởng cục công an, hiện tại chính là như vậy.

“Ta là người bắt.”

“Không...hẳn vậy.” Vốn muốn nói không phải hẳn bắt, nhưng chiến dịch lần bắt Phồn Đạt đúng là hẳn hạ lệnh, phó quan của hẳn chỉ thuận tay vớt được một phiên toái mà thôi.

Phồn Đạt bị tính tình này của hẳn chọc cho lửa giận càng thêm bốc cao, nói thật ra Phồn Đạt cũng biết chân chính thiếu cháy mình là do thân nhân vô tình, nhưng cái bộ dạng không cần này của Lý Mộ quả thực chính là bùng ầm dẫu xối xuống ngọn lửa trong lòng hẳn: “Ta cho người biết, nếu không thả ta về, ta thì chơi xấu nhà các người cả đời! Ăn nghèo các người!”

Ba ba ba ~ tập thể toàn bộ nô tài của hoàng hậu âm thầm vỗ tay.

“Rất khó.” Lý Mộ tính toán một chút bổng lộc của mình, lại tính toán quan giai của nhà mình xong, thẳng thắn nói cho hẳn biết, chuyện này, thật sự rất khó.

17. Chương 17: Dụ Dỗ

“Ha ha ha ~ đương nhiên là tốt, đương nhiên là tốt! Ở luôn tốt nhất, trực tiếp đổi sang họ nhà chúng ta lại càng tốt.”

“Nương nương...rút rè một chút.” Người như vậy rất giống tú bà.

“Nơi này lại không có người ngoài, đúng không, Tiểu Vệ Tiểu Ảnh?” Phượng Tê tùy tiện nhìn một chỗ gọi gọi. Từ khi biết mình có ảnh vệ đi theo, người có thể sống thoải mái dưới tay nàng cũng nhiều hơn, nàng lại không phải Phượng Tê chính tông, tiểu thư khuê các, đảo ầm trà còn cần người hỗ trợ, lúc nên hưởng thụ thì cứ hưởng thụ, lúc cần dùng người thì tạm tự lực cánh sinh có gì không tốt đâu?

Về phần nói chuyện với không khí...Nàng thuần túy là rảnh rỗi tìm việc, thuận tiện tự nhắc nhở mình một chút, đừng quên luôn một trung khuyến công vĩ đại như Ảnh Vệ.

“Nương nương, người thật sự định...đó là ca ca người.” Là thân ca ca nhà mình nha, như vậy sẽ tổn hại đến thanh danh của Lý gia.

“Đúng rồi! Chính vì thân cho nên hẳn nhất định được làm công, ta không thể vô dụng như Cảnh Diễn, đệ đệ cũng không giữ được.”

“...” Nàng mới không phải ý tứ này...

“Nương nương, thừa tướng tìm người.”

...

“Cha.”

“Ca người đâu?”

“Ở trong viện của hân.”

“Biết cũng thật rõ ràng a...”

“Ta phái người giám thị mà.”

“...” Ta sao lại có một khuê nữ như vậy...Lý lão cha cảm thán như thế, thật sự là năm tháng không buông tha ai a, hoàng cung quả nhiên là chốn rèn luyện người: “Nói thẳng đi, người lần này lại muốn thế nào?”

“Cha không hổ là thừa tướng đương triều.” Năng lực chịu đựng chính là cường.

“Hân là ca ca người...”

“Đã có ví dụ của Ninh vương cùng Lâm thị lang rồi thôi, hân là không có gì mới đúng, hơn nữa đại ca đã có Duệ Nhi.” Phượng Tê không sao cả phe phẩy cây quạt tròn trong tay, cha đừng cho là ta không biết mấy chuyện gì đó đó của người với tiên đế nha

~“Vậy người sẽ không nhìn ý nguyện của đại ca người, tùy tiện ghép đôi?”

“Ta không có tùy tiện! Ta chính là căn cứ tiêu chuẩn trước nay của đại ca trải qua nghiêm khắc sàng chọn!” Phượng Tê lấy quyển tập của Tiểu Hạo qua.

“Hài tử này là?”

“Người của Kỷ gia.”

“...” Lý Diệp rùng mình một cái, biểu tình trên mặt chính là ngôi sao nổi tiếng đựng phải đám sấm ảnh.

“Đầu tiên, phó quan của hân...đáng tiếc thành phò mã mất tiêu rồi, người này thực ra không cần nói đến, chỉ là muốn biểu đạt một chút tiếc nuối của ta mà thôi. Tiếp theo là quân sư, Đô Văn Ca, nghe nói tính tình quá mức nham hiểm, ca ta tuy rằng không ngu ngốc nhưng ruột tuyệt đối không quấn được lỏng ngoằng như loại người này, nếu bọn họ đến với nhau, nói không chừng ca ta chính là bên bị đè, không được. Còn có một Phục Hác, là quân y, hân có ân cứu mạng với đại ca, nghe nói bộ dạng xinh đẹp như hoa, nếu không phải hân quá trạch lần này không đến kinh đô ta sợ bỏ lỡ cơ hội, hân mới là nhân tuyển tốt nhất...”

“Phượng Tê, ba cái ví dụ người vừa nêu không có một là nữ tử.”

“Trên thế giới này còn có tức phụ càng thêm đủ tư cách so với đại tẩu sao? Đại ca ngay cả đại tẩu cũng không thích, mười năm còn không giữ lại người ta, hơn nữa, chí hướng của hân người cũng biết, một người có thể cùng hân rong ruổi sa trường, Cẩm quốc chúng ta có nữ tướng như vậy? Có cần bắt đầu bồi dưỡng từ bây giờ không?”

“Ai...” Hân giờ đã có thể lĩnh hội cảm giác của Lâm Bội lúc khóc lóc kể lể nhi tức phụ hương nhuyễn ngọc hoài của mình bay mất rồi. Bất quá ít nhất hân còn có tôn tử, nhi tức phụ cũng chỉ gả sang nhà bên cạnh mà thôi: “Quân y không theo tới, người liền chuyển mục tiêu sang tù binh?”

“Cha ~ Hấn thật đáng yêu nha, giống hệt một con mèo Ba Tư thích tạc mao, hoạt bát sáng sủa, không bởi vì chẳng biết tại sao lại bị trời đến kinh đô mà nổi giận, không oán trời trách đất, đối với hạ nhân cũng không bày giá gì, chỗ nào không quen hoặc không hài lòng cũng sẽ nói thẳng, vừa thấy chỉ biết đúng là kiểu người dám yêu dám hận xứng với đồ hũ nút như đại ca là quá vừa rồi.” Phượng Tê, người rất có tiềm chất làm bà mai, mấy chuyện Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn không cho người phát huy lần này thì được đã ghiền rồi đi? Chỉ còn thiếu điều vung khăn tay lắc lắc mừng, hô to khuê nữ tốt như vậy nếu bỏ lỡ thôn này sẽ không còn *** nữa mà thôi.

“Hấn dù sao cũng không phải người Cẩm quốc, còn là vương tử phiên bang...”

“Cha ~ người đồng ý rồi?” Phượng Tê ánh mắt lóe sáng nhìn lão cha nhà mình.

“???” Ta đồng ý khi nào?

“Tuổi không phải chênh lệch, chiều cao không phải khoảng cách, giới tính có thể bất kể, chủng tộc cũng có thể không nhìn hướng chỉ chỉ là vấn đề quốc tịch?” Trước dùng ánh mắt ‘người out rồi’ (lạc hậu) khinh bỉ lão cha: “Người vừa rồi rõ ràng đã đồng ý, chỉ là có điều bất mãn với thân phận của hấn mà thôi.”

“Chỉ cần đại ca người thích, ta còn có thể nói cái gì.” Nếu lúc đấy cũng có một người như Phượng Tê ở bên cạnh tác hợp, mình còn cần phải ôm kia phần ý niệm kia cùng hấn âm dương chia cách, vĩnh viễn không gặp sao?

“Thật tốt quá, cha, người nhất định phải hỗ trợ!” Lâm nũng – ỉng

~“Hỗ trợ?” Lý Diệp bị một cú bổ nhào sang của Phượng Tê làm ngây ngẩn cả người, trong ấn tượng của hấn nữ nhi tính tình hoạt bát điều ngoa, bản thân hấn cũng chỉ tùy nàng, cá tính hai người tuy rằng hợp nhưng cũng chưa từng gần gũi như vậy.

“Đương nhiên, chờ đại ca tự đi thích thì còn phải đợi đến khi nào, vạn nhất con mèo Ba Tư kia cũng là một tên không thông suốt, vệt đã vào nôi của ta không phải là sẽ lại bay sao!”

Lý Diệp cảm thấy mình mới là con ếch đang bị nước ấm nấu...cứ như vậy lập tức thỏa hiệp từ giới tính của nhi tức đến nhân tuyển rồi tiếp tục nhượng bộ đến nông nổi tự mình ra tay hỗ trợ...

“Được, bất quá ta nói trước, không cho phép cưỡng ép, hết thấy lấy Mộ Nhi tự mình van cầu ta chủ hôn làm cơ sở, người nói không tính.” Xem như bù đắp cho tâm nguyện của mình, nếu nhi tử vì tình cảm của hấn mà đấu tranh thì cũng tính là không làm thất vọng Phượng Dao.

“Phụ thân anh minh! Tiểu Hạo, dù ca ca ta đi đâu đó, ta muốn tìm con mèo Ba Tư kia nói chuyện.”

“Dạ, nương nương.”

“Hấn có tên là Phồn Đạt, người tốt xấu cũng là hoàng hậu, không thể mất cấp bậc lễ nghĩa.”

“Chỉ mong được vậy...” Nàng sẽ tận lực khắc chế chính mình.

“...”

...

“Vương tử điện hạ ở đây quen chưa?”

“Hoàng hậu gọi ta Phồn Đạt đi...Người khách khí như vậy ta cảm thấy có chút nguy hiểm...” Trực giác đã thú đặc hữu của dân tộc du mục.

“Vậy ta không khách khí.” Dù sao về sau cũng là người một nhà.

“Ca ca ta không khi dễ người đi?”

“Không có.” Các người xem như đối xử tử tế với tù binh.

“Phồn Đạt, chuyện của người ta cũng nghe nói rồi, quy củ ở Cẩm quốc này đúng là chính sự không đến lượt nữ nhân quản, nhưng người tới là khách, đại tẩu ta lại sắp sửa đi rồi, chuyện trong Lý gia này ta cũng phải đảm đương nhiều hơn. Người ở nhà chúng ta, ta liền xem người như người một nhà, thiếu cái gì muốn cái

gì cứ trực tiếp mở miệng, muốn Lý Mộ nộp lên tiền lương...bổng lộc cũng không thành vấn đề, đó là chuyện hần phải làm.”

Phồn Đạt chỉ ngậy ngốc chớp chớp mắt, [người Cẩm quốc thật đúng là hiểu khách, nhưng mà...là lạ ở chỗ nào kìa?] “Ta không cần bổng lộc của hần...”

“Nga ha ha ha ~ Thực hiền lành, ca ta sẽ thích.”

“???” Vì cái gì lời của nàng tổ hợp lại hần thì nghe không hiểu? “Này...” Nói sang chuyện khác thôi: “Người nói đại tẩu người đi là sao?” Nói xong lời này Phồn Đạt lập tức liền hồi hận, bởi vì ánh mắt của Phượng Tê cộng thêm một đám người phía sau lập tức tròn xoe chớp lóe sáng lên, lại còn là lóe màu xanh lục.

“Đại tẩu cùng đại ca vốn chỉ vì thỏa thuận mà kết hôn, hiện tại đại tẩu có người yêu khác, đại ca sẽ chúc phúc đại tẩu, chuyện này ở Cẩm quốc thực sự thông thường.” Phượng Tê, bản lĩnh tròn tròn mắt nói đối của người quá lợi hại rồi.

“Không thể tưởng tượng được Cẩm quốc về phương diện hôn nhân lại thực sự rất thoáng.” Mèo Ba Tư bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, vẫn nghe nói quốc gia càng lớn quý tộc càng cổ hủ xem ra không phải a

~“Đó là đương nhiên, Ninh vương của chúng ta, đệ đệ của đương kim thánh thượng vừa mới gả cho Công bộ thị lang, lại nói chuyện này cùng người cũng có chút liên quan, ca ta nếu không phải vội vàng trở về xem náo nhiệt cũng sẽ không trôi luôn người cùng mang về.”

“Hai...nam?” Hạ nhân trong phủ thừa tướng không phải hạng lảm miệng, hơn nữa với diện mạo dị quốc tóc vàng mắt xanh, người có thể đánh bạo nói chuyện cùng hần càng thêm ít, cho nên Phồn Đạt cũng chỉ biết Cẩm quốc có chuyện lớn, chứ không biết lại lớn đến trình độ này.

“Lại nói tiếp...người đối với ca ta là ẩn tượng gì?”

“Quân địch.”

Quân địch tốt, quân địch mới có yêu, bất quá nếu người nói thêm chút yêu hận đan xen đại loại [ta không biết nên hình dung cảm giác của ta đối với của hần như thế nào...] thì càng tốt...

“Kỳ thật ca ta làm người không sai...”

“Không nhìn ra.” Hần thả chó cắn ta! Nhớ đến hận cũ mèo Ba Tư nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy nhìn kỹ lại! Ca ta người này nói không nhiều lắm, nhưng hần dùng hành động tỏ vẻ hết thấy.” Ánh mắt quét về phía tay người nào đó: “Hần vẫn luôn chờ đợi một người bạn đời có thể cùng hần rong ruổi sa trường, nếu có người có thể được ca ta yêu mến, hần sẽ vì người đó chống đỡ một mảnh trời, dưới mảnh trời đó có hào hùng sóng vai cùng ngăn địch, cũng có chốn duy nhất chỉ thuộc về hai người. Vĩnh viễn không phản bội là chuẩn tắc duy nhất của hần, nắm chặt tay nhau cho đến bạc đầu là chờ mong duy nhất của hần...”

Phượng Tê vừa lòng thấy Phồn Đạt lộ ra một chút cảm động, thân ở nhà quyền quý, lại là thứ xuất, nhìn thấy chính là bi kịch của mẫu thân, chờ đợi chính là đám hỏi trao đổi như vật phẩm, tình yêu chuyên nhất đối với ai cũng đều có lực hấp dẫn lớn lao, hiện tại Phồn Đạt làm vương tử lại hoàn toàn bị không nhìn đến, bị thân nhân bị quốc gia buông tha thì đối với lời hứa hẹn vĩnh viễn không phản bội lại càng tâm động, lại càng hâm mộ.

“Ai...Đại ca của ta cũng là mệnh khổ, chỉ ở sa trường vốn khó có thể gặp được bạn lữ tình đầu ý hợp, thật vất vả có được một hiền thê hoàn mỹ, lại là hai bên lang vô ý thiếp vô tình, chỉ có thể làm huynh muội, làm không được người yêu. Thân ở quân doanh, không phải hồ ly gian trá thì chính là mãng phu không có đầu óc, một suất ca hoàng kim ôn nhu sẵn sóc hào phóng độ lượng như vậy thế nhưng lại không ai muốn, cũng may là ở nhà chúng ta, nếu ở gia tộc khác thì làm sao có tự do như vậy a.” Kỳ thật ở Lâm gia cũng rất tự do, vương gia cũng cưới vào cửa rồi.

“Xem ra hoàng hậu đánh giá đại ca mình rất cao, nếu hần đúng như lời người nói thì thật sự là một bạn lữ không sai, nương nương tìm ta nói những lời này là muốn kết thân với Khiết Đan?” Phồn Đạt nhú mày hỏi, hoàng hậu thực sự khắc chế bản thân đừng cho mình liều mạng gật đầu.

“Bất quá công chúa còn chưa gả ở chỗ chúng ta lớn nhất mới chỉ có mười hai tuổi, chỉ sợ tướng quân còn phải chờ thêm vài năm.”

Không cần công chúa, chúng ta muốn vương tử!

Phượng Tê hít sâu một hơi, nhắc ra bộ dạng cao quý mẫu nghi thiên hạ của mình, cười nhẹ nói: “Vương tử thật sự là khí độ vô cùng, lúc này mà vẫn còn lo lắng cho quốc gia.” Nói mà Phồn Đạt lập tức biểu tình cứng đờ, sắc mặt bắt đầu phát xanh: “Cha ta nói, hôn sự của đại ca toàn bộ do chính hắn làm chủ, là nghèo hay giàu, là nam hay nữ, là địch hay bạn, chỉ cần là người, đại ca của ta gật đầu, không có ai Lý gia chúng ta tiếp nhận không được.” Phượng Tê đề tài vừa chuyển: “Theo cá nhân ta mà nói, ta thật ra thực sự xem trọng vương tử...”

“Da?” Da!!! Hắn? Phồn Đạt trợn mắt há hốc miệng chỉ vào mình, biểu tình trông rất buồn cười.

“Ta nhìn người là thực sự chuẩn, vương tử có một tấm lòng son hiếm có.” Cũng chính là đơn thuần, lương thiện, dễ lừa.

“Ta từ nhỏ đến lớn chính là chưa từng thấy qua đại ca của ta vì ai mà băng bó vết thương, cũng chưa từng thấy hắn cùng ai nói chuyện phiếm, thậm chí có thể nói hắn bình thường mở miệng đều không vượt quá hai chữ, có thể nghe được hắn nói lời bình thường cũng chỉ vài huynh đệ đã theo hắn mười mấy năm trong quân doanh mà thôi. Phồn Đạt vương tử có thể trong một thời gian ngắn cùng đại ca ta trao đổi bình thường, có thể thấy được người trong lòng đại ca ta cũng không tầm thường a...”

“Người...người...người đừng nói bậy!”

“Ta chính là thân muội muội duy nhất của hắn, ca ca của ta ta còn không hiểu sao...” Người tuy rằng không hiểu, nhưng là ta hiểu biết tất cả JQ trên đời này: “Hắn cho người vào ở trong tiểu viện của hắn, băng bó cho người, cùng người nói chuyện phiếm, thậm chí còn đồng ý nuôi người cả đời...Ha ha, ca ca ta da mặt mỏng, nếu người có ý thì tha thứ nhiều một chút, ta chính là thực sự thích người cưới hắn nha.”

“Cưới hắn?” Nhìn xem...tiểu thụ ở vấn đề trên dưới luôn hưng phấn hơn tiểu công nhiều, hài tử người đừng quá kích động, lúc trước Cảnh Tu đã từng kích động, sau lại còn không phải vẫn bị Lâm Ích Hàn đè dưới ngũ chỉ sơn sao? Bất quá khi cá còn chưa mắc câu, mỗi vẫn nên tiếp tục nạm vàng mạ bạc mới được.

“Đương nhiên...Người tốt xấu cũng là vương tử, thân phận tương đối cao quý a...” Đúng là tương đối quý, vương tử thụ quý hơn thụ bình thường: “Ngẫm lại cẩn thận một chút, ca ca ta thật sự không sai. Mười ngày sau vừa đến tiết tuyết rơi, trong cung sẽ có hội thưởng tuyết, bình thường đây là dịp để hoàng gia cùng thần tử vui mừng, lần này vừa hay lại gần với đại hôn của vương gia, hắn là sẽ càng náo nhiệt, vương tử điện hạ nhất định cũng phải đến thêm vinh dự.” Đưa lên thiệp mời: “Cảnh tuyết của Cẩm quốc cũng không tệ lắm, nơi phong cảnh hợp lòng người thường dễ phát sinh chuyện tốt...Ta chờ mong, lần sau chúng ta có thể chân chính là người một nhà.”

Ca ca a ~ nhớ cảm tạ ta nha, chờ con mèo Ba Tư này bắt đầu lo lắng chuyện phản công thì lúc đó người cũng chính là của nhà chúng ta rồi, người cũng phải cố lên a ~

18. Chương 18: Tâm Loạn

(Kịch tình cần, tiết tuyết rơi chương trước nhắc tới đổi thành mười ngày sau)

“Ai ~ vẫn là kinh thành tốt, rượu ngon, đồ ăn ngon, người cũng ngon ~”

“Quân sư, lúc nói câu người cũng ngon, người tốt nhất là nhìn sang phía những nữ tử độc thân bên cạnh không có nam tử, miễn cho...” Vị phó quan sắp làm phò mã nào đó thật cẩn thận nhìn xung quanh, hắn vừa về đến là lập tức đi gặp biểu muội thân ái của mình, ai biết biểu muội công chúa của hắn vừa nhìn thấy người câu nói đầu tiên không phải lời ngon tiếng ngọt, không phải hồ đồ tương tư, không phải thề non hẹn biển, cũng không phải cái gì chia tay ly biệt, mà là...[Gần đây kinh đô giới nghiêm, ta thích xem náo nhiệt,

nhưng là không thích trong náo nhiệt có người! Bên cạnh người đứng bao nhiêu nữ nhân ta mặc kệ, nhưng là không cho phép có bất cứ nam nhân nào!]

Thật cẩn thận kéo ghế dựa ra phía sau, tụ hội hôm nay hẳn chính là phải báo trước ba ngày mới được phê chuẩn, thân ái nhà hẳn còn cẩn thận dặn riêng, phải đề phòng tất cả những người bán báo mà cổ áo có thêu hoa cúc trên đường, không cho phép tiếp cận bất cứ sản nghiệp nào của Lý gia cùng Lâm gia. Hết thấy đều là vì...vì trong sạch trước khi kết hôn của hẳn...

Lệ...Đây gọi là chuyện gì a...

“Tiểu Mã?” Lý Mộ nghi hoặc nhìn phó quan đầy mặt bi thương, hẳn từng nghe nói nữ nhân trước khi sinh hài tử sẽ nôn nóng bất an hỉ nộ vô thường, nam nhân này trước khi kết hôn cũng như vậy? (đây là tri thức lúc tức phụ hẳn sinh Lý Duệ bị buộc học bổ túc...)

“Không có gì...Đầu (cách gọi người đứng đầu, đại loại như đại ca, thủ lĩnh)...” Có thể có cái gì chứ, đều là thể cục mà muội muội người bố trí ra, ai dám nói nửa câu không phải...

“Tiểu Mã, ta đã nói công chúa không dễ cưới đi? Người nhìn người mà xem, còn chưa mang được người ta vào cửa đầu, đã ủy khuất như mình mới là tiểu tức phụ...” Quân sư xem hết mỹ nữ xong quay đầu lại trách cứ phò mã gia tương lai, thực sự là hận sắt không rèn thành thép.

“Không, Đồng nhi tốt lắm, nàng chịu lấy thân phận công chúa gả cho ta là phúc khí của ta, nàng cũng thực sự dịu dàng, chính là...” Do dự nhìn thoáng qua Lý Mộ, lại thương hại nhìn quân sư, quân sư không phải nhân sĩ kinh thành, trong nhà cũng không có bối cảnh hoàn toàn là dựa vào sự thương thức của Lý Mộ mới được đề bạt lên, đến kinh đô lại vào ở nhà hẳn, trừ bỏ được xem một tràng hôn lễ nam nam ra, bởi vì sợ lạnh không thích ra ngoài cho nên cũng không có ai nói cho hẳn biết bầu không khí mới hiện tại, dù sao một mỹ nam độc thân từ xa mới đến bản thân đã là mục tiêu bị tập trung mãnh liệt (nô tài nhà bọn họ toàn bộ đã bị Cảnh Đồng bịt miệng rồi, công chúa muốn xem náo nhiệt): “Thôi vậy, dù sao Đồng nhi cũng là vì tốt cho ta, người cẩn thận một chút là được.”

“Lại nói...gần đây không khí có chút kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì sao? Kinh đô trị an hẳn là phải không sai mới đúng.” Quân sư được lời quỷ dị của hảo hữu nhắc nhở, mở chế độ máy dò, quét khắp xung quanh.

“Dưới chân thiên tử.” Đương nhiên không sai. Lý Mộ dùng ánh mắt người nói vô nghĩa đảo mắt xem thường Đô Văn Ca.

“Vậy tại sao ta lại có thể cảm giác được sát khí...” Nghi hoặc hình dung một chút bất an của mình: “Gần đây vẫn có, từ lúc đến kinh đô đã cảm thấy không thích hợp. Trên chiến trường ta cũng chưa từng bất an như vậy...”

“Làm một quân sư, người bình thường đều ở trong quân trường...” Phò mã tương lai cúi đầu khẽ nói, không chút khách khí hủy bỏ tịch của người nào đó, luận quan giai, bọn họ ngang nhau.

“Ta cũng có lúc ra chiến trường!”

“Là lúc duyệt binh hay là lúc diễn trò?” Tiểu Mã phó quan theo bản năng hỏi: “Hay là nói cái chiến dịch ba vạn quân ta bao vây tiểu trừ ba ngàn quân địch kia?”

Tân binh luyện tập chiến đấu, quân sư nào đó cứng rắn đòi đi, mục đích vô cùng đáng giá tìm tòi nghiên cứu.

“Chuyện này cũng không ảnh hưởng đến trực giác của ta...” Đô Văn Ca nhìn về phía đầu lĩnh có trực giác tốt nhất của mình.

“Đúng vậy.”

“Xem đi, ta đã nói kinh đô thực sự quỷ dị.”

“Nếu người vừa rồi không phải đang nhìn mỹ nữ mà nói, người sẽ nghe rõ ta chính là đã nhắc nhở người kinh đô thực sự quỷ dị...”

“Tiểu Mã, lá gan lớn a ~”

“Nhà có hiền thê.” Lão bà hần lợi hại.

“Hừ, người lại không có khả năng ở kinh đô cả đời, chờ đến quân doanh...hừ hừ ~” Người đã quên giáo huấn trước kia? Trong quân doanh của bọn họ, trừ bỏ đầu ra có ai là chưa từng rơi vào thủ đoạn hiểm độc của hần?

“Đồng Nhi rất gần gũi với hoàng hậu.” Đây mới chỗ lợi hại của lão bà hần.

“Hoàng hậu?”

Công chúa hoàng hậu gần gũi là bình thường thôi? Đô Văn Ca nhận thấy được câu nói của người này có hàm ý khác, quyết tâm phải nghiêm túc thu thập tình báo, làm một đầu não, hần không cho phép bản thân bị vây trong sương mù.

“Tiết tuyết rơi, đi không?” Đây mới là nguyên nhân chủ yếu hần kéo bọn hần đến.

“Đi a, Đồng Nhi cũng đi.” Nam nữ trước khi thành thân muốn gặp nhau quả thực là khó như gặp mặt thủ lĩnh địch quốc, cơ hội khó có được hần đương nhiên sẽ không buông tha cho một lần có thể quang minh chính đại hẹn hò với vị hôn thê rồi.

“Ta cũng đi.” Quân sư vốn không quen với tiết trời rét lạnh lười biếng di chuyển nhớ ra quyết định vừa rồi của mình, còn có dịp nào thuận tiện hơn một hồi tụ hội mà toàn bộ thành viên thượng tầng của Cẩm quốc đều tới, nhất là căn cứ lời nhắc nhở vừa rồi của Tiểu Mã, nhân vật mấu chốt là hoàng hậu cũng sẽ có mặt.

“Phồn Đạt cũng đi.”

“???” Hai người dấu chấm hỏi đầy đầu.

Lý Mộ đặt chén rượu xuống, ánh mắt lạnh như băng liếc phó quan của mình một cái làm cho hần sợ run cả người như rớt xuống hầm băng, đại não vận chuyển hết công suất, cố gắng tìm tòi danh từ này. Nghe như là người ngoại quốc... người ngoại quốc ở kinh đô...

“Là tù binh kia?” Hồi thử, kết quả ánh mắt thoáng mang hàn khí biến thành thoáng mang sát khí.

“Đầu, đầu, đầu! Ta sai rồi! Ta sai rồi!”

“Sai ở nơi nào?” Quân sư cười hì hì hỏi.

“Ngần sai vạn sai đều là lỗi của ta.” Mặc kệ thế nào hần chính là nhận sai, đừng nhìn hần như vậy nữa, hần là người lập tức sẽ cười được tức phụ a ~ “Ta chính là không nên trời người mang về.” Nghĩ nghĩ, đầu hần là vì không biết nên xử lý tù binh như thế nào mà bị phức tạp đi? Kết quả...sát khí càng đậm.

Thần a ~ giết ta đi...

Đô Văn Ca ngồi bên cạnh cũng kinh ngạc, Lý Mộ tựa hồ thật sự có chút tức giận, đây là làm sao vậy?

“Đầu, mọi người huynh đệ mười mấy năm...” Nhiệt độ không khí dần dần ấm lại: “Ta tự nhận là thực dễ dàng có thể hiểu được ý tứ của người, nhưng là dù sao lòng người cách cái bụng, người rút cuộc muốn nói gì? Người đang tức giận cái gì? Lúc Tiểu Mã trời người mang về người cũng không nói gì, sao hiện tại lại tức giận? Chuyện gì xảy ra?”

“Không có gì...” Kỳ thật sau khi Đô Văn Ca mở miệng cảm xúc của Lý Mộ liền khôi phục bình thường, nhưng là cảm xúc khôi phục, nổi lòng lại rối loạn: “Ba ngày sau gặp.” Tự chuốc xuống một chén rượu, đứng dậy đi khỏi.

“Đầu làm sao vậy?”

“Có thể hay không là bởi vì chuyện đại tẩu hòa ly? Dù sao có một người chuẩn bị thành thân ở nơi này thực sự dễ dàng kích thích người ta.”

“Không thể nào...Chuyện đại tẩu còn sớm hơn chuyện Phồn Đạt, sao hiện tại mới bùng nổ? Nhất định là vấn đề ở cái tên Phồn Đạt kia, bằng không hần sẽ không lúc nhắc tới tù binh mới trừng ta.”

“Tiểu tử Khiết Đan kia ở phủ thừa tướng gây phiền toái cho đầu nhĩ?” Quân sư ánh mắt chuyển chuyển một chút, nếu dám làm cho bọn họ khó chịu, hần sẽ làm cho tiểu tử kia muốn sống cũng không được.

“Không thể nào...Đầu, thừa tướng, hoàng hậu đều ở đó, hắn một tiểu tử phiên bang có thể khuấy được gợn sóng nào?” Tiểu Mã không tin lắc đầu: “Bọn họ đều là người trên địa vị cao, có ai là đèn cạn dầu?”

“Nên biết chúng ta rồi sẽ biết.”

Đô Văn Ca bình tĩnh buông chén rượu trong tay xuống: “Ta hiện tại lại phát hiện một chuyện khác cần phải chú ý.”

“Gi?”

“Đầu không trả tiền.”

“...”

...

Lý Mộ một mình chậm rãi trở về, hắn hẹn mấy người bọn họ ra cũng chỉ là do cảm thấy trong lòng phiền muộn, nhưng là bản thân hắn cũng không biết mình đang phiền muộn cái gì.

Vốn hắn dự định nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng nên trở về vì chuyện Tú Ninh hòa ly rồi tái giá, tuy rằng giữa hắn cùng Tú Ninh quan hệ có chút phức tạp, còn có một nhĩ tử gấn ở giữa, nhưng là bọn hắn quả thật chỉ là tình huynh muội. Tình cảm của hắn đối với Tú Ninh là cảm kích, cảm kích nàng nguyện ý vì Lý gia để lại hậu duệ, cảm kích nàng trả giá mười năm thanh xuân, tuy rằng Tú Ninh lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại nàng đây chỉ là báo đáp sự thu lưu cùng dung túng của Lý gia...

Ha ha, dù sao chuyện này trong mắt người khác cũng là một chuyện rất mất mặt, nhưng toàn bộ cao tăng Cẩm quốc đều biết, Lý gia bọn họ thật sự xem nó như một hồi chuyện vui để giải quyết.

Có thể trở về sớm, là bởi vì thiệp mời của Lâm Ích Hàn cùng Cảnh Tu. Bọn họ một thế hệ này bởi vì tuổi tác xấp xỉ, quan hệ vẫn tốt lắm, ba vương tử lại đều là loại hình bình dị gần gũi. Năm đó khi còn cùng nhau luyện võ, mỗi lần hắn ra tay với Cảnh Tu, Lâm Ích Hàn luôn trăm phương nghìn kế dẫn tai họa lên đầu người khác, tất cả mọi người đều nhìn ra được Lâm Ích Hàn cùng Cảnh Tu quan hệ tốt nhất, còn tốt hơn thân huynh đệ. Nhớ rõ mình có một lần chuyển mục tiêu sang Cảnh Diễn, Cảnh Diễn bất đắc dĩ oán giận vì cái gì thân đệ đệ không giúp hắn, đại cữu tử tương lai là Lý Mộ lại còn bỏ đá xuống giếng.

Ai cũng biết bọn hắn quan hệ rất tốt, ai cũng biết bọn hắn đi lại gần gũi, ai cũng biết bọn hắn là chân chính sinh tử chi giao, nhưng là ai cũng không biết bọn hắn thế nhưng cuối cùng lại đến với nhau, không phải huynh đệ, không phải bằng hữu, mà là bạn lữ, là phu thê...

Hôn sự của hai công chúa với Lâm Ích Hàn là vấn đề khó khăn không nhỏ của Cẩm quốc, Đô Văn Ca từng còn vì chuyện này mở ra bàn đánh cược, đáng tiếc kéo quá lâu, không giải quyết được gì. Tất cả mọi người đều không nghĩ đến bọn hắn thế nhưng lại là một đôi, càng không nghĩ đến chính là...chuyện điên cuồng này còn thành được.

[Ngọc bội tổ truyền làm chứng, ngày sau Lý gia có việc, Lâm Ích Hàn muôn chết không từ.] Lâm Ích Hàn mang theo vương gia đi hưởng tuần trăng mật uỷ thác người mang đến một phong thư, còn có một khối ngọc bội.

“Nếu như hâm mộ, người cũng tìm một trở về đi, một người có thể cùng người, nam nữ bất kể.” Còn nhớ lúc nhìn thấy thư, cha chẳng biết tại sao lại nói một câu như vậy, lúc ấy mình còn cảm thán thế giới biến hóa quá nhanh nữa mà.

“Cái gọi là tình cảm, chính là phải tìm một người làm cho mình tâm động, ở bên cạnh hắn thì thư thái, nhìn thấy hắn liền thoải mái, nhà chúng ta yêu cầu phóng khoáng, là người là được, thiên hạ này sẽ không có ai làm người vừa lòng? Cho dù người ưa mắt Cảnh Diễn cũng dễ thương lượng a ~” Muội muội, ta đã biết người là làm thế nào mà hoàn thành được chuyện Lâm Ích Hàn...

“Ai...”

Phụ thân cùng muội muội giựt giây không phải không làm cho hắn tâm động, muốn một người có thể hợp với tâm ý của mình, chiếu theo yêu cầu của hắn thì nữ tử đích xác có chút khó khăn, như vậy nếu là nam tử...

Lần thứ n suy xét vấn đề này, hiện lên trong đầu vẫn như trước chính là thân ảnh hiếu động vàng kim rực rỡ gần đây rất làm cho mình đau đầu kia

~Nhìn hắn quần quít lấy mình luận võ, nghe hắn lải nhải phong cảnh đại mạc Khiết Đan đồ sộ, nhìn hắn ngạc nhiên thưởng thức cảnh tuyết, chạy lên nhảy xuống đạp người tuyết, nghe hắn vừa cố gắng uống canh gừng chống lạnh vừa lải nhải nếu trời rơi tuyết vào giữa mùa hè thì tốt rồi, nhìn hắn cố gắng vẽ tranh, vẽ ra có thể xem hiểu cũng chỉ có mặt trời ngôi sao cùng ánh trăng, nghe hắn nói xạo trong tranh của mình ẩn giấu thiên cơ, nhìn hắn không ngừng luyện võ, nghe hắn tuyên bố hào hùng một ngày nào đó sẽ đánh thắng mình...

Che chở hắn không bị cung nữ của Phượng Tê đùa giỡn, che chở hắn không bị trù nường trong nhà đuổi giết...(con mèo nào đó trộm đồ ăn a ~)

“Mấy ngày nữa chính là tiết tuyết rơi của các ngươi, hoàng hậu cũng mời ta đi xem, ngươi dẫn ta đi!” Đúng lý hợp tình nhìn mình trờ trờ, đôi mắt màu xanh biếc sạch sẽ đầy chăm chú, ánh lên suy nghĩ của hắn...[Không mang ta đi, lão tử cần chết người!]

“Có thể, thủ lễ.” Tựa hồ mình chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của hắn, từ lúc mới gặp cho đến bây giờ...

“Ha ha ha ~ ta đây không phải là giúp trù nường nhà các ngươi vận động vận động sao ~ nàng rất béo.” Phồn Đạt bị tầm mắt của Lý Mộ nhìn cả người không được tự nhiên, vội giấu gà quay trong tay ra sau lưng.

“Cho nên trù nghệ xuất chúng.”

Không chút bất ngờ nhìn hắn bắt đầu rối rắm giữa hai lựa chọn khó khăn: mình trộm đồ ăn = trù nường trù nghệ lui bước, buồn cười sờ sờ tóc hắn: “Không sao, đừng quá phạm.” Trù nường đúng là cũng nên vận động vận động một chút.

“Thật sự?” Phồn Đạt kích động nhảy dựng lên ôm lấy Lý Mộ: “Hoàng hậu nói đúng, ngươi thật đúng là không sai...”

[Ngươi thật đúng là không sai...] Chỉ một câu như vậy đã khiến cho mình tinh thần không yên, kéo thuộc hạ ra dùng bữa, cho dù mình có theo lời Phượng Tê lựa chọn một nam tử, cũng nên là một trong số huynh đệ của mình a. Hắn tìm Đô Văn Ca bọn họ chính là để làm cho mình nhớ đến các huynh đệ vẫn cùng mình vào sinh ra tử, xem trong lòng mình có người nào yêu mến bị ẩn tàng hay không (nhìn trời, người nếu có yêu thích ai thì còn cần ra sức suy nghĩ sao...)

Kết quả...

“Đã trở lại!” Nghe tiếng gọi quen thuộc, theo phản xạ nhận lấy thanh kiếm bị ném tới, nhìn mái tóc vàng kim thân thái phi dương kia, nhìn chăm chú vào đôi mắt màu xanh biếc đầy nghiêm túc kia...

“Lại đến một hồi, lần này ta sẽ thắng!” Khí thế cường thịnh rút ra loan đao dọn xong tư thế chờ mình công kích...

Nổi lòng một khắc trước còn đang rối loạn lập tức bị vui sướng cùng chiến ý thay thế...

Mình...là bắt đầu từ khi nào, trái tim, vì hắn mà loạn?

19. Chương 19: Tin Tức Xấu

“Đại tỷ ~” Có thể gọi Phượng Tê như vậy còn có ai, chính là tiểu mỹ nam tử phần điêu ngọc mài đang dần chuyển hình thành anh tuấn tiêu sái của nhà chúng ta, Lý Giác nha

~“Lại làm sao vậy...” Phượng Tê thoải mái nhàn nhã uống trà, gần đây đại ca cùng con mèo Ba Tư kia tiến triển thuận lợi đầy hứa hẹn, chờ đến tiết tuyết rơi nói không chừng không cần bọn họ động thủ cũng có thể thành.

“Cha không cho ta đi hội tiết tuyết rơi!”

“Người còn nhỏ.” Phượng Tê không chút nghĩ ngợi ném ra đáp án, chủ yếu là vì quan niệm hiện đại của nàng vẫn mạnh hơn một chút, ở thời hiện đại mười một tuổi người có lão thành mấy cũng là vị thành niên, tiểu học còn chưa tốt nghiệp, cho dù là nhi tử của thủ tướng thì cũng không thể nhảy nhót trên đầu chủ tịch.

“Không nhỏ!” Xem đi, cái từ ‘nhỏ’ này đúng là phạm huy kiêng kị nhất đối với hài tử kỳ phản nghịch: “Tiếp qua hai tháng ta đã mười hai rồi!” Có thể tham gia khoa thi, có thể bắt đầu đính hôn.

“Mười hai...” Phượng Tê sững sốt, sau đó ý vị thâm trường nhìn tiểu đệ [Đệ đệ thân ái của ta a ~ người đây là đang nhắc nhở ta sao?]

Lý Giác đương nhiên còn chưa có thực lực sát ngôn sắc phân biệt hàm nghĩa khác trong những tầm mắt không hiểu ra làm sao, vẫn tiếp tục oán giận với đại tỷ nhà mình: “Cha từ lúc ta sáu tuổi đã bắt đầu không chịu mang ta ra ngoài chơi, hàng năm vào tiết tuyết rơi cũng nói mãi là ta còn nhỏ, nhưng mà...” Muốn ra ngoài a ~ bày ra bộ dạng đáng yêu nhất nhìn đại tỷ nhà mình.

“Đúng vậy a, là sắp mười hai, không phải đã mười hai. Chờ sang năm đi, sang năm đại tỷ xin giúp người, năm nay có tình huống đặc thù, tuy rằng chưa chắc sẽ trình diễn, nhưng là người không thích hợp đi cùng.”

“Tình huống đặc thù?” Lý Giác nghi hoặc nhìn đại tỷ, sau đó tròn mắt vừa chuyển: “Có liên quan đến đại ca?”

“Thông minh!” Nhéo mũi tiểu đệ một cái.

“Đại tỷ, ta không rõ, vì cái gì người cùng phụ thân đều thích đại ca cùng tên ngoại quốc kia ở cùng một chỗ?”

“Người không thích Phồn Đạt?”

“Đương nhiên không phải, chính là...”

Hắn cũng không phải người mù, sau khi đại ca đại tẩu hòa ly, cửa nhà bọn họ đã sắp bị các bà mối đập phá, nghe lão bộc trong nhà nói, đây quả thực là phiên bản tăng mạnh của mười năm về trước, nhưng đều bị đại tỷ cùng đám cung nữ thái giám dững mãnh kia dễ dàng chặn trở về.

Lão bộc kia còn thực sự hào phóng nói hắn vốn tưởng rằng sẽ phải liều mạng già của mình, không nghĩ đến đại tiểu thư thân là nữ nhi gia nhưng trình độ nham hiểm giả dối xuống tay độc ác lại không thua kém gì lão gia, không hổ là người trong hoàng cung tài bồi ra được.

“Tiểu đệ.” Phượng Tê vẽ mặt thánh mẫu vuốt ve mặt tiểu đệ nhà mình, ánh mắt nhu nhược mà lại kiên cường: “Nhà chúng ta, đại ca tay nắm binh quyền, phụ thân quan bá cực phẩm, ta lại là quốc gia chi mẫu, nhà chúng ta thiếu cái gì sao? Không thiếu.” Không đợi tiểu đệ trả lời, Phượng Tê đã cho hắn một đáp án khẳng định.

“Nhà chúng ta tiền, quyền đều có, chúng ta còn theo đuổi cái gì? Đương nhiên là theo đuổi phần tình cảm thuộc về mình a. Tuổi chênh lệch tính cái gì, thân phận chênh lệch tính cái gì, đều là nam nhân thì thế nào, chỉ cần đại ca người thích, như vậy là đủ rồi. Nhìn xem Ninh vương cùng Lâm đại ca của người, không phải thực sự hạnh phúc, vô cùng vui vẻ sao? Người cũng sắp sửa đến tuổi mười hai, đến lúc đó hôn sự của người trên cơ bản chính là phiên bản mở rộng của đại ca người hiện tại, đại tỷ không nói sai đâu. Tiểu đệ a ~ người trên thế giới này, chỉ cần người thích, người thật tình thương ‘hắn’, thì cứ yên tâm can đảm theo đuổi, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh người.” May mắn trong tiếng Trung, từ để chỉ nam hay nữ cũng là một âm đọc...(từ – hắn, y với từ – nàng đều phát âm là tā)

“Đại tỷ!” Tiểu đệ cảm động rồi...Hắn cũng bị đám làm mối kia dọa sợ, mũi lệch mắt toét cũng có thể nói thành sánh với thiên tiên, có thể tự mình tìm vẫn là tốt nhất.

“Chỉ biết người lại chạy đến chỗ tỷ tỷ người.” Mỹ nam lão cha đường hoàng lên sân khấu.

“Cha ~” Nhị công tử bị bắt quả tang.

“Đi thôi, Duệ Nhi đang tìm người chơi cùng.” Buông tha tiểu tử người lần này.

“Ha ha ha...Đúng vậy, tiểu đệ, tiết tuyết rơi người ngoan ngoãn ở cùng Tiểu Duệ, đại tỷ cho người tiền mừng, các người có thể ra ngoài chơi, bắt quá phải chú ý an toàn, mang theo gia đình.” Đi ra khỏi nhà mới có cơ hội phát triển JQ a, Phượng Tê vẫn là thực sự thoảng. Bằng không mục tiêu của tiểu đệ nhà bọn họ trừ bỏ phát triển chủ tớ luyện ra cũng chỉ có thể cùng tiểu chất tử phát triển quan hệ phi hữu nghị phi thân tình phiên bản kéo dài mở rộng...

Di? Như vậy cũng không tồi a...

Phượng Tê nào bỏ một thiếu niên mười mấy tuổi toàn thân trần trụi, trong mắt là dục vọng khó có thể khắc chế, bên trong hai mắt mông lung mang theo nước mắt bởi vì không được thỏa mãn mà tràn ra, thân hình trắng như tuyết trên chân đệm đậm màu không tự giác uốn mình, vươn tay về phía thanh niên lớn hơn một chút phía trên, xé rách y phục còn dư lại không nhiều lắm trên người thanh niên, đôi môi ónh nhuận hơi hơi hé mở, kích động thở dốc, rõ ràng mà lại mơ hồ phun ra những từ cấm kỵ: “Thúc thúc, ta muốn...”

Giơ khăn trong tay lên lau lau...Ân, không có máu mũi, định lực của mình vẫn rất không sai, dời xuống chút nữa, lau lau ngoài miệng, lần này là để phòng ngừa nước miếng...Xem ra cha không cho tiểu đệ cùng tiểu chất tử chạy loạn vẫn là có lợi, chúng ta phát triển hướng nội cũng không tồi, hình ảnh vừa rồi chờ thêm bảy tám năm nữa liền xem được.

“Lại nghĩ cái gì nữa?” Mỹ nam lão cha phát hiện nữ nhi thất thần.

“Tiết tuyết rơi a, đáng tiếc, Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn chạy rồi, có bọn họ khẳng định sẽ rất náo nhiệt.”

“Hừ.” Đích xác náo nhiệt, bắt quá thân là phụ thân lại là thừa tướng, hẳn vẫn phải bảo trì im lặng cộng với tỏ chút bất mãn phù hợp, có đôi lúc duy trì nữ nhi trong yên lặng là đủ rồi: “Kế hoạch của người có thể trình diễn rồi, chính là chuyện Mộ Nhi với con mèo Ba Tư kia.”

Da? Phượng Tê đầy đầu dấu chấm hỏi, tuy rằng vừa rồi đúng là có nói với tiểu đệ về chuyện này, nhưng là nàng nghĩ đã không cần nữa nha.

“Đại ca với mèo Ba Tư không phải đã tốt hơn rồi sao?” Mùa đông tuyết rơi, Phượng Tê cũng muốn tận tình vui đùa một chút, ngẩng ngẩng phong cảnh, phát hiện phát hiện JQ, kế hoạch gì gì đó...thực sự là phiền toái.

“Tốt hơn? Cái loại trình độ này?” Lão cha là người từng trải: “Bọn họ như vậy so với người sủng Giác Nhi Duệ Nhi có cái gì khác nhau?” Xa xa chưa đạt đến tiêu chuẩn thê non hên biển, hiện tại bọn họ rất dễ bị chia rẽ.

“Luôn phải có một quá trình biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất a, Lâm Ích Hàn thâm mến hai mươi năm mới đến tay, đại ca chính thức phát triển...bắt đầu tính từ lúc quay về kinh cũng mới có hai mươi ngày, nói là học theo cũng quá gấp đi.” Mặc dù có những thời điểm thoảng nhìn một giây cũng đủ thiên trường địa cửu, nhưng là đại ca nhà bọn họ nhìn thế nào cũng là loại hình cần thời gian lên men a.

“Không gấp không được.” Lão cha bắt đắc dĩ thở dài: “Nếu Mộ Nhi thật sự thích con mèo Ba Tư kia, chúng ta tốt nhất là nên đẩy hẳn một phen, ta nhận được tin tức, Khiết Đan phái sứ giả đến đây rồi.”

“Cái gì?” Vào lúc này? Cho dù nàng không biết lưu trình giữa các quốc gia, nhưng là lúc hai nam diễn viên chính đang chìm trong cảnh đẹp thì phối hợp diễn nào lên sân khấu cũng đều là diễn vai chia rẽ uyên ương, cho dù là pháo hôi cũng có thể khiến cho vai chính về mặt tro bụi, làm cho hai người không có mâu thuẫn cũng phải buồn bực vài ngày.

Phượng Tê nghiêng răng nghiêng lợi: “Cướp giết không cho tới kịp!”

[Không hổ là khuê nữ của ta...] Lý Diệp nhấp một ngụm trà: “Ta đã giữ người lại rồi, lý do là trong tiết tuyết rơi, Cẩm quốc không tiếp khách từ ngoại quốc.”

[Không hổ là cha ta...] Phượng Tê lúc này mới thở ra: “Như vậy chúng ta ít nhất cũng có thời gian phản ứng, đúng rồi, sứ giả đến đây để làm gì?”

“Gửi thư ngưng chiến...”

“Ngưng chiến?” Khiết Đan cùng Cẩm quốc náo loạn đã bao nhiêu năm mà giờ còn đòi ngưng chiến?

“Nghe nói Khiết Đan phát triển nội chiến, Tam vương tử cùng Tứ vương tử đồng thời hành thích đoạt vị, văn thư lần này thật sự là bọn hán cùng gửi, lấy ngưng chiến làm điều kiện, đổi về Thập Tam vương tử của Khiết Đan.”

“Nằm mơ! Người đã gả đến nhà chúng ta, mơ cũng đừng hòng đòi được về! Lúc có không biết quý trọng, mất rồi mới biết đi tìm tình nhân! Hiện tại hán cùng ca ca ta lưỡng tình tương duyệt, bọn họ ai đến cũng đều là tiểu tam!” Phượng Tê lòng đầy cảm phẫn đứng bật dậy, một bộ tư thế muốn xấn tay áo liều mạng với người ta.

“Nương nương, rụt rè.” Tiểu Ny xông lên, ấn chủ tử nhà mình quay về ghế.

“Chuyện này...đổi về Thập Tam vương tử là thủ đoạn ngoại giao.”

“Lúc Phồn Đạt bị bắt, Khiết Đan vương không chịu đổi, rồi sau đó hai nhi tử của hán thì tạo phản, lúc tạo phản còn không quên liên kết đòi Phồn Đạt trở về, muốn ta nói trong chuyện này không có nội tình...Hừ!”

“Thân mẫu của Tứ vương tử cùng thân mẫu của Phồn Đạt là thân tỷ muội...”

Lý Diệp vốn đúng lý hợp tình, không biết vì sao, thanh âm lại càng lúc càng nhẹ...

“Cho nên từ nhỏ thực chiếu cố Phồn Đạt? Nói không chừng Tam vương tử kia cũng là từ nhỏ quan hệ với Phồn Đạt không sai, cho dù bọn họ quan hệ không tốt, đó cũng là mẫu mực thương hán cho nên mới khi dễ hán!” Phượng Tê một mực chắc chắn hai cái tên kia là kẻ gây tai họa đến tranh đoạt đại tẩu tương lai của mình.

“À thì...” Lý Diệp đang nào bỏ khả năng của lời nữ nhi nói...

[Lão gia! Người đừng để bị dẫn theo lối suy nghĩ của tiểu thư a...] Trừ bỏ người Phượng Tê mang đến, các nô tài khác của Lý phủ đều đang không tiếng động khóc lóc kể lể.

“Ta nghe được các người gọi ta!” Phồn Đạt sôi nổi xuất hiện, đi theo đằng sau là đại ca vẻ mặt khúc gỗ nhưng ánh mắt lại nhu hòa chăm chú nhìn hán: “Phượng Tê, người xem xem, y phục của Cẩm quốc các người chính là phiên toái, Lý Mộ giúp ta mặc thật lâu mới khoác hết lên được, ta vẫn là thích y phục của Khiết Đan hơn.”

[Người giúp hán mặc?!!!] X quang xạ tuyến của mọi người đều bắn về phía Lý Mộ, người bị bắn chỉ bình tĩnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Tiết tuyết rơi người vẫn là mặc như vậy tương đối thích hợp.” Ân, Phượng Tê cũng thừa nhận Phồn Đạt vẫn là mặc y phục Khiết Đan mới có thể lộ ra vẻ linh tính của hán nhiều hơn, một thân như hiện tại cứ có chút cảm giác không hợp.

“Về sau người cứ mặc y phục của Khiết Đan đi, ta nghĩ đại ca ta cũng càng thích đồ Khiết Đan hơn.” Y phục của Khiết Đan tổng kết lại chính là hai chữ —— dễ cởi.

“Thật vậy sao?” Ánh mắt lóe sáng nhìn về phía Lý Mộ, người kia thực sự nể tình gật đầu, lại vui rạo rực quay đầu lại hỏi Phượng Tê: “Các người vừa mới tán gẫu cái gì? Ta nghe được tên của ta.”

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên cứng đờ, còn đỡ nhất vẫn là Tiểu Hạo, hài tử này nhin không được bát quái quấy phá, dưới sự cam chịu của Phượng Tê mở miệng hỏi: “Phồn Đạt vương tử, người cùng tam ca tứ ca của mình quan hệ thế nào?”

“Tốt lắm a, tam ca từ nhỏ đối với ta tốt lắm, thực sự giữ gìn ta, tứ ca tuy rằng luôn ác thanh ác khí, nhưng là mẫu thân hán cùng mẫu thân của ta là tỷ muội, hán cũng vẫn luôn thực sự chiếu cố ta, mạnh mẽ mềm lòng. Bọn họ làm sao vậy?” Đang ở trong cái loại hoàn cảnh này ai cũng sẽ thân bất do kỷ, phụ thân không xem hán ra gì, các ca ca đích xác rất khó đến giúp đỡ, hán không trách bọn họ, ngược lại còn lo lắng bọn họ sẽ va chạm cha mình rồi gặp chuyện không may, dù sao cha có nhiều nhi tử như vậy thật sự là không tiếc bỏ đi vài người.

“Bọn họ đến tìm người...” Phượng Tê nói với Phồn Đạt, nhưng mục tiêu mà mọi người kể cả nàng đang nhìn đều là Lý Mộ. Mà ca ca/nhi tử/chủ tử của bọn họ, không phụ kỳ vọng, lập tức hiểu được ý của Phượng Tê, sắc mặt xoát một cái thành màu xanh mét, cái chén trong tay cũng trong chớp mắt bị bóp nát thành

từng mảnh vụn.

20. Chương 20: Ngoài Ý Muốn Trong ‘ngoài Ý Muốn’ (thượng)

[Ta chán ghét tụ hội...càng chán ghét tụ hội của hoàng gia...] Phượng Tê toàn thân tản ra hơi thở ai oán, ngay cả húng thú tra xét JQ cũng không có.

Muốn nói đến tiết tuyết rơi, kỳ thực đây chính là một hồi biến tướng tuyển mộ kiêm đại hội thân cận, các quý tộc hoàng cung, đại thần, phú thương (thương nhân Cẩm quốc địa vị không thấp như Trung Quốc cổ đại) lôi kéo nhi tử nữ nhi của mình đến trước mặt hoàng đế khoe khoang, mọi người cùng ăn một bữa, trò chuyện mấy câu, ngâm nga thi từ ca phú, biểu diễn tài nghệ võ công.

Biết văn giỏi võ đều có cơ hội, ngay cả các thiên kim tiểu thư ngày thường không ra khỏi cửa cũng có thể trình diễn một phen thổi kéo đàn hát, hơn nữa đây cũng là cơ hội hiếm có để các nàng có thể nhìn thấy người có khả năng là vị hôn phu tương lai của mình, nói thế nào cũng sẽ không bỏ qua.

Thậm chí, bởi vì hoàng đế vốn đối với các nhân tài tương lai đã có độ hiểu biết tương đối cao, cho nên mục đích thân cận càng nặng hơn tuyển mộ. Bất quá Phượng Tê buồn bực không phải bởi vì nhận ra trông mắt của các mỹ nam toàn đặt trên người mỹ nữ mà không buồn liếc về hướng các mỹ nam khác lấy một cái (tuy rằng điểm ấy cũng làm nàng thực sự ai oán), nàng hiện tại càng thêm tức giận chính là cái đám ‘tài tử’ cùng ‘giải nhân’ đang công nhiên khoe khoang thơ từ ca phú ngay trước mặt mình này!

[Bọn họ rõ ràng là đang khi dễ ta không biết viết thơ soạn từ!]

Phượng Tê cảm thán nàng làm một dân xuyên qua thật sự là quá không hợp lệ, người ta xuyên qua cho dù không phải nữ chủ Mary Sue nhưng ít nhất cũng có thể đọc thuộc mấy thủ thơ Đường từ Tống hoặc là cổ kim toàn tài, khuấy động trường hợp. Còn bản thân thì sao? Trừ bỏ thủ thơ ‘Thủy điều ca đầu’ (thơ Tô Đông Pha) đã được chuyển thể thành ca khúc được yêu thích ra thì nàng chỉ nhớ rõ mỗi ‘Tĩnh dạ tư’ (thơ Lý Bạch) mà thôi.

Ngẩng đầu bắt đầu nhìn thái dương chói lọi, ai ~ trăng sáng a, người đang ở nơi nào...

Nhớ lại năm đó để thi tốt nghiệp, đừng nói thơ ca, ngay cả ‘Xuất sư biểu’ dài muốn chết nàng cũng vừa nguyên rửa Gia Cát Lượng chuyển thể đầu thai cũng phải đi thi tốt nghiệp vừa cắn răng gặm xuồng, hiện tại...

Phiên bản chế thì thật ra còn nhớ rất rõ...

Tỷ như...

Mặt trời chiếu nời hơi bốc lên,

Lý Bạch dạo đến tiệm vịt chiên (là vịt nướng, mình sửa lại cho có vần)

Nước miếng chảy ròng ba nghìn thước,

Đáng tiếc trong túi không có tiền.

Cỡ nào lạnh lạnh lưu loát...Cỡ nào tình thơ ý họa...Trừ bỏ thực xin lỗi Lý Bạch cùng lão sư Ngữ văn ra tuyệt đối có thể xem như một khúc thơ từ có độ lưu truyền rất rộng...

Cổ văn cũng có a...

Hoàng sinh Duẫn Tu tá mỹ nữ. Tùy viên chủ nhân thụ dĩ mỹ nữ nhi cáo chi viết: “Mỹ nữ phi tá bất năng ngoạn dã. Tử bất văn tàng mỹ nữ giả hồ? Hậu cung tam thiên, thiên tử chi mỹ nữ, nhiên thiên tử bất ngoạn mỹ nữ giả hữu kỷ? Kim ốc tàng kiều, phú quý gia chi mỹ nữ, nhiên phú quý nhân bất ngoạn mỹ nữ giả hữu kỷ? Kỳ tha tổ phụ ngoạn, tử tôn khí giả vô luận yên...”(nguyên văn ‘Hoàng sinh tá thư thuyết’)

Người đọc sách Hoàng Duẩn Tu đến mượn mỹ nữ. (Ta) giao mỹ nữ lại nói cho hẳn biết: “Mỹ nữ không phải mượn về rồi lại không (nghiêm túc) mà chơi. Người không nghe có người chuyên giấu mỹ nữ sao? Hậu cung ba nghìn là mỹ nữ của thiên tử, nhưng thiên tử không chơi mỹ nữ có mấy người? Kim ốc tàng kiều là mỹ nữ nhà phú quý, nhưng phú quý không chơi mỹ nữ có mấy nhà? Đây là chưa nói đến (mỹ nữ) tổ phụ chơi lại bị tử tôn vứt bỏ...”(chỉnh lại theo bản giải nghĩa nguyên văn trên baidu, không phải bản dịch từ đoạn trên)

Thế nào? Trình độ khiến người tỉnh ngộ không hề thua kém ‘Hoàng sinh tá thư thuyết’ đi? Cái này gọi là trí tuệ của học sinh...

Đương nhiên lúc này vẫn phải cảm thán...Ta thực xin lỗi các người a tất cả các lão sư Ngữ văn, xuyên đến cổ đại giá không mà một câu có thể so với người ta cũng nhớ không được...

Baidu tiểu thụ ~ ta thật hoài niệm người a...

[May mắn, đợi lát nữa còn có biểu diễn võ thuật, ta nhìn...]

Vẻ mặt khó chịu của Phượng Tê cũng ảnh hưởng đến người khác. Ít nhất thì một bộ phận những người đang chuẩn bị đứng lên thi triển tài hoa đáng tiếc tài hoa không thực sự dồi dào vừa thấy hoàng hậu nghiêm mặt ngồi bên cạnh hoàng đế liền hậm hực ngồi xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, bọn họ...đúng rồi, hôm nay suy nghĩ bết tắc không có ý tưởng...

Hoàng đế cũng hiểu được bầu không khí bị làm cho thực sự cứng ngắc, âm thầm cảm thán uy nghiêm của Phượng Tê còn cường đại hơn cả mình, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhẹ nhàng bay về phía lão trượng nhân (cha vợ).

Lý Diệp tự nhiên thu được tín hiệu xin giúp đỡ của hoàng đế, lúc này mới phát hiện nữ nhi của mình tâm tình không tốt.

[Nhàm chán rồi?] Kỳ thực hẳn cũng hiểu được hoạt động ăn ăn uống uống này thực sự nhàm chán, nhất là lúc ăn ăn uống uống lại còn phải nghe mấy cái thơ từ không biết nên gọi là gì này, hàng năm thơ hay lại không có mấy.

Một thủ thơ từ ca ngợi mùa với tuyết chiếu theo thường lệ chính là cho các người chuẩn bị suốt một năm, mục này xem như không có trở ngại, còn những đề mục khác mà hoàng đế tùy tiện nói một câu thì cát với sạn cái gì cũng có, dù sao thì để làm được thơ ngẫu hứng cần cũng không chỉ là một chút thực học.

Lý Diệp lại nhìn nhìn nữ tử sắc mặt còn khó chịu hơn cả nữ nhi, còn có chuẩn nhi tức cũng đang cắn môi vẻ mặt khó xử...

Được rồi, chúng ta tiến hành phần kế tiếp thôi...

“Bệ hạ, canh giờ không còn sớm...” blablabla...Lý do một đồng lớn nói tóm lại chính là chúng ta tiến hành phần tiếp theo cho rồi.

Mọi người nhìn xuống thức ăn mới dâng được một nửa trước mặt, lại nhìn lên sắc trời, đồng loạt im lặng vô cùng chính tề. Sắc trời có quan trọng mấy cũng so ra kém sắc mặt hoàng hậu, hiện tại ai cũng biết hoàng hậu nương nương vừa nổi giận chính là xĩa ngón tay ngọc một cái “Người, gả cho nam nhân cho ta!” Vết xe đổ của Ninh vương còn đó a...Nghe nói Ninh vương chỉ là vì trong lúc vô ý nói hoàng hậu tính tình không tốt, cho nên mới gặp tai họa bất ngờ, may mắn Lâm thị lang đối với hắn rất không tệ (dựa theo trình tự từ ngoài nhìn vào thì nói vậy cũng không tính là sai).

Phượng Tê vừa nghe thấy cha mình mở miệng lập tức tinh thần tỉnh táo, dù sao thì xem diễn cũng được mắt hơn nhiều: “Ta cũng hiểu được không sai biệt lắm, bản cung chính là rất chờ mong biểu diễn luận võ cùng cưỡi ngựa bắn cung.”

Nàng vừa tỏ rõ thái độ, tốc độ của mọi người lập tức tăng mạnh, ai chưa ăn được mấy ngụm còn ra vẻ tiêu sái dừng cảm uống vài hớp rượu đậm đậm bụng, đứng dậy tỏ vẻ lập tức đi chuẩn bị.

[Cái đám ăn mềm sợ cứng này...] Cảnh Diễn a, nếu có giỏi như vậy, người để làm chi lại là người đứng lên đầu tiên?

“Này.” Mèo Ba Tư không biết vì sao lại đi ở cuối cùng đột nhiên gọi Lý Mộ: “Người thật sự để cho ta trở về?”

“Người không phải rất muốn trở về sao?” Không nhìn hắn, tiếp tục đi.

“Nếu ta nói ta không muốn thì sao?” Nín chặt y phục của hắn.

Lý Mộ quay đầu lại chăm chú nhìn ánh mắt màu xanh biếc quyết tuyệt đầy chờ mong kia: “Người hẳn là nên trở về.” Nói xong xoay người bước đi, hoàn toàn không để ý đến con mèo Ba Tư đáng thương phía sau đang kinh ngạc đứng sững ở nơi đó.

...

“Cái gì?”

Nghe xong Tiểu Hạo báo cáo Phượng Tê kêu lên: “Lý Mộ đồ hỗn đản này!”

“Phượng Tê.” Phải có lễ phép.

“Cha, hẳn thật sự là hỗn đản!”

“Thì cũng là ca ca người.”

“Nhưng mà...”

“Mộ Nhi lo lắng cũng không phải không có đạo lý, Phồn Đạt là tù binh, nếu cứ không trả người thì đã là vấn đề ngoại giao của hai nước, đối ngoại chính là chúng ta mưu giữ tù binh, cường đoạt vương tử. Khiết Đan không sai người tới thì thôi, nhưng bọn hắn đã chính thức trao đổi văn thư dâng lên cống phẩm đòi đổi về vương tử của mình, chúng ta mà không đáp ứng...”

“Nếu là vấn đề ngoại giao, hẳn sao lại không giải thích cho rõ ràng?”

“Phượng Tê a, không phải ta nói người, lần này vốn chính là vấn đề rất lớn, vô luận là Mộ Nhi gả đến Khiết Đan...tuy rằng không quá có khả năng, hay là Lý gia chúng ta cưới vương tử Khiết Đan...” Đều là phiên toái a.

“Chuyện nào có đáng gì? Chúng ta bên này nói đó là phong tục của Khiết Đan, Phồn Đạt là chiến lợi phẩm của chúng ta, bên Khiết Đan thì bảo bọn họ gạch luôn tên Phồn Đạt đi, hoặc là đối ngoại tuyên bố kỳ thực Phồn Đạt là công chúa, để ra chiến trường mới nói là vương tử.”

“Điều sau là không có khả năng, cái kiểu y phục bại lộ như của Khiết Đan...” Bọn họ là phong cách khoe ngực.

“Khó trách đại ca đối với phục trang của Phồn Đạt lại có ý kiến như vậy, Khiết Đan cũng quá thoáng rồi.” Lúc Phồn Đạt đến là đang vào mùa đông, Phượng Tê còn chưa được nhìn thấy phục sức hào phóng của Khiết Đan, bình thường hắn đều dùng áo da bọc lấy khắp người.

“Người...Các người...” Một thanh âm nghẹn ngào run rẩy từ sau lưng vang lên. Hai phụ nữ (cha và con gái) chính tề quay phắt đầu lại ~ nga, hoàng đế.

Cảnh Diễn bị ánh mắt ‘sao người còn ở đây’ của hai người bọn họ chọc tức điên: “Trẫm tuyệt đối không cho phép!”

Một lần là đã đủ cho bọn họ làm ầm ĩ rồi, lần trước chuyện quốc vương Khánh quốc hẳn vẫn còn cảm thấy dọa người kia, bọn họ thế nhưng lại đang bày ra...

“Đó là nhi tử của ta.”

“Đó là ca ca của ta.”

Hai người lần thứ hai chính tề đồng loạt dùng ánh mắt ‘liên quan quái gì đến người’ khinh bỉ hắn.

“Sự tình có liên quan đến uy nghiêm của Cẩm quốc!”

“...” Lúc người gả hoàng đế thì quốc gia của chúng ta ở phương diện thành thân đã không còn uy nghiêm nữa rồi...

“Hắn cũng là thần tử của ta!”

“Bệ hạ cũng muốn tham dự?” Phượng Tê hảo tâm hỏi.

“Trẫm là muốn phản đối!” Cảnh Diễm bị tức, khó có được hắn cũng xách ra tư thế hoàng đế, lão thái giám đứng bên cạnh cảm thấy may mắn luận võ đã bắt đầu, không có bao nhiêu người chú ý đến hoàng đế cùng hoàng hậu đang cãi nhau.

“Người muốn cưới nam phi?”

“Đừng cứ lấy câu này ra uy hiếp ta!”

“Đủ dùng là được.”

“Ta chính là cảnh cáo người, cái chiêu ‘thần tích’ đó mà liên tiếp dùng thì dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra vấn đề.”

“Bệ hạ không cần lo lắng, nhi tử của thần cũng không phải hạng người hời hợt.” Nếu thật sự thành, đối thủ của người còn phải cộng thêm Lý Mộ.

“Ta nghĩ Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn hẳn cũng sẽ đứng về phía chúng ta.” Phượng Tê vô cùng cao hứng tuyên bố.

“Hai vị công chúa cũng thực sự cảm kích hoàng hậu nương nương đã thành toàn các nàng.”

“Thái hậu luôn thực thích Phượng Tê.”

“Lão thần ở trong triều nhân duyên vẫn luôn tốt lắm.”

“Ta là vua của một nước!”

[Chúng ta đây chờ xem.] Lời phản nghịch không thể nói, phụ nữ Lý gia chỉ dùng ánh mắt tỏ vẻ mà thôi.

“Cha, chúng ta khi nào thì động thủ?”

“Lúc đưa ngựa.”

“Ta đi xem con ngựa đáng thương kia.” Chính là cái con bị động tay động chân ấy.

“Ừ.” Đứng dậy cùng đi.

Tiểu Hạo bởi vì còn là tiểu hài tử cho nên bị để lại nhìn hoàng đế đang không nói gì ngựa đầu hồi trời xanh bên kia, đồng tình hẳn.

“Bệ hạ.”

“Hừ.” Người bên cạnh hoàng hậu.

“Tiếp qua nửa năm chính là kỳ tuyển tú, bệ hạ vẫn là đừng lật mặt với hoàng hậu nương nương thì tốt hơn.” Tiểu Hạo cảm thấy mình vẫn rất có nền móng trung thần.

“...” Hít sâu một hơi, ngựa đầu nhìn trời: “Các người nói ta hiện tại truyền chỉ giao ngôi vị hoàng đế cho Cảnh Thiệu (Tương vương) thì thế nào?”

“Hoàng thượng ~ trăm triệu lần không thể a ~” Chúng nô tài thuộc về hắn bên cạnh đều quỳ xuống.

“Hoàng thượng ~” Tiểu Hạo là người ngoài duy nhất có ở đây do bị hoàng hậu vứt bỏ cũng quỳ xuống: “Tương vương cũng đã nằm trong sổ đen của nương nương rồi.”

...

“Người đâu nhanh đến a ~ Lý tướng quân cùng Phồn vương tử ngã rồi!” Rất muốn chỉ ra chỗ sai, Phồn Đạt không họ Phồn, nhưng là Phượng Tê không có tâm tư đó, vốn đã tính toán tốt, đại ca nàng cùng Phồn Đạt sẽ dừng ở giữa sườn núi, nhưng mà tám vạn gỗ chịu trách nhiệm nếu người ở chỗ đó thế nhưng lại gây ngang, chờ lúc nàng cùng Lý Diệp đuổi tới thì chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn hai người rơi xuống phía chân núi.

“Sao...sao có thể như vậy?” Phượng Tê phát điên rồi: “Tấm ván ai kiếm! Hàng giả kém chất lượng cũng dám lấy ra sao?”

“Không sao.” Vẫn là mỹ nam lão cha bình tĩnh.

“Sao có thể không sao!”

“Sở dĩ lựa chọn Tiêu Sơn một là vì nơi này sơn đạo rộng lớn bằng phẳng, thứ hai chính là vì núi này cũng không cao, với võ công của Mộ Nhi đừng nói giữa sườn núi có tấm ván gỗ, dù không có cứ trực tiếp nhảy xuống luôn cũng không chết được. Phái người tìm đi, chỉ là băng thiên tuyết địa như thế này, hai đứa nó e là sẽ phải chịu một chút tội.”

Phượng Tê vừa nghe như thế cũng bình tĩnh lại, ngay từ đầu lúc an bài sự cố nàng đã thấy kỳ quái để làm chi tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung lại phải kéo nhau lên núi? Lên rồi mới phát hiện, ngọn núi này gần như đã bị lịch đại nhân viên hoàng thất tu thành không khác nhân tạo là mấy.

Sân rộng trên đỉnh núi thuận tiện để ngắm phong cảnh, yến hội, đối thơ cùng tỷ thí võ nghệ, cưỡi ngựa bắn cung thì lại bảo bọn họ trực tiếp cưỡi ngựa từ đỉnh núi xuống chân núi bắn tên, sau đó mang theo thành quả trở về, hoàng đế cùng các quan văn chỉ cần thanh thoi chờ ở đỉnh núi là có thể, nếu muốn xem, đi ra sát sân cũng có thể nhìn thấy ai đang dẫn đầu.

Nếu không phải Phượng Tê bọn họ động tay chân, nói thế nào cũng sẽ không gặp chuyện không may, cho dù là xảy ra chuyện, thì như Lý Diệp vừa nói, lật hết toàn bộ núi lên tìm cũng không mất bao nhiêu thời gian, nhiều nhất một ngày một đêm mà thôi.

Bất quá Phượng Tê vừa ồn ào như vậy, mấy người vốn đang muốn trách cứ hạ nhân liền đều câm miệng, thì ra là hoàng hậu muốn xem chuyện vui, vậy thì cứ như thế đi, dù sao tiết tuyết rơi hàng năm đều có, năm nay xem trò mới mẻ tốt lắm.

...

Một sơn động nào đó ở lưng chừng Tiêu Sơn.

“Vì cái gì đang yên đang lành ngựa lại nổi điên?” Phồn Đạt nghi hoặc nhìn nửa tấm ván gỗ trong tay.

“Vì cái gì giữa sườn núi lại có tấm ván gỗ?” Tiếp tục nghi hoặc nhìn chỗ gãy kia: “Ta có nặng như vậy? Ván gỗ cũng có thể gãy?”

Ngựa của hắn xảy ra vấn đề, Lý Mộ phi thân cứu, nửa chừng có tấm ván gỗ, Lý Mộ đứng ở mặt trên không có việc gì, sau khi tiếp được hắn, tấm ván gãy ngang, Phồn Đạt bắt đầu lo lắng mình gần đây có phải đã quá an nhàn hay không, ăn nhiều.

Kỳ thực nếu võ công của hắn cao hơn một chút sẽ có thể nhìn ra tấm ván gãy tự nhiên cùng với bị nội lực đánh gãy có cái gì khác nhau.

“Này, làm sao người biết nơi này có sơn động?” Lúc gặp rủi ro có chỗ tránh nạn vẫn là một chuyện thực làm cho người ta vừa lòng, nhất là người sợ lạnh như Phồn Đạt, hắn mới không muốn ở bên ngoài hóng gió đâu.

“Trước đây từng đến chơi đùa.” Lý Mộ hoài niệm vỗ vỗ tường sơn động, nơi này kỳ thật là do người đào, còn nhớ lúc mình vừa mới học võ đã bị sư phụ xách đến nơi này đào động, nói là rèn luyện lực cánh tay, sơn động lúc đấy có thể đứng hẳn lên ở bên trong hiện tại lại chỉ có thể ngồi, thời gian qua thực nhanh.

“Nga...” Phồn Đạt nhìn hắn vẫn là cái bộ dạng kia, lại nghĩ đến lúc trước hắn nói muốn mình trở về, khí lại nổi lên, quảng luôn cảm động hắn vừa mới cứu mình ra sau đầu, đáp lại một từ đơn âm tiết rồi quay đầu đi không nhìn người nào đó nữa.

Lý Mộ nhìn bộ dạng của hắn, bất đắc dĩ thâm thở dài trong lòng, vì sao ý tứ của mình hắn lại không thể hiểu được? Rõ ràng lúc ở quân doanh mình nói cái gì thuộc hạ cũng đều hiểu a (đó là mười mấy năm mới luyện ra được).

Cầm lấy nửa tấm ván gỗ vô luận nhìn từ phương diện nào cũng đều thực sự khả nghi mà Phồn Đạt vừa cầm ở trong tay lên quan sát, khe vung lên rất có kỹ xảo. Tấm ván gỗ lập tức được khảm vào cửa động, chặn đại bộ phận gió lạnh còn có ánh sáng có thể chen vào ở bên ngoài.

“Đi?” Hắc ám thành linh đến, Phồn Đạt sững sốt, còn không chờ hắn có phản ứng gì, bên hông thoáng căng thẳng, thuận thế ngã vào một vòng ôm ấm áp dày rộng.

Sợi tóc quét qua quét lại trên mặt như trêu ghẹo, cảm thụ được nhiệt khí Lý Mộ thổi ra phất qua trên hai má mình, Phồn Đạt cảm thấy có đôi khi hóng chút gió lạnh cũng không tệ lắm.

Lý Mộ hơi nghiêng đầu, khẽ cắn vành tai hắn: “Lạnh không?”

21. Chương 21: Ew719418787vn

“Này!” Phồn Đạt đẩy mạnh Lý Mộ ra, đôi mắt màu xanh biếc thẹn quá thành giận dưới ánh sáng mỏng manh rạng rỡ sáng lên (màu lục...).

“Người sợ lạnh.” Từ trong âm điệu luôn luôn cứng nhắc của Lý Mộ hiện tại thể nhưng lại có thể nghe ra rõ ràng vô tội cùng ủy khuất.

[Vô tội cái đầu người!] Cho dù nhìn không thấy hắn cũng phải gắt gao mà trừng.

Lý Mộ nhướng mày nhìn hắn nghiêng rặng nghiêng lợi, kỳ thực rất muốn nói cho hắn biết, một trong những chỗ tốt khi nội lực tăng cao chính là buổi tối đọc sách không cần đốt đèn, đây là nguyên văn lời sư phụ hắn nói.

Bất quá nề tình sau mấy ngày vừa qua hắn khó khăn lắm mới có lại được biểu tình sinh động như vậy, vẫn là không nhắc nhở: “Đừng tức giận.”

“Người không cần ta...” Lời vừa ra khỏi miệng, Phồn Đạt đã muốn cắn đứt luôn đầu lưỡi của mình, hắn sao có thể oán giận hết một nữ nhân như vậy.

“Không có.”

“Người vừa mới nói muốn đưa ta quay về Khiết Đan!” Vẫn là nhin không được, từ khi người Khiết Đan đến Lý Mộ đã không cho hắn chút sắc mặt hoà nhã nào, vốn nghĩ hắn để ý mình, kết quả đầu? Hắn không cần mình! Nói giỡn cái gì chứ! Là ai nói muốn nuôi mình cả đời? (Hoàng hậu nói.)

“Người là vương tử...” Lý Mộ bất đắc dĩ thở dài, hắn thật là vương tộc? Bọn họ nơi này đừng nói Cảnh Diển, ngay cả không có đầu óc nhất là Cảnh Tu cũng có thể lá mặt lá trái, nếu không phải Lâm Ích Hàn thủ đoạn rất cao, hai người đó còn chưa biết sẽ ai trên ai dưới đâu.

Từ từ, hắn nghĩ chuyện này để làm chi...Lý Mộ cảm thấy mình đã bị dạy hư rồi, người ta nói học cái tốt ba năm học cái xấu ba ngày, quả nhiên không sai...

“Ta là a, đứng hàng thứ mười ba.”

“Sứ giả Khiết Đan đến rồi, yêu cầu đổi về Thập Tam vương tử, ta còn có thể làm thế nào?” Lý Mộ lần đầu nói một câu dài như vậy, bất quá trong lòng càng thêm oán giận chính là Tam ca Tứ ca người đều vì người mà phát động chính biến, đẩy ngã xong lão nhân hai người còn chưa đánh nốt đã vội vã đến tìm người, hắn mới quen biết Phồn Đạt bất quá hơn một tháng, sao có thể đấu lại tình cảm mười mấy năm được?

“Vậy...không có biện pháp?” Phồn Đạt biết mình hiểu lầm Lý Mộ rồi thì lập tức nhào lên, giọng nói mang theo âm khóc nức nở: “Ta cưới người về thì thế nào? Người đến Khiết Đan!”

“Người muốn Cầm quốc phái binh chính thức tấn công Khiết Đan?” Hắn là tướng quân nha! Hắn chạy đến địch quốc, trước không nói vấn đề mang tội danh phản quốc, Cảnh Diển khẳng định sẽ không để cho hắn sống lâu, giao tình tốt là một chuyện, quốc gia đại sự lại là chuyện khác. Phỏng chừng đến lúc đó cha cũng sẽ không đứng về phía hắn, còn Phượng Tê...Phượng Tê nhất định sẽ chửi hắn dọ người.

“Nhưng mà ta không muốn rời khỏi ngươi.” Phồn Đạt quyết định lấy ra sự dũng cảm của người Khiết Đan, dùng lực một cái đè luôn Lý Mộ, mò mò hôn hẩn, bởi vì tầm mắt không tốt, thử thật nhiều lần mới hôn đến miệng.

“Ngươi thích ta?” Lý Mộ ánh mắt tối sầm xuống, nhưng vẫn cưỡng chế tự nói với mình phải nhẫn nại. Nóng vội ăn không đến đâu hủ nóng, nhịn không được nhất thời không làm nổi sắc lang, không nỡ hiện tại thì sẽ không bắt được tương lai.

“Thích a!” Phồn Đạt kêu lên, sau đó mới kịp phản ứng: “Còn...ngươi sao?” Tuy rằng đã sớm biết đáp án nhưng nếu không nghe được chính miệng hẩn nói thì vẫn rất tiếc nuối.

“Ta cũng vậy.”

“Mơ đi! Chiêu này hoàng hậu đã nói với ta rồi, đáp ‘Ta cũng vậy’ thì lời ngầm chính là ‘Ta cũng thích chính mình!’”

“...” Muội muội a, ngươi sao cứ luôn quấy rối ta ngay điểm mấu chốt như vậy?

“Nói hay không cũng vậy, dù sao chúng ta lập tức cũng phải chia tay rồi.”

“Ngươi thực nguyện ý ở lại?”

“Đó là đương nhiên!”

“Tam ca Tứ ca của ngươi thì sao?”

“Liên quan gì đến bọn họ?”

“Không có gì.” Tốt lắm! Ngươi là của hẩn rồi.

“Này, tay ngươi đang làm cái gì?”

“...”

“Đừng lộn xộn! Lạnh! Y phục của ta!”

“...”

“Ngươi rất cuộc...Ưm ưm ~”

Phần sau hài hòa tóm gọn, bọn họ đang chơi trò cào ngựa, không cho phép hiểu sai. Ai hiểu sai là tự mình tư tưởng *** uế.

“Ngươi...ngươi...đang làm gì đó?”

“...”

“Từ từ ~ A...”

“...”

“Lý Mộ!”

“Lúc này hẩn là gọi tên thôi.” Vừa lòng nhìn con mèo tạc mao trong chớp mắt lại mềm nhũn gục trở về ngực mình.

“Chờ một chút a...”

“...”

“Mộ ~” Hẩn gọi còn không được sao...

Nghe thanh âm thoảng có tiếng khóc nức nở của hẩn, Lý Mộ khẽ thở dài, điều chỉnh một chút tư thế, vỗ mông hẩn một cái: “Nói!”

“Ngươi đang làm cái gì?” Nói đúng là rất nhanh, nhưng lời này...

“Ta...ta...ý của ta là...” Cũng tự biết mình nói sai, Phồn Đạt vội vàng lập tức bổ sung, trong lúc đó, tay trộm của người nào đó đã vươn về phía vùng cấm của hắn: “Người để làm chi cứ như vậy!”

Vẫn là lời vô nghĩa, bất quá Lý Mộ cuối cùng cũng hiểu được một chút ý tứ của hắn: “Giữ người lại.”

“???”

“Dùng hiện thực nói chuyện.”

“Có tác dụng sao?” Hắn lại không phải nữ nhân.

“...” Vô dụng sao? Vô dụng thì vô dụng: “Ít nhất...khó được không có ai.” Không thể lãng phí cơ hội.

“Nhưng mà...Nhưng mà...” Phồn Đạt vừa kịp phản ứng lại, lập tức thừa dịp Lý Mộ tạm dừng một chút, nhào lên cắn người.

“Thực chủ động.” Vậy hắn không khách khí nữa.

“Chờ đã! Chờ! Hoàng hậu đã đáp ứng ta! Nàng đã nói sẽ gả người cho ta!” Còn đặc biệt cho hắn học bổ túc tri thức về phương diện này nữa.

“Đó là muội muội của ta.” Chứ không phải nương ta: “Không phải muội muội của người.” Sao có thể giúp người?

“Hoàng tộc Cẩm quốc các người nói không giữ lời!”

“Có giấy trắng mực đen sao?”

“...” Phồn Đạt cắn răng, không cam lòng: “Ta đây cũng muốn công người!”

“Người đánh không lại ta.” Thực lực quyết định hết thảy.

“Oa ~ lạnh quá, đó là cái gì?”

“Được phòng ngừa bị thương, thái y viện phổi.” Vừa rồi nếu không phải đang bận tìm thứ này trong y phục hắn cũng sẽ không cho Phồn Đạt có cơ hội vô nghĩa nhiều như vậy, người nhà Lý gia chính là phái thực chiến.

“Người! Thế nhưng lại tùy thân mang...A! Cút!” Hoàng hậu nương nương a, người gạt người

~“Ừ, tùy thân, lo trước khỏi họa.” Trước khi ra khỏi cửa hắn đã cảm thấy sẽ cần dùng đến (trực giác là để dùng như vậy sao?)

“Sẽ có người tìm tới...” Mèo Ba Tư đã hoàn toàn bị châm ngòi dục vọng, hạ vũ khí đầu hàng.

“Trong vòng hai ngày sẽ không.” Lý Mộ tràn đầy tự tin thả người kia nằm xuống, chuyên tâm khai thác mặt sau: “Ta bịt cửa động lại rồi.”

[Cái tấm ván khả nghi kia...] Ý thức cuối cùng của Phồn Đạt trước khi rơi vào tay giặc [...là màu trắng...bên ngoài...đều là tuyết phủ...]

...

“Tìm không thấy?” Lúc này đến phiên Lý lão cha nóng nảy: “Các người làm ăn kiểu gì không biết!”

“Thừa tướng thứ tội.”

“Ta lại không sốt ruột.” Phượng Tê bình tĩnh uống trà.

“Phượng Tê?”

“Cha lúc trước cũng đã nói, võ công của ca ta không phải hạng hời hợt, núi chỉ có nhiều đó...” Nàng còn đã cười ngửa đi dạo một vòng.

“Khả năng hai người đồng thời hôn mê không thể kêu cứu không nhiều lắm, hơn nữa ta nhớ rõ trước không nói ca ca, áo khoác Phồn Đạt mặc là màu xanh da trời sao có thể không dễ nhìn thấy?” Áo Lý Mộ mặc còn là màu đen nữa mà.

“Ý của nương nương là...” Phó quan Tiểu Mã lần nữa đi ra đánh tương du.

“Ý ta là ca ta không muốn bị các người tìm được, chắc chắn, cái loại thời điểm hoạn nạn gặp chân tình này...”
Hoàng hậu nương nương càng nghĩ càng mỹ: “Cha, chúng ta có thể chuẩn bị hôn lễ được rồi, tốt nhất là hôn lễ của đại tẩu cùng đại ca đồng thời tổ chức, song hỷ lâm môn, đuổi đám sứ giả Khiết Đan dứt về hết đi, ngưng chiến chúng ta đồng ý, vương tử chúng ta giữ luôn!”

“Phượng Tê, hậu cung không thể tham gia vào chính sự...”

“Ai tham gia! Ca ca ta cười tức phụ hử là không liên quan gì đến người mới đúng!”

“Hắn cười chính là vương tử Khiết Đan thì có liên quan đến ta!”

“Ta tuyệt đối không cho phép ca ta gả ra ngoài! Việc này liên quan đến thể diện nhà chúng ta!”

“...” Hắn không phải ý tứ này được không.

“A!” Phó quan Tiểu Mã đột nhiên kêu lên một tiếng, tất cả nhân vật đương quyền chính tề đồng loạt nhìn hắn: “Ta...ta...ta chỉ là nhớ ra nơi mà đầu có thể đang ẩn nấp.”

“Nga?”

“Mới trước đây...” Sau khi bị sự phụ dật đi phá núi, sơn động đã có sẵn cũng không thể lãng phí a, Lý Mộ đã từng dùng nơi đó làm căn cứ bí mật.

“Trẫm cũng nhớ ra rồi.” Cảnh Diển mặt lộ vẻ hoài niệm.

“Mấy người các người...từng dùng sơn động đó làm chuyện xấu gì?” Lý lão cha, người duy nhất có thể đứng vai trưởng bối nói chuyện, như thế này.

“Khụ khụ ~ thất thần để làm gì nữa? Còn không nhanh đi tìm!”

...

“Chính là nơi này...Ồ? Sao lại có tấm ván gỗ?” Phó quan Tiểu Mã tiến lên kiểm tra, không thấy được quân sư của bọn họ ở phía sau về mặt ám muội nhanh chóng lui lại, cũng dẫn lui hết cả đám người, toàn bộ thuộc hạ đều theo quân sư, làm cho lối vào sơn động chỉ còn lại một mình phó quan đứng đó.

Bang bang

~“Đầu người ở đâu?”

“A...Có người đến. Ừm ~”

“Dừng lại! Y phục đâu?”

“Ai ô!”

“???” Có lẽ là tiếng gió quá lớn, phó quan chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai, không nói hai lời lập tức vận khí đánh nát tấm ván gỗ...

“Mụ ơi ~” Nghênh đón hắn chính là bội kiếm tùy thân mà Lý Mộ không chút lưu tình ném ra bay sát qua da đầu: “Nga, kiểu tóc của ta! Lão đại! Người mưu sát a!” Hắn chính là người sắp sửa thành thân nha, tóc giờ thành như vậy...Bất quá lửa giận ngập trời sau khi đụng phải ánh mắt lạnh như băng của đầu nhà mình đang khom lưng bước ra khỏi sơn động, lập tức đẩy chân chó biển thẳng thành nịnh nọt.

“Tướng quân đại nhân, người thì phong lưu khoái hoạt, chúng ta chính là tìm người đã hai ngày rồi.” Quân sư khó chịu nói, trước khi vị phó quan trí nhớ không được tốt nào đó nhớ ra cái sơn động này, hắn đã thực sự sốt ruột.

“Ừ.” Tùy tiện đáp lại một chữ, tướng quân trọng sắc khinh hờ không để ý đến thuộc hạ nữa, xoay người trở lại cửa động đón người.

“Ta có thể tự mình đi ra!”

“Quá chậm.”

“Ai làm hại?”

“Ta.” Cho nên mới đón người.

“Oa ~ ta có thể tự đi!” Vương tử nào đó mới ra đến cửa động đã bị ôm kiểu công chúa cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh quả thực là...

“Người bị thương.”

“...” Thần a ~ mang ta đi luôn đi

~“Bị thương chỗ nào?” Phó quan quan tâm bằng hữu ngoại quốc.

“Bị thương chỗ đó.” Quân sư IQ vượt chỉ tiêu.

...

“Lý...” Hoàng đế nhìn ‘vật phẩm’ ngoại giao vốn đang chuẩn bị chuyển giao sau tiết tuyết rơi bị ôm vào trong lòng tướng quân nhà mình, y sam không chỉnh, mặt chôn trong ngực người ta không chịu ngẩng lên, trên cổ còn có vết gì đó...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, lại nhìn dáng vẻ đặc ý của hoàng hậu cùng quốc trưởng đứng sát bên cạnh, hẳn ngay cả chào hỏi cũng không dậy nổi hứng thú.

Bất quá hẳn buông tha Lý Mộ, không có nghĩa là Lý Mộ buông tha hẳn. Tựa như Lý Diệp đã nói, người của Lý gia đều không phải là đèn cạn dầu.

Lý Mộ ôm Phồn Đạt trực tiếp đi đến trước mặt Cảnh Diễn, thả người xuống, ôm thắt lưng hắn, trực tiếp mở miệng nói với hoàng đế...

“Người ta ăn xong, người xem rồi xử lý đi.”

22. Chương 22: Đoàn Sứ Giả Đáng Thương

Lại là ngự thư phòng...

Cảnh Diễn cảm thấy ngự thư phòng của mình thật đúng là bi thương, thường xuyên dùng để đóng cửa lại trộm thảo luận vấn đề nam nhân với nam nhân.

Nghĩ đến đây hắn lại nổi điên! Trước kia vẫn luôn thật tốt nha, sao gần đây đột nhiên lại nhiều chuyện phiền toái như vậy?

Hoàng đế ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng cảm tức tưng một đồng chủ phạm tòng phạm phía dưới, vương bát khí ném loạn tứ phương.

[Đây chính là cái gọi là uy nghiêm của thượng vị giả?] Phượng Tê ngồi bên cạnh hoàng đế nhướn mày, [Nếu không phải hắn đang giận điên lên hẳn là cũng không tệ lắm.]

Phượng Tê khắc sâu cảm thấy lực sát thương của Cảnh Diễn hiện tại vẫn không lợi hại bằng Diệt Tuyết sư thái (hiệu trưởng trường tác giả) năm xưa.

Hoàng hậu không cảm giác được, người phía dưới thì sao?

Lý Diệp: Nhân vật dưới một người trên vạn người? Tiên đế cùng hắn lớn lên, hoàng đế là hắn nhìn lớn lên, chỉ một chút vương bát khí như vậy còn chưa rung động được hắn.

Lý Mộ: Bình thường hoàng đế tiếp kiến đại thần nhiều nhất cũng mới mười mấy người, hắn một lần thống lĩnh chính là mấy vạn binh lính. Sát khí trên chiến trường mài luyện ra sao có thể thua được? Hơn nữa sự tình còn liên quan đến đại sự cười lão bà của hắn.

Phồn Đạt: A Mộ thật đẹp trai

~Đô Văn Ca: Nga ha ha ha ha ha ~ tức giận rồi tức giận rồi ~ rất đáng sợ nga

~Lâm Bùi: Liên quan gì đến ta? Chuyện của nhi tử ta đã giải quyết xong rồi.

Vương bát khí thả nửa ngày không có hiệu quả, Cảnh Diễn cũng không bày sắc mặt nữa, trực tiếp tiến vào trạng thái tra tấn thẩm vấn.

“Chuyện này, tuyệt đối không được!”

Trước cứ cho thấy thái độ cái đã, dù sao lần này không có công chúa xen ngang vào giữa làm khó, cũng không có đệ đệ nhà mình quấy rối lung tung.

Phượng Tê ở bên cạnh nhắc quạt lên che miệng, dùng âm lượng chỉ đủ để Cảnh Diễn nghe thấy dè dặt giọng phán một câu: “Nam nhân...không thể nói không được ~”

Ầm ầm ~ Mười vạn Vôn!

“Đầu, sắc mặt của hoàng đế không đúng, tám phần là hoàng hậu nương nương vừa nói gì đó, nhanh lên, ra tay trước mới chiếm được lợi thế.” Đây là nguyên nhân vì sao Đô Văn Ca tiểu bằng hữu lại có tư cách tham gia loại hội nghị này. Chuyện lần này có liên quan đến thân sinh nhi tử, Lý Diệp lo lắng Cảnh Diễn sẽ lấy cơ thân nhân phải tị hiềm không cho hắn hỗ trợ cho nên mới đặc biệt kéo quân sư đến giữ thể diện cho nhi tử.

“Hoàng thượng.” Lý Mộ hiểu chuyện quỳ xuống xin chỉ thị: “Vi thần xúc phạm đến ngoại giao giữa hai nước, nguyện ý thông qua phương thức liên nhân để bù lại.”

[Đây xem như cầu hôn?] Phồn Đạt hưng phấn đỏ mặt.

“Liên nhân? Không...” Mắt nhìn hoàng hậu, tức giận ngập trời: “Người nghĩ hay lắm, tiền trăm hậu tấu, ném lại cục diện rối rắm cho trăm, còn cái gì mà [Người xem rồi xử lý, người ta đã ăn xong]? Người rốt cuộc có suy nghĩ đến hậu quả hay không?”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Hắn cũng không phải không muốn phụ trách.

“Người có rõ ràng tình hình hay không vậy? Hắn là vương tử Khiết Đan! Người ngoại quốc! Quý tộc! Còn là nam!”

“Hắn là vương tử thì ca ca ta là tướng quân, hắn là nam thì ca ca ta cũng vậy. Người ngoại quốc? Ngoại quốc mới bảo người đi đường ngoại giao, bằng không đã trực tiếp cưới vào cửa, môi chúc chi ngôn phụ mẫu chi mệnh, ca ca ta bên này chính là song toàn.”

“Phượng Tê, nam tử yêu nhau...”

“Người dám nói một câu hậu thế không dung thử xem? Ta lập tức tuyên Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn trở về cùng người thấp đèn nói chuyện...”

“Tổ tông gia pháp đâu?” Cảnh Diễn néo cổ áo lão thái giám bên cạnh.

“Lúc Cảnh Tu xuất giá người đã điều tra qua một lần rồi, tổ tiên không viết chuyện này.” Phượng Tê liếc mắt một cách đầy khiêu ngạo, đừng tưởng rằng động tác nhỏ của hắn lúc trước nàng không biết, nàng chính là còn tra trước cả hắn nha.

“Các người như vậy bảo trăm phải ăn nói với sứ giả Khiết Đan như thế nào? Chẳng lẽ lại lần nữa chiêu cáo thiên hạ có thần tích hàng lâm?”

“...” Lý Diệp.

“...” Lâm Bùi.

“...” Phượng Tê.

“!!!!!!!!!!!!” Lý Mộ.

“Có cái gì không đúng sao?” Hoàng đế nhìn một đồng thần tử ở phía dưới dùng cùng một biểu tình hết – nói – nổi nhìn lên hắn, cảm thấy đại sự không ổn.

“Hoàng đế Cẩm quốc, không nghĩ đến người lời chua ngoa lòng đậu hủ, nhanh như vậy đã đồng ý.” Phồn Đạt thật vui, lại còn cho Cảnh Diễn một đại lễ.

“Hoàng thượng a, người ‘lại’ quá nhanh đã thỏa hiệp rồi.”

“Trẫm thỏa hiệp rồi?” Còn có để làm chi lại có thêm từ ‘lại’ như vậy?

“Nhớ rõ Cảnh Tu lúc ấy, người phản kháng không bao lâu đã bắt đầu quan tâm đến vấn đề công thụ của đệ đệ, còn nói cái gì mà chỉ cần làm cho người trong thiên hạ cảm miệng thì như thế nào cũng đều được.”

“Ý của trẫm là...”

“Lần này hoàng thượng hẳn cũng có ý như vậy đi? Lễ bộ nơi đó lão thần bao hết.” Lâm Bội cúi đầu xin đi giết giặc đầu tiên.

“Trẫm...”

“Lần này tuy rằng không thể lại dùng thần tích, nhưng có thể giao sự tình cho bên Khiết Đan, nói là bọn hắc ôn ào đòi gả một vương tử sang đây, tiểu nhi tử mới miễn cưỡng chấp nhận.” Lý Diệp ném ra phương án giải quyết, chỉ là có chút áy náy nhìn về phía nhi tức.

“Vẫn là cha ta thông minh!” Thì ra lão gia tử đã sớm nghĩ đến a.

“Tam ca tứ ca rất yêu thương ta, ta nói là được!” Phồn Đạt nhắc tay, ý là Khiết Đan hẳn bao.

“Quay về tắm cung!”

Hắn thương tâm rồi, hẳn phải nhanh chóng rơi lệ bỏ chạy, Cảnh Diễn không nói hai lời đứng lên, không thêm quan tâm đến mọi người trực tiếp chạy lấy người.

“Muốn lật bài tử không?” Thân là hoàng hậu, Phượng Tê hỏi lão công một chút, xem có cần mỹ nữ an ủi hay không.

“Không cần...” Hoàng đế rõ ràng là chạy trốn chết.

“Hắn chạy cái gì? Trong cung còn chưa có nam phi vào cửa đâu, tuyển tú nửa năm sau a ~” Thật chờ mong nga!

“Đừng để ý đến nường nường, chúng ta đi tiếp kiến sứ giả Khiết Đan.” Lý Diệp nhìn nữ nhi đã chìm vào thế giới tưởng tượng của riêng mình, lắc đầu, thật sự là có chút mất mặt.

...

“Trát Khắc Trát Lang tham kiến Thập Tam điện hạ.”

“Đứng lên đi. Nói một chút rốt cuộc sao lại thế này, tam ca tứ ca sao lại đột nhiên mưu phản?” Tuy rằng hẳn đúng là ngựa mất lão nhân nhà mình, nhưng chuyện này cũng thật sự quá đột nhiên.

“Sau khi điện hạ bị bắt, hai vị...” Có lẽ hẳn là nên xưng vương: “Hai vị điện hạ vô cùng nhớ mong, liên tục cầu vương...tiền vương cứu điện hạ về, nhưng đều bị phủ quyết, vì thế hai vị điện hạ liền...liền...”

“Được rồi được rồi, tứ ca vốn đã nói với ta hẳn sẽ động thủ, người cũng đừng che giấu nữa!” Phồn Đạt hào phóng vẫy vẫy tay, nhìn mà hai sứ giả đáp lời nội ngư đầy mặt, chúng ta đây nào phải giấu điện hạ nha, là đang giấu một đồng đại quan Cẩm quốc ở đằng sau điện hạ kia kia.

“Hiện tại rốt cuộc là ai đăng cơ rồi?”

“Tam điện hạ cùng Tứ điện hạ cân sức ngang tài, quyết định của Thập Tam điện hạ người vô cùng quan trọng.”

“Ta?” Phồn Đạt đầu đầy dấu chấm hỏi: “Ta lại không có thế lực gì a?”

“Vương vị của hai ca ca lại phải hỏi ý kiến của đệ đệ...” Đô Văn Ca cười đến ý vị thâm trường: “Đầu, về sau chúng ta hẳn sẽ không nhầm chán.” Khiết Đan có hai hoàng tử thú vị như vậy, hơn nữa...

“Không biết thừa tướng đã trình thư nghị hòa của quốc gia chúng ta lên hay chưa? Hiện tại tiết tuyết rơi của các người đã xong rồi.”

“Hoàng đế của chúng ta...bận rộn nhiều việc, người nói với chúng ta cũng được.”

[Không lẽ nào Cẩm quốc cũng chính biến?] Hai vị sứ giả đầu đầy dầu chấm hỏi.

“Ngưng chiến, có thể, người, không thể.”

Lý Mộ, người không thể kiềm chế một chút sao? Lời ngon tiếng ngọt bình thường chạy đi đâu cả rồi?

“Các người đây là có ý gì?” Sứ giả nổi giận, chuyện của Khiết Đan ai cũng có thể nghĩ ra được một chút không bình thường, hai người tranh vương vị thế nhưng lại buông thành kiến, hết thấy chờ đợi trở về nói sau, chuyện này thuyết minh Thập Tam điện hạ ở trong lòng hai vị kia vô cùng quan trọng, hiện tại Cẩm quốc thế nhưng lại không chịu thả người?

“Không lẽ Cẩm quốc muốn phá hủy quan hệ hòa hảo với Khiết Đan?”

“Chê cười, Khiết Đan đã có khi nào thì hòa hảo với Cẩm quốc? Nghĩ người của chúng ta bao nhiêu năm trú đóng ở biên giới đều là kẻ ngốc a?”

“Muốn đánh? Có thể!” Dù sao thì hấn cũng không sao cả, có hấn ở đây Khiết Đan cho đến bây giờ vẫn chưa thể nhảy nhót ra trò gì.

“Tam ca tứ ca của ta nhưng là lợi hại hơn cha ta!” Phồn Đạt bắt mồm.

“Người ta tuyệt sẽ không buông.”

Phồn Đạt đỏ mặt...

“Con ta thực có một bộ a.”

“Đầu, người quá mãnh liệt rồi!”

“Đây là...” Sao lại thế này???

“Ngưng chiến không phải là không thể được, đừng nói năm năm, vĩnh cửu cũng có thể, bắt quá ngưng chiến vĩnh cửu thôi, cần chút điều kiện khác, tỷ như...liên nhân.” Lý Diệp hỗ trợ mở miệng.

“Liên nhân?” Liên ai? Ai liên? Hai sứ giả đáng thương phát hiện từ khi mấy người Cẩm quốc này cùng Thập Tam vương tử nhà mình xuất hiện, đầu óc của bọn họ đã không đủ dùng.

“Ai liên?”

“Ta!” Phồn Đạt hưng phấn nhấc tay.

“Ta.” Không nhấc tay, tay hấn còn bận quần trên eo Phồn Đạt.

“...” Đây là hai sứ giả đang đại ra.

“Sự tình chính là như vậy, điện hạ các người cùng tiểu nhi tử tình đầu ý hợp...”

“Mụ của ta ơi ~” Trát Khắc hôn mê rồi.

“Trát Khắc ~ đừng a, người tỉnh tỉnh a ~ người hôn mê ta làm sao xử lý a!” Trát Lang oán hận thân thể của mình quá tốt, sao lại không có chút bệnh yếu ớt vừa kích động là hôn mê chứ.

“Báo ~” Tiểu binh ngoài cửa.

“Không rảnh!” Trát Lang còn đang ý đồ lay tỉnh Trát Khắc, chuẩn bị tự hôn mê chính mình.

“Thế nhưng...thế nhưng...”

“Nói đi nói đi.” Lý Diệp khách đoạt quyền chủ.

“Bỏ câu truyền tin, bởi vì quá lâu không nhận được trả lời, Tam vương tử Tứ vương tử đã xuất phát đến kinh đô, phỏng chừng còn có hai ba ngày là đến...Bởi vì là vi hành, xin hai vị Trát Khắc, Trát Lang đại nhân phải giữ bí mật đừng cho Cẩm quốc biết.”

“...” Thừa tướng, tướng quân, quân sư Cầm quốc cực kỳ bội phục nhìn vị tiểu quan truyền lệnh vô cùng xuất sắc này.

“Thần a ~ Người mang ta đi thôi ~” Trát Lang rút cuộc cũng té xỉu thành công.

23. Chương 23: Mồm Mép Hủ Nữ

“Tiểu Hạo, thế nào?” Phượng Tê vẽ mặt bát quái chờ đợi tin tức mới nhất từ tiểu thần báo của mình.

“Hai sứ giả Khiết Đan đều ngất xỉu rồi, quan truyền tin báo lại, hai người đang chờ vào vị trí Khiết Đan vương tương lai đã bí mật đến kinh thành.”

“Trình độ hỏi thăm của người càng ngày càng lợi hại, bí mật như vậy mà cũng có thể biết?”

“...” Lúc này hẳn là nên khoe khoang trình độ nghiệp vụ của mình hay cần phải trình bày là do quan truyền lời của Khiết Đan tố chất tiêu chuẩn quá kém đây? Điều này, là một vấn đề.

May mắn Phượng Tê cũng không truy cứu nhiều, chẳng qua...

“Tiểu Hạo, nghĩ nghĩ biện pháp a, một màn Hỏa Tinh va chạm Địa Cầu này chúng ta sao có thể bỏ qua được!”

“Nương nương, Hỏa Tinh là cái gì?”

“Nương nương, Địa Cầu là cái gì?”

“Nói nhầm, là Lâm thượng thư đụng độ Trình thủ phủ (nhà giàu nhất nước).”

“Nga ~” Cái đôi oan gia này còn lừng danh hơn cả Hỏa Tinh với Địa Cầu, đam mỹ tiểu báo đã không chỉ một lần YY bọn họ, nghe nói Lâm thượng thư đã đọc nhiều đến nổi bình tĩnh luôn, Trình thủ phủ tính tình tương đối táo bạo thì còn chưa bình tĩnh lại được, vì thế...Lâm thượng thư đi trước thời đại mua luôn người chấp bút, sau này có văn chương gì dù có tức nổ huyết áp của hắn cũng phải viết ra, ít nhất cũng phải đề nặng được đề hồn dẫn dắt người hơi tiền nhà bên cạnh.

Theo nội tuyến báo lại, lúc Lâm thượng thư vô cùng đặc ý tuyên cáo chuyện này với phu nhân của mình, ngay cả Lâm phu nhân luôn luôn phản ứng chậm chạp có chút thoát tuyến cũng đầy mặt đồng tình nhìn lão gia nhà mình.

“Nương nương, thân phận của người thật sự không thích hợp tiếp kiến...” Hậu cung kiêng kỵ nhất chính là tham gia vào chính sự, mà vương tử ngoại quốc đến chơi, nói thế nào cũng không tính là nội chính...

“Nghĩa là không có biện pháp nào sao?”

“Chuyện này...”

“Ca ca tẩu tẩu cùng nhau đại hôn chính là nguyện vọng của ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho kẻ nào phá hủy nó!” Không có năng ở, đám người kia làm sao mà dè trợn được.

“Vậy phải nghĩ biện pháp vây Thập Tam diện hạ ở phủ thừa tướng, chỉ có nơi đó người mới có thể tự do ra vào.”

“Cứ làm như thế đi, ta quay về phủ thừa tướng, A Hư gửi tin cho ca ca ta, để cho hắn đừng mang người đi lại lung tung.”

...

Phủ thừa tướng.

“Tam ca tứ ca rất yêu thương ta, bọn họ sẽ nghe ý kiến của ta.” Phồn Đạt đối với chuyện mấy người này giam giữ hắn rất là bất mãn, ở trong này ăn no ngủ, ngủ no lại ăn...no cơm ấm...khụ khụ, dù sao chính là hắn gần đây mệt mỏi rất đau.

[Chính vì biết bọn họ cưng chiều người cho nên mới có vấn đề a...] Phụng Tê cười trấn an Phồn Đạt, vừa bày ra tư thế đoạn trang của hoàng hậu, vừa nói lời thăm thía làm bộ ưu quốc ưu dân: “Bọn họ xem người như thân đệ đệ, xem người như bảo bối quan trọng nhất, sao có thể cam tâm gả người đến Cẩm quốc xa xôi? Lại còn gả cho một tướng quân trước nay luôn đối đầu với Khiết Đan nữa.”

“Nhưng mà...nhưng mà A Mộ nói gao nấu thành cơm rồi thì không có vấn đề gì.”

“Nữ nhân thất tiết tái giá còn được, huống chi là nam nhân.” Sau khi nói xong nàng mới sững sốt, cúi đầu về phía đại tẩu như xin lỗi, đại tẩu hiểu ý tỏ vẻ không ngại.

“Vậy...làm sao bây giờ?” Hắn cũng thực sự tôn trọng hai ca ca của mình.

“Cho nên mới để người ở lại nơi này, nắm quyền chủ động a.”

“Người chỉ cần nhớ kỹ, vô luận các ca ca của người nói cái gì, người chỉ cần kiên định đứng bên cạnh ca ca ta là được.”

“Hiểu rồi!”

...

Quốc Tân Lâu.

“Miễn lễ, chúng ta tự đến đây, vẫn là đừng quá phô trương.” Lão Tam.

“...” Trát Khắc Trát Lang biết rõ im lặng là mỹ đức.

“Nói đi, vì sao lại kéo lâu như vậy?”

“Lúc chúng ta vừa đến là thừa tướng của Cẩm quốc tiếp kiến, nói là vừa lúc đến tiết tuyết rơi, đây là quốc gia đại sự của Cẩm quốc, mọi người đều rất bận rộn, hơn nữa trong lúc tiến hành tiết tuyết rơi hoàng đế không làm công, mời chúng ta nhậm nại chờ vài ngày, Thập Tam điện hạ không bị nhốt, hắn ở phủ thừa tướng làm khách, hết thấy bình an.”

“Vậy sao người không thông tri cho chúng ta một tiếng! Nghĩ chúng ta rảnh lắm a!” Lão Tứ.

“...”

Chiều lộ trình của các người mà xem xét, chúng ta vừa đến Cẩm quốc các người hẳn đã không đợi kịp nữa xuất phát luôn rồi, cho dù không có chuyện tiết tuyết rơi thì ta gửi văn kiện gì về các người cũng không xem được.

Trát Khắc Trát Lang nội tâm phun tào mặt ngoài tiếp tục im lặng là vàng.

“Hiện tại thì sao? Cái tiết gì đó đã xong rồi đi? Người đâu?” Lão Tứ.

“Không đúng a, ta trước kia sao chưa nghe nói qua tiết tuyết rơi là cái gì quốc gia đại sự?” Lão Tam.

Hội xem mặt biển tướng của cao tăng Cẩm quốc thì có thể là cái gì quốc gia đại sự chứ...

“Người bác học, người thấy nhiều biết rộng, người thì giỏi rồi.” Tứ vương tử không nóng không lạnh hừ hừ nói tiếp: “Hiện tại quan trọng nhất không phải nghiên cứu tiết của Cẩm quốc lớn hay nhỏ, mà là Đạt Nhi!” Trùng Trát Khắc Trát Lang: “Nói! Người đâu?”

Trát Khắc Trát Lang nhìn nhìn nhau, đang lo lắng nên dùng phương thức hòa ái nhất uyển chuyển nhất không tổn thương người nhất như thế nào để chậm rãi từng chút một nói cho hai vị một ôn hòa phúc hắc một hỏa bạo cay độc sắp sửa trở thành chủ tử cao nhất trước mặt mình lúc này.

“Các người...đây là muốn phạm thượng?” Tam vương tử nhẹ nhàng cười, Tứ vương tử ở bên cạnh bất mãn hừ một cái, hai người phía dưới lập tức rất không cốt khí toàn bộ đều khai, làm sao còn trông nom cái gì

hòa ái uyển chuyển không tổn thương người, hai vương tử cộng lại lực sát thương chính là tăng gấp bội rồi lại gấp bội a.

“Phồn Đạt vương tử không nguyện ý trở về.”

“Hắn thích một người.”

“Nam nhân.”

“Chính là tướng quân Cẩm quốc, Lý Mộ!”

“Cái gì!” Tứ vương tử nhảy dựng lên.

“Chuyện này là không có khả năng!” Lão Tam cũng duy trì không được vẻ ngoài ôn hòa trước đó nữa.

“Thiên chân vạn xác, là vương tử Phồn Đạt chính miệng nói ra.”

“Lui xuống.”

“Cút!”

“Lý Mộ...”

“Đây rốt cuộc là sao thế này? Đạt Nhi bị bắt đi mới bao lâu! Hắn sao có thể thích...một nam nhân!”

“Lại còn là tướng quân của địch quốc!”

“Chết tiệt! Nếu sớm biết hắn có thể chấp nhận nam nhân, ta còn nhẫn nhịn khổ cực như vậy để làm cái gì!”

“Đi thôi...”

“Làm gì?”

“Chẳng lẽ ở nơi này nổi giận thì có tác dụng? Đến phủ thừa tướng! Ta muốn nghe Tiểu Thập Tam tự mình thừa nhận!”

...

“Tam ca tứ ca!” Phồn Đạt cao hứng chạy sang, bị Lý Mộ một phen giữ chặt cổ áo.

“Mộ! Buông ta ra, ta không phải con mèo ~”

Tức giận quay đầu lại trừng người kia, làm cho hắn cảm thấy kỳ quái chính là Lý Mộ bình thường đều sẽ buông hắn xuống lúc này lại một phen kéo hắn vào trong ngực, không cho hắn di chuyển, lại càng không cho hắn quay đầu lại.

[Cảnh này tính là tình huống nào? Hắn đối địch thành thói quen rồi? Cũng phải, tỷ lệ tứ ca ra chiến trường đúng là có chút lớn.]

Phồn Đạt không dám nghĩ đến phương diện ăn dấm chua.

“Lý Mộ, buông đệ đệ ta ra!”

“Hai vị điện hạ, xin an tâm một chút chờ vội nóng nảy.”

Giọng của Phượng Tê làm cho mấy người sững sốt một chút, bọn họ tốt xấu cũng là những vương tử có thể lực nhất, đương nhiên là có hiểu biết một ít quy củ của Cẩm quốc, bọn họ cũng từng đến nơi này, đích xác chưa từng gặp qua nữ tử quý tộc nào. Phục trang hoa lệ của Phượng Tê biểu hiện ra thân phận của nàng không thấp, cho nên mới kinh ngạc như vậy.

“Bản cung Phượng Tê.”

“Cái vị hoàng hậu điêu ngoa kia?” Phượng Tê, người thanh danh thực vang.

“Ha ha ha ~” Phượng Tê cầm quạt tròn che nửa khuôn mặt cười đến vô cùng thực nữ, giọng nói thì tốt độ âm trầm: “Hai vị điện hạ giờ hắn đã biết cái gì gọi là đồn đại sai lầm đi?”

“Ồ...phải...phải...” Hiện tại đã có thể xác nhận lời đồn đều là thật.

“Nói vậy hai vị đều là vì Phồn Đạt điện hạ mà đến, vừa ngồi vừa trò chuyện đi...Người đâu, dâng trà.”

“Chúng ta sẽ không để Phồn Đạt gả cho tướng quân địch quốc!”

“Điện hạ nói đùa.” Phượng Tê trấn an Phồn Đạt cùng đại ca nhà mình: “Cái gọi là địch quốc...nếu Khiết Đan thật sự đối địch với Cẩm quốc, bây giờ còn có Khiết Đan sao?”

Binh mã của Khiết Đan hoàn toàn không thể so sánh với Cẩm quốc, bọn họ kỳ thật càng giống như một nước phụ thuộc, có những dân tộc du mục này ở đó, bên kia biên giới Cẩm quốc quả thực như có công cụ cảnh báo tự nhiên. Chằng qua Khiết Đan nội loạn thường xuyên lại vật tư thiếu thốn, cho nên mới cứ mãi quấy rầy biên cảnh Cẩm quốc. Diệt luôn? Không đành lòng. Không diệt? Thì cứ làm cho bọn họ càng cướp càng lên mặt, làm cho Cẩm quốc mất thể diện. Hoà đàm sao...Thật có lỗi, văn hóa khác biệt, người ta cho là tự mình tranh đoạt được mới là trời ban.

Khiết Đan cũng chỉ có những lúc khẩn cấp mới đệ văn thư ngưng chiến, tỏ vẻ gần đây chúng ta bận lắm, có khó khăn, các người đừng có đánh tới nữa.

Hai bên trên cơ bản chính là...phúc hắc công cùng ngạo kiều thụ. Khiết Đan là một tồn tại nhờ vòng đường mà ra.

“Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, Khiết Đan cùng Cẩm quốc mặc dù không thể nói là quan hệ thân thiết, nhưng cũng không phải đối địch.” Lão Tam thoát nhìn so với lão Tứ biết ăn nói hơn một chút: “Nhưng là, Khiết Đan tốt xấu cũng có tín ngưỡng cùng tôn nghiêm của mình, vương tử của chúng ta không thể gả cho một nam tử.”

“Trên thế gian này không có gì là không thể, quốc phong của Cẩm quốc so với Khiết Đan nghiêm cẩn hơn nhiều mà Vương gia của chúng ta còn có thể gả cho người ta, trên đời còn có cái gì là không có khả năng?”

“...” Hai vương tử tin tức mất linh thông đại ra

~“Là thật đó, tam ca tứ ca.” Lúc ấy hẳn nghe được cũng cảm thấy thực sự ngạc nhiên, cho nên mới đặc biệt thoải mái. Đường nhiên cũng là do người này hợp khẩu vị, nếu không ai thèm để ý đến hẳn.

“Hai vị vương tử, Phượng Tê còn muốn hỏi một câu, các người tương lai ai là Khiết Đan vương?”

“??!!”

“Các người trở về tất phải có một lần tranh đấu, vô luận ai thắng ai thua, với sự sủng ái của các người đối với Phồn Đạt, hẳn về sau nhất định là dưới một người trên vạn người. Nhưng mà...” Phượng Tê ý vị thâm trường nở nụ cười, khó ~ Phượng Tê nguyên bản không am hiểu chính trị, nàng là phiên bản hiện đại thể kỷ mới, kịch truyền hình xem nhiều như vậy, không biết cốt tủy thì tối thiểu cũng có thể hiểu chút da lông...

“Về sau, vô luận là địch nhân hay là bằng hữu của các người, vô luận là muốn nịnh bợ hay muốn lợi dụng các người, Phồn Đạt không phải cái đinh trong mắt cái gai trong thịt thì chính là cái bánh bao siêu cấp thơm phức, ai cũng mong chờ cắn một ngụm, đập một cước, các người bảo hộ cho dù tốt đến mấy, môi trường này vẫn có thể hại Phồn Đạt, huống chi hẳn vừa trở về đã trước phải mắc kẹt trong trận tranh đấu giữa hai người các người...”

“Vì Phồn Đạt, chúng ta có thể không cần vương vị!” Lời này vừa ra ngay cả vô tâm vô phé nhất như Phồn Đạt cũng ngây ngẩn cả người, đây cũng quá...quá...rõ ràng đi

~“Ca ~” Phượng Tê một ánh mắt, Lý Mộ lập tức không nói hai lời xách Phồn Đạt đi ra ngoài, mặc kệ người kia giãy giụa, nói giỡn sao, hẳn cũng không muốn để ‘lão bà’ của mình ngồi nghe hai tiểu cừu tử tố tình.

“Câu nói đáng sợ nhất trên thế giới chính là ‘Ta yêu người như vậy, người sao có thể không thương ta’. Một câu đáng sợ khác chính là ‘Ta đây đều là vì yêu người’ a ~” Phượng Tê nhìn nhìn mọi người thấy sắc mặt đều không được tốt cho lắm: “Vào đúng lúc gặp sai người là bi ai của các người. Phồn Đạt là đệ đệ của các người, ràng buộc huyết thống từ lúc sinh ra đã trời lấy tơ hồng tình cảm, nếu thật sự yêu hẳn thì buông tay đi. Các người nhìn không ra sao? Hẳn yêu ca ca ta.”

“Lý Mộ...sẽ đối tốt với hẳn sao?”

“Lão Tam! Người sao có thể như vậy?”

“Người không nhìn thấy sắc mặt của Đạt Nhi khi nghe câu ‘không cần vương vị’ của chúng ta vừa rồi sao? Hắn chỉ xem chúng ta là ca ca!”

“...” Sao lại như vậy, chỉ bởi vì là đệ đệ, cho nên ngay từ đầu đã không thể có được hắn sao?

[Thực sự là có lỗi, nếu không phải đệ đệ các người coi trọng chính là ca ca ta, ta tuyệt đối sẽ thúc đẩy các người 3P, ta vẫn là thực sự mạnh huynh đệ.] Phượng Tê ngoài mặt biểu tình đoan trang, nội tâm lại đang vô hạn thống khổ rơi lệ, [3P của ta a ~ huynh đệ của ta a ~ tổng thụ của ta a ~]

“Ta không phục!” Lão Tứ cuối cùng vẫn nổi khùng: “Ta không phục! Dựa vào cái gì bảo bối chúng ta cứng chiều từ nhỏ đến lớn cứ như vậy tiện nghi tên tiểu tử Lý Mộ kia!”

Lão Tứ đây là đã chuyển sang tâm tình ba ba gả nữ nhi rồi sao?

[Hắn thật là yêu Phồn Đạt vương tử?] Tiểu Ny đã thăng lên một đẳng cấp mới.

“Cũng phải ~” Lão Tam khoan thai nhìn về phía Phượng Tê.

“Khụ khụ...Phồn Đạt bây giờ vẫn còn là tù binh, danh không chính ngôn không thuận, cho dù là nhà dân thường, cưới gả cũng phải có chương trình, Phồn Đạt các người có thể mang đi.”

“Nga?”

“Ta tin tưởng năng lực của ca ta. Nếu ngay cả người cũng không cưới về được, hắn cũng không xứng với Phồn Đạt không phải sao? Bất quá các người phải cam đoan, chỉ cần hắn gặp được người thì không được cản trở ngăn chặn nữa.”

“Thành giao!” Hai người không nói hai lời lập tức đi tìm đệ đệ.

“Phượng Tê!” Lý Diệp mắt thấy nhi tức phụ lại bị thông gia mang đi, cảm thấy bất mãn.

“Cha, Phồn Đạt bây giờ vẫn đang là thân phận tù binh, hơn nữa còn là do khẩu tử nhà Bát công chúa cướp về, danh không chính ngôn không thuận.”

Phượng Tê nhìn thấy mỹ nam phụ thân gật đầu rồi mới xoay người nói với Tiểu Hạo: “Đi, đi tắt, từ cửa sổ phòng ta leo ra, nói cho ca ta biết, lần tiểu biệt thắng tân hôn này tranh tranh nháo nháo vẫn là rất thú vị, lần này tự đi tranh đoạt, đoạt được thì chính là của hắn!”

“Dạ!” Tiểu hài tử động tác chính là lưu loát.

“Tiểu Ny, truyền lời ra cho ta, ta muốn trong vòng ba ngày, toàn bộ kinh đô không ai không hiểu, trong vòng một tháng, Khiết Đan cũng phải chịu ảnh hưởng.”

“Nương nương muốn truyền lời gì?”

“Nga ha ha ha ~” Phượng Tê cười đến là gian trá: “Có một tập tục dân gian tên gọi...thưởng hôn!”

24. Chương 24: Phát Hiện

“~ Hôm nay là một ngày đẹp trời ~”

“Phượng Tê!” Tiếng rống giận của ca ca đại nhân.

“Chuyện gì?”

“Đây là áo giáp của ta!”

“Đúng vậy, không phải của người ta còn không bôi đâu.” Phượng Tê cầm sơn đỏ trong tay, vẽ hình lên bộ áo giáp màu đen của ca ca mình.

Lúc trước Phồn Đạt chạy lấy người, thuyết phục ca ca đã phải mất không ít khí lực, cuối cùng vẫn là một câu ‘tranh đến cướp đi cũng có thú vị riêng’ mới đã động được Lý Mộ.

“Người sao không nghĩ lại, người là di thừa hôn, đen như mực là điểm xấu có biết không? Nói thế nào cũng phải cho giống tân lang trắng được tân nương chứ? Nhìn xem, đỏ với đen, đại khí cỡ nào.” Phượng Tê mới không cho phép thẩm mỹ quan...ừ...đi trước không biết bao nhiêu năm của mình bị nghi ngờ đâu.

“Hoa!” Lý Mộ vẫn dùng từ vẫn tất chỉ vào mớ hoa trên áo giáp của mình, tỏ vẻ cực kỳ bất mãn.

“Hoa?” Phượng Tê nhìn số hoa mình vẽ trên mấy chỗ như bả vai khuỷu tay của bộ giáp (phái trừu tượng, chỉ nhìn ra đúng là hoa, phân biệt không được giống loài)

“Hoa thì có cái gì? Vẽ hoa lên, thì chính là khôi giáp hoa tươi, người chưa nghe lời đồn kia sao? Chủ nhân của khôi giáp hoa tươi chính là anh hùng vĩ đại nhất thế giới, chỉ có hân mới xứng đôi với...tình yêu của Khuyên Thành.” Xin tham khảo Vô Cực.

“???” Lại có cách nói này?

“Chính là có, ta nói người, khi nào thì đi cướp tẩu tẩu đời thứ hai của ta về?”

“Không vội.” Hai công chúa sắp sửa đại hôn, hân đi lúc này cũng không khỏi quá không nề mặt, dù sao lại không có chiến sự, hơn nữa một phò mã trong số đó còn là phó quan đặc lực của hân. Mọi người xưng thượng cấp hạ cấp, kỳ thực đều như huynh đệ, hôn lễ của huynh đệ nhà mình tóm lại vẫn không thể bỏ qua.

Hơn nữa hôn lễ của Tú Ninh cũng đang đến gần, bởi vì hai vị vương tử làm âm ỉ, Lý Mộ không thể cùng tiền thê đồng thời thành thân, là một tiếc nuối, nhưng thanh danh cũng dễ nghe không ít, tuy rằng cả nhà này cũng chẳng ai để ý. Nhưng là tình huống hiện tại không cho phép tùy tiện bọn họ, bọn họ cũng liền biết thời biết thế thuận theo dân ý. Đương kim hoàng đế, tức lão công trên danh nghĩa của Phượng Tê còn vô cùng cảm động một phen, nói đám đồ điên nhà quốc trượng của mình rốt cuộc cũng hiểu chuyện rồi...Đúng vậy, đồ điên. Bản thân Cảnh Diễn cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào, hoàng hậu tuy điều ngoa tùy hứng nhưng cũng coi như khôn khéo, thừa tướng nguyên lão ba triều vì nước hiệu lực đức cao vọng trọng, tướng quân trấn thủ biên ải anh dũng thiện chiến, ngoài ra còn có đệ đệ có chút ngây ngây ngốc ngốc của mình cùng với một vị thị lang tuổi trẻ đầy hứa hẹn...

Điên rồi! Đám người kia đều điên rồi!

Ghê tởm nhất chính là, thế nhưng còn không ai có thể có biện pháp đối phó với đám người điên kia. Chuyện Cảnh Tu với Lâm Ích Hàn xem như biết thời biết thế, dù sao ai cũng biết nếu chuyện đó không có một kết quả thì sẽ chính là trò cười của Cẩm quốc, cũng sẽ là bi ai của hai vị công chúa. Như vậy việc này thì sao!!! Lẽ bộ...quên đi, toàn người của Lâm Bùi, Bình bộ...người của Lý Mộ, mặt khác...được rồi, Lý Diệp đề hết.

Đáng giận, ngự sử đâu? Khí phách nói thẳng liều chết khuyên can của các người đâu?

Chúng ngự sử đáng thương nhắc tay: chúc ngự sử chỉ dùng để buộc tội hành vi của đại thần cùng quân vương có đoan chính hay không, có làm việc thiên tư quấy rối kỷ cương hay không mà thôi. Chuyện Lý tướng quân, trước hết đây là vấn đề Khiết Đan hoà đàm, không thuộc bọn họ trông nom, sau đó là Khiết Đan yêu cầu liên nhân, điều này cũng không về bọn họ quản. Đương nhiên là không về bọn họ quản rồi, Khiết Đan liên nhân đưa sang là nam hay nữ lại có liên quan gì đến bọn họ đâu?

Một ít lão thần nhìn ra hoàng đế không thoải mái cũng lải nhải, bệ hạ, người nghĩ thoáng một chút, người Khiết Đan muốn liên nhân là phải cướp, Lý tướng quân còn chưa cướp được tới tay đâu, nói không chừng còn không thành mà.

“Chẳng lẽ nào là Cẩm quốc chúng ta đánh không lại Khiết Đan? Lúc đó vấn đề sẽ từ giới tính của tướng quân phụ nhân thăng cấp lên thành vinh dự của quốc gia! Hơn nữa, vừa mới hoà đàm, cái tên vương tử không có mắt của Khiết Đan đó lại là cam tâm tình nguyện, sao có thể cướp không được người?” Cảnh Diễn phần nộ phun nước miếng đầy mặt vị đại thần hảo tâm khuyên bảo nọ.

“Vậy làm sao bây giờ...”

“Còn có thể làm sao bây giờ, cầu nguyện cái thần tích kia lại hiển linh một lần, đến một chút thiên tai nhân họa, quấy cho việc này qua cửa đi.”

“...” Còn tưởng thế nào, vị lão thần bất đắc dĩ nhìn hoàng đế còn đang mộng tưởng hão huyền, thần tích, ngay cả dân chúng kinh thành cũng có không ít người nhìn ra mờ ám của thần tích lần đó, đừng nói chỉ là cao tăng như bọn họ.

Những tràng hôn lễ tiếp theo sau đó tự nhiên là chuẩn bị chiêng trống rùm beng, chỉ có hai người không quá vừa lòng là Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn. Hai người hưởng tuần trăng mật đang lúc cao hứng, mới đó đã lập tức bị kéo trở lại, dân chúng kinh thành lại bắt đầu bán tán những chuyện mới qua chưa bao lâu.

“Quá đáng ghê! Không phải đã nói là ba tháng sau sao? Sao lại nhanh như vậy? Ta trước kia sao không biết hai nha đầu kia lại vội vã gả cho người ta như vậy chứ!” Cảnh Tu bất mãn, bây giờ người ta vừa nhìn thấy hấn không phải cúi đầu hành lễ cung kính gọi một tiếng Ninh vương điện hạ, mà là trước ý vị thâm trường liếc hấn một cái [Nga ~ tức phụ Lâm gia a ~] rồi mới cung kính hành lễ hô to vương gia thiên tuế.

“Không lẽ nào người tự mình đùa vui vẻ còn không cho các công chúa thành thân?” Lâm Ích Hàn liếc Cảnh Tu.

“Việc này cũng có liên quan đến tiểu nhi, hấn còn vội đi Khiết Đan thưởng hôn, tuy rằng ngoài miệng nói không cần gấp, nói cái gì mà cứ để cho con mèo Ba Tư kia chờ một chút linh tinh gì đó, kỳ thực đã vô cùng sốt ruột, vì thế hôn sự của hoàng gia cũng bị hấn thúc giục đẩy nhanh.” Lý Diệp lắc đầu, nhà bọn họ nhân duyên tốt, chính là không có biện pháp: “Hôn sự của Tú Ninh ngay sau hôn lễ của các công chúa, lão thần kính mời vương gia vương phi đến xem lễ.”

“Lý Diệp! Người có ý tứ gì?”

“Trên gia phả hoàng gia chính là ghi như vậy...” Trên thực tế là để dễ nghe mà thôi, Lâm Ích Hàn là hậu bối của hấn, hấn mời như vậy có chút hạ giá, nhưng nếu nói mời vương phi thì lại là chuyện khác, tuy rằng kết quả là vương phi mặt đen một chút, nhưng vương gia thì cười đến vô cùng vui vẻ.

“Nói vậy chuyện của Lý tướng quân hấn là không thể bỏ qua công lao của nương nương.” Lâm Ích Hàn hít sâu mấy hơi, cuối cùng quyết định không so đo với vị đại thần quyền lực lớn nhất đương triều này nữa, muốn dời đề tài sang chuyện gì thoải mái một chút.

“Nương nương?” Lại nhìn thấy Phượng Tê đang ngẩn người, mới nhận ra từ lúc bọn họ vào cửa bắt đầu nói chuyện người này đã không nói gì nhiều.

“A? A...” Tùy tiện a a hai tiếng, Phượng Tê vẫn đang ngốc ra, đã ngốc ngốc lại còn nhìn chăm chăm Cảnh Tu, giống như trên mặt hấn có hoa vậy.

“Nương nương là ở quý phủ của thần có điều gì bỏ?” Lâm Ích Hàn tìm lý do cho sự thất lễ của hoàng hậu, dù sao hoàng hậu xuất hiện ở quý phủ thần tử đúng là không tốt lắm, mặc dù mình trên danh nghĩa chính là ‘vương phi’!

“Nàng sao có thể biết gì bỏ ~” Từng đôi nam nam mền nhau trong bọn họ đều là nàng thúc đẩy thôi.

Cảnh Tu tay vung một cái, khí phách hào hùng, sau đó bị một cái chén trà bay tới tập kích.

Phượng Tê tao nhã nhấc trà nhấp một ngụm, không thèm để ý đến tiếng kêu rên của Cảnh Tu, rừ hờ mí mắt, trong lòng lại là kinh đào hải lãng. Nàng cuối cùng cũng nhớ ra một chuyện đã làm mình buồn bực tức giận gần hai tháng nay.

Đó chính là dung mạo của tiểu đệ Lý Giác.

Nàng vẫn cảm thấy bộ dạng của Lý Giác nhìn rất quen mắt, cũng như nàng không giống cha không giống nương, nhưng lại có thể làm cho người gần như là lần đầu tiên gặp tiểu đệ là Phượng Tê cảm thấy nhìn quen mắt. Chuyện này rất kỳ quái...

Kỳ quái thì kỳ quái, nhưng cũng chỉ có thể nghĩ không ra, hiện tại thì đã hoàn toàn hiểu được, ngày hôm qua vừa thấy Cảnh Diễn, hôm nay lại gặp Cảnh Tu, nàng liền hiểu được, hoàn toàn hiểu được rồi.

Dung mạo của Lý Giác chính là tổng hợp thể giữa dung mạo của Cảnh Diễn với Cảnh Tu, sâu hơn mà nói, chính là giống một người khác vẫn mơ hồ còn nằm trong trí nhớ của nàng, người đó là công công đã qua đời của Phượng Tê, tiên đế đương triều!

Ôi trời ạ, thế này thì lớn chuyện rồi, cha mình thật sự có ý tứ với tiên đế!

Suy nghĩ đầu tiên của Phượng Tê là: tiểu đệ rốt cuộc là loại của ai? Nhưng rồi lại tự phủ định, lão cha nhà mình không phải loại người cướp hời của người trong lòng về chơi, lẫn lộn huyết mạch hoàng thất cũng không phải trò đùa. Thân mẫu của Lý Giác là thông phòng nha đầu từ nhỏ của cha, nô tính rất nặng, cho dù hiện tại toàn bộ phủ thừa tướng chỉ còn nàng là nữ chủ nhân có chút địa vị vẫn là nửa điểm khí không ra khỏi cổ họng, đó không phải là người có thể ngoại tình.

Giải thích duy nhất chính là lão cha nhà mình lúc XXOO nhớ thương quá nặng tạo thành hiện tượng thần quái, ông trời giật dây. Lại thần quái thêm một chút, Lý Giác còn có thể là tiên đế chuyển thế...được rồi...khả năng này không lớn, hần sinh ra trước khi tiên đế mất, tuy rằng cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian.

Nhưng là trùng hợp như vậy cũng giải thích được sự sủng ái không tầm thường của Lý Diệp dành cho Lý Giác, càng thêm chứng thực phần tâm tư của Lý Diệp đối với tiên đế. Khó trách hần không cho tiểu đệ giao lưu với các tử đệ thế gia, khó trách hần cứ giam tiểu đệ trong nhà, thì ra là thế, là sợ bị người nhận ra. Người có thể có tư cách gặp được hoàng đế cũng chỉ dăm ba vị, đợi qua thêm vài năm, mấy vị lão thần đương triều lui xuống thì người có thể nhận ra diện mạo của Lý Giác sẽ càng thêm thiếu, cùng lắm cũng sẽ chỉ nói hần cùng Cảnh Tu mặt mày có chút tương tự, đó lại là thù vinh. Mà Cảnh Tu Cảnh Diễn bọn họ đều hiểu quan hệ của Lý Diệp cùng cha mình, tự nhiên sẽ không có hoài nghi cầu huyết thần thê câu dẫn quân chủ gì gì đó.

Người nhớ rõ diện mạo của tiên đế rất ít, người gặp qua Lý Giác cũng rất ít, có thể từng gặp qua cả hai người, rồi nhận ra, rồi nghĩ nhiều, rồi YY...kỳ thực cũng chỉ có mỗi mình Phượng Tê...

Phượng Tê kể tiếp chính là nghĩ, ngàn vạn lần không thể nói chuyện Lý Giác giống tiên đế cho hời tử này biết, còn có JQ của lão cha với tiên đế nữa, sợ hời tử chịu không nổi a, phụ thân sủng ái mình lại là xem mình như thế thân của tình nhân cũ...

Ờ...Phượng Tê bắt đầu kỳ quái nhìn Lý Diệp, cha...người đối với Tiểu Giác hần là không có phần tâm tư như vậy đi?

“Người nha đầu kia, nhìn cái gì vậy!”

[Ta đang nhìn một tên cầm thú dám vươn tay trộm của mình về thế hệ tương lai của tổ quốc!]

“Hoàng tẩu?” Cảnh Tu vẩy vẩy tay trước mặt Phượng Tê: “Còn đang nói chuyện đâu, chúng ta đang nói chuyện Lý huyên mà.”

“Không có gì để nói. Người ta quen biết hơn một tháng đã thu phục, các người quen biết hơn hai mươi năm mới xác định, ta còn cảm thấy mệt thay cho các người...”

[Có lẽ chỉ là ta đa tâm mà thôi, tuy rằng cánh cửa nam nam mền nhau ở nơi này là chính tay ta mở ra, nhưng loạn luân vẫn là chuyện mà thiên hạ không thể dung thứ, đó cũng là một trong những nguyên nhân làm hai vương tử Khiết Đan nguyện ý buông tay. Hừ nữ có từng trải mấy cũng sẽ bị JQ giả dối che mắt.]

Phượng Tê quyết định buông tha việc này, nếu ở đây có ai nghe được tiếng lòng của nàng, khẳng định sẽ kinh ngạc mà nữ này thế nhưng lại đổi tính.

[Hơn nữa, Tiểu Giác tiềm lực tốt như vậy, nếu thực ném cho cha ta, thì bảy tám năm sau ta biết đi nơi nào xem JQ thúc chất của Tiểu Giác cùng Tiểu Duệ a!]

Câu đối ứng với lăng tử hồi đầu vĩnh viễn là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

“Lâm Ích Hàn! Nghe nói người mang tức phụ trở về rồi!” Xuyên thủng qua cửa mà tới là một thanh âm sang sảng mang theo ý vị giả dối, sau đó là một bóng người ngân quang lóng lánh đến sắp huyền hoa mắt mọi người.

“Trình Tiễn, không được làm càn! Hoàng hậu nương nương đang ở đây.”

Phượng Tê đoan trang giữ lễ, đây là ai a, tục đến như vậy, Michael Jackson cũng chưa mặc đến là lấp lánh như hần đâu, lại còn y phục pha chỉ bạc.

“Nương nương?” Người nọ nhìn Phượng Tê, ánh mắt chột lóe, giống như chồn thấy gà mẹ...Phi phi, tóm lại chính là cái loại ánh mắt tính kế đó. Phượng Tê lập tức xác định [Ta không thích người!]

Phượng Tê không thích cũng phải nhận lễ của người ta, mắt thấy sinh vật lóe sáng này đã đến trước mặt nàng đang định cung kính quỳ xuống, một bóng đen từ bên cạnh Phượng Tê liền lóe ra.

Sau một trận bối rối, mọi người phát hiện, một hắc y nam tử phục sức ảnh vệ đang đè chặt Trình Tiền trên mặt đất, hai người gắt gao dán cùng một chỗ, tay ảnh vệ còn khóa chặt hai tay của đối phương...

Thấy mà Phượng Tê lang huyết sôi trào, quên sạch chuyện của lão cha cùng tiểu đệ nhà mình, trong mắt chỉ còn một bức cảnh đẹp ý vui ngay giữa ban ngày trước mắt...

25. Chương 25: Lại Một Đôi

“Oa ~” Phượng Tê hét lên, bắt quá cái thanh âm lộ ra hưng phấn này...trừ bỏ sinh vật lóe sáng đang bị đè, ngay cả Ảnh Vệ vừa xông ra cũng cảm thấy đại sự không ổn.

“Này này! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trình Tiền cảm thấy hắc hắc mới hắc hắc là người nên hét nhất có được không, đang yên đang lành đến thăm hảo hữu, thấy hoàng hậu thì hành lễ thôi, hắc hắc lại không làm sai cái gì nha, sao lại...

“Ảnh Vệ, thả người.” Phượng Tê mở miệng, lại nhớ ra ảnh vệ còn có mấy điều lệnh không cần nghe lời quái lạ, nói thêm: “Hắn không nguy hiểm.”

Ảnh Vệ nghi hoặc nhìn cái tên bạc lông lảnh kia, nói thật thì sau khi nghe thấy hoàng hậu hét chói tai hắn đã muốn thả người, nếu không phải do phẩm hạnh chức nghiệp quấy phá.

Ảnh Vệ rối rắm, tuy rằng mặt của hắn giấu sau một tấm mặt nạ da màu đen mềm mại, nhưng là gần như tất cả mọi người đều cảm nhận được sự rối rắm của hắn, nghĩ nghĩ, hắn vẫn trước điểm huyết đạo của người này cái đã...Sau đó trong tiếng hét chói tai thứ hai của hoàng hậu thiếu chút nữa điểm luôn sang tử huyết của người ta, suýt nữa vô duyên vô cớ tiễn đưa một mạng người vô tội.

“Phượng Tê, ngươi lại hét cái gì?” Lý lão cha cảm thấy tâm can mình đang co rút không thôi.

“Không có việc gì...” Che mặt ~ điểm huyết nha ~ khinh công thì đã xem quen rồi, đại ca nhà mình cũng biết bay, nhưng điểm huyết thì là lần đầu, thật là vô hiệp a

~Ảnh Vệ thoáng vững vàng một chút hô hấp, xác định chủ tử nhà mình sẽ không lại kêu nữa mới cởi tay áo của cái người lóe sáng sáng kia, lộ ra một bao cổ tay bằng sắt, ngăn chận chói mắt trên cái bao cổ tay đó thuyết minh cho mọi người rõ vì sao hắn lại muốn ngăn người này lại, vừa rồi khoảng cách giữa hắn với Phượng Tê có thể tạo thành nguy hiểm.

“Trình Tiền!” Lâm Ích Hàn nghiêm mặt.

“Làm ơn đi! Ta một mình xông vào bên ngoài, trên người có thể không có một chút thủ đoạn phòng thân sao? Ai biết ở nơi này có thể gặp được hoàng hậu, ta vẫn luôn mang theo bên mình nên quên luôn, lão huynh a ~ buông ra buông ra, ngươi có thể tháo thứ này đi.”

“Vị huynh đệ ảnh vệ này, Trình Tiền đích xác không phải là nhân vật khả nghi gì đâu.” Lâm Ích Hàn cũng hỗ trợ nói đỡ.

“Ừm...Để ngừa vạn nhất, Tiểu Ảnh a ~ ngươi cởi luôn y phục của hắn ra xem sao, ta thấy chỗ cổ áo hắn hình như cũng có vấn đề.”

Phượng Tê, người cũng quá Tư Mã Chiêu rồi. Tất cả mọi người đảo mắt xem thường. Trừ bỏ Trình Tiền không rõ cho nên đang dùng ánh mắt thấy sắc lang nhìn Phượng Tê ra, những người khác đều hơi đồng tình nhìn về phía vị ảnh vệ kia.

Ảnh Vệ không nói hai lời tháo vũ khí của hắn, bản thân thì chuẩn bị nhảy trở về.

“Này này, Tiểu Ảnh a, Tiểu Vệ đâu?”

“Đang tắm.” Ảnh vệ cũng cần thay ca...

Nói xong liền biến mất, thực chuyên nghiệp.

“Kháo! Bản thiếu gia cũng quá vô tội rồi.” Trình Tiền bi phẫn: “Rõ ràng không có việc gì, chỉ bởi vì bọn họ thay ca tắm rửa mà bản thiếu gia bị nghi là phần tử khả nghi rồi bị dè dặt quá.” Ảnh Vệ vừa vào thay ca cho Vệ Ảnh đã nhìn thấy Trình Tiền trên người mang theo ám khí đến gần Phượng Tê, cho nên mới không nói hai lời lập tức dè người.

[Đè? Trình Tiền này thật đúng là nhân tài có thể đào tạo.] Phượng Tê bình tĩnh gạt gù.

[Ai...Trình Tiền a, nói chuyện chú ý một chút chứ ~] Thấy ánh mắt vừa lòng của hoàng hậu, Lâm Ích Hàn thở dài vì hảo hữu của mình: “Nương nương, giới thiệu một lần nữa, vị này chính là Trình Tiền, dưỡng tử của Trình gia kế bên, cũng là người thừa kế nhà họ. Trước đây không lâu vừa đi xa làm việc.” Lại là một người bỏ lỡ một đồng kịch tình phần khích.

“A?” Dưỡng tử nhà giàu nhất nước: “Ta nhớ Trình gia chỉ có một nữ nhi độc nhất...” Loại tình huống này hình như dưỡng tử đều là bồi dưỡng để làm nữ tể đi?

“Ta cùng Bối Bối chỉ là tình cảm huynh muội, ta thì không sao, nhưng là Bối Bối một cô nương gia, vẫn là đừng nói tùy tiện thì tốt hơn. Bằng không ta nào cần trốn lâu như thế, ai, cha sao lại cố chấp như vậy, ta đã nói ta sẽ vĩnh viễn là nhi tử của Trình gia...”

“Tốt! Tốt lắm!” Không tồn tại vấn đề vương mặc tình cảm, lại là một thanh niên tốt chưa có đối tượng hôn phối.

Hoàng hậu một câu tốt lắm này vừa thốt ra, gần như mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trần nhà ý đồ tìm được vị ảnh vệ kia, không có biện pháp, chỉ cần hai tiếng thét chói tai vừa rồi đã có thể cho thấy rõ ràng ý đồ của hoàng hậu.

“Trình Tiền, ta xem bá phụ có lẽ chỉ là sốt ruột hôn nhân đại sự của các ngươi, nếu các ngươi mỗi người đều có người trong lòng, bá phụ hẳn sẽ không ép buộc nữa.” Hoàng hậu sẽ không bồng dả uyên ương, nhưng nếu như ngươi còn chưa có ai, như vậy thực xin lỗi, ngươi không lâu sau nhất định sẽ giống như ta trở thành người khai phá cùng mở đường cho con đường nam tử mền nhau của Cẩm quốc.

“Bối Bối ta không biết, nhưng ta thì khẳng định là không có, đám nữ nhân đó suốt ngày nũng nịu với chả khóc sụt sùi, ta vẫn thích bạc hơn, nếu có nữ nhân nào khả ái như bạc ta liền cưới về nhà.”

“Ngươi đây là cái tiêu chuẩn gì? Nữ nhân cũng có người hào phóng, nóng bỏng, nghe nói nữ nhân Khiết Đan rất không sai.” Lý Diệp xem như đã được học bổ tức thường thức về Khiết Đan. Tuy rằng hắn nói không sai là lấy Phồn Đạt làm tiêu chuẩn.

“Quá đen, bạc thì phải trắng.”

“...” Mọi người hiểu được, người này đã tẩu hỏa nhập ma, muốn tiền muốn đến điên rồi. Nếu không phải người ta sắc mặt vàng như nền là triệu chứng sắp đi bán muối (do bị viêm gan lành tính gì đó), hẳn phỏng chừng còn có thể lấy vàng ra làm tiêu chuẩn.

“Đúng rồi đúng rồi, Ích Hàn, ta chính là ở bên ngoài nghe nói...”

Ý vị thâm trường cộng thêm vui sướng khi người gặp họa nhìn Cảnh Tu, lại quỷ dị cười cười: “Nếu không phải có một sinh ý xảy ra chút vấn đề, ta đã có thể trở về kịp xem hôn lễ của ngươi.”

“Thật sự là...đáng tiếc...”

Từ chuyện này là có thể nhìn ra tính tình, Lý Mộ vì xem náo nhiệt mà sớm chấm dứt chiến sự, mang theo tù binh ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về. Còn Trình Tiền, vì một chút vấn đề nhỏ, đừng nói đây là kỳ văn nam tử mền nhau, vương gia gả đi, ngay cả hôn lễ của hảo hữu cũng không buồn trở lại.

“Đừng nhỏ mọn như vậy thôi, ta đây không phải là vì chuẩn bị quà tặng cho ngươi sao.”

“Ta thật không dám khen tặng quà của một kẻ vất cổ chày ra nước như ngươi.”

“Ta cũng không phải là vất cổ chày ra nước, vất cổ chày ra nước là vất chày ra nước, ta lúc cần hưởng thụ vẫn sẽ hưởng thụ, tiền chính là dùng để tiêu.”

“Nhưng là thứ như quà tặng tân hôn lại không nằm trong phạm vi hưởng thụ của ngươi.” Lâm Ích Hàn thử thử bao tiền mừng nhìn như thật sự nặng kỷ thực chẳng có gì trong tay. Vô nghĩa! Nếu nặng, ngươi sao không cho ngân phiếu a?

“Lần sau ta kết hôn ngươi cũng có thể cho ít đi a.”

“Ngươi không phải trừ bỏ bạc ra ai cũng không lấy sao?”

“Ích!” Cảnh Tu bắt mắt ngươi yêu cùng người khác đầu vô mồm thân thiết như vậy.

Hơn nữa bằng hữu này còn là Trình Tiền.

“Ô ~ Cảnh Tu ghen tị ~ chắc chắc chắc ~ ta với ngươi quan hệ không thân, quà tặng ngươi không có phần nga ~” Bằng hữu của bằng hữu không phải là bằng hữu. Đây chính là quan hệ của Cảnh Tu với Trình Tiền.

“Ai... Không nghĩ tới a ~ không nghĩ tới ~ chắc chắc, ta từng trêu ghẹo qua hai người các ngươi, nhưng không nghĩ tới hai người lại thật sự có ngày hôm nay.”

“Ngươi cũng nhanh thôi.” Lâm Ích Hàn cười đến là tao nhã, nhưng quang mang hiện lên trong mắt đủ để làm cho Trình Tiền vô cùng hiểu biết hẳn cứng đờ người một chút.

“Hừ ~ cha ta thế nhưng không làm gì được ta, ta hiểu rất rõ hẳn, ngươi nghĩ ta vì cái gì dám quang minh chính đại đến nhà ngươi?” Trình Tiền chỉ chỉ bên ngoài, mọi người lắng nghe, quả nhiên truyền vào là tiếng cãi nhau giữa Trình Toàn (chính là lão cha Trình gia) với Lâm Bì.

“Ngươi lấy cha ta ra làm tấm chắn?” Lâm Ích Hàn dưới đáy lòng lại ghi cho Trình Tiền thêm một bút.

“Chuẩn xác mà nói là cha ta vừa thấy cha ngươi thì ngay cả nhĩ tử là ta cũng đều quên.” Thật tốt, thật sự là quá tốt. Hồi nhỏ hẳn có thể lợi dụng Lâm lão cha để trốn học, trưởng thành lại có thể lợi dụng Lâm lão cha để đào hôn.

“Này...Ích, nhạc phụ đại nhân với cái vị nhà bên cạnh thật sự...” Thật sự không có gì?

“Phụ mẫu ta vô cùng ân ái!”

Lâm Ích Hàn nghiêng răng nghiêng lợi ~ có lẽ hẳn thật đúng là nên cách ly Trình gia một chút, lý do? Hừ! Tị hiềm! Phụ nữ đã kết hôn phải tị hiềm tình ngay lý gian, phụ nam đã kết hôn cũng phải tị hiềm phao thê khí tử.

“A nha nha ~ Ích a ~ thì ra ngươi là...chắc chắc...”

“Trình công tử tựa hồ đối với chuyện tình cảm giữa nam tử với nhau vô cùng hiểu biết?”

Phượng Tê vừa mở miệng chính là cho Lâm Ích Hàn một ngọn đèn dẫn đường báo thù. Còn cái gì tốt hơn so với ăn miếng trả miếng? Hơn nữa với cá tính của hoàng hậu nương nương, người bên cạnh nàng tuyệt đối sẽ không phải đứng ở địa vị chịu thiệt, lúc trước nếu không phải do Cảnh Tu có chút đắc tội nàng, sự si tình của hẳn lại được nương nương thưởng thức, hiện tại nói không chừng địa vị giữa hẳn với Cảnh Tu đã điên đảo rồi. Cho nên...

Lâm Ích Hàn âm thầm gật đầu, hẳn cũng hiểu được ảnh vệ kia cùng Trình Tiền đúng là rất xứng (Trả thù! Thuần túy là trả thù! Ngươi ngay cả diện mạo của người ta còn không thấy rõ mà!)

“A? Cũng tạm tạm ~ Dù sao đi nhiều nơi, gặp được cũng nhiều, Khánh quốc lại không cấm chuyện này, bất quá có thể quang minh chính đại kết hôn, vô luận là quốc gia nào, hai người các ngươi cũng đều là trận đấu. Chúc mừng chúc mừng~”

“Vậy...Trình công tử có muốn trở thành đôi tiếp theo?”

“Gi?” Chớp chớp mắt, hoàng hậu mới nói gì?

“Trình công tử tựa hồ đang buồn rầu vì hôn sự? Kỳ thực về điểm ấy mà nói, người cùng ca ca ta thật ra rất giống. Ca ca ta cũng từng buồn rầu như vậy, hẳn muốn một người bạn đời có thể cùng hân hoan rong ruổi sa trường, trong nhà lại chỉ có một kiều thê ôn nhu nhàn thực. Người thì muốn một nữ tử...lấp lánh, kiên cường như...bạc...” Trình Tiền liều mạng gật đầu, đây chính là tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của hắn, mặt khác cũng bứng tình đại ngộ, thì ra giống bạc chính là ý tứ này.

“Còn phải biết kiếm tiền, không cần xuống được trù phòng, lại càng không cần lên được thính đường, nàng tốt nhất là một nữ tử có thể vào được trướng phòng (phòng sổ sách thu chi), đi được phạn cục (tiệc), chạy được khắp thiên hạ.”

Trình gia sinh ý quá lớn, hắn quanh năm chạy ở bên ngoài, thê tử cưới về đương nhiên là có thể mang theo bên người mới tốt, để ở nhà, nàng ngộp đến phát mốc phát mọt, tự mình còn phải nhịn đến nói không chừng sẽ phát triển ra ngoài...

“Vậy người còn không bằng tìm một nam nhân.”

“Như vậy sao được!” Nam nhân cứng ngắc vậy làm sao mà ôm a.

Phượng Tê ý vị thâm trường cười cười, sau đó nâng trà lên uống không nói thêm một lời, không khí cứ như vậy cứng ngắc lại, thẳng đến một đồng tiền xu lẳng không xuất hiện, đánh trúng chén trà của Phượng Tê, phát ra một tiếng ‘đình’.

Phượng Tê không nói hai lời lập tức sa sầm mặt xuống, nhắc lên uy nghi hoàng gia hung hăng vênh váo nhất, vỗ bàn rống giận: “Người nói không được là không được sao? Thế diện hoàng gia chúng ta đây biết để ở nơi nào!”

“Thế diện hoàng gia?” Phản ứng lạnh mòm lạnh miệng nhất vẫn là Lý lão cha, những người khác còn đang suy tư một câu trên trời rớt xuống cuối cùng trước khi Phượng Tê tạm dừng là cái gì kia?

“Nương nương, người lời này...”

“Người vừa mới ý đồ bất chính mưu toan tiếp cận...”

“Không phải!” Trình Tiền sắc mặt tái nhợt, nếu Phượng Tê một mực chắc chắn hắn ý đồ mưu hại hoàng hậu thì đây chính là tội lớn tru di cử tộc.

“Sau đó người còn liều chết ôm ảnh vệ của ta không chịu buông tay!”

“Hử?”

“Tiểu Ảnh đáng thương của ta, từ nhỏ không cha không nương, thanh thanh bạch bạch nuôi bên cạnh ta, cho đến bây giờ còn chưa từng bị người nào chạm qua một ngón tay. Hiện tại trong sạch của hắn cứ như vậy không còn nữa, hài tử đáng thương này lại thẹn thùng, người như vậy bảo hắn về sau làm sao gả được cho ai a ~”

“Hắn...là nam đi...”

“Cảnh Tu cũng là nam.” Cảnh Tu bị điểm danh vừa muốn kháng nghị đã bị Lâm Ích Hàn giẫm một cước, ăn ý cầm miệng uống trà.

“Hơn nữa Ảnh Vệ bọc thành như vậy người còn biết hắn là nam hay là nữ, có thể thấy được một hồi vừa rồi kia người đã làm ra hành vi vô lễ cực kỳ tàn ác đến cỡ nào.”

“Ta không...”

“Trình Tiền!”

“Có thảo dân.”

“Hạn người...trong vòng bốn tháng, phải làm cho Ảnh Vệ gật đầu chịu gả cho người. Bằng không...tội danh mưu hại hoàng hậu...”

“Nương nương, người như vậy thật sự là quá...”

“Chính người sơ sẩy thì phải tự mình chịu trách nhiệm! Mang theo ám khí đến gần thành viên hoàng thất, cho dù không có ta thì còn có cha ta, hẳn chính là thừa tướng kiêm quốc trưởng đương triều, nơi này còn có vương gia, vương phi.”

Phượng Tê vừa lòng nhìn Trình Tiền đầu đầy mồ hôi lạnh. Kỳ thực sai lầm vừa rồi kia ai cũng không để ở trong lòng, bằng không cũng sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua tiếp tục nói chuyện phiếm như vậy. Nhưng mà...có nhược điểm lại không dùng cũng thật sự quá có lỗi với chính mình. Người duy nhất vốn nên nói đỡ cho Trình Tiền là Lâm Ích Hàn hiện tại cũng ngậm miệng xem náo nhiệt.

“Ta cũng không phải là người tính toán chi li, chỉ là muốn báo bất bình cho người của mình mà thôi...”

“Vừa rồi là hấn dè ta!” Trình Tiền nổi khùng.

“Tốt lắm, vậy người trở về suy nghĩ cân nhắc đi, chờ người theo đuổi được người rồi, ta sẽ bảo Ảnh Vệ chịu trách nhiệm.” Phượng Tê vẫy vẫy khăn gọi đến một đám nô tài bồi cảnh tiễn người về Trình phủ bên cạnh, hoàn toàn quên chủ nhân đương nhiệm nơi này là Lâm Ích Hàn.

“Nương nương...vừa rồi cái đồng tiền kia...” Lâm Ích Hàn không hổ là nổi danh tâm tư tinh tế.

“Tín hiệu Vệ Ảnh phát ra, cho thấy Ảnh Vệ không có ở đây.”

“...” Người từ lúc nào thì cầu kết với nội gián trên kia

26. Chương 26: Cái Gọi Là Trực Giác

“Nào có đạo lý như vậy!” Trình Tiền ở nhà nổi khùng.

“Nếu để hoàng hậu biết người nói nàng không có đạo lý, nàng sẽ càng trả thù thêm nữa đó.” Trình Bối Bối thực sự không có thành ý an ủi ca ca mình.

“Bối Bối, người rốt cuộc là muốn giúp bên nào a?”

“Ca ~ ta cũng muốn giúp người, nhưng là hữu tâm vô lực.”

“Này này, người cũng không phải không nghe thấy hoàng hậu nói cái gì, nàng là muốn ta...”

“Muốn người theo đuổi của ảnh vệ của nàng chứ gì, ta lại không điếc.” Người từ lúc về nhà đã bắt đầu rít gào.

“Vậy người sao lại phản ứng gì cũng không có?”

“Ta phải phản ứng cái gì?” Trình Bối Bối chơi đùa đuôi tóc của mình: “Việc này ở kinh thành đều đã thấy nhưng không thể trách. Chuyện của Ninh vương cùng Lâm đại ca người cũng không phải là không phát hiện, còn có nghe nói thân ca ca của hoàng hậu, Lý tướng quân, đã bị hạ chỉ đi Khiết Đan liên nhân, cưới về chính là Thập Tam vương tử của bên đó.”

“Lý Mộ? Cái tên tòng quân nhà thừa tướng ấy hả?”

“...” Người này đối với những chuyện không có tiền để kiếm độ miễn cảm đều thật thấp...“Nói tóm lại, hiện tại nam nam mến nhau chính là trào lưu.” Bối Bối tùy tay cầm lấy một quả táo, vừa cắn vừa lúng búng trong miệng nói tiếp: “Dù sao yêu cầu cưới hỏi của người cũng cao như vậy, vì cớ gì lại không cân nhắc nam nhân một chút?”

“Làm ơn đi, đây là chuyện mà ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua có được không...”

“Thì hiện tại bắt đầu nghĩ thôi ~ Ca, tuy rằng chúng ta không có quan hệ huyết thống, nhưng ta từ nhỏ chính là luôn xem người là thân ca ca, ta thực hi vọng người có thể tìm được một người mà người yêu mến, chứ không phải thuận tay cưới luôn ta, hoặc là tùy tiện mang một nữ nhân về nhà ứng phó với cha. Hoàng hậu nương nương tuy rằng thích ghép người ta thành đôi, nhưng tuyệt đối luôn dựa trên nguyên tắc tự

nguyện tự giác, nàng mặc dù đúng là từng chỉ hôn cho Lâm đại ca, nhưng đó là bởi vì khi ấy nàng đã biết Lâm đại ca thâm mến Ninh vương nên mới làm như vậy. Bằng không, chiếu theo diên ngôn diên ngữ ngoài kia, cha chúng ta sớm đã gả cho Lâm thúc thúc nhà bên cạnh, hoặc là phải cưới Lâm thúc thúc về rồi.” Bỗng dả uyên ương đúng là chuyện Phượng Tê không bao giờ làm.

“Nào có hoàng hậu như vậy chứ, trước kia chỉ biết là nàng điêu ngoa tùy hứng, hiện tại...”

“Hiện tại? Hiện tại tốt lắm a, người xem Lâm đại ca hạnh phúc cỡ nào. Còn giải quyết được một vấn đề khó khăn không nhỏ của Cẩm quốc nữa.” Ca, người đối với chuyện xấu của lão cha nhà mình cùng Lâm lão gia nhà bên cạnh vì sao lại bình tĩnh như vậy...

“Về chuyện này thì người nói cũng phải, nó còn giúp bàn cá cược mà ta mở được thông sát, buôn bán lời một số to.” Ánh mắt thành hình nguyên bảo (đỉnh vàng, bạc)...

“...” Bối Bối tiếp tục cắn táo không nhìn đại ca tham tiền đến dọa người nhà mình nữa: “Đúng rồi, vị ảnh vệ kia thế nào?”

“Cái gì thế nào? Ta cho người biết, ta sẽ không cưới một nam nhân!” Hắn bây giờ là thần hồn nát thần tính rồi.

“Chẳng sợ hoàng hậu lấy tội phạm thượng luận xử người?”

“Nàng nếu thật sự làm như vậy, thì cũng không xứng làm nữ nhi của Lý Diệp, không xứng là nữ nhân hoàng gia.”

Thân là người kế thừa của Trình gia, trong tay hắn nắm giữ chính là hơn phân nửa mạch máu kinh tế của Cẩm quốc. Cũng không phải nói hắn không thể chết, nhưng nếu dùng loại lý do này đòi giết hắn...thì hoàng đế cũng có thể không cố kỵ tiên đế đối hoàng hậu, thừa tướng cũng nên vì việc nước dứt tình nhà rồi.

“Được rồi, người nói rất có đạo lý.” Bối Bối nhún vai, mặc dù có chút đáng tiếc ca ca của mình đã kịp phản ứng lại, bất quá nếu hắn thật sự bị hoàng hậu trời, như vậy thì lão cha cũng nên lo lắng cho tài sản của Trình gia, nàng cũng nên lo lắng cho đồ cưới cùng tiền tiêu vặt của mình rồi.

“Nhưng mà ta muốn biết chính là, ảnh vệ kia là hạng người gì, ai nha ~ ta nói thẳng vậy, hắn dễ nhìn không?”

“Ảnh vệ đều che mặt.” Không phát hiện, bất quá ánh mắt rất sáng.

“Dáng người thế nào?” Lần sau phải nhắc hoàng hậu tháo mặt nạ của ảnh vệ giấu luôn đi.

“Rất được.” Trình Tiên đối với các vấn đề của muội muội mình luôn hỏi gì đáp nấy, cẩn thận hồi tưởng: “Nữ hài tử gia rụt rè một chút, sao có thể tùy tiện hỏi loại vấn đề này?”

“Vô công thì sao?” Lại không hỏi dáng người của người, người gấp cái gì.

“Nhất lưu, người hỏi thăm cẩn thận như vậy để làm chi? Thích kiểu người như vậy?” Hắn quan tâm chính là tiêu chuẩn tuyển phu của muội muội.

“Nói nhảm, còn không phải là vì người, ta mới không thích chủ nghĩa thần bí.” Ai ~ xem ra ca ca mình phải là thụ. Hoàng hậu nương nương đã nói, giá trị vũ lực quyết định hết thảy...

“Bối Bối ~ ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Ta không thích nam nhân.” Muội muội đáng yêu của hắn a, sao lại biến thành cái dạng này

~“Ninh vương cũng từng nói như vậy, hắn gả cho người ta. Lý tướng quân cũng từng nói như vậy, hắn đi cưới vương tử.” Bày sự thật giảng đạo lý, hoàng hậu nương nương đã nói, thực tiễn chính là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Xem đến chỗ này còn có người không rõ sao? Trong tiểu thuyết đam mỹ, nữ nhân không phải nữ phối pháo hôi thì chính là hủ nữ, thân là hàng xóm của Lâm Ích Hàn, một nửa trong CP mà Phượng Tê từng xuống tay, đại tiểu thư Trình gia đương nhiên là nằm trong phạm vi mượn sức của Phượng Tê rồi. Huống chi nàng còn có một ca ca như hoa như ngọc...khụ, nói nhảm, là ngọc thụ lâm phong chưa có hôn phối. Đương nhiên ca ca này cũng không phụ sự chờ mong của Phượng Tê, vừa về đến kinh thành đã trình diễn tiết mục đùa giỡn ảnh vệ (này này!)

Trước đây tuy rằng Phượng Tê chưa từng trực tiếp tiếp xúc với Trình Bối Bối, nhưng là Tiểu Nỵ cùng Tiểu Hạo bọn họ thì đã sớm đã thông phòng tuyến của Lâm phủ, Trình gia thân là nhà sát vách đương nhiên cũng là đối tượng cần trọng điểm chiếu cố. Hoàng hậu vừa chỉ ngón tay về phía Trình Tiễn, Trình Bối Bối liền nhận được lời nhắn của thần tượng, vỗ ngực cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

“Bối Bối!” Trình Tiễn bắt đầu dĩ thử dãi: “Tùy tiện người thích nói sao thì cứ nói đi.” Ta mới không thèm so đo.

“Ca ~ tuy rằng hoàng hậu không trách tội người mang theo ám khí tiếp cận phượng giá, nhưng chuyện người đùa giỡn ảnh vệ của người ta thì vẫn là thật.”

“Đùa giỡn cái đầu người! Là hấn dè ta!” Nhớ đến việc này hấn lại nổi giận, rõ ràng người bị dè là hấn, bị lục soát thân thể cũng là hấn, dựa vào cái gì đến cuối cùng bị nói là đùa giỡn người ta cũng là hấn? Dựa vào cái gì! Người làm việc buôn bán, ăn cái gì cũng không thể ăn thua ăn thiệt!

“Lời này nếu truyền ra, ngày hôm sau hoàng hậu sẽ lập tức hạ chỉ ra lệnh cho ảnh vệ chịu trách nhiệm về người.” Tiểu muội người đây thực sự chờ mong cảnh đó.

“...” Im lặng một lát: “Vậy người nói ta nên làm cái gì bây giờ? Ngừng! Loại lựa chọn như cười hấn thì khỏi nói!” Nhìn muội muội đầy mặt tỏa sáng hấn đã cảm thấy thứ gọi là ‘thuyết minh bổ sung’ thật đúng là một chuyện cỡ nào tiết kiệm thời gian, tiết kiệm thời gian chính là tiết kiệm tiền tài.

“Chịu nhận lỗi thôi ~ ca, mua một chút đồ hợp ý gì đó đi nhận lỗi, chỉ cần ảnh vệ nhận rồi hoàng hậu cũng sẽ không có cách nào tiếp tục mượn cớ ‘người phi lễ hấn’ hoặc là ‘hấn phi lễ người’ để làm khó dễ người nữa, người sẽ không tiếc một chút tiền ấy đi...” Ca ca của nàng chính là nổi danh vất cổ chày ra nước.

“Tử nha đầu!” Trình Tiễn gõ nhẹ trên đầu muội muội mình một cái.

“Ăn mặc chi phí trên người người thực sự không xong sao? Ca ca người là người không hiểu hưởng thụ như vậy sao? Tặng lễ cho người cũng là một khâu tất yếu phải tiêu tiền, phá tài tiêu tai cũng là nhu cầu chi tiêu hợp lý.” Hấn đối với người của mình luôn không keo kiệt, tiền chính là dùng để hưởng thụ không phải sao?

[Lâm đại ca kết hôn người chỉ đưa một chuỗi tiền đồng xem như xong việc...] Trình Bối Bối không tiếng động lên án.

“Ảnh vệ bình thường đều thích cái gì?” Tặng lễ thôi, đương nhiên là phải hợp tâm ý, bớt cho hoàng hậu lại tìm hấn phiền toái.

“Ta làm sao mà biết, ta nói rồi ta không thích chủ nghĩa thần bí.” Bối Bối đảo mắt xem thường, nàng lại chưa thấy qua người ta: “Người để làm chi không tự mình đến hỏi?”

“Đến hỏi thì phải gặp hoàng hậu, từ sau lần gặp mặt trước ta đối với nữ nhân này cứ có một cảm giác kháng cự vô cùng mãnh liệt trong lòng, cả người rét run, có dự cảm thực sự không tốt. Tin tưởng ta, đây chính là giác quan thứ sáu mà thương trường tôi luyện ra.”

“Người vẫn là chủ động đi thôi, dù sao hoàng hậu nương nương cũng đã lên tiếng muốn người ‘theo đuổi’ ảnh vệ, đó tốt xấu cũng là một ý chỉ.”

“Ta một thương nhân, không tiện tiếp xúc hậu cung.” Trình Tiễn liêu mạng tìm cớ.

“Hoàng hậu đang ở phủ thừa tướng.”

“Trời ạ! Hoàng hậu này để làm chi không ở trong cung?”

“Hoàng thượng hy vọng hoàng hậu về nhà ở lâu một chút, hấn hiện tại vừa thấy nàng cũng có cảm giác kháng cự vô cùng mãnh liệt trong lòng, cả người rét run, có dự cảm thực sự không tốt, nghe nói đây là giác quan thứ sáu của người thân là ngòi cứu nguy.”

“...”

...

“Nương nương, đại thiếu gia Trình gia đến.”

“Nga? Bối Bối nha đầu kia làm tốt lắm.”

“Nương nương, Bối Bối tỷ tỷ nói, Trình công tử không trúng bầy cho nên tỷ tỷ phải thực hiện kế hoạch thứ hai.”

“Ừ, ta cũng đoán được, cái chuyện như hạ chỉ bức hôn cần đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, đôi Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn thành công một lần đã là ngoài mong đợi, chơi nhiều thì không được.”

“Nương nương, chúng ta đây kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

“Gấp cái gì? Dừng sĩ thực sự phải dám đối mặt với nhân sinh thâm đạm, phải có gan đối mặt với tất cả khả năng thất bại, lần này bất tự còn chưa liếc mắt lấy một cái, cho dù hắc thật sự ngốc đến nỗi đồng ý thì cũng còn phải nhìn ý tứ của người kia a.” Ánh mắt hướng lên trên, Ảnh Vệ còn chưa biết đâu.

“Dưa hái xanh không ngọt, nếu thật sự không hợp thì lại nghĩ biện pháp khác. Bất quá, ta vẫn luôn tin tưởng vào ánh mắt của mình.”

“Nương nương thánh minh.”

Sau đó, các ảnh vệ...

[Vệ Ảnh, hoàng hậu đang nói cái gì?] Ảnh vệ trò chuyện với nhau đều là đánh ám hiệu.

[Đang nói chuyện Trình Tiền, hoàng hậu lần trước trêu chọc hắc, nói là muốn chỉ hắc cho nam nhân.] Nam nhân đó chính là người. Bất quá nể tình đã đồng hành nhiều năm như vậy ta thì tạm thời giữ bí mật đi.

[Ta đây vì cái gì lại cảm thấy cả người rét run?]

[Bị bệnh thì đi tìm đại phu, thân thể chính là tiền vốn để bảo hộ chủ nhân.]

[Không, là trực giác sắp có chuyện gì đó phát sinh, Vệ Ảnh, về sau thời gian chúng ta cùng trực kéo dài một chút đi.]

[Được rồi.] Vệ Ảnh ở một nơi Ảnh Vệ nhìn không thấy lộ ra thần sắc tương đương vừa lòng

27. Chương 27: Người Tính, Trời Tính

“Thảo dân tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế.”

“Miễn lễ, người tới cũng thực xảo, ít hôm nữa ta phải trở về cung rồi.”

“...” Đám Tiểu Hạo hoàn toàn chưa nghe nói qua cho nên dùng ánh mắt hoài nghi trộm nhìn chủ tử nhà mình.

“...” Trình Tiền đã nghe nói qua tin tức cho nên dùng ánh mắt hồ nghi không dấu vết đánh giá hoàng hậu.

“...” Ảnh Vệ cùng Vệ Ảnh đã quen nghi ngờ tất cả mọi lời nói của hoàng hậu cho nên quang minh chính đại ở nóc nhà nhìn chằm chằm Phượng Tê.

“Người hôm nay tới là có chuyện gì?”

“Thảo dân là đến bồi lễ (péilǐ – nhận lỗi) với vị huynh đệ ảnh vệ ngày hôm đó.”

[Phụt!] Âm thanh này là tiếng phun trong lòng Phượng Tê mà thôi, nếu vừa rồi trong tay có trà nàng tuyệt đối sẽ nhắm mặt Trình Tiền diễn một hồi thiên nữ vùng hoa.

“A...Nhanh như vậy? Không tốt lắm đâu...Mọi người cũng cần rụt rè một chút.”

“Sao?” Trình Tiền nghi hoặc chớp chớp mắt: “Chuyện xin lỗi, tâm thành sở trí, tự nhiên là càng sớm càng tốt, cái đó cũng rụt rè có quan hệ gì?”

“A...Là xin lỗi a ~” Phượng Tê nửa điểm cũng không che dấu sự thất vọng của mình (này này, là bồi lễ, không phải sính lễ (pìnlǐ)!)

Chờ đã: “Xin lỗi cái gì?”

“...” Trình Tiền khoe miệng co giật, hóa ra là mình tự đưa lên cửa: “Khụ khụ, vị huynh đệ ảnh vệ kia đâu?”

“Ảnh Vệ ~ tìm người này, ra tiếp khách ~”

“...” Nương nương, lời này người học được ở nơi nào...

“Kỳ quái...Người đâu? Ảnh Vệ, người ta là tới tìm người, không ra thực không lẽ phép!”

[Không ra chính là không ra, thân là ảnh vệ nhất định phải đứng ở nơi âm u... Ai ô!]

“Không phải ta nói người đâu Ảnh Vệ, nhưng trừ bỏ lần đầu tiên người cùng Vệ Ảnh vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng ta, từ đó về sau cách xuất hiện của người thật sự là...càng ngày càng đặc biệt...”

Phượng Tê mất thấy Ảnh Vệ lần này lấy tư thế nằm úp sấp bị đập xuống dưới, trước khi rơi xuống đất khó khăn lắm mới đình ổn lại được.

Ảnh Vệ không phản bác Phượng Tê, mà là hung tợn trừng một thanh xà nhà vô cùng tiêu chuẩn vô cùng bình thường vô cùng rắn chắc nào đó.

“Khụ khụ...Này, huynh đệ, đừng để ý, chỗ trên kia của các người có lẽ là hơi chen chúc một chút...” Trình Tiền, cái này gọi là vui sướng khi người gặp họa.

“Chuyện gì?” Xuống cũng xuống rồi, đương nhiên là hỏi sự tình xong rồi trở về, đợi lát nữa sẽ tìm Vệ Ảnh tính sổ.

“Ta...”

“Ảnh Vệ, lẽ phép một chút, lúc nói chuyện với người ta thì tháo mặt nạ xuống, ta cũng không rõ vì sao các người làm ảnh vệ mà hóa trang lại chẳng khác kẻ trộm là mấy như vậy.” Áo đen quần đen mũ đen mặt nạ đen, còn chuyên leo xà nhà.

Tuy rằng biết động cơ của Phượng Tê khẳng định không thuần khiết, nhưng là lời này nói ra Trình Tiền cùng Tiểu Ny Tiểu Hạo bên cạnh đều không tự chủ gật đầu, bọn họ cũng cho là như thế.

“Đây là quy củ, không thể tháo...” Ảnh mất mọi người nhìn hấn đã đủ này nọ kia rồi.

“Ảnh vệ phải bảo trì cảm giác thần bí...” Giải thích như không, nhưng đây lại không phải lỗi của hấn, sự phụ với sự phụ của sự phụ đều là mặc như vậy cả đời.

“Tháo xuống.”

“...” Đây đã tính là kháng chỉ, bất quá ảnh vệ có quyền không nghe theo yêu cầu vô lễ, chức trách của bọn họ chỉ là bảo hộ an toàn của chủ nhân, hấn trước kia vẫn cho rằng quy củ này hơi bị dư thừa, hiện tại đã hiểu rồi, đây quả thực là quy định chuẩn bị sẵn cho kiểu chủ nhân như Phượng Tê.

(Du: hoặc là chuẩn bị cho một vị chủ nhân tính toán bá vương ngành thương cung nào đó, nói không chừng là quy củ mà một tiền bối ảnh vệ từng thâm thụ tai hại này đặt ra...)

Giằng co rồi, lúc giằng co phải trông cậy vào cái gì? Vào nội gian a

~Thủ pháp ám khí thần kỳ của Vệ Ảnh lần thứ hai lập công, vẫn là đồng xu nho nhỏ đó, mặt nạ trên mặt Ảnh Vệ theo tiếng mà rơi.

“Vệ Ảnh!” Ảnh Vệ nổi giận, xông lên đánh người, ngành nghề này của bọn họ không phân biệt nam nữ, hấn đánh chính là đồng sự quấy rối.

“Không sai, không sai, diện mạo tốt.” Phượng Tê thực sự vừa lòng.

“Tốt sao? Thực bình thường a.”

“Người cho là người người đều có thể điểm quan quần phương tựa như cha ta a?”

“...” Diễm quan quần phương mới không phải dùng như vậy...

“Tuy rằng bình thường một chút, ít nhất cũng không xấu, cởi thân y phục đó đối bộ được hơn, tuyệt đối thượng đẳng không đủ trung thượng có dư, người không thấy là ngũ quan của hấn rất có hương vị sao? Chính là cái loại hương vị đó đó...” Hương vị công ấy, mặt mày của Ảnh Vệ vừa thấy chính là lương trước làm công được, đây đối với Phượng Tê luôn ưu tiên chiếu cố người bên cạnh mà nói, khá là vừa lòng.

“Bư hân?”

“Ảnh Vệ nhà chúng ta làm sao có thể dùng một từ hình dung thô lỗ như vậy được?”

“...” Người thật khó hầu hạ.

“Ảnh Vệ, đừng đánh nữa, xuống đi, Trình Tiền còn chưa nói tìm người để làm chi đâu.”

[Kỳ thực tất cả mọi người bởi vì người hai lần ngắt lời đều đã quên không sai biệt lắm.]

Rốt cuộc Ảnh Vệ cũng chịu xuống dưới, đoạn đoạn chính chính đứng trước mặt mọi người, không hổ là nghiêm chỉnh huấn luyện ra, bị vây xem như khỉ cũng mặt không đổi sắc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Ta đến là muốn chính thức gặp huynh đệ ảnh vệ...à, không biết huynh đệ xưng hô như thế nào?”

“Họ Ảnh tên Vệ.” Kỳ thật Ảnh Vệ đối với tên của mình vẫn là thực sự vừa lòng, về phần đối phương hết nói nổi...bọn họ quen là tốt rồi.

“Khụ khụ, Ảnh Vệ huynh đệ, ngày đó có nhiều lỗi mẫn, tạo thành bất tiện cho người, có tổn hại danh dự, đặc biệt đến bồi thường, rồi lại không biết nên biểu đạt tâm ý như thế nào...”

“Chờ đã, có tổn hại danh dự là chuyện gì xảy ra?”

Thân là ảnh vệ thực sự có thể bắt được trọng điểm trong lời người khác.

“Người không biết?” Trình Tiền kinh ngạc, sau đó hấn cùng Ảnh Vệ chỉnh tề đồng loạt nhìn về phía Phượng Tê đang đoạn trang uống trà.

[Nga ha ha ha ~ Ăn ý thật tốt.]

Trình Tiền cảm thấy không bình thường, không thể tiếp tục lộn xộn như vậy nữa: “Hoàng hậu, có thể mượn ảnh vệ của người nói chuyện một chút được không?”

“Có thể, không cần trả cũng không sao.” Dùng quạt che cái miệng đang cười đến quá mức khoa trương của mình, ừ...nàng đúng là thực nữ.

Ảnh Vệ cũng không cần tuân thủ nghiêm tắc thủ tục gì, dù sao Vệ Ảnh đã ở đây, làm ảnh vệ của hoàng hậu nhiều năm như vậy...chuẩn xác mà nói nhất là hơn nửa năm gần đây, nếu hấn còn không có một chút tính cảnh giác mới là kỳ quái.

Nhất là hai chữ ‘danh dự’ này, thực TMD quá vi diệu rồi.

“Ai ~ nhi lớn giữ không được a ~” Đừng nhìn nàng như vậy, nàng chỉ là hùng hồn một chút, Ảnh Vệ cùng Trình Tiền đúng là rất hợp ý nhau thôi.

...

“Người thật không biết hay là giả không biết? Người không phải vẫn luôn ở bên cạnh hoàng hậu sao?”

“Người không phải không biết ảnh vệ cũng cần thay ca, chúng ta cũng không phải thần.”

“Ta nói, người không có nhũ danh?” Ảnh vệ đến ảnh vệ đi, vừa là chức danh vừa là tên.

“Nhũ danh...” Hồi tưởng, hình như trước ba tuổi gọi là Cầu Tử...Ác, không, hấn không có tên: “Trước kia có danh hiệu 23.”

“...”

Tác giả thuyết minh bổ sung, đây không phải là Trình Tiền đồng tình Ảnh Vệ hay thế nào, mà là hấn đang khinh bỉ chính mình, vừa nghe đến 23, thiếu chút nữa theo bản năng muốn hỏi là 23 lượng vàng hay bạc...

“VẬY...ẢNH TỬ, gọi như vậy được không? Nếu không Tiểu Ảnh hoặc là Tiểu Vệ, ta đã nghe hoàng hậu gọi như vậy, nói thật, trình độ đặt tên không tốt lắm.”

“Trình độ đặt tên của ngươi với nương nương chúng ta tám lạng nửa cân.”

Lại nghĩ đến một xâu người tên lót chữ Tiểu bên cạnh Phượng Tê, gật đầu nhận nhũ danh ‘Ảnh Tử’ này: “Xem như có đặc sắc cá nhân.” Đúng là tham tiền, ‘Ảnh Tử’ (yǐngzi) nghe hết như đang gọi bạc (ngân tử – yínzi), thôi vậy, dù sao tên của hắn cơ bản cũng chẳng có ai kêu.

“Xong! Ảnh Tử, chuyện liên quan đến trong sạch của hai người bị hại chúng ta, ta phải xem xét sự việc cho kỹ lại từ đầu. Đầu tiên là ngày đó trên người ta mang theo ám khí, người ngăn cản ta, sau đó nhảy trở về.”

Ảnh vệ gật đầu, đúng vậy.

“Sau lại ta oán giận vấn đề cưới hỏi, hoàng hậu đề nghị tìm một nam nhân.” Nói đi nói lại vẫn thấy bị phần.

“Nén bị thương, nương nương chúng ta gần đây thích thứ này.” Tạm dừng một chút: “Giữa đó còn chen vào lời chúc phúc của người đến Ninh vương cùng Lâm thị lang, cùng với sự khinh bỉ của bọn họ đối với quà tặng.”

“Thiệt ~ trí nhớ tốt như vậy để làm chi.” Trình Tiền hít sâu một hơi: “Tiếp đó chính là hoàng hậu dùng thể diện hoàng gia ép ta theo đuổi ngươi.”

“...” Ảnh vệ đã hóa đá.

“Người quả nhiên không biết, hoàng hậu nói, ta mang theo ám khí tiếp cận thành viên hoàng thất đương triều, rất không hảo nơi đó trừ bỏ nàng còn có quốc trưởng, vương gia, vương phi một đồng, ta tội danh lớn, nếu chịu theo đuổi ngươi thì miễn cho ta tội tru di cửu tộc. Cho dù có người chịu biện bạch giải vây cho ta, ta cũng phải chịu trách nhiệm về trong sạch của ngươi...”

“Rõ ràng là ta đè ngươi!” Hai người các ngươi thực sự là có ăn ý, đều phản bác ở cùng một chỗ.

“Ta cũng nói như vậy, nhưng mà hoàng hậu bức ngươi chịu trách nhiệm tựa hồ so với bức ta chịu trách nhiệm càng thêm dễ dàng.”

“...” Ảnh Vệ đã kiến thức qua rất nhiều thủ đoạn của hoàng hậu.

“Vậy làm sao bây giờ?” Bình thường hắn có chuyện gì cũng đều tìm Vệ Ảnh thương lượng, hiện tại rõ ràng chính là trong tổ chức đã xuất hiện phản đồ. Hắn tứ cố vô thân rồi.

“Muội muội của ta ra một chủ ý, ta cảm thấy cũng tạm dùng được, cái tội danh bất lợi với thành viên hoàng thất có thể không cần đi quản nó, nhưng thật ra cái tội trong sạch với không trong sạch kia...ngươi cũng biết, nếu hoàng hậu lại bắt đầu càn quấy...”

“Cho nên ngươi hôm nay đến nhận lỗi?”

“Đúng vậy, nói đi, ca môn, nể tình chúng ta không phải huynh cũng chẳng phải đệ, ngươi muốn gì ta cũng đều chuẩn bị cho ngươi, nhưng đừng quá đáng. Đúng rồi, cho ngươi một thanh bảo kiếm thế nào? Trong tiệm cầm đồ nhà ta có một thanh đã sắp tới kỳ hạn, phỏng chừng cũng sẽ không ai đến chuộc, ta chính là đã mời chuyên gia nghiệm chứng qua, quả thật là hàng tốt.”

Vẫn là mượn hoa hiến Phật, quỷ hẹp hòi.

“Ta một ảnh vệ muốn bảo kiếm để làm gì?” Đừng quên hắn chính là chuyên leo xà nhà.

“Cũng phải, vậy thuốc trị thương thượng phẩm?”

“Thái bình thịnh thế, cơ hội để chúng ta bị thương không nhiều lắm, hơn nữa được phẩm ngự dụng trong cung cũng không kém.” Bọn họ là công sai cấp cao nhất, được đảm bảo chữa trị toàn định mức.

“Nếu không...cho ngươi mấy bộ y phục?” Hỏi câu này xem như Trình Tiền công khai khinh bỉ cái vỏ bọc kẻ trộm của Ảnh Vệ.

“Muốn ta lúc leo xà nhà ăn mặc bạc lóng lánh chiếu sáng cho mọi người?” Ảnh Vệ cũng khinh bỉ thưởng thức của Trình Tiền, hơn nữa, hắn một thân này xem như y phục công tác, có thể cởi sao?

“Vậy người muốn cái gì? Ta có thể nói cho người biết, lễ này là ta hiềm hoi lắm mới tặng cho người khác đó.”

“Ừm...Chủy thủ.”

“Gi?”

“Chúng ta thường dùng chủy thủ, phải chế bằng hàn thiết, kích thước dài ngắn tiêu chuẩn, vỏ đao gỗ không khắc hoa, chuôi đao quấn bằng tằm ti mảnh, sắc bén, tẩm độc.”

“Người yêu cầu cũng thật cao ~” Nghiến răng nghiến lợi, hàn thiết, bằng tằm ti đều không rẻ. Độc có thể dùng trên binh khí đương nhiên cũng không phải thuốc diệt chuột mà cứ vào được *** bình thường là có thể mua được.

“Chủy thủ, lại không phải trăm mã đao.” Quỷ keo kiệt chính là quỷ keo kiệt, Ảnh Vệ quyết không thủ hạ lưu tình.

“Thiết ~” Trình Tiễn bị ánh mắt thẳng thắn khinh bỉ của Ảnh Vệ trừng có chút tỉnh táo lại, thôi vậy, hấn vốn chính là định phá tài tiêu tai: “Ta sẽ tận lực chuẩn bị xong, sau đó tặng cho người, tốt nhất là chính thức một chút, để cho hoàng hậu không lời nào có thể nói nữa, như vậy hai chúng ta thì đều an toàn.”

“Tốt nhất là viết chứng từ rõ ràng, tỏ vẻ đã thanh toán xong, miễn cho hoàng hậu nói cái chủy thủ kia là tín vật đính ước.”

“Huynh đệ, ủy khuất người...” Có thể nghĩ đến rõ ràng như vậy phải cần bao nhiêu rèn luyện về mặt tinh thần a

~“Cũng thường.”

“Đúng rồi, hoàng hậu khi nào thì hồi cung?” Có nội tình sao?

“Chỉ cần nàng đừng cứ mãi nhắc đến lần đại tuyển sau sẽ chọn nam phi vào cung, hoàng thượng vẫn là rất hoan nghênh hoàng hậu tùy thời trở về.”

Xem ra người vất vả nhất quả nhiên là ngôi cử ngũ a, đúng là quyền lực càng lớn chịu tội cũng càng nhiều.

“Tiểu Ny, người sao lại nhanh như vậy đã trở lại?” Xem sắc mặt của nha đầu kia là biết nàng cái gì cũng chưa nghe được.

“Trình thiếu gia ở ngay góc rẽ chờ ta, ta vừa ló đầu đã bị phát hiện.” Là người ta quá tinh minh thôi.

“Tiểu Hạo, người cũng quá có lỗi với gia học của mình rồi.” Phượng Tê dấm ngực dậm chân.

“Nương nương, Ảnh Vệ nếu ngay cả ta cũng phát hiện không được, hấn cũng khỏi bảo hộ an toàn của người luôn.”

“Vệ Ảnh...”

“Ta không thể rời khỏi người, nhất là lúc Ảnh Vệ không có mặt.” Điểm ấy không thể qua loa: “Hơn nữa, lúc tốt nghiệp thành tích của Ảnh Vệ xếp trên ta.” Ta đi cũng vô ích.

“Quá đáng giận!” Có đôi khi giá trị vũ lực của đối tượng muốn tác hợp quá cao cũng không phải là chuyện tốt...

(P.S: chuyện lão ca nhà mình lúc ấy là đại ca mở một con mắt nhắm một con mắt mới dễ làm như vậy)

Bất quá Phượng Tê, có đôi khi người định không bằng trời định...Ý là có đôi khi lúc người ta mắc kẹt, ông trời cũng sẽ ra tay hỗ trợ một phen...

...

Lúc đang chờ chủy thủ tạ lỗi chế tạo ra, Trình Tiễn lại phải đón nhận một hồi khiêu chiến ở độ khó đã bay lên một tầng cao mới.

“Cha ~ Đây...đây là cái gì...” Trình Tiền nhìn một đám oanh oanh yến yến trước mặt, kẻ cầm đầu chính là bảo bối muội muội của mình, một đám nữ nhân đang hoặc vui sướng khi người gặp họa hoặc tao thủ lộng tư ném mị nhân về phía hắn.

Tiểu muội nhà mình còn cầm khăn tay vung a vung, hết như tú bà.

“Ta chính là vì tốt cho ngươi, Bối Bối đã nói với ta rất nhiều, ngươi có chủ kiến của ngươi, ta không trách, thế nhưng ngươi đã chừng này tuổi...Khụ khụ, chủ yếu là, nan giải của Lâm gia nhà bên đã tổng đi được, không có lý do gì mà nhi tử của ta không ai muốn!”

Trình lão cha vẻ mặt cảm phần sực sôi, thua người không thua trận, Trình gia hẳn tuyệt đối không thể thua kém Lâm gia: “Đến, nhi a, ngươi có thể trước nhìn một chút. Bối Bối, đừng quấy rối, nữ hài tử gia đoạn trang một chút. Nhìn xem, nơi này Hoàn phi Yến sáu cái dạng gì cũng có, cao ngạo, tài tình, lạnh lùng, dịu dàng, khêu gợi, xinh đẹp, thanh thuần, đáng yêu, thậm chí nếu ngươi có thưởng thức đặc thù gì, một loạt phía sau kia là thành thực, bình thường, khác thường, cùng khụ khụ...vị thành niên...” Cũng chính là ngang cấp với mụ mụ, mặt hình bánh nướng, kiểu Phù Dung tỷ tỷ cùng với chưa tốt nghiệp tiểu học.

“...”

“Các tỷ tỷ muội muội, bày ra cho ca ca ta xem tư thái xinh đẹp nhất của các ngươi, nếu ca ta coi trọng, các ngươi sẽ chính là trưởng tức của Trình gia giàu có nhất Cẩm quốc, hưởng vinh hoa phú quý vô cùng vô tận.” Trình Bối Bối những lời này thuần túy là quấy rối, ánh mắt của tất cả nữ nhân nơi này trong nháy mắt đều toát ra tinh quang, sau đó oanh oanh yến yến nhích sát lại, ngay cả hai người thuộc loại hình cao ngạo lạnh lùng cũng không tự chủ bước đến gần thêm vài bước.

Trình Tiền mồ hôi lạnh túa ra nhìn mấy người càng lúc càng lớn mặt tay đã vói vào áo hắn, cái người cấp bậc mụ mụ thậm chí còn trực tiếp nhắm vào quần...

Một phen đẩy ra mọi người, chạy thẳng đến Lý phủ...

“Hoàng hậu nương nương, ảnh vệ của người có thể cho ta mượn dùng ít hôm không?”

28. Chương 28: Tầm Nhìn Xa Trông Rộng Của Vệ Ảnh

“Nương nương, cơ hội khó có được cỡ nào a, người sao lại đuổi hắn đi?” Tiểu Ny ở bên cạnh gấp đến độ cắn khăn tay, vừa rồi Trình Tiền đến tìm người, nương nương không nói hai lời lập tức đuổi đi. Cảnh này làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, ngay cả Ảnh Vệ cùng Vệ Ảnh cũng thiếu chút nữa rút từ trên xà nhà xuống. Điều này sao có thể xảy ra được?

A Hư A Thực có chút mê tín thậm chí còn bắt đầu ảo tưởng Cẩm quốc thắng sáu tuyệt bay, nước sông kết băng, hoàng cầu mọc sừng biến kỳ lân, đại hạn ba năm, không một ngọn cỏ, máu tươi ba thước bạch lăng...(Này này!)

“Khó có được? Một người mới trước đó chỉ sợ trốn còn không kịp đột nhiên lại chuyển biến như vậy. Âm mưu! Chắc chắn là phải có âm mưu gì đó rất khủng!”

“...” Có thể có âm mưu gì chứ, người ta không phải đã nói sao, mượn một người về ứng phó với màn xem mắt tập thể khủng bố trong nhà mà thôi.

“Muốn mượn người, để làm chi mượn ai không mượn, lại đến tận chỗ chúng ta đòi Ảnh Vệ?”

Nói cũng phải

~“Nương nương, điều này cho thấy Trình công tử trong lòng có Ảnh Vệ, không tốt sao?” Tuy rằng khả năng lớn hơn là Ảnh Vệ cùng hắn đã đạt thành thoả thuận nào đó.

Nếu là tìm ai đó về lừa trong nhà, người quen khẳng định không được, phải biết tuy rằng hiện tại sản nghiệp đều là Trình Tiền xử lý, nhưng người gây dựng nên cơ nghiệp lại là Trình Toàn, chính là lão nhân Trình gia chỉ biết tìm Lâm thượng thư nhà bên cạnh chọc phiền toái kia.

Hắn đã từng là thương nhân khôn khéo giảo hoạt nhất, hắn đã từng là người lập nên kỳ tích tài phú, thương trường cũng không sạch sẽ hơn quan trường được là bao.

Mà hiện tại hắn bị vây ở trạng thái bán về hưu lại một lòng một dạ nhào vào hôn sự của nhi tử. Sức mạnh bộc phát ra này...chắc chắn, khó trách Trình Tiền cầu viện khắp nơi. Cha hắn nhất định là đã phong tỏa hết tất cả những đường lui khác, hắn mới phải tìm đến Ảnh Vệ vừa mới mọc nổi được.

“Không tốt, rất không tốt!” Phượng Tê không hài lòng: “Nếu như là tình cảm giữa tình nhân với nhau, hắn khẳng định sẽ trước đuổi hết đám nữ nhân kia đi, rồi mới tìm đến Ảnh Vệ giải thích, cũng nói cho cha hắn biết đời này phi quân không thành thân. Hiện tại hắn là đến cầu viện, đã cho thấy hắn chỉ xem Ảnh Vệ như huynh đệ. Không tốt! Rất không tốt!”

“Nhưng mà nương nương, hiện tại Ảnh Vệ cùng hắn chính là đang ở giai đoạn bằng hữu, cho dù là tướng quân cùng Phồn Đạt vương tử cũng không nhị kiến chung tình như vậy.” Giọng của Vệ Ảnh quanh quẩn trên xà nhà, cùng với nó còn có oán hận màu đen gần như đã đủ để hiện thành thực thể của người nào đó.

“Đúng vậy a, đúng vậy! Lúc trước Phồn Đạt cùng tướng quân, chúng ta mỗi ngày đều phải mất tâm tư tạo thành biết bao nhiêu ngoài ý muốn mới làm cho bọn họ cấp tốc tăng nhiệt a!”

“Khó khăn là nhất định phải có, tình cảm trải qua mưa gió mới có thể ngọt ngào.” Phượng Tê kiên định đánh gãy cơ hội rất có thể tạo thành JQ của Ảnh Vệ với Trình Tiền lần này.

“Nương nương...Người có phải hay không dạo này quá rảnh rồi, muốn chơi ngược luyện tình thâm?”

“...Không phải.”

“...” Được rồi, chúng ta mới không tin.

[Ảnh Vệ, sắc mặt người không tốt lắm.]

[Lần sau những đề tài như thế, thừa lúc ta không ở hăng thảo luận.]

[Xấu hổ cái gì, nương nương đây không phải là không tổng người ra ngoài sao.]

[Cám ơn, lời ta vẫn nghe hiểu được, ý của nàng chính là để cho ta cùng Trình Tiền trước khó khăn vô cùng yêu nhau, sau đó chia rẽ chúng ta, cuối cùng ngược đến chết đi sống lại mới để cho chúng ta thành đôi thành lứa.]

[Nương nương là người rất mềm lòng, lúc trước Lâm thị lang chỉ sâu kín nhìn Ninh vương một cái thôi nương nương đã xắn tay áo lên hỗ trợ.] Vệ Ảnh đối với chuyện Ảnh Vệ nhìn thấu kế hoạch của Phượng Tê rõ ràng như vậy có chút bất mãn, nam nhân a, hồ đồ một chút không tốt sao? [Lý tướng quân cùng Phồn Đạt vương tử thậm chí còn chưa buồn sâu kín liếc nhau lấy một cái đầu, nàng cũng đã hỗ trợ rồi.]

[Cho nên mới ở chỗ ta muốn nhìn người bị ngược?]

[Cũng sẽ không để các người BE, lo lắng cái gì?]

[Khinh bỉ (bỉí, phát âm tương tự BE)?]

[Cái này là mật hiệu, chính là những cố sự kết cục bi kịch, kết cục bi kịch một cách bất thường không phải đều làm cho người ta khinh bỉ sao...]

[Cái gì loạn thất bát tao!]

[Người không muốn? Ta liền đi nói với nương nương, để ngược lại cho đôi tiếp theo vậy.] Vệ Ảnh kích động.

[Không, ta rất thích ý, các người BE đi.]

[Trước phải có tình cảm mới có thể tính là cố sự, mới có thể có kết cục, có kết cục mới có thể BE, nói như vậy là người đồng ý cùng Trình Tiền bắt đầu rồi!]

[...] Ảnh Vệ cảm thấy mình đã bị quán vào: [Mặc kệ nói như thế nào, ta cùng Trình Tiền vẫn là không có khả năng, đừng quên chúng ta thân làm Ảnh Vệ là chế độ chung thân.]

[Vấn đề này lại không lớn.]

[Cái gì?]

[Ảnh vệ là ngành có thay thế bổ sung, chỉ cần người chết, người sẽ không còn là Ảnh Vệ mà chỉ là Ảnh Tử của hắn rồi.] Vệ Ảnh trêu đùa, cho dù Ảnh Vệ phong tỏa như thế nào, Trình Tiền nơi đó cũng không phải là tường không lừa được gió: [Mà phương pháp làm cho một người giả chết thì thật sự là nhiều lắm.]

[...Thì ra là thế, còn chưa bắt đầu các người đã thay ta nghĩ tốt kết cục, ta cho người biết...]

[Cho dù người dự định trung tâm với hoàng hậu cả đời cũng chưa chắc đã có thể làm Ảnh Vệ cả đời.]

[Cái gì?]

[Người cảm thấy hoàng hậu nương nương còn có thể làm hoàng hậu bao lâu?]

[?!!]

[Vương tử, thị lang, tướng quân, thủ phủ...Kế tiếp sẽ là ai?] Vệ Ảnh cảm thấy mình làm ảnh vệ quả thực là lãng phí nhân tài, nhìn thế nào cũng thấy là tài năng có thể làm chính trị gia, quân sự gia, triết học gia gì đó.

[Từ sau lần rơi xuống nước đó, biến hóa của nương nương người cũng không phải là không phát hiện, cung tường khóa không được nâng nữa rồi. Phượng hoàng giường cánh không thích cái ***g vàng kia nữa, nàng hy vọng chính là không trung tự do cùng với ngô đồng xứng đôi với nàng. Đương nhiên, chủ nhân của cái ***g vàng kia cũng chỉ mong sao có thể thả tung được cánh chim đã đốt lửa thiêu ***g cháy nóng rừng rực này đi.]

[Vệ Ảnh, những lời này chính là tử tội.]

[Hoàng hậu nương nương nói, mọi việc đều phải có chứng cứ, hơn nữa ta chính là cho tới bây giờ còn chưa ‘nói’ qua cái gì.] Vệ Ảnh vui vẻ ra kí hiệu: [Phượng pháp tạo thành chết giả rất nhiều, tuyên bố chết giả thì càng thêm dễ dàng, hoàng hậu nếu không còn là hoàng hậu, người cũng sẽ không còn là ảnh vệ nữa.]

Ảnh vệ đúng là chế độ chung thân, nếu thành viên hoàng thất đột nhiên tử vong một cách bình thường, như vậy ảnh vệ sẽ trở lại giáo sở giáo dục đời ảnh vệ tiếp theo, đương nhiên cũng có thể lựa chọn ra đi, chẳng qua những người ngoại trừ leo xà nhà ra cái gì cũng không biết như ảnh vệ bình thường đều là không chỗ có thể đi.

[A, chuyện kéo xa rồi. Đúng rồi, ta xem hoàng hậu nương nương hưng trí còn rất cao, người có muốn đi ngủ trước một hồi hay không, buổi tối lại đến thay ca cho ta?]

Ảnh Vệ năng lực thành thực tâm lý còn chưa mạnh cho lắm sáng khoái đồng ý.

“Vệ Ảnh, làm sao vậy?” Hoàng hậu nhìn Vệ Ảnh đột nhiên hiện thân, cảm thấy kỳ quái.

“Không có gì, chính là Ảnh Vệ hiện tại không có ở đây, nương nương, có thể chờ đôi tiếp theo hẵng ngược hay không...” Nàng cùng Ảnh Vệ dù sao cũng là đồng sự.

“Ta cũng chỉ là theo lời Tiểu Hạo nói nói một chút mà thôi, muốn ngược ta cũng sẽ không tìm người bên cạnh để hạ đao a, chính là...” Phượng Tê khó xử nhìn tin tức vừa mới tới trong tay.

“Làm sao vậy?”

“Trình Tiền xuống tay trước chúng ta, tự hắn dùng khổ nhục kế, không biết ăn cái gì, sống dở chết dở nằm một đống rồi.” Kỳ xảo kém cỏi như vậy.

“Báo chuyện này nghiêm trọng gấp mười lần lên cho Ảnh Vệ.”

“Được.” Vệ Ảnh vừa định xoay người: “Nương nương, ta không muốn làm cho Ảnh Vệ cảm thấy ta đang lừa hắn. Nhiều năm như vậy cũng là có cảm tình, hơn nữa lừa nhiều, về sau Ảnh Vệ sẽ không tin ta nữa.”

“Cho nên?”

“Nơi này có chút được, hiệu quả đặc thù, hạ cho Trình Tiền đi. Yên tâm, đây là tư tàng cá nhân của ta, Ảnh Vệ không biết đâu, cam đoan biểu hiện của Trình Tiền sẽ phấn khích gấp mười, hơn nữa cho dù là ngự y trong cung cũng tra không được.”

Hoàng hậu nhận lấy bọc nhỏ gì đó kia, đưa cho Tiểu Hạo, Tiểu Hạo vội vã chạy nhanh ra ngoài.

“Nhân tài a ~” Võ võ vai Vệ Ảnh: “Bất quá người vừa rồi không phải mới nói đừng ngược sao?”

“Đi? Không ngược a, bọn họ lại chưa chết thôi.”

Được rồi, cái này gọi là điểm ngược có chút chênh lệch.

29. Chương 29: Bệnh Thật Bệnh Giả

“Tiểu thư, thị nữ của hoàng hậu cầu kiến.”

“Để nàng vào đi.”

“Dạ.”

“Bối tiểu thư.”

“Tiểu Ny tỷ tỷ, giữa chúng ta đừng khách khí như vậy, nói thẳng xem nương nương có dặn dò gì?”

“Ý định ban đầu của nương nương là biết thời biết thế dùng khổ nhục kế, nương nương cũng không dự đoán được không qua an bài tự hấn cũng có thể lần qua lần lại chính mình như vậy.”

“Ca ca ta...thật sự không có việc gì? Ta xem hấn hình như rất thống khổ...”

“Tiêu chảy đã năm ngày, người có cường tráng mấy cũng hư thoát, huống chi trên người hấn còn có phần ngứa, đan buốt xương đủ thứ linh tinh.” Chính là cái loại được phần đặc thù mà Vệ Ảnh hữu tình cung cấp.

“Là được đều có ba phần độc a ~” Nhìn ca ca nhà mình trên mặt đủ mọi màu sắc, Bối Bối cũng hoảng hốt.

“Không có việc gì, người xem, thứ này gọi là đan đen mặt.” Tiểu Ny bỏ vào trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phần nộn chớp mắt liền biến ngăm đen, hết như trúng độc, sau đó màu lại chậm rãi lui về.

“Thật thần kỳ!”

“Một tỷ muội tốt của Vệ Ảnh thích mấy thứ này, cái phần ngứa kia người cũng biết, không gây hại thương cân động cốt gì, còn đan buốt xương...Ha ha, Vệ Ảnh nói kỳ thực là thứ bọn họ trước đây chuyên dùng để dài xương, đúng là thuốc bổ, chẳng qua nghe tên hơi khó chịu, đối với người lớn xương cốt đã định hình mà nói căn bản không có tác dụng gì, nhưng là phần tội thì vẫn phải chịu, những thứ xanh đỏ tím vàng khác đều có tác dụng tương tự mà thôi.”

“Đúng vậy a, thứ chân chính hành hạ ca ta vẫn thuốc xổ mà hấn tự mình hạ, ai ~ Người biết không? Ta ngày hôm qua nhìn hết nổi, đưa một nửa giải được cho ca ta, để cho hấn dễ chịu một chút, nào biết đám lang băm kia toàn bộ ồn ào hồi quang phản chiếu, chỉ thiếu điều thông tri cha ta chuẩn bị hậu sự, làm hại ta không thể không lại hạ được về như lúc đầu.”

“Những đại phu đó...” Sẽ không làm lộ đi?

“Thái y từ trong cung, trình độ đúng là nhất lưu...Là nương nương mời đến.”

“..” Tiểu Ny áy náy cúi đầu, nàng có lỗi với các đại phu chính trực thiện lương.

“Không cần áy náy, thái y trong cung cộng thêm các danh y mà cha ta dựa vào quan hệ mời đến đều đang ở hậu viện trao đổi tâm đắc, bọn họ cũng khó có được tập hợp một hồi, mừng rỡ vô cùng.”

“Số còn lại thì sao?”

“Bạn rộn chứ sao, ca ta cũng thăm, thần trí thanh tỉnh nghe bọn họ lái nhải mình độc khí công tâm, can hỏa quá vượng, ho lao thận mệt, huyết hư cốt không, vị tràng suy kiệt...có mang sáu tháng ~”

Phụt ~ Tiểu Ný không giữ được lễ nghi phun ra. Bối Bối bình tĩnh chỉ huy nha đầu bên cạnh quét dọn.

“Cũng không thể toàn bộ đều trách bọn họ, xem bệnh chú ý chính là vọng, vẩn, vẩn, thiết. Cái mặt đủ mọi màu sắc của ca ta đã đánh gãy năng lực của bọn họ, hơn nữa bệnh nhân tự mình báo bậy bệnh tình, chỗ này đau chỗ kia đau, cho nên...”

Bối Bối nhún vai, cái người chỉ ra Trình Tiền có mang sáu tháng cũng thật sự là thần nhân, cũng chính những lời này của hắn đã làm cho giả bệnh nhân là Trình Tiền lần đầu tiên chân chính té xỉu.

“Trình lão gia sẽ không lo lắng hỏng đi?”

“Cha ta vào ngày đầu tiên ca ca bị bệnh đã đi gõ cửa nhà Lâm lão gia bên kia, đến bây giờ còn chưa trở lại.”

“A?”

“Khi đó ca ta mới chỉ là phát sốt tiêu chảy.” Bối Bối uyển chuyển giải thích hiểu lầm không cần thiết phải nói rõ: “Sau lại Vệ Ảnh đưa được đến rồi...Ta phong tỏa luôn tin tức không cho truyền ra ngoài, không thể bởi vì tràng giả bệnh này mà làm cho cha quan tâm không phải sao...”

[Cho nên khổ nhục kế Trình gia đại thiếu gia diễn cũng toi công.] Tiểu Ný lần thứ hai yên lặng niệm một câu hà mã đậu hủ (tiếng lóng chữ người thì phải??).

“Nếu cứ tiếp tục để ca ta đau đớn khó chịu như vậy, ta đây làm muối muối cũng đau lòng, chỗ cha ta chỉ là dùng có ca ca đang diễn khổ nhục kế kéo dài thời gian, nếu chờ cha trở về lại thấy ca ca mặt mũi xanh xanh đỏ đỏ đen đen như vậy, nói là giả trang cũng không ai tin. Hiện tại chúng ta phải nắm chặt thời gian, để cho...” Chỉ chỉ lên xà nhà.

“Nhưng mà Ảnh Vệ chết sống không chịu đi a.”

“Bọn họ không phải còn có thời gian nghỉ ngơi sao?”

“Mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, ăn cơm, nghỉ ngơi, đi nhà xí, tắm rửa cộng hết lại cũng bắt quá hai nửa canh giờ nữa. Cái nghề này quả thực không phải cho người làm. Bất quá nương nương nói, cho dù có phải đập nương nương cũng sẽ làm cho Ảnh Vệ đến thăm bệnh.”

“Ta có chút hối hận, Ảnh Vệ nếu thực sự thành đại tẩu của ta, lúc viên phòng hắn làm một câu, giường này quá sáng quá rộng, ta vẫn là quen xà nhà hơn, vậy thì làm sao bây giờ?”

“Để thôi, cho ca người học võ nghệ cao cường, làm sao để hắn ngủ trên một sợi dây thừng cũng có thể không rơi xuống là được.”

“Dây thừng?” Thứ này còn nhỏ hơn cả xà nhà nha.

“Là cố sự nương nương kể, rất lâu trước kia, có một tiên nữ...” Tiếp theo là thời gian kể cố sự, Tiểu Tình cùng đến với Tiểu Ný bắt đầu dĩ vãng dài. Được rồi, vẫn là để nàng đi xem tình huống của vị Trình thiếu gia kia sau đó về nhà kích thích Ảnh Vệ đi...(cố sự này nàng đã nghe rồi)

...

“Ảnh Vệ a...Không phải ta nói người...”

“Nương nương!”

“Bằng hữu bị bệnh cũng nên đi xem đi?”

“Sau đó thì sao? Vừa thấy ta lập tức chung tình với hắn, sau đó phải gả vào nhà đó?”

“Đương nhiên không phải!” Uống một ngụm trà: “Nói thể nào cũng phải là hắn gả lại đây.”

“...”

Tình huống trước mắt chính là Ảnh Vệ nằm trên xà nhà tranh luận, còn Phượng Tê thì đang uống trà khuyen bảo.

“Cho người một cơ hội, tự mình đi Trình gia thăm người, bằng không theo ta đến Trình gia, vừa tới nơi, ta sẽ bảo Vệ Ảnh một cước đạp người lăn thẳng lên giường của hần.”

Im lặng hồi lâu, sau đó là Vệ Ảnh đáp lời.

“Nương nương, hần chạy rồi.”

“Không sao, Tiểu Ny Tiểu Tình đều đang ở Trình gia, nếu ta không nghe được tin tức tốt lành...” Ra vẻ mặt chết đi gõ gõ bả vai: “Thì đành làm phiền Ảnh Vệ lại chạy thêm một lần nữa vậy.”

“...”

...

Đêm khuya người vắng, Trình phủ.

“Thực bị bệnh?”

“Không bệnh cũng bị người hù ra bệnh.” Trình Tiền tò mò nhìn người đột nhiên xuất hiện ở đầu giường mình: “Sao người lại đến đây?”

“Nếu như không đến, chờ ta kịp phản ứng, nơi ta xuất hiện sẽ không phải là bên giường của người, mà là trên giường.”

“Ta vốn nghĩ người là hảo hán uy vũ không thể khuất phục.”

“Ta vốn nghĩ người là người tài ba túc trí đa mưu.”

“Lời này có ý tứ gì?”

“Giả bộ bệnh cũng có thể bệnh thành như vậy, người thật sự là...trí tuệ.”

“Ta không cho là ăn thuốc xổ có thể ăn ra đầy người đau đớn, khắp mặt xanh đỏ, cộng thêm...mang thai sáu tháng.”

“...” Ảnh Vệ cho là mình nghe nhầm.

“Đúng vậy, ta nghe xong cũng bất tỉnh. Cái đám lang băm đó...Này này, người muốn làm gì!” Trình Tiền đột nhiên cao giọng, bởi vì Ảnh Vệ bất thành linh sờ tay của hần.

“Mạch tượng này đích xác có chút giống...”

“Phi ~ người mới học y mấy ngày a.” Trình Tiền phát hiện nhịp tim của mình tựa hồ có chút gấp gáp, nơi bị bắt mạch tựa hồ có chút nóng lên...(này này, không thể nào, cho dù là tăng tiến độ cũng không thể có tốc độ như vậy a! Du: vậy được rồi, chậm lại một chút...)

“Chúng ta chuyên học chữa thương, nội thương ngoại thương đều học.” Nhưng cái loại ‘chứng bệnh’ tự nhiên như mang thai thì không nằm trong phạm vi đó.

“Vậy người trang mô tác dạng cái rắm a ~”

“Không có chút tứ chi tiếp xúc như vậy, mấy người ngoài cửa kia sẽ không hài lòng, rồi ngày mai ta sẽ phải tới thăm người lần nữa.”

“...” Người nào đó võ công không cao lại đang trong trạng thái mang bệnh: “Đến thăm ta người thực sự không vui? Tốt xấu chúng ta cũng là...”

Trình Tiền phát hiện bọn họ cái gì cũng không phải, có chút không dễ chịu, [Ngay cả bằng hữu cũng không tính sao? Chức trách chết tiệt.]

“Cái chủy thủ kia ta còn chưa đưa cho người đâu.”

“Lời này của người làm cho ta rất bất an.” Ảnh Vệ ở trên xà nhà đã nghe nhiều đàm mỹ tiểu thuyết.

“Lão tử bị gây sức ép thành như vậy đều là lỗi của chủ tử nhà ngươi! Ngươi bắt an cái đầu a!” Khấp người hấn đến là khó chịu a.

“Ai...” Ảnh Vệ nhìn cặp mắt ở trong bóng tối tựa hồ đang tản ra hào quang sáng rực kia, bất đắc dĩ thở dài. Hấn nói đúng, ngày đó nếu không phải mình đề hấn, cả hai mới sẽ không bị hoàng hậu manh trúng như bây giờ.

Bệnh trạng này của hấn tám phần là Vệ Ảnh giở trò quỷ. Tuy rằng không biết được phần có những gì, nhưng là mấy món yêu thích của đồng sự đã làm việc chung nhiều năm như vậy hấn cũng có hiểu biết.

“Được rồi, là lỗi của ta, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Giúp hấn đắp lại chăn, động tác không được tự nhiên lại cứng nhắc, trời biết loại động tác ‘bình thường’ này đối với những người như hấn mà nói là cỡ nào xa lạ.

“Ngươi cứ như vậy mặc kệ ta chết sống thế nào?”

“...”

“Ngồi lại với ta thêm một lát, Bối Bối hôm nay phải ba lượt đại phu thay phiên ân cần thăm hỏi ta. Ta hối hận rồi, ta thật sự hối hận rồi, ta đồng ý thành thân, cha a ~ Ngươi mau trở lại a ~”

Ảnh Vệ không rên một tiếng xoay người bước đi.

“Ngươi còn có thể đến sao?”

“Chỗ muội muội ngươi hấn là có giải được, ta đi lấy.” Vệ Ảnh bên kia không trông cậy được gì, khẳng định là đã bị hủy rồi.

“Bối Bối chịu cho?”

“Nàng không cho, không có nghĩa là ta lấy không được.”

Ảnh Vệ không leo xà nhà mà trực tiếp mở cửa sổ, thấy Tiểu Ny một đường tuyết trần chạy về phía một căn phòng khác [Ta biết nên đi đâu rồi.]

“Đã chậm một bước nga ~ Ảnh đại ca ~” Một đồng lớn bình bình lọ lọ bị ném vỡ tan trên mặt đất. Bối Bối cười gian quơ quơ một cái bình sứ duy nhất trong tay, sau đó cười càng thêm gian trá nhìn cái chai trên tay mình biến mất.

“Đây là cái gì?”

“Một bình cuối cùng, giải được của phần ngựa.”

[Cũng tốt, trước cho hấn hết ngựa lại tính tiếp.] Ảnh Vệ đang định xoay người, từ đằng sau truyền đến là thanh âm càng thêm sung sướng.

“Cái này là phải bôi nha...Bôi lên chỗ bị sưng đỏ trên người, mặt khác, thứ này ta đã pha loãng. Cứ cách một canh giờ bôi một lần, bôi năm lần mới đủ! Toàn thân nga ~”

Ảnh Vệ cứng đờ.

“Ảnh Vệ đại ca yên tâm, nương nương nơi đó ta sẽ xin phép thay cho, tin tưởng Vệ tỷ tỷ cũng không ngại trực nhiều thêm một hồi.”

Cự tuyệt? Ngươi dám!

...

“Ngươi tính làm như thế nào?”

“Coi như thôi đi...”

“Kháo, ta đã thành như vậy, ngươi ngay cả giúp ta hết ngựa cũng không chịu hỗ trợ?”

“Cởi hết ra bôi, năm canh giờ.” Ảnh Vệ, là bôi năm lần, không phải bôi năm canh giờ.

“Ta tự mình làm?” Trình Tiền thề hấn chỉ là đề nghị một chút, thật sự! Thoáng đề nghị một chút mà thôi. Kết quả Ảnh Vệ xuất một cái buồng bình, người lui ra tới cửa.

“Này này, ta là bệnh dịch?” Trình Tiền thử cởi y phục, nhưng thân thể đã hư thoát làm nhiều đó vẫn thực sự miễn cưỡng, chỉ cởi được một bả vai đã lại nằm sụp xuống giường thở dốc.

“Cả khuôn mặt đều là màu sắc rực rỡ, làn da nơi khác ngược lại vẫn bình thường.” Ảnh Vệ nhìn bả vai trần lộ ra ngoài kia. Rất trắng, tiêu chuẩn thiếu gia nhà giàu. Đương nhiên Ảnh Vệ cũng không phải đen thui, hẳn tuy rằng trường kỳ lao động thể lực, nhưng vẫn là không hề lộ ra nắng.

“Người tính thấy chết mà không cứu?”

“Sau đó ta sẽ phải chịu trách nhiệm về người.”

Trình Tiền trông mắt dạo qua một vòng, có chút bất đắc dĩ nhắm mắt lại, hẳn đang khinh bỉ ý tưởng ‘chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm, như vậy cũng không tồi’ vừa chuyển ra trong đầu mình.

Mới nhắm mắt lại, đã cảm nhận được xúc cảm khi làn da trên ***g ngực đụng tới da thịt có chút lạnh lạnh thuộc về một người khác...

“Này ~” Mở choàng mắt, không ngoài ý phát hiện, người mặc đồ đen nào đó đang lưu loát lột y phục của mình.

Kéo khoe miệng, trào phúng đến một câu: “Dự định chịu trách nhiệm về ta rồi?”

“Trên thực tế...” Ảnh Vệ sau khi lột sạch áo của người nào đó, bình tĩnh xoay người, cầm một cái bút lông mới đến: “Còn có loại phương pháp này.”

“Dùng bút lông nhột lắm!”

“Bàn chải?”

“Lấy cái tốt nhất ấy.” Bàn chải trong phủ hình như chỉ có cái trong chuồng để chải lông ngựa cũng với cái chuyên chà bồn cầu...Trình Tiền thiếu gia thỏa hiệp.

Ảnh Vệ cùng Trình Tiền giằng co năm canh giờ, lúc đầu còn có chút xấu hổ, về sau ngược lại thuận lợi một cách không ngờ. Vốn thôi, một người đau ốm, một người hỗ trợ, hai người còn đều là đại nam nhân, nếu không phải do sự độc hại của hoàng hậu nương nương, tất cả sẽ chỉ là những hành vi thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn được nữa.

Trong quá trình đó cũng có mấy người ‘xông nhầm’ vào, nhưng đều trong tình huống một người không thể động đây, một người thần kinh cường hãn biểu tình bình tĩnh tự nhiên mà cảm thấy không thú vị lui xuống.

“Rốt cuộc đã xong.” Bệnh nhân thật vui, hiện tại tuy rằng đau thì vẫn còn đau, nhưng ít nhất đã không ngứa nữa: “Người nói lần này ta phải đưa người cái gì để bồi thường? Hai cái chủy thủ?”

“Xem như hòa với lần trước.” Tuy rằng xét trên động tác, cả hai lần đều là Ảnh Vệ phi lễ Trình Tiền.

“Vậy sao...” Trình Tiền cảm thấy có chút không thoải mái: “Chủy thủ đã sắp làm xong rồi, vẫn là đưa cho người đi.”

Ảnh Vệ ý vị thâm trường nhìn Trình Tiền, nói ra một đoạn nghe qua thì chẳng hiểu tại sao, nhưng đối với tình cảm có chút ám muội đang chảy xuôi giữa hai người thì lại là đả kích trí mạng: “Ta là ảnh vệ, từ lúc bước chân vào sở huấn luyện thì nhất định ngay cả cái tên cũng không thể có được. Chỉ cần chủ tử còn tồn tại một ngày, thì ta chỉ là một món đồ phụ thuộc.”

Nói tới đây Ảnh Vệ nhớ đến giọng điệu ‘thực sự dễ giải quyết’ bực dọc phản nghịch của Vệ Ảnh, lại nhìn về phía bệnh nhân nhìn qua có vẻ như không sao cả, nhưng ánh mắt đã âm thầm hơn một chút trên giường: “Người hẳn là nên có một thê tử nhiệt tình sáng sủa, hào quang vạn tượng.” Ảnh Vệ còn chưa quên tiêu chuẩn kén chọn của hắn, một nữ nhân lông lánh như bạc.

Hắn không nên dây dưa với một cái bóng không thể lộ ra dưới ánh mặt trời, nhất là dưới tình huống tất cả những thứ giữa bọn họ đều là do bị người khác lôi kéo cùng an bài mà có.

Trình Tiền nhắm mắt lại, hẳn hiểu ý của Ảnh Vệ. Ngay lúc mình vừa có chút động tâm? Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình? Được rồi đã biết hoa loa kèn thì cũng chẳng thể có tình ở chỗ nào được. Bất quá trong lòng vẫn là không thoải mái a

~“Cũng nên cho cha ta biết ‘bệnh’ của ta đã tốt rồi.” Trình Tiền vẫn nhắm mắt: “Nếu cả đám người kia đều không có ai vừa mất thì lại trốn tạm ít lâu, ra cửa tiệm ở ngoại quốc kiểm tra hàng vậy.”

Đợi hồi lâu xác định trong phòng đã không còn tiếng hít thở nào nữa rồi, hờ hững mở to mắt, nhìn căn phòng không một bóng người, bên cạnh chỉ có cây bút lông cùng với bình được trống rỗng.

Siết chặt nắm tay, đắm xuống giường một cái: “Không cam lòng a ~” Mình thế nhưng cũng có lúc bị cự tuyệt...siêu cấp không cam lòng.

...

Bên kia Ảnh Vệ trở về cũng gặp phiền toái: xà nhà không lên được.

Xà nhà bị hoàng hậu xa xỉ quần mảnh vải chằng chằng chịt chịt, rắc rối khó gỡ hết như mạng nhện. Từ cái xà nhà này quần lên cái xà nhà kia, vừa leo lên liền chính là con thiêu thân trong mạng nhện.

Ảnh mất quết về phía tấm bình phong đơn giản chỉ có tính trang trí là nơi cuối cùng còn lại trong phòng trừ bỏ xà nhà thích hợp cho ảnh vệ giấu mình – đã bị Vệ Ảnh chiếm lấy. Hiển nhiên bình phong chưa mở rộng không thích hợp cho hai người cùng chui vào.

Ảnh Vệ thoải mái xuất hiện trước mặt hoàng hậu, nhất định phải đòi về chủ quyền của mình (chính là một cái xà nhà thích hợp cho ảnh vệ leo lên).

Mà hoàng hậu thì chưa đợi Ảnh Vệ mở miệng đã trực tiếp lạnh lùng nói: “Nếu như quả thật chỉ là tình huynh đệ thuần túy, lúc hần ồn ào đồng ý thành thân người đã đi Lâm phủ thông báo cho Trình lão gia chuyện Trình Tiền giả bệnh, chứ không phải đi đòi giải được.”

“Nếu như quả thật chỉ là tình huynh đệ thuần túy, để tị hiềm (hiềm sẽ bị hoàng hậu quấy rối) người hoàn toàn có thể đi bắt một gia đình hoặc đại phu đến bồi cho hần.”

“Nếu không phải trong lòng rối loạn, người sao có thể không nghĩ ra, năm canh giờ, người hoàn toàn có thể quay về sở huấn luyện tìm tỷ muội của Vệ Ảnh đòi giải được chân chính?”

“Nếu không phải trong lòng có chuyện, lúc hần nói tặng thêm chủy thủ, người sao cần phải vội vàng kể rõ chức trách của ảnh vệ cùng tương lai của hần?”

Sắc mặt của Ảnh Vệ đã rất không dễ nhìn.

“Ta không phải là người loạn điểm uyên ương, người cũng hiểu.”

“Nhiều cố sự như vậy đã nghe, người hẳn cảm với loại đề tài này, ta cũng hiểu được.”

“Nếu các người thật sự không có tình nghĩa, ta sao có thể ép buộc làm khó người khác?”

“Vệ Ảnh đã cùng người phân tích qua nhiều khả năng như vậy, thân phận hoàn toàn không phải là vấn đề.”

“Câu nói đáng sợ nhất trên thế gian này chính là ‘Ta đây là vì tốt cho người’.”

“Ngay lúc mới bắt đầu đã chặt đứt hết thảy, người thật thông minh a ~ Người làm sao biết được mình chặt đứt chính là bao nhiêu tình nghĩa trong lòng hần?”

“Không có bao nhiêu trở ngại chắn trước mặt các người, người thế nhưng lại lùi bước.”

“Người quá làm cho ta thất vọng rồi!”

Không để Ảnh Vệ nói thêm cái gì, Phượng Tê bảo hần tránh tạm sau bình phong của Vệ Ảnh. Vệ Ảnh trực thay Ảnh Vệ lâu như vậy cũng nên đi nghỉ ngơi một chút rồi.

...

Trình phủ bên kia.

“Cha, hài nhi bất hiếu.”

“Giả bộ bệnh, chịu khổ đi? Lúc ta còn trẻ mấy chiều này đều đã dùng chán cả rồi, bắt quá đông màu sắc rực rỡ này là cái gì?”

“Ha ha, hoàng hậu chiêu đãi.”

“Nga, thay ta tạ ơn nương nương.” Đây là thói quen nghề nghiệp, người ta chiêu đãi luôn phải khách khí cảm ơn.

“Cha, ta nguyện ý thành thân. Những cô nương kia...lại tìm đến một lần đi.”

“Lần này mới chưa đến năm ngày ngươi đã thỏa hiệp? Không giống ngươi a. Bắt đầu từ năm mười tám tuổi lúc ta lần đầu tiên khuyên ngươi thành thân, mỗi lần đều là sơn băng địa liệt cuối cùng lấy sấm bị hủy hơn phân nửa ngươi bỏ nhà trốn đi làm kết cục, giờ đây là...đáp ứng rồi? Nói. Có âm mưu gì?”

“Không có gì...” Chỉ là bị người đá mà thôi.

“Nói. Bằng không ta ngày mai ném ngươi sang chỗ hoàng hậu bên Lý phủ, cho ngươi cưới mười tám nam nhân.”

“Cha ~” Trình Tiền cười khở một phen: “Ta chỉ là...”

Ngay từ đầu là một tràng tương phùng khắc sâu ấn tượng, muốn quên cũng khó.

Biết lẫn nhau là huynh không ra huynh đệ chẳng phải đệ, chỉ là ôm mối đồng tình với hần, trong lòng vạch hần sang cùng một chiến tuyến với mình.

Sau lần thảo luận tạ lỗi đó mới nhận ra rõ ràng hần không phải là một cỗ máy chỉ biết bảo vệ chủ nhân, thì ra hần vẫn là một con người, một người đang sống.

Bị ép thành thân, người đầu tiên nghĩ đến chính là bằng hữu cùng chung hoạn nạn này, nghĩ hần nhất định sẽ giúp mình.

Bị cự tuyệt, trong lòng nhận định đó là hoàng hậu ngăn cản, Ảnh Vệ nhất định sẽ đồng ý.

Hần giả bộ bệnh, sau đó là thực sự bị bệnh, hần đến xem mình, vui sướng. Biết trách nhiệm đối với hần mà nói đúng là quan trọng đến cỡ nào.

Hần đi lấy giải dược, trở về, bôi thuốc. Tiếp xúc thân mật, làm cho Trình Tiền khắc sâu hiểu biết, hiểu biết sự đáng sợ của ô nhiễm, mình thể nhưng lại đối với bóng dáng kia lặng lẽ mà sinh ý niệm, cảm giác được tự nhiên cùng theo lý phải làm.

Cuối cùng chính là sự cự tuyệt của hần...

“Thứ đồ hỗn trướng!” Đối mặt với tiếng rống giận của cha Trình Tiền tự biết đuối lý cúi đầu nhận sai.

“Hần dựa vào cái gì mà cự tuyệt nhi tử của ta? Trình gia cho đến bây giờ chỉ có chúng ta nói không, không có chuyện người khác phán không được! Chúng ta cái gì cũng ăn, chính là không ăn mệt! Chúng ta cái gì cũng nhận, chính là không nhận thua! Tiểu tử, ngươi nói, ngươi cam lòng sao?”

“Cam lòng?” Sắc bén lặn lộn trên thương trường rền đúc ra của Trình Tiền đã quay trở lại: “Không! Đương nhiên không! Ta không cam lòng! Ta vừa mới cảm thấy hần không sai, hần dựa vào cái gì đoạn tuyệt? Ta không chấp nhận bị cự tuyệt! Hần chính là của ta!”

“Tiểu tử được lắm, cố lên! Thứ Trình gia chúng ta đã nhìn trúng thì nhất định phải cướp tới tay, chuyện hần là nam ta cũng không nhiều lời. Lâm lão đầu nhà bên kia còn cưới được người về, ngươi cũng không được tự gả mình ra ngoài, ta mới không chịu được cảnh đó!”

30. Chương 30: Đế Hậu Ngả Bài

“Nương nương, phía trên kia tại sao lại hủy đi?” Đổng lưới vải chẳng như vẽ mạng nhện đáng yêu đó không thấy nữa rồi.

“Hạ nhân phụ trách quét dọn tổ khổ với Tiểu Cơ, nói như vậy rất giấu bụi.” Hơn nữa vải dệt trong nhà đều là hàng thượng đẳng, vẫn là để dành dùng làm y phục đi.

“Có thể dùng dây thừng.”

“Thứ đó khó coi lắm.”

“Dây sắt?”

“Nước sơn nhà ta rót người chịu trách nhiệm?” Chọc chọc đầu của Tiểu Tình: “Đừng ra mấy chủ ý nhằm nữa, không phải chỉ là nơi cho Ảnh Vệ bọn họ nấp thôi sao, lúc cần cứ bảo Vệ Ảnh đập người xuống là được.”

“Nương nương...Ảnh Vệ còn đang ở trên đó.” Ở chung lâu, bọn họ cũng thăm dò được thời gian Ảnh Vệ cùng Vệ Ảnh thay ca.

“Chính là muốn nói cho hần nghe, dám đơn giản vô cùng như vậy đã buông tha cho tức phụ có tiền nhất biết kiếm tiền nhất Cẩm quốc, quả thực là mất hết mặt mũi của ta.”

“...”

“Nương nương, hoàng thượng gọi người hồi cung.” Trong cung cử đến một tiểu thái giám.

“Hần sắp không xong rồi?”

“Nương nương xin nói cẩn thận, hoàng thượng hồng phúc tề thiên.”

“Thì chính là uống nhầm thuốc.”

“...” Kỳ thực tiểu thái giám cũng là cho là như thế.

“Phượng Tê, lần này trở về rồi đừng tùy tiện chạy ra ngoài nữa, ngoan ngoãn ở trong hậu cung đi.”

“Cha?” Phượng Tê kinh ngạc nhìn mỹ nam lão cha nhà mình, đây là làm sao vậy?

“Người là hoàng hậu, thăm người thân cũng phải có điểm mấu chốt, người hần là nên tránh thủ hậu cung.” Biểu tình của Lý Diệp nghiêm túc khác thường.

“Cũng phải ~” Phượng Tê sụp mi thuận mắt nghiêng nghiêng người, trong mắt lóe ra lại là quang mang sắc bén.

“Mọi người, thu dọn đồ đạc, hồi cung.”

“Nương nương...” Tiểu Nỵ cùng Tiểu Hạo nhìn lửa giận đã rõ ràng đến độ sắp thực thể hóa của Phượng Tê, đều có chút trong lòng run sợ: “Nương nương bớt giận.”

“Chơi lâu như vậy, thiếu chút nữa đã quên, hoàng cung là nơi thích tranh đấu lục đục với nhau nhất trên đời này.”

“Nương nương?”

“Cảnh Diễn là người thế nào, ta hiểu hơn so với bất cứ ai khác, hần sẽ với ta hồi cung? Chê cười.”

“Nương nương, cho dù hoàng thượng là bởi vì có việc mới gọi người, người không cảm thấy thái độ của thừa tướng có chút kỳ quái sao?”

“Không kỳ quái, Cảnh Diễn bảo ta trở về, nhất định là đã có kẻ nào động tay chân uy hiếp hậu vị của ta, mà người so với ta cùng Cảnh Diễn càng để ý đến vị trí này, chính là cha ta ~”

“?” Tất cả những người đã từng thấy thừa tướng tổng nhi tử nhà mình đi Khiết Đan thưởng hôn đều đầy đầu đầy chân hời.

“Đi về trước xem sao đã, ừm...Chính là ủy khuất Trình Tiên, hần muốn gặp người nào đó sẽ có chút khó khăn.”

Mọi người chỉnh tề đồng loạt ngẩng trần nhà...Ừ, hoa văn rất đẹp.

...

“Đừng thở phì phì nữa, làm như ta thích nhìn thấy người lắm.”

“Người không thể chống đỡ một chút áp lực a?”

“Bằng không thì sao? Lại mặt thăm người thân vốn chỉ được có ba ngày, ta đã sắp thả cho người nghỉ ba tháng.” Ném một đồng diễn tịch cho Phượng Tê: “Ta đã lật suốt một lượt tất cả tổ tông gia pháp rồi, tìm không thấy cái cơ nào thích hợp nữa đâu.”

“Còn tên ngự sử kia để làm chi lại nhảm chán đến nỗi...”

“Muội muội của hần là Ngọc quý phi.”

“Người không nhân cơ hội phế luôn ta?”

“Ta thấy người ở bên ngoài chơi đến là vui vẻ, vừa định trao đổi tin tức với người, hỏi một chút xem người có muốn thừa cơ hội này xuống đài luôn hay không, kết quả cái tên ngự sử kia vừa mới lên tiếng, cha người đã lập tức nhảy ra, đè đầu người ta xuống mắng một trận, sau đó cam đoan hoàng hậu lập tức sẽ hồi cung.” Cảnh Diễn đau đầu xoa ấn huyệt thái dương: “Cùng lúc đó, Ngọc quý phi ở chỗ thái hậu làm nũng, kết quả thái hậu đại kinh tiểu quái vọt đến chỗ ta, nói nếu ta muốn phế hậu, nhất định phải chờ nàng chết trước. Chậc chậc, người thực nên nhìn sắc mặt của Du Ngọc lúc ấy.”

“Nàng thì ta thật ra có thể lý giải, phi tử lớn tuổi nhất trong cung chính là nàng, phi tử theo người sớm nhất cũng là nàng, lại chỉ có một nữ nhi...” Ngọc quý phi lớn tuổi hơn Phượng Tê, chỉ nhỏ hơn Cảnh Diễn một tuổi.

“Nữ nhi thì làm sao? Bảo Nhi là nữ nhi duy nhất của ta, ta thương còn chưa kịp đâu.” Cảnh Bảo Nhi, trước mắt là tiểu công chúa duy nhất của Cẩm quốc.

“Nàng già rồi, dù sao về sau ngôi vị hoàng đế cũng sẽ không thể là của Bảo Nhi, người có cưng chiều Bảo Nhi mấy đi nữa nó rồi cũng sẽ phải gả ra ngoài. Hơn nữa, bây giờ là duy nhất, về sau sẽ không phải, trong cung hiện tại không phải còn có một đang mang thai sao? Người lại còn trẻ, tương lai sẽ có tân sủng mỹ nhân, nàng tính cái gì? Cho nên mới sốt ruột.”

“Không nói chuyện nữ nhân dốt nát này nữa.” Cảnh Diễn cũng cảm thấy dọa người, nữ nhân này ở hậu cung lâu như thế mà vẫn còn ngu xuẩn như vậy, lại muốn dùng loại việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này để lật đổ Phượng Tê.

“Đúng rồi Phượng Tê, người không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Kỳ quái chỗ nào?”

“Thái hậu nơi đó thì còn dễ hiểu, nàng thương người như thân sinh nữ nhi, người lại thực sự hiếu thuận nàng, nàng không đồng ý đổi hậu, nhưng mà... chuyện này thì liên quan gì đến cha người? Ta xem ngay cả chuyện Lý Mộ...Cha người hần là kiểu người vì nhi nữ có thể tay nắm hoàng đế chân đá sử quan mới đúng a.”

Phượng Tê dùng ánh mắt ‘người sao đến bây giờ vẫn còn chưa rõ’ nhìn Cảnh Diễn: “Bởi vì ta là nữ nhi của hần, người là nhi tử của cha người.” Cuộc hôn nhân của hai chúng ta chịu tải giấc mộng cùng chờ mong của hần, cũng là thánh chỉ mà người hần yêu nhất chính miệng hạ xuống. Hần sẽ dùng cả tính mạng của mình để giữ gìn đoạn hôn nhân hiện tại rõ ràng đã có thể lạng lẹ giải tán này.

“Lại liên quan gì đến tiên đế?”

“...” Phượng Tê đang lo lắng không biết có cần phải kích thích lão công trên danh nghĩa của mình thêm lần nữa hay không, dù sao gần đây hần giúp mình chống đỡ cũng đã thực vất vả, hơn nữa chuyện của Cảnh Tu, Lâm Ích Hàn, Lý Mộ, Phồn Đạt cũng đã đủ làm cho người ta khổ não rồi.

“Này này, sự tình liên quan trọng đại có biết hay không!”

“Là vậy...Ảnh vệ của ta đối với nhi tử của nhà giàu nhất nước chúng ta, Trình Tiên, có chút ý tứ...”

“Đừng đổi chủ đề, loại việc nhỏ này người xem rồi xử lý là xong chứ gì. Cảnh Tu với Lý Mộ ta còn nhả ra được, ảnh vệ của người thì đâu có gì liên quan đến ta?” Thấy Phượng Tê vẫn nhìn mình chăm chăm, Cảnh Diễn bắt đầu kiểm điểm: “Nga ~ vấn đề ở cái chế độ chung thân kia a. Ta nghĩ một thánh chỉ, bảo người ở sở huấn luyện viết một trương ‘chứng minh tử vong’, được chưa?”

Cạch

~Để hậu hai người đồng thời nhìn qua, nga ~ không có việc gì, là Ảnh Vệ rút xuống mà thôi. Quay đầu lại tiếp tục thảo luận.

“Người thật muốn biết?”

“Bớt nhảm, nói.”

“Cha ta ái mộ cha người.”

“Phụt ~” Cảnh Diễn liếc mạng ho khan: “Nói giỡn cái gì vậy!”

“Người nhìn ta giống đang nói giỡn?”

“Là người đều biết: Phụ hoàng ta! Tiên đế! Yêu chính là nương người!”

Cho đến nay câu chuyện đó vẫn còn là vở kịch tình yêu mà ngoại quốc say sưa lưu truyền (bổn quốc không cho phép diễn). Còn nhớ rõ phiên bản của Khánh quốc là tài tử giai nhân thành công chống đỡ hoàng thái tử của thế lực tà ác, cuối cùng trở thành một đôi hạnh phúc. Phiên bản của Phương quốc thì là hoàng tử bởi vì áp lực của gia tộc, rưng rưng buông tha mỹ nhân chỉ yêu giang sơn, là một hoàng đế tốt, mỹ nhân gả cho thư đồng của thái tử chỉ để có thể tiếp tục nhìn thấy người trong lòng. Phiên bản của Xảo quốc lại là một nữ nhân hồng nhan họa thủy thông đồng vô số nam nhân, cuối cùng một thần tử dũng cảm đứng ra cưới luôn nữ nhân này, miễn cho nàng ta tai họa hoàng thất...Tóm lại là vui buồn lẫn lộn...

“Người khác đều biết thì nhất định là sự thật? Người khác đều biết thì việc gì phải có mật tâu? Người khác đều biết thì người hôm nay còn kỳ quái cái gì?”

“Không phải chứ...” Cảnh Diễn suy nghĩ lại vẫn cảm thấy: “Ta không thấy phụ hoàng ta có cái gì...Ngược lại đối với nương người nhớ mãi không quên, pho tượng Quan Âm trong số vật phẩm bồi táng kia chính là giống hệt nương người.”

“Cha ta thăm mền tiên vương, tiên vương thì thích nương ta, nương ta lại một lòng chỉ có cha ta. Sự tình chính là như vậy.”

“Chuyện này quá kỳ quái...Đúng rồi, người có chính kịch không? Đừng nói vậy a, đây chính là làm nhục tiên đế...”

“Đang nói cha ta thăm mền hần, có thể làm nhục cái gì a? Chính kịch? Hai mắt của ta chính là chính kịch, từ nhỏ đến lớn, cha ta đối với nương ta là thái độ gì, đối với cha người lại là thái độ gì ta còn không rõ ràng sao? Còn có, người sao không giấu lại ca ca ta tên là gì? Lý Mộ!”

“Người nghĩ rằng cha ta vì sao lại đối với chuyện của Cảnh Tu bọn họ một chút cũng không can thiệp? Thậm chí ca ta yêu mền nam tử cũng thuận lợi thông qua? Người nghĩ rằng cái sở thích này của ta là từ đâu bởi dưỡng ra được?” Phượng Tê, cái điểm cuối cùng ấy đừng tính luôn trên đầu cha người.

“Cuối cùng: Hần chưa từng can thiệp vào hôn sự của nhi nữ. Nếu không phải cuộc hôn nhân của chúng ta chịu tải giấc mộng của hần...Thậm chí chỉ cần ta không muốn, hần lúc trước sẽ không để ta gả cho người. Thánh chỉ mà cha người hạ, trước sự phủ định của nương ta chẳng khác gì một tờ giấy vụn. Ca ca tẩu tẩu ta năm đó thành thân cũng là tẩu tẩu đưa ra thỏa thuận trước, nếu không cha ta tình nguyện Lý gia vô hậu cũng sẽ không bắt buộc ca ta.”

“Ta...cần được...bình tĩnh một chút.” Cảnh Diễn đã choáng váng muốn ngất.

“Được rồi được rồi, ba người đã chết hết hai, đã là chuyện của thế hệ trước rồi.”

“Cũng phải...Phượng Tê, nói thật một câu xem, người có còn chịu làm hoàng hậu nữa hay không? Tuy rằng chúng ta vẫn không hợp, nhưng là quen biết từ nhỏ, lại thêm mười mấy năm phu thê...Chúng ta làm bằng hữu vẫn là tạm chấp nhận được.”

“Cảnh Diễn...Người không cảm thấy ta đây một năm qua biến hóa có chút lớn sao?”

“Đâu chỉ một chút...”

“Còn nhớ lần đó ta rơi xuống nước không?”

“Nhớ rõ...Người vừa tỉnh lại Cảnh Tu liền gặp tai ương.”

“Lúc ấy ta thật sợ...sợ chết, sau đó chính là mãnh liệt không cam lòng.” Phượng Tê kích động đứng lên: “Từ nhỏ ta đã được nhận định tương lai nhất định phải là mẫu nghi thiên hạ, ta nhất định phải là một nữ nhân tôn quý nhất, nghiêm cẩn nhất. An toàn của ta cũng được đặt ở vị trí hàng đầu, nơi xa nhất mà ta từng đi là mộ viên của nương ta, ngay cả đường cái cũng chưa từng được cẩn thận liếc mắt một cái! Ở nhà, ta nhìn thấy chính là giả sơn giả thủy, vào trong cung, nhìn thấy cũng là giả sơn giả thủy, chỉ là lớn hơn mà thôi! Đặc biệt duy nhất chính là ta còn có thể lên sân phơi vào tiết tuyết rơi. Ta không cam lòng, Cảnh Diễn, ta không cam lòng ta đời này chưa được nhìn thấy phong cảnh núi rừng thật sự, chưa được ngắm cảnh phố phường, chưa được dạo qua giang hồ, hào môn cung đình ta ở đã đủ rồi!”

“Không phải ta không muốn thả người...Cũng không phải cứ tìm một cái cớ phẩy người lập tân hậu là xong chuyện. Trên di chiếu của phụ hoàng còn ghi rõ tên người, thái hậu thì trừ người ra ai làm nhi tức cũng không an lòng. Cha người... vốn chỉ là lo lắng nữ nhi phải chịu ủy khuất, hiện tại...càng thêm phức tạp.”

“Cũng không nhất định phải thật sự lật bài nha.” Phượng Tê lấy lòng cười cười với Cảnh Diễn, cười đến nỗi Cảnh Diễn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua sắc mặt hòa nhã của lão bà lập tức thăng độ cảnh giới lên vài lần.

“Có ý tứ gì?”

“Ta chỉ là muốn xuất cung xem thử...Tùy tiện tìm cái cớ đi, tỷ như dùng danh nghĩa hoàng hậu cải trang vi hành...”

Cảnh Diễn sắc mặt rất khó coi.

“Hoặc là đối ngoại cứ nói ta bệnh nặng, bất quá như vậy sẽ giấu không được bao lâu.” Phượng Tê chọc chọc Cảnh Diễn: “Hỗ trợ cùng nghỉ đi mà.”

“Người vẫn là thành thành thật thật làm hoàng hậu của ta đi.” Cảnh Diễn đứng lên phất tay áo.

“Phải a...Dị trọng đại tiếp theo thuộc phạm vi hoàng hậu quản chính là đại tuyển tú nữ...Có lẽ năm nay ta có thể mở rộng phạm vi...”

“Cái này...” Cảnh Diễn lại ngồi xuống: “Có việc cứ chậm rãi thương lượng, thành sự tại người thôi...”

31. Chương 31: Chứng Nhận Tử Vong

Cảnh Diễn cùng Phượng Tê tạm thời ký kết thành công thỏa thuận điều giải hòa bình, nhằm vào mức độ tự do của hoàng hậu cùng vấn đề an toàn cục hoa của hoàng đế mà đạt thành nhận thức chung bước đầu.

“Thật sự là đáng tiếc...”

“Nếu không phải Nhu Nhi thật sự không thích hợp làm hoàng hậu, ta tuyệt đối sẽ phẩy người!”

Nhu Nhi, cũng là một trong các quý phi, là nữ nhân mà Cảnh Diễn thích nhất, đúng là tuyệt đối xinh đẹp, nhưng tình tình thì...giống hệt như tên của nàng, nhu nhược đến mức có thể bấm ra nước.

Nữ chủ của QYNN (Quỳnh Dao nãi nãi) còn có kiểu nhân vật bưng bít như Tiểu Yến Tử hoặc là trong lòng phức tạp như Tiểu Bạch Hoa (Bạch Ngâm Sương?), nhưng Nhu Nhi này thì thật sự là một đóa hoa thối ti mảnh mai từ thuở khai thiên lập địa, trời sinh luôn cho rằng mọi người đều là người tốt, nói thế nào cũng vô dụng.

Nếu không phải có Cảnh Diễn che chở, Phượng Tê bao bọc, nàng ta sớm đã hương tiêu ngọc vãn. Phượng Tê trước khi ra khỏi cung thậm chí còn trực tiếp ném người sang tận chỗ thái hậu để ở luôn bên đó, miễn cho Cảnh Diễn một thoáng không chú ý thì chỉ còn lại tro cốt.

Đó cũng là một nguyên nhân làm Cảnh Diễn không phé Phượng Tê, đổi lại hoàng hậu khác thì nữ nhân mình thích nhất nhất định phải gặp tai ương, muốn tìm được một hoàng hậu không thêm tranh đoạt Cảnh Diễn, xử lý sự việc hậu cung công bằng như Phượng Tê chính là rất không dễ dàng.

“Vì Nhu Nhi của ngươi, ngoan ngoãn ngấm lại đi, nói lý ra ta vẫn cảm thấy danh hào cải trang vi hành rất không sai.” Xem như là hoài niệm về một đồng kịch truyền hình từng xem trước khi xuyên qua.

Đương nhiên oán niệm cũng có, nhất là cái bộ đã làm bại hoại hình tượng thiên cổ nhất đế, chỉ còn một tên ‘Khang Hi vi hành’ một, hai, ba, bốn...chết tiệt, phong lưu, nhìn thấy mỹ nữ thì nhắc không lên bước chân cuối cùng bởi vì tán gái mà hại chết quý phi yêu nhất của mình.

...

“Bối Bối, nhanh đến ngồi đi, thật là, gần đây ta thật sự là ngộp muốn chết rồi.”

“Tham kiến nương nương.” Bối Bối hành lễ tượng trưng, sau đó trực tiếp ngồi xuống: “Trong cung thực phức tạp, đến thăm người còn phải tìm đủ cớ loạn thất bát tao.” Cái gì mà hết hiền bí tịch mỹ dung, châu báu, trang sức, son phấn, lại sang đánh đàn, ca hát, hiện tại đã đến Trình Bối Bối nàng bát tự thực vượng có thể đuổi đi ‘bệnh ma’ đang quẩn lầy hoàng hậu nương nương.

Ông trời cũng phải thương cảm, hoàng hậu hồi cung một tháng, nàng tìm biết bao nhiêu cái cớ rồi.

“Không có biện pháp, cha ngươi không có bất kỳ một quan nửa chức nào, hoàng hậu tiếp kiến dân nữ cũng phải có cớ nào đó đi, hơn nữa cớ này còn không thể là tuyển tú.” Nếu triệu kiến Bối Bối như tú nữ, vậy thì sau ba lượt, nàng ta sẽ phải tiến cung.

Trình Toàn chính là không nỡ để nữ nhi duy nhất của mình trở thành một trong hậu cung ba nghìn, đương nhiên, Bối Bối cùng Cảnh Diễn cũng sẽ không đồng ý.

“Ca ca ngươi gần đây thế nào?”

“Không tốt, rất không tốt, siêu cấp không tốt.” Bối Bối khẩn trương kéo tay Phượng Tê, nhìn trái nhìn phải, sau n lần mới buông tha cho ý định nghĩa được Ảnh Vệ (tìm không thấy người).

“Vẫn như cũ buồn bực ở nhà, lúc mới bắt đầu chúng ta đều vui, ly biệt ngắn ngủi quả thực là chất xúc tác cho bọn họ, ca ca ta ba ngày hai lượt lại hỏi thăm tình hình của Ảnh Vệ. Ta chỉ là lo lắng thời gian dài sẽ xảy ra vấn đề.”

“Đúng là có khả năng này, ngươi phải canh chừng cho kỹ.”

“Đã biết, ta sẽ chú ý.”

“Thành được như vậy...nghe nói là cha ngươi thông suốt rồi?” Lúc ấy Phượng Tê vốn tính toán nghĩ biện pháp đá văng Ảnh Vệ ra, miễn cho thật sự cắt đứt nhân duyên lần này sẽ không còn có nữa, dù sao Ảnh Vệ đồ ngu ngốc này rõ ràng đã cự tuyệt người ta.

Kết quả lại thông qua Bối Bối chiếm được kết luận Trình Tiễn ‘ngày đêm mong nhớ’, đây chính là tin vui ngoài ý muốn, đáng giá lợi dụng triệt để.

“Khụ khụ...Đúng vậy...” Nội tình lão cha nhà mình bởi vì đấu khí mà đồng ý, hai huynh muội biết chuyện đồng thời bảo trì im lặng, mặc dù người để ý một chút cũng có thể đoán ra. Bất quá vẫn là đừng để hoàng hậu chú ý đến điểm ấy thì tốt hơn.

“Các người chân trước vừa đi, ta liền nhận được tối hậu thư tràn đầy phần chấn của ca ca, bảo ta đuổi hết tất cả những nữ nhân phiền toái đến Trình phủ tìm hắc thành thân đi, hắc quyết định phải theo đuổi...Ảnh Tử của hắc...”

“Nghe lại một lần ta vẫn thấy cảm động, không hổ là người vào nam ra bắc, nhớ lại hồi đó ca ca ta muốn theo đuổi Phồn Đạt, trừ bỏ đồng ý nuôi hắc cả đời ra lời ngon tiếng ngọt gì cũng không có.”

“Cách nói này không sai a, không nghĩ đến Lý Mộ đại ca một đầu gỗ như vậy cũng có cách nói lãng mạn đến thế, còn có cái gì tốt hơn bảo hộ cả đời đâu...Đáng tiếc ca ca ta được Ảnh Vệ bảo hộ thì còn không sai biệt lắm. Đúng rồi, chờ ta trở về lập tức bảo ca ca đưa ngọc bài đến cho Ảnh Vệ.”

“Ngọc bài?”

“Chính là cái này.” Bối Bối lấy ra một khối cẩm thạch cỡ bàn tay chất lượng tốt nhất, một mặt là hoa cỏ bốn mùa, một mặt là đồ án vỏ sò ngâm trần châu, bên cạnh có mấy chữ chương thượng minh châu (viên ngọc quý trên tay): “Hai huynh muội chúng ta mỗi người có hai khối, đây là thứ mẫu thân ta khi còn tại thế đặt ra, nếu không có chuyện gì ta cùng ca ca nhất định sẽ là một đôi. May mắn, may mắn...Bất quá khối ngọc của ca ta thực sự là ác tục tầm thường, chính là một đồng lớn vàng bạc châu báu, viết chữ tài vận thuận lợi.” Bối Bối lau trán, cha của nàng...thật sự là quá tục rồi.

“Ca ca ta vẫn dùng nó làm tín vật thân phận, có thứ này vào tất cả ngân hàng tư nhân của nhà ta đều có thể tùy ý rút khoản, vào toàn bộ sản nghiệp dưới danh nghĩa của nhà ta mua đồ đều được miễn phí.”

“Quả thật là thứ tốt, bất quá bây giờ vẫn còn quá sớm, hiện tại cho dù đưa Ảnh Vệ, hắc cũng không dám nhận, chờ đêm tân hôn hắc đưa đi.”

“Cũng phải.” Bối Bối hưng phấn đồng ý, sau đó lại nhìn trái nhìn phải, có chút thất vọng thở dài: “Sao nói đến vậy rồi mà Ảnh Vệ vẫn chưa rút xuống...” Vô luận nội dung mà nàng cùng hoàng hậu nương nương nói có bao nhiêu kinh sợ, Ảnh Vệ chính là bất động như núi.

“Lâu ngày thì quen thôi, từ lúc ta cùng Cảnh Diễm ở thượng thư phòng định ra tương lai của Ảnh Vệ, hàm dưỡng cùng định lực của hắc cũng càng ngày càng cao, tương lai tuyệt đối là đề chắc Trình Tiền.”

“Nương nương ~” Bối Bối không chịu, nàng vẫn hy vọng có một tẩu tẩu: “Cha ta chính là đang ngóng trông Ảnh Vệ ca ca vào cửa...”

“Vào cửa thì vào cửa, Ảnh Vệ một không phụ mẫu, hai không bất động sản, ba không chí thân, tính toán chi li cũng chỉ có Vệ Ảnh cùng chúng ta xem như người quen, cho dù muốn thành thân cũng không phù hợp nghi thức...Đừng cao hứng quá sớm.” Điểm một chút cái trán trơn bóng của Bối Bối: “Vấn đề cưới gả lại không liên quan đến công thụ.”

“Ca ca ta cũng không phải là đèn càn đầu.”

“Thắng lợi trên giường được quyết định bởi giá trị vũ lực chứ không phải giá trị trí lực.”

“Bách luyện cương còn đánh không lại nhiều chỉ nhu đầu.”

“Không lẽ nào người lại không muốn nhìn thấy ca ca người yếu ớt không xương rên rỉ dưới thân người khác? Không muốn nhìn cái bản mặt tươi cười đầy xảo trá của hắc trở thành mị nhân như tợ, đầy mặt xuân sắc?”

“...” Bối Bối đồng chí a, người cũng quá dễ dàng dao động rồi: “Nương nương, vậy Ảnh Vệ cũng có thể như thế...” Cũng có thể mị nhân như tợ, đầy mặt xuân sắc.

“Hắc không dễ nhìn bằng ca ca người, tiểu thụ vẫn là mỹ hình một chút thì tốt hơn.”

“Nhưng mà Lâm đại ca dễ nhìn hơn Cảnh Tu a.”

“Cảnh Tu thuộc tính không được, hắc là dương quang kiện khí thụ, Lâm Ích Hàn là phúc hắc si tình công, thuộc tính của Cảnh Tu hoàn toàn là loại bị áp chế.”

“Vậy ca ta...”

“Bảo hắc trở về luyện luyện nhiều chỉ nhu đi, nương nương ta chính là bất công.”

“Ít nhất cũng phải được hõ công a...”

Kẹt một tiếng, cửa lớn mở ra, một nam tử mặc y phục trắng bước vào.

Phượng Tê lúc đầu còn tưởng là Cảnh Diễn đến thăm chơi, nhìn kỹ mới phát hiện thì ra là Ảnh Vệ: “Ai nha, Ảnh Vệ, người vừa mới đi đâu về sao?” Không ngờ bọn họ nói cả buổi như thế Ảnh Vệ lại không có ở nhà, Vệ Ảnh sao không thông báo lấy một tiếng: “Bất quá người thế nhưng lại chủ động đi ra ngoài?” Kỳ tích.

Chỉ thấy Ảnh Vệ mặc một thân đồ trắng, biểu tình giống như vội về chịu tang.

“Có...chuyện gì vậy?”

“Không có gì, ta vừa mới lấy được chứng nhận tử vong của mình.”

“...”

“...”

“Ồ...rất đẹp mắt.” Đây là lời nói thật, nền đen viền trắng vẫn tự màu vàng. Phải biết rằng màu vàng chính là màu sắc của hoàng gia, chứng nhận tử vong của tất cả Ảnh Vệ cùng Vệ Ảnh đều dùng phần vàng để viết, xem như là sự tôn trọng dành cho những con người đã bán mạng vì hoàng gia.

Bất quá, tự mình cầm chứng nhận tử vong của mình thì không được dễ chịu cho lắm.

Vừa đưa Bối Bối vào cửa, Vệ Ảnh đã thông báo với hắn, sở huấn luyện triệu kiến khẩn cấp.

Sau khi bọn họ học thành tốt nghiệp bị phân công cho từng chủ tử, sở huấn luyện liền cùng bọn họ...dầu lia ngó ý còn vương tơ lòng. Mấy sợi tơ đó, phân biệt là điều động nhân sự cùng tiến tu học bổ túc. Bọn họ bình thường cũng sẽ tự mình về sở huấn luyện tìm những đồng bạn có dị tài hỏi xin chút đồ thuộc về việc riêng, tỷ như mấy thứ thuốc tra tấn người mà Vệ Ảnh đi tìm lần trước.

Ảnh Vệ vừa nghe sở huấn luyện triệu kiến, liền mặt mày . Một năm trước vừa mới tiến tu, học bổ túc mấy loại mê dược mới xuất hiện trên giang hồ cùng với đặc điểm tuyệt chiêu của vài đại cao thủ, đặc biệt là mấy tên có quan hệ với triều đình, hoặc là nhân sĩ giang hồ đang ở lại trong nhà các mệnh quan triều đình làm khách khanh phụ tá.

Trong ngắn hạn sẽ không lại có tiến tu, còn lại chính là điều động nhân sự. Với cả lời cam đoan mà tháng trước hắn mới nghe hoàng đế nói với hoàng hậu...

Quả nhiên, ảnh vệ hoảng hốt bay đến sở huấn luyện, sau đó không nói hai lời lập tức bị lột sạch một thân hắc y, mặc vào tang phục màu trắng, huấn luyện viên năm xưa đã nhặt hắn mang về nuôi lớn, biểu tình giả nữ nhi cho người ta vui mừng vỗ vỗ vai hắn, thậm trọng giao chứng nhận tử vong cho Ảnh Vệ.

“Không nghĩ tới a ~ Vốn tưởng rằng bây giờ là thời đại thái bình sẽ không có chuyện gì. Không nghĩ tới ta còn có thể tự mình viết chứng nhận tử vong cho người...Không dễ dàng a!”

Nét mặt già nua đầy vẻ cảm động lau lau hai hàng nước mắt không tồn tại, sau đó dâng hương cho lịch đại sở trưởng sở huấn luyện: “Cảm tạ ông trời thương xót, ảnh vệ hoàng hậu đời 23 chết có ý nghĩa, Ảnh Vệ a ~ Nén bi thương a!”

Tuy rằng đã sớm biết mỗi tên huấn luyện viên trong sở huấn luyện đều là biến thái + hỗn đản, tu dưỡng tốt như Ảnh Vệ cũng bị tức giận đến giẫm nát n viên gạch lát.

Nhưng là không có biện pháp, nếu như động thủ, trước không nói phải lấy ít địch nhiều, mình chính là bọn họ dạy dỗ ra, làm sao có thể là đối thủ của mấy lão gia hỏa sau khi về hưu càng thêm thành tinh này được.

Nhịn đi vậy...

Ảnh Vệ cắn răng mặc tang phục của chính mình, cầm chứng nhận tử vong của chính mình, còn được tặng kèm một bức di ảnh của chính mình (vừa mới vẽ ngay tại chỗ), giữa một đồng tiếng chúc phúc ‘nén bi thương thuận biến’, ‘lên đường bình an’, ‘cúng bảy ngày nhớ trở về’ của một đám lão gia hỏa tiểu gia hỏa (chính là các Ảnh Vệ Vệ Ảnh chưa tốt nghiệp) đang vui sướng khi người gặp họa, chạy vội trở về Lai Nghi điện, còn là trực tiếp chạy theo đường thẳng cự ly gần nhất.

Hồn nhiên không để ý khinh công tuyệt hảo như hấn vừa ở hậu cung trình diễn một màn ma bay giữa ban ngày, dọa sợ hãi không ít phi tần cung nữ.

[Trình Tiễn chết tiệt! Đều là lỗi của người!] Người trúng độc tư tưởng trung quân ái quốc chính là tốt ở điểm ấy, chuyện lớn bằng trời cũng sẽ không nói là chủ tử của mình đã sai.

32. Chương 32: Tín Vật Đính Ước

“Ảnh Vệ thành như bây giờ rồi, về sau nương nương còn có thể có ảnh vệ thay thế bổ sung sao?” Bối Bối sau khi Ảnh Vệ sắc mặt xanh mét quay trở lại xà nhà mới nhớ ra vấn đề này.

“Sẽ không.” Vệ Ảnh thực thỏa đáng đáp lại từ phía trên trần, âm thanh hư vô mờ ảo, quán quanh xà nhà ba ngày, tuyệt đối là âm thanh vòm lập thể: “Bệ hạ lo lắng đến sở thích của hoàng hậu nương nương, không phải thêm ảnh vệ bảo hộ nữa, về sau nương nương sẽ có một thị nữ võ nghệ cao siêu cùng theo bên người.” Âm thầm thì vẫn do nàng bảo hộ, nam nhân là tuyệt đối sẽ không dám lại gần nương nương nữa. Đã có vết xe đổ của Ảnh Vệ, giờ ngay cả các ảnh vệ trong sở huấn luyện cũng kinh hồn táng đảm, hiện tại cái ghế ảnh vệ còn trống chỗ Tương vương bên kia đang được cạnh tranh khá là gay gắt.

“Thị nữ?”

“Nghe nói là cao đồ danh môn, nhân sĩ giang hồ, từng nhận ân huệ của hoàng gia, nguyện ý bảo hộ nương nương ba năm, hơn nữa bệ hạ lo lắng nương nương người sớm hay muộn cũng sẽ...cho nên vẫn có một nhân sĩ giang hồ đi theo tương đối tốt hơn.” Ngẫm chỉ chuyện nàng ồn ào đòi xuất cung cải trang vi hành.

“Tốt lắm, Ảnh Vệ oanh liệt ra đi không uống phí.”

“Ta thấy lạnh quá.” Bối Bối cảm thấy mình đã bị tầm mắt oán niệm nào đó từ trên không nhìn chăm chăm đến cả người rét run.

“Yên tâm, võ công của Ảnh Vệ còn chưa đến mức có thể dùng mắt giết người.”

“Cũng phải, hơn nữa về sau ta cũng là muội muội của hấn.” Người trong nhà thôi...

Sau đó hai nữ nhân lại lú lú bắt đầu thảo luận đồng bọn mới sắp gia nhập, còn có chính là Phượng Tê khi nào thì có thể chính thức ra ngoài.

...

Lúc này, Trình gia cũng có hai người đang nỗ lực thảo luận. Một là Trình Toàn một là Trình Tiễn.

“Tiểu tử ngươi cũng quá dọa người! Ta sao lại có một nhi tử không có tiền đồ như ngươi vậy chứ!”

“Hoàng hậu hồi cung rồi, hấn đương nhiên cũng theo trở về a.” Trình Tiễn thực sự buồn bực thở ngắn than dài, hấn cũng sốt ruột nha, người không thấy là này nọ kia của hấn thôi.

Một ngày không thấy như cách ba thu, tư niệm lần này cũng đã sắp một trăm năm rồi: “Đều là do cái gì mà quý phi hỗn đản kia!”

“Ngự sử cũng dám lấy việc công làm việc tư, hừ, bị thừa tướng hoàng đế đồng thời nhớ thương, không cần chúng ta động thủ cũng đủ hấn sắc.”

“Ta đã hạ lệnh đả kích sản nghiệp nhà bọn họ.” Trình Tiễn nghe ý của lão cha nhà mình là không cần động thủ liên xấu hổ, hấn từ một tháng trước lúc biết việc này đã hạ lệnh xuống.

“Ta có trách ngươi sao?” Trình Toàn đảo mắt xem thường nhi tử một cái: “Chỉ cần cao hứng, chút tiền ấy mất thì thế nào. Hơn nữa...hấn chỉ là ngự sử ~” Ngự sử, để cho thấy mình thanh chính liêm minh thường không có khả năng dính đến một ít món hành nghiệp lợi nhuận kék sù, càng không thể dứt lót tặng lễ, gia

tộc phát triển vô cùng có hạn. Cộng lại hết vẫn rất dễ xử, cho dù vì việc này mà mất ít tiền, Trình gia bọn họ còn không để vào mắt. Coi như tiêu tiền mua việc vui.

“Phụ thân anh minh.” Trình Tiền vẫn thực sự để ý cái nhìn của Trình Toàn, dù sao hắn vẫn còn rất trẻ, có chút vấn đề không nhìn thấu toàn diện cùng cẩn thận được như cha mình.

“Bước tiếp theo thì sao? Tìm một cơ hội đưa thứ này cho hắn?” Một cái hộp gỗ tinh xảo phong cách cổ xưa, mặt trên không có nhiều hoa văn, nhưng làm cho Trình Toàn run rẩy chính là thứ này không ngờ là lại làm từ gỗ tử đàn. Cũng không phải nói nhà bọn họ dùng không nổi, với tài lực của Trình gia, dùng gỗ tử đàn đóng giường cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Nhưng là, Trình Tiền nhi tử của hắn hắn còn không biết sao, không bao giờ tiêu tiền dư thừa, tỷ như chúc thọ cho mình, hắn dâng một pho tượng thọ tinh phỉ thúy mà vẫn chỉ dùng một cái hộp giấy bình thường để đựng...

Ai...Nhi lớn giữ không được a

~Phi phi phi, phải là có tức phụ liền quên cha.

“Cha, không thể đựng vào nga, thứ này có độc.” Trình Tiền vừa mở hộp vừa dặn dò.

Thứ bên trong không phụ sự chờ mong của Trình Toàn, là một cái chủy thủ, vỏ tách khỏi đao đặt riêng trong hai rãnh cạnh trên lớp đệm nhung thiên nga.

Vỏ đao màu đen, chuôi cũng màu đen, đen thuần túy, một loại nhan sắc thuần túy đến mức tận cùng lại có ma lực làm cho người ta không tự chủ được muốn chạm đến. Lúc ánh mắt quét đến lưỡi đao sắc bén kia, một cỗ hàn khí lập tức từ trên lưng toát ra nhảy thẳng lên não. Thân đao màu bạc chỉ nhìn cũng đã đủ làm cho người ta cảm giác được nguy hiểm kia dưới khúc xạ ánh sáng lóe lên màu lam đầy mê hoặc – kịch độc.

“Hắc tinh sa.”

“Màu sắc như vậy đã rất được rồi, hắn khẳng định không thích những thứ quá lộng lẫy, bảo thạch cái gì ta cũng không dám gắn thêm, chỉ có thể dùng những thứ thuần túy nhất để diễn tả sự hoàn mỹ. Ta bất kể hoa văn gì cũng không thêm vào.”

“Độc gì vậy?”

“Túy sinh mộng tử.” Người trúng độc sắc mặt đỏ đậm như say rượu, khi chết thần chí không rõ không hề thống khổ, cho nên mới gọi là túy sinh mộng tử.

Nó không phải là độc được độc nhất, cũng không phải là độc được giết người nhanh nhất, nhưng lại là độc được thích hợp để tôi nhất, nó có thể giữ lại trên lưỡi chủy thủ rất lâu, hơn nữa sẽ không bị những thứ như vết máu ô nhiễm.

Phàm là người dùng độc nhất định đều phải chuẩn bị giải được, túy sinh mộng tử tuy rằng thích hợp để tôi lưỡi đao nhất, nhưng lại rất ít có người dùng, chẳng những bởi vì phối phương tuyệt mật tài liệu khó tìm, quan trọng hơn là, một vị trong giải được là túy thảo lại đang nằm trong tay hoàng thất Cẩm quốc. Khí hậu biến hóa, vị thuốc này rất khó sinh tồn, ngoài hoang đại đã tuyệt tích, nhân công lại trồng không được, mà một vương gia của Cẩm quốc ba trăm năm trước là một khoa học cuồng nhân tiêu chuẩn, lỗ mãng dùng vô số tiền tài xếp đầy một phương mật thất, chuyên dùng nuôi trồng túy thảo.

Cái mật thất bị lịch đại hoàng đế Cẩm quốc mắng mỏ đó (đều là tiền a ~) cuối cùng vẫn dưới sự hấp dẫn kếp của túy sinh mộng tử cùng một loại rượu ngon tuyệt thể nhường từ túy thảo, cộng thêm sự tôn kính đối với tổ tiên mà được bảo tồn trong nguy hiểm, tuy rằng hàng năm lúc xin kinh phí cho nó đều là khó khăn muôn trùng.

Khụ khụ...Kéo xa rồi. Cho nên dùng túy sinh mộng tử tôi độc, đối với Ảnh Vệ mà nói đúng là không còn gì thích hợp hơn.

Nói về tiền...Tuy rằng quý giá, nhưng ở Trình gia mà nói cũng không tính cái gì, hiện tại Trình lão cha sắc mặt khó coi chủ yếu là bởi vì phần tâm tư này của nhi tử mà thôi.

“Người tiểu tử thú vị này, người đối với ta sao lại không có tấm lòng như vậy?” Trình lão cha bạo phát: “Người đối với Bối Bối trước nay xin gì được nấy, đi nơi nào cũng trước vợ vét ăn ngon chơi hay gửi về tận nhà. Hiện tại đối với tức phụ cũng quan tâm như vậy, chu đáo lo lắng cái này lo lắng cái kia. Ta thì sao? Ta thì sao?”

Trình Tiền bình tĩnh lau đầy mặt nước miếng: “Cha, không phải nhi tử bất hiếu, nhưng là nguyện vọng duy nhất người muốn có lại chính là vị nhà bên kia...Ta cũng phải kính lão, hấn không nằm trong vòng quản lý của ta...”

Làm cho lão nhân vui vẻ thỏa mãn là bổn phận của người làm nhi nữ, nhưng nếu lạc thú duy nhất của lão cha nhà mình là cùng lão nhân nhà bên cạnh đấu khí đấu võ mồm, cái này lại không phải nhi tử có thể trông quản được: “Nếu không... Ta vợ vét cho cha mấy bí tịch võ công cơ bản mà người cao tuổi cũng có thể luyện? Để cho cha ở trước mặt Lâm lão gia đùa giỡn khoe khoang? Đỡ phải cả ngày cứ treo cái thứ võ công hạng ba như thiết sa chương kia ra ngoài...”

Trình lão cha hít sâu, lại hít sâu, sau đó...“Cút ~”

Trình Tiền vừa lòng ôm hộp cút thẳng. Hấn còn phải lo lắng xem làm thế nào mới có thể tặng lễ đi được, tốt nhất là tự tay...

“Người cư nhiên dễ dàng như vậy đã ra đây rồi!” Trình Tiền không dám tin nhìn Ảnh Vệ xuất hiện trước mặt hấn.

“Đi.”

“A ~” Trình Tiền bị khiêng như bao tải bay lên không trung.

...

“Nương nương, bọn họ bay rồi, làm sao bây giờ...” Tiểu Hạo tội nghiệp hồi báo.

“Không có việc gì, Chữ Thiên Số Một đi theo rồi.” Phương Tê bình tĩnh uống trà.

“Số phòng?” Mọi người nghe không hiểu, cái tên này...

“Là sư phụ của ta cùng Ảnh Vệ.” Giọng của Vệ Ảnh vẫn mờ ảo từ trên trần nhà truyền xuống: “Hấn vẫn luôn thực sự quan tâm chúng ta.”

“...” Nương nương, tay của người đuổi được thật dài

~...

“Dạ dày của ta sắp rớt hết ra ngoài rồi...”

“Thực quản của người không rộng như vậy đâu.”

“...” Quay đầu bắt đầu nhìn hấn: “Người không thể nói dễ nghe một chút sao, hử? Sao lại mặc đồ trắng? Lai Nghi điện chuyển sang dùng sơn trắng Phương quốc tặng để quét trần sao?”

“...” Ảnh Vệ vẽ mặt bi thiết.

“Được rồi, ta không hỏi.”

“Không có gì, người sớm hay muộn cũng sẽ biết.” Chìa chứng nhận tử vong của mình ra trước.

Trình Tiền nghi hoặc nhận lấy, sau đó sắc mặt trắng nhợt, khẩn trương túm lấy Ảnh Vệ kiểm tra từ trên xuống dưới, thẳng đến xác định hấn không có việc gì mới bắt đầu chuyển động cái đầu óc vàng ròng của mình: “Hoàng hậu làm?”

“Thánh chỉ.” Ảnh Vệ thấy hành động của hấn, giọng nói không tự chủ trở nên nhu hòa, trong mắt hiện lên một tia cảm động cùng vui sướng.

“Ngay cả hoàng thượng cũng chen vào chuyện này?” Giọng của Trình Tiền giống như gặp tận thế, trong đầu óc vốn chỉ có nguyên bảo với tiền bạc lần đầu tiên ưu quốc ưu dân bắt đầu suy xét cho tương lai của Cẩm quốc...

Bất quá ích kỷ vĩnh viễn là đặc điểm lớn nhất của thương nhân, hẳn lập tức đã nghĩ thông suốt một mấu chốt khác: “A, người không có việc gì, lại có chứng nhận tử vong, nói như vậy là...người tự do rồi!”

“Về lý luận...” Bị quang mang bùng nổ trong mắt Trình Tiền làm hoảng sợ, Ảnh Vệ vẫn thành thành thật thật trả lời.

“Thật tốt quá, như vậy người chính là của ta!”

Ảnh Vệ hung hăng trừng sang.

“Khụ khụ, ý của ta...chuyện đó...người hẳn là hiểu.” Đẩy hộp về phía trước.

Ảnh Vệ nghi hoặc mở ra, đương nhiên hướng mở là chĩa vào mặt Trình Tiền, một bộ tư thế mở cơ quan tiêu chuẩn, nhìn mà trái tim bé nhỏ của Trình Tiền thật lạnh thật lạnh, giống như lớp bọc đang cạch cạch nát thành một đồng.

Chữ Thiên Số Một ở một bên nhìn lên cũng thầm than trở về hẳn là phải tăng mạnh huấn luyện tình thương cho đám tiểu gia hỏa ở sở.

“Đây là...”

“Chủy thủ, bồi lễ đã đáp ứng người.”

“Ta đã nói là không cần.”

“Vậy coi như sinh lễ...” Nói đến một nửa lại bị trừng, cổ xóc dưng khí nói tiếp: “Mặc kệ thế nào, đặt làm cho người, thích không?”

Không thích là giả, từ nguyên liệu cho đến chế tác đều là hạng nhất.

“Bên trên có độc, túy sinh mộng tử nga ~”

Túy sinh mộng tử...Quả nhiên thích hợp.

“Nhận lấy đi.”

“Đa tạ.” Bản thân cái chủy thủ đã là hấp dẫn làm người ta khó có thể kháng cự, huống chi...

“Thật tốt quá.” Tươi cười của Trình Tiền xán lạn đến sắp có thể sánh cùng y phục của hắn.

“Đúng rồi, người bây giờ là nhân khẩu u linh có phải không?”

“...” Ảnh Vệ bị kích thích, hẳn đích xác không có hộ khẩu.

“Yên tâm, ta cùng Hộ bộ rất quen thuộc, chuyện này...tuy rằng nường nường nhà người cũng có thể làm, nhưng nếu để nường nường ra tay, còn chưa biết thân phận của người sẽ bị giả thành cái dạng gì đâu.”

“Làm phiền.” Nhắc đến Phượng Tê, Ảnh Vệ lập tức không chút do dự đồng ý. Đích xác, nếu để cho Phượng Tê xử lý thì riêng tên của hắn cũng đủ lặn qua lặn lại rồi.

Tâm hữu linh tê, bên kia Trình Tiền cũng nghĩ đến cùng một vấn đề.

“Người còn chưa có tên đúng không? Người cảm thấy...họ Trình thế nào?”

33. Chương 33: Mười Kế

“Người sao lại quay về?”

“???” Ảnh Vệ nghi hoặc nhìn Phượng Tê, hẳn vì sao lại không thể trở về? Muốn đuổi cũng phải chờ giao ban a, hơn nữa lúc trước Phượng Tê cũng đã nói rồi, chỉ cần hắn nguyện ý là có thể tiếp tục làm ảnh vệ của nàng. Chẳng qua không thể ‘chết rồi sống lại’ mà thôi, trình tự quốc gia vẫn là không thể nghịch.

Ảnh Vệ cũng hiểu được như vậy không sao cả, dù sao...quen rồi. Bảo hấn ngay bây giờ đi sống cùng Trình Tiên hoặc là tự sống cuộc đời của mình hấn thật đúng là không quen.

Nếu tất cả mọi người đã đạt thành nhận thức chung, Phượng Tê sao còn có thể hô to gọi nhỏ khi thấy hấn trở về?

“Người không phải là đã thu sinh lễ của Trình Tiên, còn đi Hộ bộ đăng ký kết hôn rồi sao?”

“Sao mà người biết được?”

Ảnh Vệ, nói chuyện phải chú ý kỹ xảo, tuy rằng biết người là muốn hỏi hoàng hậu làm sao mà rõ ràng hành tung của người như vậy, nhưng cái cách hỏi kiểu đó quả thực là đang thừa nhận người đã giả cho người ta thôi! Vệ Ảnh nằm trên xà nhà lắc đầu thở dài, xem ra sở huấn luyện thật sự là phải mở thêm lớp tình thương cộng nghệ thuật ăn nói...Từ từ! Chẳng lẽ...bọn họ thật sự đã đăng ký rồi? Vệ Ảnh cảm thấy mình hóa ra vẫn không đủ hiểu biết Ảnh Vệ, thì ra hấn là người quyết đoán như vậy a...

“Nga ~ phải biết rằng, cái gọi là sóng lớn sóng sau đề sóng trước, sóng trước bị làm chết trên bờ cát, nhưng không phải toàn bộ sóng sau muốn đề được sóng trước đều thành công. Niên hạ mặc dù có yêu, nhưng trước khi chưa hoàn toàn thành thực, trái cây non ngây ngô vẫn là nhân vật bị đùa giỡn. Phải biết rằng với kinh nghiệm, thể lực, còn có sự hiểu biết về các vị trí mẫn cảm của sóng trước đối với sóng sau, lúc sóng sau tự cho là đã đẩy ngã được sóng trước, sóng trước lật ngược lại một cái là có thể hoàn toàn nuốt rụng sóng sau. Cho nên các vấn đề thời gian, địa điểm mà niên hạ cần lo lắng là khá nhiều, phải cho sóng trước một bờ cát bằng phẳng không có nham thạch linh tinh gì đó, rồi chờ lúc hấn không cảnh giác chậm rãi đẩy ngã...đến được bước cuối cùng này, cho dù sóng trước kịp phản ứng lại thì khuyết thiếu điểm tựa cũng rất khó xoay được người...”

“Khụ khụ, nương nương...” Tiểu Nỵ cảm thấy sắc mặt của Ảnh Vệ đã biểu hiện khả năng xử luôn chủ nhân của mình.

“Hả? Làm sao vậy? Ta nói rất đúng tình hình thực tế a.” Phượng Tê thực sự nghi hoặc: “Ảnh Vệ?”

“Sóng trước...kinh nghiệm...” Thấy vẻ mặt không muốn nói rõ của Phượng Tê, Ảnh Vệ đã quen cân nhắc tự mình cũng có thể phân tích ra được: “Sư phụ của ta? Hấn cũng dính vào?”

“Xem, hấn hiểu được ta nói cái gì.” Phượng Tê vừa lòng gật đầu, người bên cạnh nhìn Ảnh Vệ tất cả đều là mắt lóe lóe đầy sùng bái.

“Không ~” Tiếng phản đối duy nhất đến từ Trình Bối Bối đồng học: “Người không thể có lỗi với ca ca ta, lão đầu kia có cái gì tốt, ân sư như cha, người không thể loạn luân a ~”

“...” Kể cả Vệ Ảnh trên xà nhà, tất cả mọi người đều hiểu được một đạo lý: năng lực lý giải quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện tốt. Có đôi khi...vẫn là giả hồ đồ thì dễ sống hơn.

“Ta đối với lão nhân kia không cảm thấy hứng thú.”

“Kỳ thật sư phụ vẫn thực sự phong vận dư âm.” Vệ Ảnh nói tốt cho sư phụ.

“Không nhìn ra. Lão nhân này trình độ che dấu quá cao. Kỹ thuật cũng quá tốt.”

Một tờ giấy bông bênh hạ xuống giữa đám người đang mở tiệc trà, tất cả đều không phát hiện dù chỉ một bóng người, kể cả Vệ Ảnh.

Mặt trên tờ giấy viết đủ loại đối thoại giữa Ảnh Vệ với Trình Tiên, còn bổ sung miêu tả hoàn cảnh, biểu tình, động tác tứ chi cùng phỏng đoán hoạt động tâm lý. Đọc mà mọi người thú vị vô cùng.

Mà Ảnh Vệ thì chờ mọi người xem xong rồi, thảo luận xong rồi, còn YY một phen hấn có phải là đang nhìn vật nhớ người hay không, một đường nhìn chủ thủ ngăn người không nghĩ gì rồi mới về đến Lai Nghi điện.

Cũng không phải Ảnh Vệ tốc độ quá chậm, chỉ là biết mặc tang phục trắng tinh căn bản bất lợi cho việc nấp ở chỗ âm u, nếu quang minh chính đại chạy vội, thể nào cũng sẽ bị ngự sử tuần thành bắt ngay tại chỗ, trong kinh đô nào cho phép người đi tới đi lui, hơn nữa sự thực của chuyện ban ngày có quỷ trong ngự hoa viên lần trước đến nay vẫn còn bị Phượng Tê lấy ra chê cười hấn.

“Ảnh Vệ, người vẫn chưa trả lời vì sao lại trở về sớm như vậy.”

Ảnh Vệ miệng há há, cuối cùng vẫn là cái gì cũng chưa nói, trở về xà nhà của mình.

“Làm sao vậy?”

“Ta về nhà hỏi một chút.” Bối Bối đồng học chủ động xin ra trận.

...

“Ca ~ Rốt cuộc sao lại thế này? Sính lễ cũng đã thu, sao còn...”

“Người đây là không hiểu, phạm việc gì cũng đều cần một bước qua cửa, thứ ta cho hấn, là một kế hoạch cả đời mà trước đây hấn chưa từng có, đương nhiên là cần do dự cùng bàng hoàng. Không vội, đến đến, xem Ảnh Vệ đăng ký tên gì thì hay.”

“Chỉ cần họ Trình, ta không có ý kiến.” Bối Bối đảo mắt xem thường, lúc trước khi chưa nhận nuôi Trình Tiên, tên của nàng chính là Trình Tiên Tiên. Người nhà bọn họ mới không có cái gọi là nghệ thuật đặt tên cao nhã. Tên mấy cửa hàng của gia đình có một nửa là Lâm đại ca nhà bên cạnh cổng hiến.

“Trình Ảnh?”

“Nghe giống nữ nhân quá.”

“Trình Vệ?”

“Nếu ta nhớ không nhầm, nhi tử của quân gia thúc thúc không phải đã tên Trình Vệ rồi sao?”

“Trình Ảnh Tử?”

“...” Ta đại biểu ánh trăng khinh bỉ người.

“Được rồi được rồi, Trình...Tử Ảnh? Ta xin người, đừng nói không được nữa.”

“Thì...như vậy đi, người vẫn là hỏi hỏi Ảnh Vệ đại ca đi vậy.”

“Ta còn đang tìm cơ đi gặp hấn, thuận tiện thử bước chân qua cửa kia luôn.”

...

“Trình Tử Ảnh (phát âm là chéngziyǐng).”

“Quả cam (chanh tử – chénzi)?”

“Nước chanh (chanh trấp – chéngzhǐ)?”

“Tri âm (zhīyīn)?”

“Tổng kết lại chính là tri âm của quả cam?”

Một đồng nữ nhân trong Lai Nghi điện đang thảo luận tên mới của Ảnh Vệ.

“Ảnh Vệ không có ý kiến?” Phượng Tê rất kỳ quái.

“Lớp học văn hóa của chúng ta cũng không tốt lắm.” Vệ Ảnh trên xà nhà bi ai.

“Ảnh Vệ đâu rồi?”

“Bị ca ta kéo đi Hộ bộ rồi. Nghe nói ca ta muốn cho hấn xem cái gì mà một bước vào cửa.”

“Cái gì vào cửa...”

Rầm

~Còn chưa nói xong, cửa lớn đã ầm một tiếng bị mở ra, Ảnh Vệ khí thế hùng hổ bước vào.

“Chuẩn bị hôn lễ, ta gả.”

“...” Toàn bộ mọi người trong đầu chỉ hiện lên một khả năng.

[Không thể nào, bá vương ngành thượng cung? Ảnh Vệ là cái loại chú trọng trình tiết này? Hay...chính là Ảnh Vệ ăn luôn người ta? Bị bắt chịu trách nhiệm? Trình Tiền thoáng như vậy?]

Hãy để chúng ta mượn dùng góc nhìn của thượng đế một chút, kỳ thật cũng không phải chuyện gì to tát lắm...

...

Bị kéo đi đăng ký, Ảnh Vệ đúng là có chút không được tự nhiên, ai bảo hắn trước nay chưa từng lộ diện trước mặt người khác chứ? May mắn Trình Tiền sẵn sóc dùng tiền tài mở đường, hẹn một chủ quán ra ngồi uống trà nói chuyện phiếm nhét bạc, chuyện này tuy rằng không phù hợp với trình tự pháp luật, nhưng là đỡ cho người trong lòng của mình lại không được tự tại.

Chuyện đăng ký bị cái tên đã cầm không ít ngân phiếu kia một mình ôm hết mọi việc, vốn là thật đáng mừng, thế nhưng sau đó Trình Tiền lại đề xuất ‘hẹn hò’.

“Nếu chuyện đã dễ giải quyết như vậy, chúng ta đi dạo thêm một chút đi.”

Ảnh Vệ đồng ý, thân là ảnh vệ của hoàng hậu, nơi hắn từng được đi rất ít, cũng chỉ gần đây có đi vài nơi tương đối nhiều mà thôi. Sau đó thực sự ‘trùng hợp’, lúc Trình Tiền lôi kéo Ảnh Vệ đến cửa hàng của mình khoe khoang, hắn bởi vì công việc mà bị cuốn lấy, vô bàn nổi giận lôi đình với chường quầy, sau đó làm ra vẻ thực sự ngưỡng ngừng, bảo Ảnh Vệ đi trước sang bao sương của trà lâu đối diện chờ hắn.

Sau đó Ảnh Vệ liền thấy được một trò hay.

Có mấy nữ nhân, thân phận bối cảnh khỏi phải nói, cái gì cũng có. Thiên kim danh môn, bích ngọc tiểu gia, hiệp nữ giang hồ, danh kỹ thanh lâu. Diện mạo đều không tầm thường, ngay cả đã ở trong hoàng cung gặp nhiều mỹ nữ như Ảnh Vệ cũng có thể công chính cho điểm 80.

Người bọn họ đang thảo luận không phải ai khác, chính là Trình Tiền.

“Như vậy không tốt đi...” Thiên kim danh môn.

“Không có gì không tốt, nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết. Cha ta đã từng cứu mạng hắn, trước khi lâm chung đã dặn dò hắn phải chiếu cố ta. Ta bảo hắn cưới ta, thực sự bình thường.” Hiệp nữ giang hồ.

“Tục ngữ nói, bảo vô giá dễ kiếm, lang hữu tình khó được, thiếu gia Trình gia chính là cả hai đều chiếm, buông tha quá đáng tiếc. Muội muội nguyên ý sử dụng một chút thủ đoạn phi thường, liều thân trong sạch buộc hắn chuộc thân cho ta. Đương nhiên, muội muội xuất thân thanh lâu, vị trí chính thê đương nhiên là của các tỷ tỷ.” Danh kỹ thanh lâu, vẫn bán nghệ không bán thân câu giá trị, nhưng nếu tiếp tục câu nữa nàng cũng sẽ thành không đáng giá, tính toán, giờ nàng đã bước vào niên hoa đôi mươi, đang vội tìm người mua thích hợp.

“Đúng vậy a, đúng vậy. Tỷ tỷ người bảo người trong nhà đi đề nghị kết thân, ta làm của hồi môn cho người.” Bích ngọc tiểu gia giật dây thiên kim danh môn.

“Cứ làm như thế đi, hai đại tiểu thư các người thì bảo trong nhà đi đường chính quy, ta dùng ân tình tạo áp lực, vị tỷ tỷ này (danh kỹ) phiêu lưu phải liều tuy lớn, nhưng cũng là cam đoan thành công cho chúng ta. Nói rõ ràng, vô luận ai thất bại cũng không được phép có câu oán hận, nếu đều thành công, về sau mọi người tỷ muội tương xứng, không phân biệt lớn nhỏ.”

...

“Chỉ như vậy?”

Nghe một đám nữ nhân líu ríu thảo luận Trình Tiền, chuẩn bị vu oan hãm hại, đòi gả cho Trình Tiền, Ảnh Vệ trong lòng khó chịu, không nói hai lời chạy về yêu cầu ‘gả’ cho người ta. Cái từ ‘gả’ này làm đau đớn sâu sắc lòng tự tôn của hoàng hậu nương nương, mà quá trình này còn kéo mặt mũi thể diện của Phượng Tê cùng nhau rất sạch.

“Ta đi về trước...” Bối Bối đồng học lùi lại, nàng hiểu được, một bước vào cửa của đại ca nhà mình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, cái này nhất định chỉ là chiêu đầu tiên trong liên hoàn kế. Nếu Ảnh Vệ đồng

học không một bước đã đâm đầu vào bẫy, hoàng hậu bọn họ khẳng định sẽ bảo trì im lặng vui mừng xem cuộc vui, hiện tại...

Nhìn sắc mặt xanh mét của Phượng Tê...Ca ca, ta bi ai thay cho người.

“Ảnh Vệ a ~” Phượng Tê tức giận đập bàn.

“Ta sao lại có một hợp tác dốt nát như người vậy chứ!” Vệ Ảnh cũng từ trên xà nhà nhảy xuống, chọc chọc trán Ảnh Vệ.

“Nương nương?” Ảnh Vệ còn chưa hiểu được thế này là sao.

“Nương nương, như vậy không được, Ảnh Vệ về sau khẳng định sẽ chịu thiệt mất.” Tiểu Ny cũng hiểu được Ảnh Vệ có chút ngốc, trà lâu là Trình Tiền bảo người đi, chỗ ngồi là hấn an bài, người còn tin tưởng bên cạnh cư nhiên lại có nữ nhân công khai thảo luận nam nhân, trong đó thậm chí có cả đại tiểu thư cửa lớn không ra cổng trong không bước?

“Tiểu Hạo! Thông báo cho Trình Tiền, hấn đồng ý, ta không đồng ý! Chờ ngày nào lão nương vui, hấn mới ôm được mỹ nam về!”

“Dạ.”

“Còn có người!” Chỉ vào Ảnh Vệ: “Tức chết ta mất, ở lại bên cạnh ta nghiêm túc tỉnh lại. Cho dù không điều giáo được người thành hồ ly phúc hắc, cũng không thể là trung khuyến tiểu bạch.”

“Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng triệu kiến.” Tiểu thái giám ngoài cửa cúi vót Ảnh Vệ đang bị một đám người phê đầu.

“A?” Hấn tìm ta? Thực đáng ngạc nhiên.

“Nghe nói chuyện nương nương thỉnh cầu đã có manh mối rồi.”

.

34. Chương 34: Lên Đường

Người thật sự thu phục được hết rồi?”

“Chẳng lẽ còn giả sao? Vì người ta chính là đã phải ném hết mặt mũi thể diện.”

“Đừng nói ủy khuất như vậy, cho ai xem a? Không phải là đi chỗ thái hậu ai thán một chút, lại đến chỗ cha ta thở than một hồi chứ gì.”

“Biết thì cảm tạ công lao vất vả của ta đi.”

Cảnh Diễn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định ngoài mặt tuyên bố hoàng hậu đang ở hậu cung, kỳ thật thả nàng ra ngoài chơi đùa.

Trải qua chuyện Ngọc quý phi, hậu cung toàn bộ đều đã biết điều thu liễm, Phượng Tê cũng hung hăng chinh đồn một hồi, hoàn toàn kết hợp thủ đoạn của thế kỷ hai mươi mốt, ân uy cũng lắm.

Vốn chuyện hậu cung đã thuộc về tư mật hoàng gia, hoàng hậu không có mặc dù là chuyện lớn, nhưng nếu làm cho những người có thể tiếp xúc với nàng đều câm miệng, thì vấn đề đã không còn lớn nữa.

Đầu tiên đương nhiên là chỗ hoàng thái hậu, hấn tội nghiệp xách cái lý do ‘muốn nhìn thấy phong cảnh ngoài ngự hoa viên’ của Phượng Tê ra kể rõ đau khổ bị thương chốn hậu cung. Hoàng thái hậu có chút cảm động lấy được nhi tử chỉ trời chỉ đất thế sẽ không chút sơ hở không tổn hại thể diện hoàng gia không tiết lộ tiếng gió không để cho Phượng Tê gặp phải nguy hiểm, miễn cưỡng đồng ý.

“Cũng không thể đi quá lâu, ra ngoài xem một chút, rồi trở lại...”

“Dạ, mẫu hậu.” Không trở lại mới tốt, ta làm sao quản được nàng.

Lý Diệp bên kia thì ngược lại có chút phiền toái, hẳn lúc đầu cũng tính toán đi đường ‘hiếu chi dĩ lý động chi dĩ tình’ (nôm na là dùng tình cảm dẫn động), đáng tiếc, tự do cùng tình yêu của nữ nhi đều không thể dao động hẳn. Trừ bỏ chuyện đã qua không thể để ai biết mà Phượng Tê kể kia ra, Lý Diệp vẫn là thừa tướng của Cẩm quốc. Hoàng hậu trốn đi, nếu ở bên ngoài xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là bị ai bắt cóc dùng để uy hiếp, vậy sẽ phiền toái. Đây chính là chuyện có thể dao động căn cơ đất nước.

Sau lại Cảnh Diễn nhin tính tình nhắc nhở Lý Diệp, nữ nhi người mà ở lại thì bất kể chuyện gì cũng đều có thể làm được, sau lần rơi xuống nước trước đó, ước số ác liệt bị nàng ẩn tàng đã hoàn toàn bạo phát. Nếu nàng nháo ầm ĩ lên, đó mới là dao động căn cơ đất nước.

Sau đó lại thoáng đề cập đến nường của Phượng Tê cùng với phụ vương của mình, nói hai người là cớ nào sủng ái Phượng Tê, bọn họ cũng sẽ vui vẻ để cho Phượng Tê ra ngoài giải sầu.

“Việc này...”

Cảnh Diễn bị thương chứng kiến biểu tình rớt cuộc có chút thả lỏng của thừa tướng khi nghe nhắc đến tiên đế.

“Việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

“Đương nhiên, đương nhiên, thừa tướng, người xem đây là bản kế hoạch, còn có cái gì muốn bổ sung sao?” Cảnh Diễn lập tức đưa kế hoạch trong tay mình lên, vua của một nước lúc này nhìn có vẻ hơi chân chó.

...

“Thoạt nghe thì rất đơn giản thôi...”

“Làm sao mà đơn giản được! Ta đây là đơn giản hoá nó rồi đó, ta đã phải đầu trí đầu dưng với cha người suốt bốn canh giờ!”

[Bốn canh giờ, tám tiếng đồng hồ? Xem ra Cảnh Diễn hoàn toàn là nhờ vào thể lực của người trẻ tuổi mà giành được thắng lợi.] Phượng Tê đồng tình nhìn lão công trên danh nghĩa của mình, bản lĩnh của cha tự nàng cũng biết, Cảnh Diễn hẳn đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. [Cần làm đến mức này sao, chịu nạp nam phi không phải là xong chuyện rồi? Có thể trước phong mỹ nhân gì gì đó, lại không bắt hẳn trực tiếp phong tần, quý phi hay là nam hậu...]

“A ~ ta thành nghĩa muội của vương gia?”

“Đúng vậy, treo dưới danh nghĩa của lão Nhị, ta đã viết thư sang đó, bảo hẳn chuẩn bị trước, lúc người gặp rắc rối có thể bao bọc một chút. Còn có mấy cái danh phận này...” Lại cho vài cái: “Sĩ nông công thương ta đều chuẩn bị chỉnh tề rồi, người muốn thân phận gì cũng có. Nơi này còn có thân phận giả nam, ừm...phụng chỉ khâm sai. Đủ rồi đi?”

“Cảnh Diễn ~ Tiên đế anh minh a, người thật sự là có chất làm hoàng đế.” Vừa lòng, rất vừa lòng.

“Đó là đương nhiên.” Là người đều thích được khen.

“Bất quá cái thân phận thương nhân kia thì không cần, Trình Tiễn khẳng định sẽ cùng đi theo chúng ta...”

“Trình gia? Ảnh Vệ? Còn chưa thu phục?” Theo Cảnh Diễn, lúc hẳn ký phát cái chứng nhận tử vong kia thì hai người bọn họ nên vào động phòng luôn rồi. Tuy rằng lão Tam cùng Lâm Ích Hàn xem như trường kỳ kháng chiến, nhưng Lý Mộ cùng Phồn Đạt lại đi kiêu tốc hành không phải sao: “Người cứ để bọn họ kéo như vậy?”

“Lời không phải nói như thế, làm việc đều phải chú ý chất lượng. Không phải ta cố ý ngăn trở, nhưng mà Ảnh Vệ rất đơn thuần, ám khí chiêu số đao quang kiếm ảnh hẳn rõ như lòng bàn tay, người tới ta đi trong bụng dạ con người thì hẳn nửa điểm cũng không hiểu, nhất là chuyện giữa nam với nam. Đều tại ta, bình thường kể cổ sự quá duy mỹ, lần sau phải chuyển sang thể loại đầu trí đầu dưng.”

“...”

“Để ta tính xem ~ Ta, Tiểu Ny, Ảnh Vệ, Vệ Ảnh, còn có nữ hiệp mới đến hỗ trợ kia là đủ rồi.”

“Trình Tiền sẽ chủ động đi theo?”

“Còn phải bao chi tiêu một đường của chúng ta.”

“Hắn chính là lừng danh quý keo kiệt.”

“Đối với Ảnh Vệ thì không, người chưa thấy cái chủ tử kia đâu, chắc chắn, cái phần tâm tư đó...hơn nữa lần này là hắn sai trước. Đúng rồi, trên triều đình giấu được sao?”

“Mấy đại thần đều đã được thông báo qua rồi, nếu làm lộ thì sẽ nói người đại diện hoàng thất đi quan sát dân tình, đừng làm rộn quá mức, không đến vạn bất đắc dĩ, thân phận hoàng hậu không thể để lộ ra. Đường nhiên ngoài mặt thì nói người đang ‘tĩnh dưỡng’ trong Lai Nghi điện. Đúng rồi, tiểu mật thám kia không mang theo?”

“Hắn dù sao cũng còn nhỏ, trên đường đi nếu chọc ra tai họa gì, chạy trốn cũng không tiện mang theo. Thay ta chiếu cố một chút a, không cho phép khi dễ hắn.”

“Hắn không hành hạ người khác đã không sai lầm rồi.” Tiểu quý này so với cha hắn còn khó xử lý hơn.

“Ta muốn đi tìm cha ta.”

“Thu thập xong hẵng đi.” Chuồn ra cửa cung, một lần là đủ rồi.

...

“Đại tỷ người thật lợi hại.”

“Hoàng hậu cô cô thật lợi hại.”

“Đó là đương nhiên, thật không nghĩ đến ta cũng có thể tiểu ngạo giang hồ một phen.”

“Tiểu ngạo giang hồ sao...”

“Làm sao vậy? Tiểu Giác, cũng muốn ra ngoài chơi? Không được nga.”

“Bởi vì ta còn nhỏ?” Lý Giác bắt mẫn.

“Tiểu Giác, người mười hai tuổi rồi, không còn nhỏ, có điều cũng chưa lớn. Nhưng là ai cũng vậy thôi, trước khi tận hết nghĩa vụ, người không có tư cách tùy ý hưởng thụ nhân sinh của mình.”

“Chấn hưng...Lý phủ?” Nhà bọn họ còn cần chấn hưng?

“Ừm...Vậy nói dối tông đường đi.”

“Tỷ!”

“Ha ha ha, ta nói giỡn thôi. Mười hai, đích xác còn nhỏ, muốn tự do, thành gia lập nghiệp rồi nói sau. Người xem ta, lúc đó chẳng phải cũng ngoan ngoãn tiến cung làm hoàng hậu mười mấy năm rồi mới tìm được cơ hội đi ra hít thở sao?”

“Ta không muốn thành gia.” Tiểu Giác ủ rũ hành hạ điểm tâm trước mặt cho hả giận.

“Tiểu Giác, ở nhà chúng ta, hôn nhân là thực sự tự do, cảm tạ chúng ta có một phụ thân tốt đi, người nhìn đại ca mà xem.” Nàng là một ngoại lệ, bất quá chuyện này thì đừng nói cho tiểu hài tử. Phượng Tê mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng quá giống tiên đế của Tiểu Giác...Bình tĩnh! Giữ bí mật giữ bí mật!

“Ta cũng có thể giống như đại ca sao?”

“A?” Phượng Tê cảm thấy mình ngửi được mùi JQ, dí sát mặt vào Lý Giác, dọa tiểu hài tử đang thất thần chột dạ một cái.

“Đại tỷ?”

“Giống như đại ca?”

“À...”

“Giống phần đầu tranh anh dũng, giống phần hôn nhân thoả thuận, hay là giống phần....cưỡi nam nhân?”

“Chuyện này...đại tỷ...”

“Nương nương, người làm tiểu công tử sợ.” Tiểu Ny kéo Phượng Tê lại, hoàng hậu đã sắp bỏ nhào lên người đệ đệ mình rồi.

“Hô ~ Tỷ, người nói nhăng nói cuội gì vậy? Ta chỉ là nói...giống như đại ca có thể tận trung vì nước, lại có thể tìm được tình yêu của mình mà thôi.”

Hiện tại Lý Mộ vừa đánh giấc vừa đùa lão bà, thỉnh thoảng thả cho Phồn Đạt về nhà do thám, sau đó lại đi cướp người về. Biên cương vô cùng náo nhiệt.

“Có mục tiêu rồi?”

“Chưa có...”

“Nhìn bộ dạng của người là biết, nam?”

“Nữ!” Lý Giác một mực chắc chắn, còn thở phì phì, làm cho Phượng Tê cảm thấy không thú vị.

“Ta nghĩ cũng phải, nếu như là nam thì trong nhà chỉ có Tiểu Duệ Nhi.”

“Tỷ ~ Duệ Nhi hẳn là chất tử của ta!”

“Tỷ không ngại loạn luân.”

“...” Lý Giác như vô lực nằm ẹp xuống bàn, dán mặt trên bàn để che dấu sự khấn trương của mình.

[Loạn luân, loạn luân...]

“Cứ như vậy, tỷ phải đi đây, người không có gì muốn nói nữa sao?”

“Có có!” Lý Giác nhanh như bay chạy đi lấy hai con bò câu: “Tỷ, nhớ viết thư cho tiểu đệ, tiểu đệ có một số việc muốn lãnh giáo tỷ tỷ.”

“Tiểu quý.” Phượng Tê buồn cười nhéo nhéo mũi Lý Giác: “Cứ giao hết cho tỷ, vô luận người muốn theo đuổi là ai, tỷ đều có thể thay người thu phục, ta chính là nguyệt lão hạ phàm, hồng nương tại thế.”

“Nương nương, hồng nương là ai?”

“Là thần.”

[Tỷ, đừng trách ta gạt người nga, người đã nói thì nhất định phải giúp ta.] Phượng Tê đi rồi, Lý Giác nhìn theo bóng lưng nàng, đôi mắt đào hoa xinh đẹp lóe lên quang mang hưng phấn mà lại khấn trương.

...

“Dân nữ Đông Diễm Quân tham kiến hoàng hậu nương nương.” Ở cửa thành, một nữ nhân xinh đẹp không gì sánh được ăn mặc chỉnh tề đứng chờ xe ngựa của Phượng Tê.

“Thật xinh đẹp ~” Tiểu Ny chân thành tán thưởng mỹ nữ trước mắt mình.

“Xinh đẹp hơn nương nương.” Tiểu Hạo xen mồm.

“Tiểu quý, người không muốn sống nữa sao?” Ca ngợi mỹ nữ thì có thể, nhưng so sánh thì không.

“Nương nương, người mang ta đi đi ~”

“Không được, người đi rồi ai giúp ta canh chừng Cảnh Diễm?” Trong suy nghĩ của Đông Diễm Quân, hoàng hậu là đang lo lắng hoàng đế sẽ quá sủng một nữ nhân nào đó.

“...” Tiểu Hạo thở dài: “Nương nương, hậu cung không có nam nhân.”

“Thái giám, thị vệ, đại thần đều có thể, ta lần này đi chơi ít nhất cũng phải ba năm, khi trở về nhất định phải nhìn thấy kết quả, bằng không liền ném người lên.” Tiểu Hạo sắc mặt trắng bệch.

“Này...” Người mới đến không hiểu ra sao.

“Nga ha ha ha ~ Diễm Quân a, có một số việc chúng ta cần chậm rãi thảo luận.” Phương Tê cười gian kéo người lên xe, đá Tiểu Hạo xuống: “Tiễn đến đây là được rồi.”

“Trình Tiễn sao còn chưa đến?” Tiểu Ny lo lắng.

“Đừng lo lắng, hắn sẽ đến, chỉ bất quá hắn hiện tại còn chưa biết đâu. Ta bảo người ta gặt hắn.” Câu ‘đừng lo lắng’ này là nói với Ảnh Vệ đang đánh xe.

“Vì sao?” Ảnh Vệ biết kế hoạch của Phương Tê: kéo Trình Tiễn theo, bắt hắn trả tiền một đường cho bọn họ.

“Không vì sao cả, người đánh xe đi, chúng ta ba nữ ngồi trong này vừa đủ, hắn đến nữa thì thành ra chật chội.” Vệ Ảnh đang ở nơi khác âm thầm bảo hộ: “Cho nên vẫn là để hắn chạy đuổi theo sau một chút đi.”

[Người chính là muốn chinh hắn mà thôi...] Tất cả mọi người hiểu được.

“Đúng rồi đúng rồi, các người nói ta đổi tên thành gì thì hay?”

“Bệ hạ không phải đã an bài tốt thân phận cho nương nương rồi sao?”

“Ngay từ đầu cũng phải có cái tên giả, chờ nó bị chọc thủng rồi mới lộ thân phận mà Cảnh Diễm cho ta ra.” Tóm lại tất cả đều là giả. Xoay sang Đông Diễm Quân: “Giúp ta nghĩ cái tên nào vô hiệp một chút.”

“Vô hiệp?”

“Chính là giang hồ.”

“Nương nương thiên kim chi khu, vẫn là tú nhĩ một chút thì tốt hơn.” Đông Diễm Quân thật sự không rõ cái dạng tên gì thì xem như giang hồ, trừ bỏ một ít thế gia, đại bộ phận tên đều là phụ mẫu đặt, khi đó ai biết trước được là hài tử muốn bước vào giang hồ? Hơn nữa dù là vô lâm thế gia, đối với tên của nữ tử cũng luôn lấy tinh tế tú nhĩ làm chủ.

“Tên giang hồ cũng có thể tú nhĩ...Đúng rồi, ta sẽ tên là Tôn Tú Thanh (trong truyện Lục Tiểu Phụng)!”

“Tên này thực sự bình thường a, nương nương, ta còn nghĩ người sẽ muốn tên là Độc Cô Cầu Bại gì gì đó...” Vẫn là Tiểu Ny hiểu biết khẩu vị nương nương nhà mình.

Đông Diễm Quân ngồi bên cạnh gặt đầu, thụ giáo, cái tên Độc Cô Cầu Bại này đích xác thực sự giang hồ.

“Các người không hiểu...Nữ nhân kia lợi hại a ~”

Bánh xe lăn lăn, một chiếc xe ngựa bên ngoài mộc mạc bên trong trang hoàng xa hoa, dưới sự điều khiển của tay đánh xe khuôn mặt nghiêm túc chạy nhanh như bay, từ trong xe loáng thoáng truyền ra giọng của nữ tử.

Ừ ~ Đang nói chính là...cổ sự về một người, một nam nhân, một nam nhân luôn mặc đồ trắng...

35. Chương 35: Phiền Nao Của Giai Đoạn Trưởng Thành

“Đến cảnh giới nhất định...chính là ‘thái thượng vong tình’?” Đông Diễm Quân nhún đôi mày xinh đẹp của mình lại, nam nhân tên gọi Tây Môn Xuy Tuyết này cuối cùng thành Kiếm Thần, nhưng hắn lại từ bỏ thế nhi...Là một nữ nhân, năng thật sự không có biện pháp chấp nhận, có lẽ cũng chỉ có ca ca sẽ khen ngợi hắn.

“Có thể ‘vong’ đã không phải là ‘tình’. Ta vẫn hoài nghi, hắn căn bản chưa từng yêu Tôn Tú Thanh. Đờng quên, kiếm đạo của Tây Môn Xuy Tuyết là ‘thành’ (thành thực), ‘thành’ với kiếm cũng phải ‘thành’ với tâm. Hắn trở thành Kiếm Thần, vứt bỏ Tôn Tú Thanh, cũng đại biểu cho hắn đã ‘thành’ với lòng mình, rời khỏi nữ nhân mà hắn không yêu thương đó. Tôn Tú Thanh cũng thức thời, mang theo nhi tử bước đi, lúc này mới là nữ nhân mà ta thích, dám yêu dám hận.”

“Nương nương, nương nương! Vậy người hán yêu có phải chính là Lục Tiểu Phụng hay không?” Tiểu Ný hưng phấn, Ảnh Vệ tiếp tục bình tĩnh đánh xe.

“Phốc ~” Đông Diễm Quân đáng thương.

“Đương nhiên không phải. Nha đầu này, một chút tầm nhìn cũng không có.”

“Diệp Cô Thành?” Đông Diễm Quân đoán.

“Lợi hại a, Diễm Quân, người thực có thiên phú nga. Ta lần đầu tiên nghe nương nương nói những chuyện này đã phải mất thật lâu mới tiếp thu được.”

“...” Nàng đây là dựa theo ăn khớp mà thôi, nếu Diệp Cô Thành cũng không phải thì sẽ là Hoa Mãn Lâu, tổng cộng cũng chỉ có mấy người đó.

“Đêm trăng tròn, Tử Cầm Đỉnh. Hai cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, hai nam tử trong mắt chỉ có đối phương...”

Phượng Tê, đứng đối diện đương nhiên là phải nhìn đối phương rồi.

“Nếu Diệp Cô Thành trên lưng không phải đeo trách nhiệm với bao nhiêu thế hệ Diệp gia, nếu như không có những mưu đồ thối nát bí mật tạo phản kia trộn lẫn vào, bọn họ sẽ là tri kỷ tinh tinh tương tích, chính là...”

“Bọn họ đều là nam tử...” Đông Diễm Quân nhìn thấy hai chủ tớ bọn họ chỉnh tề đồng loạt dùng ánh mắt thấy thịt béo nhìn mình.

“Lần trước người nói những lời này chính là ai a?”

“Là Trình Tiên đại ca.”

“Lần trước nữa?”

“Hoàng thượng.”

“Kết quả thì sao?”

“Một người bị Ảnh Vệ đại ca bắt làm tù binh, một người đầu hàng chủ động đi viết chứng nhận tử vong thành toàn bọn họ.”

“Ai ~ Bên cạnh thật sự là đã lâu không có nữ hài tử đứng đắn giống Diễm Quân như vậy.” Phượng Tê cảm thấy máu trong từng huyết mạch của mình đang sôi trào.

“...” Đông Diễm Quân.

“Nương nương, sắp đến khách *** rồi.” Giọng của Ảnh Vệ truyền vào, ý là, lập tức sẽ đến nơi đông người, người yên tĩnh một chút.

“Thiết ~ Thật sự là tức phụ cưới vào cửa, ném bà mối qua tường.” Phượng Tê bất mãn: “Trình Tiên đuổi theo quá chậm, đâu có liên quan gì đến ta?”

“...” Đông Diễm Quân còn đang hỗn loạn.

“Đúng rồi, Diễm Quân, dọc theo đường đi còn chưa hỏi thăm người đâu. Người là môn phái nào? Sao lại có liên quan đến hoàng gia?” Giang hồ cùng triều đình luôn tận lực phân rõ giới hạn.

“Ta...Kỳ thật là ca ca ta thiếu nợ nhân tình. Ca ca ta lúc trước bị người đuổi giết, là tiên đế xuất du đi ngang qua cứu được. Lúc ấy tuy rằng không biết hán chính là hoàng đế, nhưng huynh muội chúng ta vẫn nhớ kỹ phần ân tình này.”

“Lại là tiên đế...” Hạng chế ở Cẩm quốc đối với tự do của hoàng đế vẫn tương đối ít, Cảnh Diễm vốn thuộc tính trạch, hán không thích đi đó đi đây, nhưng tiên đế thì tựa hồ tương đối hiếu động.

“Về phần môn phái...” Đông Diễm Quân do dự một chút, vẫn nói: “Diễm Quân là người trong Ma giáo.”

“!!!” Tiểu Ný đầy mắt lóe sao sùng bái.

“Khóc ~” Phương Tê.

“...” Ảnh Vệ đang nhớ lại tư liệu về Ma giáo.

“Nương nương?” Phản ứng này có chút ngoài dự kiến a.

“Trời ạ ~ Ma giáo nha ~ Là Nhật Nguyệt Thần Giáo? Hay là Minh giáo? Minh giáo tương đối tốt hơn ~” Thiêu đốt thân tàn, thánh hỏa hừng hực, sống có gì vui, chết có gì khổ... (‘giáo ca’ của Minh giáo ^ ^)

Tuy rằng nghe có chút giống Luân Tử Công (hình như chính là Pháp Luân Công), nhưng là năm ấy xem TV, cái cảnh khi mà lục đại môn phái vây công đỉnh Quang Minh, Vô Kỵ ca ca còn chưa xuất tràng, mọi người chuẩn bị ngọc đá cùng tan...nàng thật sự là đã bị loại bị trắng cùng ngông nghênh này của bọn họ làm cảm động.

“Ca ca người có phải tên Ngọc La Sát hay không?” Hải tử...người từ Kim Dung nhảy thẳng sang Cổ Long rồi.

“Không...” Đông Diễm Quân ngây người, trải qua hồi lâu mới minh bạch hoàng hậu đại khái có lẽ là đang hỏi tên môn phái cùng tên ca ca mình: “Môn phái này vốn do cha mẹ ta sáng chế, gọi là Tu La Môn. Kỳ thật cũng không có ý tà ác, chỉ vì cha ta là dân tộc thiểu số phiên bang, thờ phụng thần chiến đấu của Atula tộc, nhưng lại vì cái tên này mà bị nhân sĩ chính phái đuổi giết. Tu La Môn vốn là môn nhỏ phái nhỏ, đều là tộc nhân nhà mình, tổng cộng cũng chỉ mấy chục miệng ăn, đương nhiên chống không nổi tràng giết hại của bọn chúng. Mọi người phân tán chạy thoát thân, nương ta lúc ấy mang thai ta, cuối cùng sinh non giữa đường mà chết. Cha ta để dẫn lạc truy binh, tự mình đi làm mồi...”

“May mắn được tiên đế cứu giúp, ca ca ta mới bảo trụ được tính mạng, sau lại còn tìm được ta, hiện tại Tu La Môn được ca ca sửa tên thành Ma giáo. Đối với cái tên Ma giáo, ca ca nói, dù sao cho dù có đội danh hào bảo vệ quốc gia hẳn cũng là hải tử của ma quỷ, là hậu duệ của Tu La, cho nên môn phái của chúng ta mới có tên là Ma giáo.”

“Ca ca người rất có phong độ nhất thống sự nghiệp hắc đạo a ~” Ma giáo là tên gọi chung mà đám nhân sĩ chính phái dành cho oai môn tà đạo. Ca ca nàng dùng nó làm tên cho môn phái mình, quả thực hết như một nhân sĩ chính phái mở ra một môn xưng tên là Danh Môn Chính Phái vậy...Khóc, khóc không ở mức độ bình thường.

“Ta sao cứ cảm thấy, lệnh huynh là bởi vì không biết đặt tên...” Tiểu Ny nhỏ giọng nói thầm một chút, lên nhìn nương nương nhà mình, bọn họ một loạt tên lót chữ Tiểu này gần như đều là vì thế mà có, cổ tình nương nương còn có thể tìm ra cái cớ lấp liếm cho được.

“Một môn phái nhỏ mấy chục người hẳn là không đến mức bị quá nhiều người đuổi giết đi?”

“Phái Hoa Sơn cùng phái Tung Sơn. Hai đám bọn chúng coi trọng một loại thảo dược đặc biệt mọc trong sơn cốc của Tu La Môn lúc đó, có thể làm thành thánh dược chữa thương.”

Hoài bích có tội, kỳ thật loại thảo dược đặc biệt này chính là cha của Đông Diễm Quân phát hiện ra tác dụng, bằng không đâu, thứ cỏ kia mọc nhiều năm như vậy không phải cũng không có ai đi động đến sao.

“Hoa Sơn...Tung Sơn...” Hoàng hậu nương nương hiểu rõ gật gù, minh bạch rồi, tác giả nhàn hạ mà thôi, Tiểu Ngạo Giang Hồ chứ gì.

“Vậy hiện tại thì sao? Hai môn phái kia có phải là đã hơi phi yên diệt rồi hay không?” Nhớ rõ hoàng thượng từng nói, Diễm Quân tiểu thư là đại môn phái tới, nếu Ma giáo đã có thể lên mặt, sao còn dung được cừu địch trước kia?

“Sao có thể a ~ Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ma quân báo thù mười năm quá ít.” Đông Diễm Quân cười thật sự yêu mị vô cùng đặc ý, lời này vừa ra quả nhiên được hoàng-hậu-vô-lương còn có Tiểu-Ny-bị-dạy-hư nhất trí vỗ tay.

“Đúng đúng, nương nương cũng đã từng nói muốn chinh thì phải chinh người ta cả đời.”

“...Di? Sao lại dừng?” Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Đông Diễm Quân theo bản năng rút ra một phi đao lá liễu ngân quang lóe lóe.

“Ảnh Tử ~ Ta sai rồi ~ Ta thật sự biết sai rồi! Tha thứ ta lần này đi! Ta chỉ là quá để ý người...” Từ ngoài xe ngựa truyền vào tiếng la quen thuộc.

“Ta sao lại cảm thấy lời kịch này rất quen thuộc kìa...” Phượng Tê cảm thấy hoài niệm. QYNN (Quỳnh Dao nãi nãi) người cũng xuyên a?

“Đây là...ai?” Đông Diễm Quân vén màn lên thì nhìn thấy một nam nhân ngân quang lóng lánh đang nằm ẹp trên người Ảnh Vệ đã mặc lại y phục đen cọ cọ nước mũi.

“Khẩu tử nhà Ảnh Vệ, đừng để ý đến hắn. Ảnh Vệ, tiếp tục chạy đi.”

“Dạ, nương nương.”

“Gọi phu nhân.” Phượng Tê ăn mặc theo kiểu đã thành thân, không phải nàng không muốn vui vẻ, chỉ là nàng chừng này tuổi nếu còn giả dạng độc thân... phỏng chừng ánh mắt của mọi người sẽ càng thêm phần khích: “Nhớ sửa miệng, bản phu nhân hiện tại tên gọi Tôn Tú Thanh, phu gia họ Hoa.”

“Dạ? Không phải Tây Môn?” Tiểu Ný nghĩ nương nương...nga không, phu nhân là vì thích kiếm khách họ Tây Môn trong cố sự kia mới tự đặt tên là Tôn Tú Thanh chứ?

“Thường thức là thường thức, Hoa Hoa mới là kiểu lão công mẫu mực a ~ Tuy rằng hắn cùng Lục Tiểu Phụng có chút ám muội...Nhưng là ta không ngại, vì ‘lý tưởng’ chính là phải rộng lượng.”

“Phu nhân nhân từ.”

“...” Đông Diễm Quân đã chết lặng.

“Đúng rồi, ca ca người tên gì? Sẽ không phải là Đông Ma Quân đi?”

“Phu nhân cơ trí, đó quả thực là danh hào của ca ca hiện tại trên giang hồ, ca ca ta nguyên danh...Đông Tử Mị.” Đông Diễm Quân về mặt ‘các người phải giữ bí mật a’ cười cười, trời biết nàng là cỡ nào tận hết sức lực tuyên truyền nguyên danh của ca ca mình.

“...” Tên rất hay.

“...” Tên rất hay.

...

Lại nói, bên này Trình Tiền thật vất vả mới đuổi kịp đoàn xe của Phượng Tê bọn họ, còn đang bị đoàn hậu viên của Ảnh Vệ vây vào lãnh cung khảo sát vì tội lừa gạt, Đông Diễm Quân đang giảng thuật lịch sử làm giàu + báo thù của ca ca mình, Phượng Tê thì bận suy nghĩ tất cả biện pháp để nhanh chóng làm cho Diễm Quân gia nhập đội ngũ đam mỹ lang...Kinh đô bên kia cũng đang rất náo nhiệt, chuẩn xác mà nói là người nào đó ở Lý phủ tâm tư đang rất náo nhiệt.

“Tiểu thúc thúc.” Lý Duệ ôm một con bò câu kích động chạy vào, còn dáo dác nhìn xung quanh: “Thật tốt quá, gia gia không có ở đây.”

“Người sợ cha như vậy a?” Lý Giác chọc chọc cái đầu nhỏ của chất tử mình.

“Gia gia quá nghiêm túc rồi.” Hâm mộ nhìn Lý Giác: “Gia gia đối với người thì rất tốt ~”

“Ừ...” Thế nhưng không phải là loại tốt mà hắn muốn...“Đúng rồi, tìm ta có chuyện gì?”

“Cô cô gửi thư về.” Ôm bò câu đưa lên.

Tiểu đệ khả ái:

Ly biệt chưa lâu, thật là mong nhớ, cho nên thí nghiệm một chút tính năng của bò câu. Ta vẫn không rõ lắm, bên chỗ người có địa chỉ cố định thì cũng thôi, vì sao ta đây liên tục di chuyển mà cũng có thể nhận được...Bò câu thực thần kỳ.

Thuận tiện, có thể nói nói phiền não của người rồi. Tỷ tỷ người đây đang nhàn rồi. Trình Tiền tốc độ quá chậm, thế nhưng còn chưa đuổi đến, Ảnh Vệ tâm tình có chút không được tốt...

Tỷ tỷ đáng yêu xinh đẹp hào phóng của người.

“Cách thức của cô cô thật kỳ quái, ngữ khí cũng kỳ quái...Tiểu thúc thúc, người có phiền não gì vậy?”

“Phiền não của giai đoạn trưởng thành.” Trùng tiểu chất tử một cái, phải hẩn đi làm chuyện khác, xoay người nhắc bút viết hồi âm.

Tỷ tỷ đáng yêu xinh đẹp hào phóng:

Thứ cho sự giấu diếm của ta lúc trước, đối tượng mà ta ái mộ quả thật là nam tử. Đừng kích động, tỷ tỷ của ta, chính là vì biết người sẽ có phản ứng như thế cho nên ta mới không dám nói cho người biết ngay lúc đó.

Ta đối với hẩn...không có chấp nhất như Lâm đại ca đối với Ninh vương, cũng không có nhiệt liệt như đại ca đối với Phồn Đạt, càng không có cái loại mơ hồ như Ảnh Vệ đại ca với đại ca Trình gia.

Ta thậm chí còn không biết ta đối với hẩn có phải là cái loại cảm giác này hay không nữa...Tỷ tỷ của ta, người còn ở đây hẩn sẽ quá mức vui mừng, cho nên ta nghĩ khi ở xa cuối chân trời, trao đổi qua thư có thể làm cho người bình tĩnh một chút.

Ta cần chính là sự chỉ đạo, chứ không phải dụ đạo của người. Ảnh Vệ đại ca cùng Trình Tiền đại ca là ghép thành đôi như thế nào, ta hiểu rất rõ.

Ta trước hết muốn biết phần rung động này của mình phải gọi là thân tình, hữu tình hay ái tình, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là tiểu đệ dù sao cũng mới mười hai...Tiếp theo, tỷ tỷ, cho dù ta đối với người này có ôm vọng niệm, nhưng ta cũng hy vọng có thể yên lặng bảo hộ cùng giữ bí mật. Hẩn, không giống với người thường...

Tiểu đệ

Lý Giác.

.

36. Chương 36: Điều Khiển Từ Xa

“Nương...Phu nhân, bình tĩnh một chút!” Tiểu Ny liềm mạng kéo Phượng Tê đang nhảy dựng lên lại.

“Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì lớn sao?” Đông Diễm Quân vẫn nghĩ về hướng CJ (trong sáng).

“Đương nhiên là chuyện lớn!”

“Về phòng hăng nói!” Trình Tiền lập tức cắt ngang bọn họ.

Làm ơn đi, người này thật sự là hoàng hậu? Nơi này là đại sảnh có biết không...

“Tiểu đệ nhà ta gửi thư đến nói cho ta biết hẩn coi trọng một nam nhân, lại không biết phải theo đuổi như thế nào.”

“Phu nhân...nhị thiếu gia gửi thư không phải nói như vậy...À, phu nhân nói cái gì thì là cái đó.” Tiểu Ny cúi đầu nhận sai.

“Đối tượng là ai a?” Trình Tiền lo lắng chính là điều này, hẩn muốn biết cặp đôi không hay ho tiếp theo là ai.

“Khả năng quá rộng. Trong nhà người hầu nhiều như vậy...Tuy rằng cha luôn hạn chế tiểu đệ chạy loạn, nhưng là hàng xóm vẫn quen biết không ít. Tiểu đệ mới trước đây cũng từng tham gia cái...trại huấn luyện nhị thế tổ kia, cũng có nhiều hảo hữu...”

Trại huấn luyện nhị thế tổ mà Phượng Tê nói chính là một nơi tương tự như trường tư thục cho các tử đệ thế gia đi học, chẳng qua nơi này văn võ kiêm tu, thiên văn địa lý đều dạy, hơn nữa là hợp tác với hoàng

gia, thái tử, hoàng tử cũng học luôn trong đó. Tiên đế cùng Lý Diệp năm đó, Lâm Ích Hàn cùng Cảnh Tu hiện tại đều phát sinh JQ ở nơi này.

Lý Giác mới trước đây cũng từng theo học, sau lại qua một hồi bệnh nặng xong không lại đến nữa. Lý do chính thức là thể chất suy yếu, nhưng Phương Tê xem ra chính là vì tiểu tử này bộ dạng càng ngày càng giống tiên đế, cho nên mới bị Lý Diệp kéo về để tránh nghi ngờ. Nhưng Lý Diệp chỉ hạn chế hấn gặp các trưởng bối từng gặp qua tiên đế mà thôi, thể hệ trẻ tuổi thì thật ra không ngăn cản gì.

“Mặc kệ, trả lời trước đã.”

Ngô đệ thân khai (‘em ta tự mở’ a.k.a gửi thư đích danh):

Tiểu tử ngươi do dự cái đầu a! Thích ai thì phải theo đuổi, phải đi tỏ tình, đã có ca ngươi cùng Cảnh Tu bọn họ đi đầu, lại có Trình Tiền Ảnh Vệ đệm sau, ngươi còn sợ cái gì? Ngươi nghĩ tỷ tỷ ngươi đây là bài trí? Theo đuổi đi, cứ can đảm mà theo đuổi, hấn không thích ngươi là chuyện khác, vạn nhất hấn thích thì sao? Nhìn Lâm Ích Hàn mà xem, hồi ít một câu mà lãng phí biết bao nhiêu năm.

Xông lên đi, đệ đệ của ta, ta ở sau lưng duy trì ngươi. Cho dù ngươi để mất Cảnh Diễn ta cũng giúp ngươi thu được vào tay.

Tỷ tỷ thật cao hứng thật cao hứng.

“Ai...Trừ bỏ ‘ngô đệ thân khai’, những thứ khác mỗi câu đi một đường, hoàng đế tỷ phu thật đúng là vất vả...”

Tỷ tỷ vĩ đại:

Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể đi ngược lại thế tục lễ pháp...Ta lo lắng hấn không thể chấp nhận...

Hơn nữa ta cũng chưa rõ bản chất thật sự của phần cảm giác này trong ta...Có lẽ chỉ là mê luyến nhất thời, chỉ là một loại cảm giác không muốn xa rời sự quan tâm của hấn mà thôi...

Tiểu đệ Lý Giác.

Đệ đệ dốt nát:

Tình yêu vốn chính là không muốn xa rời cùng mê luyến mãnh liệt. Ngươi không mê muội vì hấn thì sao có thể thương hấn, ngươi không ý lại hấn lại sao có thể bên nhau cả đời?

Đệ đệ của ta a ~ Tự hỏi một chút lòng của ngươi đi, ngươi bỏ được hấn sao? Ngươi buông tha được sao? Ngươi chịu được hấn về sau thuộc về nam nam nữ nữ không phải là ngươi sao?

Ánh mắt của ngươi ở những nơi có hấn đi theo chính là ai? Tâm tình của ngươi lúc ai xuất hiện mới đặc biệt kích động?

Đệ đệ của ta, ngươi mới mười hai tuổi, nếu ngươi một cổ xúc động muốn trực tiếp đi tỏ tình, thì tỷ tỷ sẽ khuyên ngươi suy nghĩ lại cho kỹ càng. Nhưng là ngươi đã chủ động suy nghĩ, ngươi đã chủ động nhận nhận, ngươi xác xác thực thực là đang lo lắng đang chờ mong rồi.

Tiểu đệ, không thể nhận được nữa thì không cần phải nhận. Xông lên đi, tỷ tỷ chống đỡ chỉ dẫn cho ngươi.

Thuận tiện hỏi một chút, ngươi rốt cuộc yêu thích chính là ai a? Là Tiểu Duệ Nhi sao? Ta đây vừa mở bàn cá cược. Ngàn vạn lần đừng là Tiểu Duệ Nhi, hấn tiếng hô cao nhất, nếu đúng là hấn, vậy tỷ tỷ ngươi thì xong rồi.

Phương Tê lo lắng.

Hoàng hậu tỷ tỷ:

Thân là hoàng hậu ngươi sao có thể đánh bạc!

Tiểu Duệ Nhi thế nhưng là chất tử của ta! Ngươi làm sao có thể...Ta chỉ có thể nói Tiểu Duệ Nhi cũng đọc được thư ngươi viết, ta đang cố gắng dỗ hấn đừng đi cáo trạng.

Còn có, ta quyết định thử xem, bước đầu tiên nên làm như thế nào?

Đệ đệ chờ mong.

“A ~ Trời ạ ~”

“Lại làm sao vậy?”

“Không có gì...Chúng ta còn bao lâu mới đến quân doanh?”

“Còn sớm lắm, hoàng hậu nương nương của ta.” Trình Tiền đảo mắt xem thường, sau đó bưng trà dâng nước cho Ảnh Vệ: “Con đường này lộ trình cần ba tháng, chúng ta mới xuất phát bảy ngày.”

“Phu nhân? Gây họa rồi?”

“Còn tạm...Tiểu Giác nói hần sẽ thử.” Đưa thư cho Tiểu Ny xem: “Các người thua a, không phải Tiểu Duệ.”

“Ta cá là không phải Tiểu Duệ, ta còn chưa thua.” Đông Diễm Quân đã bước vào trạng thái bán sa đọa.

“Không phải ta nói, Diễm Quân a, thái tử ta quen thuộc lắm, hài tử kia so với Cảnh Diễm có chủ kiến hơn nhiều, nếu hần có hứng thú với Tiểu Giác...Ồ, cho dù không hạ thủ, cũng sẽ mang theo bên người chơi.”

“Hiện tại không phải nói là Tiểu Giác thâm mền sao, chiếu ngữ khí này, trừ bỏ đều là nam tử, khẳng định còn có những chương ngại khác.” Gia đình có thể từ những cô nhi của một phái bị diệt môn một đường bước lên đỉnh của võ lâm, Đông Diễm Quân tự nhiên không có khả năng là một tiểu cô nương được cưng chiều, nàng xem ra thực sự thích loại trò chơi trinh thám động não này.

“Dù sao khả năng cũng không lớn, ta thật ra thực sự xem trọng Lý Đậu, chủ tớ có yêu biết bao nhiêu a ~” Lý Đậu, tiểu tử bên cạnh Lý Giác.

“Trả lời thư trước đi phu nhân.”

“Cũng phải.”

Tiểu đệ dừng cảm:

Nga ~ Đệ đệ thân ái của ta, tỷ tỷ tự hào về người, tỷ tỷ thắng một món tiền lớn, tuy rằng tỷ tỷ cũng rất tiếc không phải Tiểu Duệ Nhi, nếu người không vui, chúng ta thì cá cược tiếp, khụ khụ, không có việc gì...

Đầu tiên, bước thứ nhất, người đi tiếp cận đối tượng của mình, dính nhiều một chút, nói chuyện phiếm, tâm sự, nhớ rõ phải nói một câu...

“Ta thích nhất lúc ở cùng người ~”

Xem thử phản ứng của hần thế nào.

Chú thích: vui lòng miêu tả cụ thể phản hồi của hần lúc nhìn thấy các loại biểu tình của người, trước bắt đầu từ tươi cười. Tiểu đệ, cười phải ngọt ngào một chút nga

~Tỷ tỷ chờ mong.

“Được không a, cha người này rất cũ kỹ.” Lý Giác nhú đôi mày thanh tú buồn rầu, dung mạo cực giống tiên đế kia làm cho không ít tiểu nha đầu trong phủ động xuân tâm.

Đúng vậy, người Lý Giác thâm mền chính là thân cha của hần, Lý Diệp. Sao? Ta lúc trước chưa nói sao? Vậy hiện tại nói. Đừng so đo thôi ~ Thâm mền sở dĩ là thâm mền, chính là vì phải giữ bí mật, hiện tại không phải đã công bố đáp án rồi sao?

Lý Giác theo lệ thường hủy thư. Thứ này ngàn vạn lần không thể để người khác thấy, lần trước để dễ được Tiểu Duệ, hần đã phải ưng thuận không ít hứa hẹn.

“Cha...”

“Giác Nhi, công khóa đều làm tốt rồi?”

“Đúng vậy, cha.” Hương về phụ thân dâng lên một nụ cười xán lạn, thật lòng, nụ cười lúc nhìn thấy người yêu.

Suốt quá trình cùng tỷ tỷ thư từ qua lại, trong cảm giác chỉ tiếc rên sất không thành thép của tỷ tỷ, hẳn phát hiện, trước bất luận phụ thân nghĩ như thế nào, sau khi trong lòng trong đầu nổi lên ý niệm này, ở vị trí người yêu vẫn luôn là giọng nói đáng cười của phụ thân hẳn, Lý Diệp. Thay không được, đổi cũng không được, bỏ càng không được...

Phản nghịch cấm kỵ, lúc tỷ tỷ nhắc tới không ngại thúc chất mèn nhau, bạo phát. Thúc chất có thể...như vậy phụ tử có phải hay không cũng có thể...

Tâm tình kích động thiếu chút nữa đặt bút liền viết...cuối cùng vẫn nhịn được.

Không vì cái gì khác, nếu tỷ tỷ một cơn kích động trực tiếp quay trở lại...lúc đó vấn đề sẽ lớn, hẳn còn chưa muốn nháo đến mức mọi người đều biết. Cho dù cuối cùng có được phần khả năng nhỏ bé kia, khả năng hẳn có thể có được tình yêu của cha mình, hẳn cũng không muốn giống như Lâm đại ca cùng Ninh vương.

Phụ thân của hẳn, phải là người hào quang vạn trượng trên triều đình, phụ tử mèn nhau cấm kỵ như vậy cho dù là Lý gia cũng chống đỡ không nổi...Chỉ cần có thể có được sự đáp lại cùng khẳng định của hẳn cũng đã tốt rồi...

Tâm tư tán loạn như vậy, tươi cười vốn dĩ xán lạn đã có chút phân tán, cũng lộ ra phần bối rối cùng đau khổ từ tận đáy lòng.

“Làm sao vậy?” Lo lắng đỡ gương mặt cười đến có chút cứng ngắc của nhi tử mình lên. Ai...Lý Diệp cũng là bất đắc dĩ, nhi tử càng lớn lại càng không dám nhìn hẳn, hẳn không rõ thân sinh nhi tử của mình sao lại giống người nọ đến như vậy...Ngay nét tươi cười rạng rỡ vừa rồi kia, đã làm cho mình tim đập tăng tốc. Lập tức dời tầm mắt, chờ bình tĩnh rồi, nhìn về nhi tử, lại phát hiện hẳn không thích hợp.

Lập tức tự trấn an mình, dù sao đây cũng là bảo bối mà mình cưng chiều từ nhỏ đến lớn a. Giác Nhi vẫn thực sự nghe lời, hẳn không ít lời độc lập như Mộ Nhi, cũng không điều ngoa tùy tính như Phượng Tê, vẫn luôn thực nghe lời, lại thêm dung mạo tương tự kia, làm cho mình vẫn luôn quá phận sủng ái tiểu nhi tử này.

Giác Nhi cũng không làm cho hẳn thất vọng, vẫn luôn là một hài tử ngoan, không thị sủng mà kiêu. Mình sao nỡ để bảo bối có chuyện buồn rầu...“Giác Nhi, nói cho cha, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, cha, chính là đại tỷ cùng đại ca đều đi rồi, nhà ta vừa náo nhiệt đã lại vắng vẻ không ít.” Ai ~ Phải hồi đáp như thế nào cho tỷ tỷ a, cười thì đã cười, nhưng lại thất thần, không phát hiện cha có phản ứng gì, nếu không lại cười một lần?

“Vắng vẻ sao...” Có lẽ mình gần đây thật là có chút xem nhẹ hài tử này: “Như vậy qua vài ngày, chúng ta ra ngoài ô đi dạo một chút, cười đùa, bắn tên?”

“Thật sự?” Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, mười hai tuổi vẫn còn non một chút, lập tức đã bị phân tán lực chú ý.

“Cha khi nào thì đã lừa gạt người?”

“Cũng phải, người đã lừa gạt đại ca, đại tỷ, chính là chưa từng lừa gạt ta ~”

“Ha ha...”

“Cha, người đã từng lừa gạt hoàng thượng chưa?”

“Hoàng thượng trước kia đã từng, hoàng thượng hiện tại thì không cần thiết.” Cảnh Diễn quá non, dễ đối phó.

“Thật là lợi hại ~” Không hổ là cha hẳn, không hổ là người hẳn thích, khi quân nha

~“Đi chuẩn bị đi. Tiểu Duệ nếu muốn cũng mang luôn theo cùng.”

“Hay quá!” Lý Giác không nói hai lời xoay người: “Cha, có thể chờ thêm vài ngày không?”

“Sao?” Lý Diệp nghi hoặc nhìn về phía tiểu nhi tử, bất quá cũng không nghĩ nhiều, ai mà chẳng có bí mật của riêng mình: “Có thể, tùy người định.”

“Dạ.” Lý Giác lập tức quay về viết thư, người nói để làm chi phải đợi mấy ngày? Đương nhiên là chờ quân sư hồi âm a. Hẹn hò! Hẹn hò! Lúc hẹn hò nên chú ý cái gì, Lý Giác viết thư xong mới phát giác mình đã quên nói lời mà tỷ tỷ công đạo...Lập tức tiến lên, kéo Lý Diệp chính là một câu: “Cha, ta thích nhất lúc ở cùng người.” Sau đó lại chạy về gửi thư.

Hài tử, ý của Phượng Tê là, vào một đêm nguyệt hắc phong cao, hoặc là lúc các người hoa tiền nguyệt hạ dùng bữa tối dưới ánh nến, tình ý kéo dài người nông ta nông, người có thể thử nói một câu, ta thích nhất lúc ở cùng người. Hiện tại người hấp tấp chạy sang, lại hấp tấp nói vậy, Lý Diệp sẽ chỉ cho rằng...

“Cưỡi ngựa mà thôi, cần cao hứng như thế sao? Tiểu hài tử chính là thích ra ngoài chơi.”

Xem, tên không trúng đích rồi đi...

37. Chương 37: Giao Du

Thừa tướng trốn việc còn cần lý do sao? Đương nhiên không cần. Dựa theo thân phận nguyên lão ba triều của hần, cho dù mỗi ngày không vào triều thì cũng là vì giang sơn xã tắc, không ai dám nói nhiều một câu.

Một buổi sáng trời trong nắng ấm, Lý Diệp mang theo tiểu nhi tử cùng tôn tử hưng trí bừa bừa ra vùng ngoại ô cưỡi ngựa, chẳng qua...sắc mặt của hai tiểu hài tử nhìn qua tựa hồ đều không tốt lắm.

Lý Giác thì không cần phải nói, hần đang nhớ lại ‘kim chỉ nam hẹn hò’ mà tỷ tỷ mình gửi tới...Được rồi, chuẩn xác mà nói là hần bị tỷ tỷ của mình hung hăng thoá mạ một trận.

[Hẹn hò! Người có biết vì sao lại gọi là hẹn hò không? Hai người, ở trong bầu không khí riêng tư nào đó, làm những chuyện riêng tư nào đó, tỷ như kỳ ngộ trong sơn động của ca người cùng Phồn Đạt, tỷ như Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn ôm hôn trên cầu Vọng Nguyệt trong lễ hoa đăng, tỷ như Trình Tiên tặng Ảnh Vệ chủy thủ mà hần tỉ mỉ làm ra. Người thì sao? Cưỡi ngựa? Được rồi, cưỡi ngựa có thể chế tạo không ít ngoài ý muốn, nhưng là người mang Duệ Nhi đi làm cái gì? Làm đèn a? Dốt nát! Thôi được rồi, ta lười nói thêm gì nữa, lúc cưỡi ngựa tận lực đi theo bên cạnh hần, vô luận có ngoài ý muốn hay không. Chú ý: người ngu xuẩn nhất mới dùng khổ nhục kế!]

“Giác Nhi, người hôm nay cứ rầu rĩ không vui a?”

“Không có gì, cha, chỉ là cảm thấy...thời gian qua thực nhanh...Duệ Nhi cũng đã lớn như vậy rồi.”

“...Ha ha ha ha ha.” Cảm giác nhìn một tiểu thí hài nói năm tháng không buông tha người chính là như vậy.

“Cha ~ Giác Nhi thật sự đã trưởng thành! Đã mười bốn rồi!”

“Tính cả tuổi mụ người cũng mới vừa đầy mười ba.”

“Này...Này...”

“Được được được, nhi tử của ta đã trưởng thành, được rồi đi?”

“Cha!” Lý Giác giục ngựa chặn trước mặt Lý Diệp. Thiếu niên mười hai, đang lúc ngây ngô mê người, dung mạo tương tự lại dẫn đến Lý Diệp một trận hoảng hốt, giống như trở về mấy mươi năm trước đây, có một người thích giục ngựa cười lớn cũng từng chặn trước mặt mình như thế...may mắn một tiếng ‘cha’ của Lý Giác đã kéo lý trí của Lý Diệp trở lại.

[Cha đây là...nhìn ta ngẩn người?] Một trận hưng phấn cùng đỏ mặt, [Bất quá, ta là thuộc tính dụ thụ sao?] Lý Giác trong lòng lại ủ rũ, Phượng Tê càng thích cường công cường thụ, cho nên lúc kể cổ sự tai họa người khác, văn dụ thụ đều chọn ngược văn mà kể, cho dù kết cục là HE, dụ thụ kia cũng phải trải qua muôn vàn nhấp nhô, cho nên mới khiến Lý Giác cũng có ấn tượng không tốt về dụ thụ.

“Cha, Giác Nhi vẫn thực hâm mộ đại ca, hần có thể tận trung vì nước, có thể làm chuyện mình thích, lại có thể cùng người mình thương bên nhau...”

“Người cũng muốn giống ca người, chạy vào quân doanh không nhìn lão đầu tử ta đây nữa?” Lý Diệp phát hỏa, đại nhi tử đi quân doanh, đại nữ nhi gả vào hoàng cung (hiện tại chạy rồi, cũng vậy), giờ tiểu nhi tử cũng muốn đi? Hẳn thật sự không có phúc tử nữ như vậy?

“Sao có thể? Giác Nhi thích nhất lúc ở cùng cha, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi cha.” Mắt sao, cộng thêm mặt đỏ.

“Vậy người nói đến ca ca người để làm gì?” Đồ bất hiểu đó.

“Cha không cho là ca thực đáng giá hâm mộ sao?”

Đích xác, Lý Mộ quả thực là may mắn đến làm cho người ta giận sôi, thân ở nhà cao quan, hậu nhân danh môn, từ nhỏ áo cơm không lo. Thiếu niên nhập ngũ, bằng thực lực của mình tuổi còn trẻ đã tay nắm binh quyền. Trước kia trong nhà hiền thê duệ tử, hiện tại lại cùng người mình thích bên nhau đến già (ngẫu nhiên thả lão bà chạy, sau đó lại đi cướp về đó là tình thú).

Lý Diệp nghĩ đến mình, đường làm quan cũng không phải thứ mình thích, đơn giản là vì trong nhà chờ mong, hẳn mới dứt khoát tiến vào, sau lại vì ‘huynh đệ’ là tiên đề cục cung tận tụy. Nếu không phải ‘hắn’ coi trọng Phượng Dao, nếu không phải tâm tình gần như điên cuồng của mình khi đó, mình có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết bản thân thể nhưng lại mang tâm tư như vậy đối với hắn...

Nhưng mà thì sao chứ, hắn, không làm chuyện mình thích, không ở bên người mình thích, chuẩn xác mà nói thì ngay cả một lời thẳng thắn cũng không có. Hiện tại lại thiên nhân vĩnh cách...Cảnh Diễn tiểu quý kia còn không chịu cho mình về hưu hưởng phúc.

“Cha?”

“Không có việc gì, người đã già liền thích nghỉ ngơi, hiện tại ngấm lại thật đúng là như vậy, nhà chúng ta hôn được tốt nhất chính là Mộ Nhi.”

“Cha, cha mà già? Người chính là thần thoại của Cẩm quốc.”

“...” Lý Diệp khoe miệng run rẩy. Hắn ngược lại chỉ hy vọng mình bình thường một chút.

“Cha không già, ta trưởng thành, cứ như vậy.”

“Tiểu quý, ta không bị người lừa dối đâu. Nói đi, lúc trước nói chuyện ca người là rốt cuộc muốn làm gì?” Điểm một chút đầu Lý Giác, khẩu khí của Lý Diệp tràn đầy sùng nịch.

Chỉ sợ trên thế giới này, người có thể làm cho Lý Diệp dễ nói chuyện như vậy cũng chỉ có mình Lý Giác. Lý Mộ cùng Phượng Tê tuy rằng cũng là hài tử của hắn, nhưng một đứa từ nhỏ như khúc gỗ sau đó lại nhập ngũ từ tuổi thiếu niên, đứa kia thì điêu ngoa cổ quái, đã định trước sẽ là hoàng hậu. Còn có chính là Phượng Dao...Phượng Dao đứng giữa hắn cùng các tử nữ của hắn.

Phượng Dao đối với hắn mà nói đúng là một sự tồn tại đặc thù. Hắn từ nhỏ đã biết mình có một vị hôn thê như vậy, sau lại gặp Phượng Dao cũng phi thường thích nữ tử cả trong lẫn ngoài đều gần như hoàn mỹ này. Nhưng là, từ khi ‘hắn’ bày tỏ tình yêu với Phượng Dao, hết thấy đều thay đổi. Hắn đối với Phượng Dao là thích, dư thừa làm huynh muội rồi lại không đủ làm người yêu, đối với ‘hắn’ lại say đắm si mê, cứ thế cục cung tận tụy đến chết không từ.

Nếu Phượng Dao đón nhận tình yêu của ‘hắn’, tiến cung làm hoàng phi, có lẽ hết thấy sẽ tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng cố tình Phượng Dao đối với mình tình cảm thâm chủng, ‘hắn’ chết tiết lại thành toàn. Kết quả chính là biến thành hắn một mình chịu dày vò, lúc giác ngộ mình yêu ‘hắn’ đồng thời còn lưng đeo tội danh đoạt mất người ‘hắn’ yêu.

Nhớ đến câu mở đầu một cổ sự nho nhỏ đăng trên tờ báo chuyện giảng chuyện nam nam mến nhau của Phượng Tê: ‘Trong thế giới đam mỹ, hai nam một nữ có thể suy diễn ra càng nhiều cổ sự...’

Thật là chính xác đến đời mạng, chính xác đến hắn còn nghĩ Phượng Tê đã biết điều gì...

“Cha, còn nói ta, chính người cũng đang ngăn người...” Lý Giác bĩu môi, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Cha, nếu ta có người mình thích, ta có thể giống như ca ca sao?”

“Không thể.”

“A?”

“Ta tuyệt đối không cho phép người cũng rời đi, trong nhà có hai đứa phản nghịch đã đủ rồi.” Có phải là vì Phượng Dao quá tiểu thư khuê các, cho nên hài tử nàng sinh đều thích chạy ra ngoài?

Bản thân hẳn thích tiên đế, kết quả chính là đại nhi tử cũng thích nam nhân, Phượng Tê càng thích tác hợp nam nhân...(kỳ thật...chuyện này với huyết thống không có liên quan, nữ nhi của người trước kia đúng là người bình thường.)

“Ta đương nhiên sẽ không rời khỏi cha.” Lý Giác hưng phấn điều khiển ngựa đến gần: “Cha, ta chỉ nói là...nếu người mà ta thích thể tục không dung...như vậy...”

Lý Diệp thật sự cảm thấy huyết thống của mình có vấn đề...

“Nhà chúng ta còn thiếu chuyện này? Ngay cả người cũng như vậy...Ai...Hỏi tỷ người đi, nàng quen thuộc trình tự này lắm.” Thở phì phì cho ngựa của mình một roi vội vàng chạy về phía Lý Duệ đang nhảy nhót đầy vui vẻ trên lưng con ngựa con nhỏ nhất dọa hổng một đám hạ nhân bên kia.

“Ồ...” Hắn đang nghĩ, kỳ thật hẳn vừa rồi là có ý hỏi một chút liệu cha có ngại tình cảm so với nam tử mến nhau càng thêm hậu thế không dung hay không...

Dưới ảnh hưởng của Phượng Tê, ít nhất cha cùng đệ đệ hẳn đều vạch nam nam mến nhau vào trong ‘phạm vi bình thường’.

Bên kia...

“Không biết tiểu đệ thể nào rồi, có thành công hay không. Chỉ mong hắn đừng ngu xuẩn đến thật sự thi triển khổ nhục kế, cha làm người khôn khéo chắc chắn sẽ nhìn ra được thật giả, lại càng chiều tiểu đệ như vậy khẳng định sẽ tức giận, sau đó sẽ chính là một trở ngại lớn trên đường tình của hắn.”

“Nếu lo lắng thì về mà xem.” Kỳ thật Trình Tiền muốn nói là...nếu bất quá thì về mà xem.

“Không cần, tiểu đệ còn nhỏ, cho dù xảy ra một ít vấn đề, về sau cũng có thời gian giải quyết, xem như là thử thách đi, ta chính là đã đợi không kịp lúc đến được quân doanh rồi. Hơn nữa tiểu đệ lúc ta còn ở kinh đô đã nói, hy vọng tự mình động thủ chứ không phải để tập thể chúng ta ồn ào hỗ trợ thu phục.”

“...” Một đôi bị tập thể ồn ào ra tới.

“Trong quân doanh không phải đã có ca người cùng Phồn Đạt rồi?”

“Mỹ nhân quân y Phục Hắc, phúc hắc quân sư Đô Văn Ca, còn cả cặp đôi rất có yêu Tam vương tử cùng Tứ vương tử nữa. Nga ha ha ha ~”

“Phu nhân, bên ngoài có...A, làm sao mà người vào được!”

Mọi người quay đầu, nhìn thấy một người sắc mặt lạnh như băng, mặc cùng một kiểu trang phục thuận tiện hành động như Đông Diễm Quân, một gương mặt trung tính thiên về nhu hòa, cộng thêm phần ngực độ cong không lộ rõ.

Tất cả trong lúc nhất thời không biết rốt cuộc nên xưng hô là công tử hay tiểu thư. Bất quá tuy rằng bộ dạng trung tính, nhưng tư sắc tuyệt đối đứng đầu, gần như có thể sánh với Đông Diễm Quân. Nhất là nhân sĩ giang hồ, nữ tử cũng hào phóng hơn, dễ dàng hành động, nữ tử thích mặc nam trang không phải không có. Mà trong chốn giang hồ, nam nhân thích đóng vai nữ nhân tỉ lệ cũng không phải bằng không.

“Ca ~” Đông Diễm Quân hưng phấn đứng lên.

Những người khác bình tĩnh đại ngộ gật đầu, nga ~ ca ca a. Đây chính là Đông Tử Mị trong truyền thuyết? Quả nhiên...ha ha ha, danh phù kỳ thực a

~“Tiểu thư, chủ nhân bảo ta tiện thể nhắn lại, lần này trên đường sẽ gặp phải đối thủ cũ, xin tiểu thư lấy báo ân làm việc chính, không thể khiến cho ân nhân bị liên lụy vào.”

Bọn họ chuyển đi này thật tốt là giữa đường có thể đi ngang qua Ma giáo. Đi ngang qua Ma giáo cũng có nghĩa là đi ngang qua phái Hoa Sơn cùng phái Tung Sơn, tuy rằng hiện tại hai môn phái này đã bị tra tấn đến chẳng ra hình dạng.

Nếu không phải Đông Ma Quân (chính là Đông Tử Mị na ~) hy vọng chậm rãi báo thù còn có không cho các nhân sĩ chính phái khác cảnh giác cùng mượn cơ tiến công mới sẽ không để dành lại đó.

“Tiểu thư?” Xưng hô này không đúng a?

“Khụ khụ ~” Rõ ràng biết những đồng bạn mới này đang suy nghĩ gì, Đông Diễm Quân lập tức giải thích: “Yêu Ca, đàn chủ thủ hạ của ca ta, giới tính nữ.”

“Ai...” Thật đáng tiếc.

38. Chương 38: Kịch Thích

“Nếu ca ca người ngoại hình cũng như vậy thì tốt rồi...” Phương Tê vạn phần lưu luyến nhìn theo nữ hiệp truyền lời kia rời đi.

“Vì sao vậy? Nương nương?”

Người hỏi chính là Tiểu Ny, nương nương nhà mình rõ ràng là người không trọng vẻ ngoài. Giống như Ảnh Vệ, dung mạo không xuất chúng, nhưng nương nương vẫn cho đánh giá rất cao: khí chất ổn định, ở nhà là hiền phu đảm đang, đi cùng là hộ vệ dịu dàng.

“Không có gì ~ Chỉ là loại khuôn mặt sống mái khó phân này tương đối có nhiều khả năng.” Đơn thuần là sở thích cá nhân mà thôi: “Đúng rồi, nàng đến chỉ để thông báo người đừng tìm kẻ thù cũ chọc phiền toái? Người cũng không phải người không biết nặng nhẹ như vậy a.”

“Chuyện này...” Đông Diễm Quân hơi lúng túng một chút: “Ca ca ta từ nhỏ rất cưng chiều ta, vẫn luôn thực bảo hộ ta, hơn nữa chuyện này còn liên lụy đến nương nương, cho nên...”

“Cho nên hẳn mới tiến hành điều tra chút ít về vị hoàng hậu nương nương mà người phải bảo vệ, thứ nhất là lo lắng cho người, thứ hai là muốn biết nàng có bao nhiêu kẻ thù?”

“Ta có kẻ thù sao?” Phương Tê tự nhận mình là người tốt.

“Ít nhất cả nhà Ngọc quý phi hiện tại chỉ muốn ăn sống người.”

“Làm ơn đi, ta chỉ lẩn qua lẩn lại nàng ta mà thôi, còn nhà nàng ta là do người...Được rồi còn phải tính cả cha ta nữa.”

“Ta chỉ nêu ví dụ minh họa.”

“Vì sao?”

Mọi người đều chỉnh tề đồng loạt nhìn về phía giọng nói vừa thốt lên, bởi vì người vừa nói chính là Ảnh Vệ.

“Người! Người! Người...” Trình Tiễn lắp bắp, bởi vì quá kích động, nhiều ngày như vậy, Ảnh Vệ rất cực không xem hắn như không khí nữa: “Tin tưởng ta, Ảnh Tử. Ta cùng Ngọc quý phi kia tính tất cả quan hệ nam nữ thân thuộc nửa điểm liên quan cũng không có. Thuần túy là bởi vì nữ nhân kia rảnh rỗi đi gây phiền toái cho Phương Tê hại ta không gặp được người, ta mới tức giận.”

“...” Đối với cảnh trước bị Trình Tiễn nóng bỏng kéo tay, sau lại bị mọi người hưng trí bừng bừng nhìn ngó, Ảnh Vệ thông minh lựa chọn bảo trì im lặng.

“Ca ca người tiến hành điều tra là thực bình thường, không cần ngưng ngừng.” Hết diễn để xem, Phương Tê lại kéo ghế tài trở về.

“Nương nương, ý của ta là...Ca ca ta lần này phái Yêu Ca đến là muốn nói cho ta biết, Ma giáo đã phong bế tất cả các phương hướng trên đường đi của nhóm chúng ta, bảo ta không cần tiện đường ghé qua nhà...”
Đông Diễm Quân ngượng ngùng cúi đầu.

“Có ý gì?”

“Ý là, hoàng hậu nương nương, công tích vĩ đại của người ở kinh đô rất làm giáo chủ Ma giáo coi trọng, người ta niêm phong cửa giới nghiêm rồi, ngay cả thân muội muội cũng không gặp, chỉ chờ tôn đại thần là người đi cho khuất mắt...”

“Thì ra là thế!” Phương Tê bình tĩnh gật đầu: “Kế hoạch của chúng ta là trước đến quân doanh, sau đó thông qua Khiết Đan đi Phương quốc, rồi từ Khánh quốc vòng trở về. Bất quá, nể mặt Diễm Quân, Ma giáo là nhất định phải ghé thăm, bọn họ sẽ là trạm dừng cuối cùng trong hành trình của chúng ta, không ở lại nơi đó một năm rưỡi ở đến lúc ra chút thành tích...hừ hừ ~”

“Nương nương, kế hoạch của chúng ta là đi thành một hình tròn, Ma giáo không có trong lộ trình đâu.”

“Ta không ngại đặc biệt chạy đến thăm hỏi.” Quay đầu nhìn về mặt khó xử của Đông Diễm Quân: “Ca ca người đẹp trai không?”

“Đẹp trai.”

“Thủ hạ của ca ca người đẹp trai không?”

“Đẹp trai.”

“Vậy là đủ rồi.”

“...”

...

Bên kia, Lý Giác còn chưa kịp chia xẻ tiến độ hẹn hò với tỷ tỷ cũng đang gặp phải phiền toái...

Người nói vấn đề ở tiến độ hẹn hò? Làm sao có thể! Đương nhiên là có tiến triển chứ, ít nhất cha không ngại Lý Giác thích nam nhân không phải sao? Lại còn thực sự để ý tiểu nhi tử cùng sẽ như đại nhi tử rồi xa phụ mẫu nữa. Đây chính là tiến bộ.

Quay trở lại, vậy hiện tại Lý Giác đang rối rắm cái gì?

Rối rắm vị mỹ nhân phong tư yếu điệu trước mặt lúc này chứ còn gì.

Sau khi không nhẽ lại kiên định biểu đạt nguyện vọng mãnh liệt muốn đi nơi nào đó xa xa một chút của mình, Lý Diệp rốt cục đáp ứng dẫn hắn (lần này không có Lý Duệ) đi chơi ba ngày ở thành kế bên (tiếp tục trốn việc). Ở một trà lâu địa phương nổi danh có thể ngắm được phong cảnh xinh đẹp, hai phụ tử đang uống trà, kết quả một phu nhân xinh đẹp hào phóng mang theo quần gia của nàng đến xin ngồi chung.

Được rồi, trà lâu này sinh ý thật tốt, lão bản giảm giá tiền cho Lý Giác bọn họ, nữ nhân này nhìn qua tựa hồ là một nhân vật lớn, về phần vì cái gì cố tình tìm Lý Diệp bọn họ ghép bàn, còn không phải bởi vì vị trí mà hai bọn họ chọn là tốt nhất sao.

Sau đó, vấn đề liền rất không xong...

Ba người ngồi chung một bàn (lão quần gia không chịu ngồi), cũng không thể ngồi khan đi, vì thế bắt đầu nói chuyện phiếm...Bọn họ biết được, phu nhân này là thiên kim tiểu thư nhà giàu, từng chiêu nữ tể. Ai biết nam nhân kia mặt ngoài thành thật, trên thực tế chỉ vì tiền nhà nàng, cả ngày lấy cớ đòi tiền ở bên ngoài ăn chơi đàng ***, cuối cùng thậm chí còn bắt kính với phụ mẫu nàng.

Vì thế nữ nhân thông minh này thiết kế một tiết mục nữ tể ở rể vì tiền tài ý đồ mưu hại thê tử, quảng tên ngược tra đó vào đại lao, rồi nhân lúc dư luận bốn phía đều đồng tình với mình ném một phong hưu thư, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hắn. Sau đó phu nhân này bắt đầu tự mình kinh doanh kiếm tiền, sinh ý ở Hải Thành (nơi bọn họ hiện tại đang ở) cũng làm được rất lớn.

“Thì ra người chính là vị thiên kim thông minh nhà Vương viên ngoại a...” Lão nhân này hạnh phúc hơn hẳn nhiều, lên làm viên ngoại không bao lâu đã vì mình cùng thê tử thân thể đều không tốt mà nghỉ ngơi, chỉ ở nhà hưởng thanh phúc.

“Mục tiên sinh quá khen.” Cười dài nhìn Lý Diệp. Họ Lý ở Cẩm quốc quá đặc biệt, hơn nữa nơi này cách kinh đô rất gần, cho nên hai phụ tử lúc ở bên ngoài đều xưng mình họ Mục.

Lý Giác nhìn nữ nhân kia, buồn bực cắn dũa. Nữ nhân này...chẳng qua là hàn huyền vài câu mà thôi, ánh mắt đã dính trên người cha không chịu xuống, có ý gì đây chứ!

Còn có thể có ý gì, coi trọng cha người thôi.

Có thể dễ dàng nói ra tên cha nàng, tất nhiên cũng là người trong giới quyền quý, hơn nữa cha người tướng mạo đường đường, thoát nhìn cùng lắm mới hơn ba mươi (đây là căn cứ tuổi của Lý Giác mà suy đoán), ‘tuổi trẻ’ đây hứa hẹn, vọng thê sớm mất, hán tử độc thân hoàng kim như vậy không nắm chặt thì chính là kẻ ngốc. Hơn nữa nhìn hán phong độ phiến phiến, nói năng hài hước, hành xử có lễ, ánh mắt nhìn nàng cũng đặc biệt dịu dàng...

Mặc kệ nữ cường nhân kia ẩn tình đưa tình như thế nào, Lý Diệp trong lòng đang nghĩ chính là...[Một nữ hài thật tốt...Phượng Tê nếu hiểu chuyện bằng được một nửa người ta thì tốt rồi...]

Còn Lý Giác thì nghĩ...[Lão nữ nhân, chẳng kém nương ta là mấy đâu.] Tiểu Giác đồng học, người ta chẳng kém tỷ người là mấy thì có.

“Không biết Mục công tử...”

“Cha!” Lý Giác đáp bần: “Tiểu Duệ còn đang ở nhà chờ. Chúng ta vẫn là sớm trở về một chút đi.”

“Không chơi nữa? Là ai ồn ào muốn tản bộ vài ngày?”

“Hừ!” Lý Giác thấy nữ nhân kia tròng mắt chuyển a chuyển, liền biết nàng ta muốn tìm cơ đi theo. Cút sang một bên đi, lộ tuyến này của người tỷ tỷ ngay cả nói cũng không thêm dấu. Tám phần là chúng ta còn ở lại thì mời chúng ta đến nhà người nghỉ tạm, còn kéo ra thể diện của cha người, một bộ sở sở đáng thương hỏi chúng ta có phải là ghét bỏ nhà người hay không. Còn nếu chúng ta đi, người sẽ nói trùng hợp muốn đồng hành, sau đó quần gia của người sẽ nói a nha, tiểu thư trong nhà này nọ kia, một mình người đi chúng ta lo lắng, rồi người nói sự nghiệp trong nhà đều dựa vào người chống đỡ, người phải chịu trách nhiệm blablabla...

“Đại ca của ta có nhi tử, cũng chính là tôn tử của cha ta, năm nay chín tuổi rồi, người nói cha ta bao nhiêu tuổi?”

Gương mặt xinh đẹp của nữ cường nhân cứng đờ.

“Còn có, cha ta thích chính là nam nhân, người bớt phí tâm tư này đi.” Rồi xong không nói hai lời kéo Lý Diệp còn đang dở khóc dở cười chạy lấy người.

“Tiểu thư...”

“Hắn là...Lý Diệp, thừa tướng Cẩm quốc.” Nữ cường nhân lấy tay khăn che khóe miệng, ánh mắt lóe lóe nhìn Lý Diệp đã ở trên đường cái quay đầu lại cười như xin lỗi nàng.

“Tiểu thư làm sao mà biết được?”

“Tôn tử đã lớn như vậy còn có thể hấp dẫn được bản tiểu thư, trừ bỏ thần thoại không già của Cẩm quốc ra còn có ai.” Thần tượng a ~ Nàng đương nhiên không phải loại người mê trai liều chết quần lấy không thôi, Cẩm quốc này có ai không biết mối tình thâm thiết rất có sắc thái truyền kỳ của thừa tướng dành cho vị thê tử đã mất của mình?

“Không thể tưởng được tiểu công tử nhà hắn lại thú vị như vậy.” Lại còn nói Lý Diệp thích nam nhân, ai tin a? Chỉ sợ tiểu hài tử này còn chưa biết mình đã đoán được đi.

“Chuyện này...cũng không phải không thể tin, dù sao thê tử của hắn đã qua đời mười mấy năm, hơn nữa nghe nói ở kinh đô nam phong thịnh hành.”

“Chu thúc...” Nữ cường nhân kinh ngạc vị quần gia luôn luôn nghiêm cẩn lại nói ra lời như vậy: “Người tốt cuộc coi trọng Lục thăm ở trù phòng hay là đệ đệ của Lục thăm?”

“...”

...

“Lại làm sao vậy?” Lý Diệp chẳng hiểu ra sao bị nhi tử kéo về khách ***, đề ngã xuống giường. Nhìn tiểu nhi tử dựa trên ngực mình nghiêng rằng nghiêng lợi còn hơi hơi nức nở, Lý Diệp vừa cảm thấy đau lòng vừa không hiểu có chuyện gì: “Giác Nhi, cha không có ý định tái giá.”

“Người vẫn yêu đại nương như vậy?”

“Giác Nhi, người hẳn là hiểu được, ta đối với Vận Châu cũng không có tình nghĩa.” Vận Châu là sinh mẫu của Lý Giác, là nha đầu của Lý Diệp, thể yếu nhiều bệnh quanh năm nằm trên giường, phỏng chừng không sống thêm được bao lâu. Toàn bộ Lý phủ đối với nàng luôn rất tốt, vẫn cẩn thận hầu hạ, thầy giỏi thuốc hay.

“Ta không phải nói chuyện này!” Lý Giác phần nộ rồi, biểu hiện của hắn lẽ nào còn chưa đủ rõ sao (vẫn chưa vượt qua máu chốt đạo đức)? Hắn là cái loại ngu ngốc đến mười hai tuổi còn không rõ ràng quan hệ của phụ mẫu giống như đám tiểu bạch chỉ biết cố tình gây chuyện trong cố sự của tỷ tỷ sao?

“Vậy người hỏi ta còn yêu Phượng Dao hay không để làm gì?”

Tuy rằng câu nói ‘cha ta thích nam nhân’ mà hắn thốt ra lúc trước làm cho mình tim đập trật một nhịp, nhưng nghĩ lại hẳn là lời Lý Giác nói để chọc tức nữ nhân kia mà thôi.

“Ai...ta cũng không có ý định tái giá.” Sợ mình có kẻ mẫu? Thật đúng là...

“Cha...” Lý Giác ngẩng đầu, chậm rãi điều chỉnh vị trí để mình ngồi trên bụng Lý Diệp, chăm chú nhìn hắn: “Ca ca ta cùng ta đều thích nam tử, người cũng thích nam tử được không...”

“Được được được...” Ở mặt ngoài nhìn như bất đắc dĩ ứng phó, trên thực tế lại đang cười khổ vì suy luận của tiểu nhi tử, hắn thật đúng là thích nam nhân.

“Cha...vậy người thích ta được không?”

Hắn xem như hiểu được vì sao tỷ tỷ luôn nói bên thứ ba chen chân đúng là thuốc hay tốt nhất giúp tình cảm bùng nổ. Tuy rằng tầm thường, nhưng là vạn thử vạn linh.

Ảnh Vệ chỉ vì có rất nhiều nữ nhân muốn gả cho Trình Tiền liền đầu óc nóng lên trở về đồng ý hôn sự chính là ví dụ gần gũi sinh động nhất.

Vốn nghĩ hắn còn nhỏ, cho dù muốn dùng loại mưu kế này làm cho cha ghen cũng phải chờ thêm ít nhất vài năm, kết quả...Lão cha thanh xuân vĩnh trú của hắn a (chỉ là già chậm mà thôi) ~ không nghĩ đến người còn có mị lực như thế, không nghĩ đến người trên hoa ghẹo nguyệt hết lần này đến lần khác lại chính là người!

Ở kinh đô không ai dám mơ tưởng người, vừa ra khỏi cửa đã rước lấy hồng nhan họa thủy.

Không được! Mặc kệ! Hắn tuyệt đối phải nói cho rõ ràng!

Dù sao, hắn vĩnh viễn là nhi tử của cha, cho dù tỏ tình thất bại, cha cũng mơ tưởng vứt bỏ được hắn!

Hài tử, người xem như đã minh bạch được chân lý của phụ tử văn rồi.

39. Chương 39: Bị Lộ

“Giác Nhi?” Lý Diệp bị lời tỏ tình của Lý Giác dọa hoảng rồi, đây...đây là...Hắn có chút hối hận, vì sao mình lại học không được ‘lừa mình dối người’? Giờ thì hay rồi, ngay cả một cái cố cũng tìm không thấy.

“Cha, ta thích người, thật sự thích, giống như Lâm đại ca cùng Ninh Vương, như ca ca cùng Phồn Đạt, như Trình đại ca cùng Ảnh Vệ ca ca vậy.” Ngắc đầu chăm chú nhìn Lý Diệp: “Lý Diệp, ta thích người. Chúng ta ở bên nhau đi.”

...Diệp, ta thích người, chúng ta phải vĩnh viễn ở bên nhau...

Đồng tử của Lý Diệp co rút lại như đang tìm tòi gì đó, những lời này cất lên tựa hồ xuyên qua thời không làm cho gương mặt gần như giống hệt nhau đang kề sát lại kể rõ một tâm ý bất đồng.

“Đặc...” Người vẫn xem ta như huynh đệ, nhưng mà ta...

Thực sự là cầu huyết, một chữ ‘Đặc’ này đã chọc trúng tổ ong vò vẽ, Lý Giác vốn nhìn thấy ánh mắt của cha mình trở nên mơ màng, đang cười đến càng thêm vui vẻ, kết quả, Lý Diệp vừa mới vuốt ve mặt hắn, thốt lên lại là tên một người khác...

“Đặc? Đặc là ai?” Tên tự mà tiên đế dùng lúc đến trường không phải ai cũng biết, nhưng là ai cũng nghe ra được đó là tên của một nam nhân.

“Đây không phải là điều người nên hỏi, cái tên này người cũng không thể gọi.” Dù sao cũng là tục danh của tiên đế.

“Đáng ghét!” Lý Giác xoay người bỏ chạy.

Dưới loại tình huống này, đều là tiểu thụ nhện không được chạy đi, tiểu công hoặc là đuổi theo, xin lỗi, hoặc là không đuổi theo, chờ tiểu thụ chơi ra nguy hiểm đến tính mạng mới hối hận không kịp...

Nhưng là...giống như các tác phẩm trước đã viết, đây là may mắn cũng là bi ai trong phụ tử văn, người một nhà, Lý Giác đồng học người có thể chạy đi nơi nào?

Đáp án là, phòng của mình trong khách ***.

Ngày hôm sau, Lý Giác mặt âm trầm ngồi trong xe ngựa, liễu mạng trùng Lý Diệp, lại vào lúc hắn quay đầu nhìn sang thì hờn dỗi xoay qua chỗ khác không nhìn nữa.

Lý Diệp đau đầu xoa xoa mi tâm, vì sao vừa đến chỗ hắn, vấn đề tình cảm đều là tay ba vậy chứ?

“Giác Nhi, tình cảm của người đối với cha...”

“Không phải là sự chuyển biến từ thân tình phụ tử, cũng không phải là sự sùng bái đối với người. Ta đã cẩn thận suy xét, cẩn thận do dự, ta trưởng thành rồi, ta có thể phán đoán tình cảm của mình là thật hay giả, là kiểu tính chất nào, ta có thể nói rõ ràng cho người biết, ta yêu người, dùng hơn nửa thời gian trong sinh mệnh của ta để yêu người. Từ lần đầu tiên tỉnh tỉnh mê mê hiểu được hàm nghĩa của từ ái tình, tất cả những hình ảnh trong lòng ta về đề tài này đều là người. Người có thể không tin, ta sẽ dùng tất cả thời gian còn lại của mình để chứng minh. Nhưng mà người... phụ thân của ta...” Lý Giác cười như không cười nhìn Lý Diệp, lần đầu tiên ở trước mặt hắn đi ngược lại về ôn hòa ngoan ngoãn thường ngày mà mang ra kiêu ngạo cùng khí phách thuộc về người nhà Lý gia: “Vì sao bên cạnh người chưa từng có người nào tên là ‘Đặc’ xuất hiện?”

Lý Diệp thân thể cứng đờ, vì nhi tử vừa nói đúng lời thoại kế tiếp của mình, cũng vì hắn đã nói trúng sự thực.

“Đó là bởi vì người không muốn, người không dám đi tranh thủ! Cha, còn nhớ lúc đại ca muốn cưới Phồn Đạt, người đã nói như thế nào? Người của Lý gia chưa bao giờ để ý đến ánh mắt của bất luận kẻ nào, điều chúng ta muốn làm, không có làm không được. Nhưng mà người thì sao? Người trước kia không chịu theo đuổi cái người tên ‘Đặc’ đó, hiện tại lại không muốn nhìn thẳng vào ta!”

“Chuyện của ta cùng hắn, người tốt nhất đừng nhiều lời. Giác Nhi, người vẫn luôn là hài tử mà cha thương yêu nhất, ta sao có thể không nhìn thẳng vào người?” Lý Diệp trong lòng cười khổ, lại nói đúng nữa rồi, hắn đích xác chưa từng theo đuổi, hiện tại cũng đang trốn tránh.

“Thứ người không nhìn thẳng vào là tình cảm của ta dành cho người, người không nhìn thẳng vào là tâm ý của người đối với ta, người khẳng định cũng thích ta! Cái loại thích của ái tình ấy!” Nếu không phải thùng xe quá thấp, Lý Giác đã muốn nhảy dựng lên rồi. Chỉ là ủy khuất người đánh xe, bởi vì hai phụ tử bọn họ

giọng càng lúc càng lớn, cộng thêm xe ngựa hiệu quả cách âm không tốt mà đã bị đề tài này hù dọa đến tay run bần.

“Người ở chung với tỷ người lâu ngày, liền học được cất câu lấy nghĩa, cố tình gây sự?”

“Ta rất giống hần?”

“...” Cam chịu.

“Nếu không phải người đang chột dạ, nếu không phải lòng người đang phản bác ý thức của người, người vì cái gì không dùng có [Ta từ nhỏ sủng ái người đều là bởi vì người dung mạo rất giống ‘Đặc’] để đả kích ta?” Trong đôi mắt của Lý Giác đã ẩn ẩn hiện lên nước mắt. Tuy rằng lời là chính hần nói, nhưng đây cũng thật sự là điều mà hần đang thực sợ hãi.

Hần là thể thân, nếu như là thể thân trong tình yêu thì thôi cũng được, ít nhất Lý Diệp nguyện ý thừa nhận tình yêu của hần, nguyện ý dùng phương thức đối đãi với tình nhân để đối đãi với hần. Chỉ cần hần nỗ lực cố gắng, thì sớm hay muộn cũng có thể thoát khỏi thân phận ‘thể thân’.

Nhưng mà...Hần sợ hãi a, sợ hãi mình ở trong mắt Lý Diệp ngay cả giá trị làm nhi tử cũng chỉ nhờ ở khuôn mặt này, hần sợ hãi ngay cả sự tồn tại của mình cũng đều thành lập trên bóng dáng hư ảo kia...

“Giác Nhi, việc này về sau không cho phép nhắc lại.” Sau đó Lý Diệp lần đầu tiên ra tay đánh tiểu nhi tử được sủng ái nhất của mình, còn là đánh ngất xỉu.

...

“Vì sao không để ta ra ngoài?!” Về nhà rồi liền bị nhốt lại, Lý Giác không hài lòng, hần còn chưa hỏi ra đáp án đâu.

“Nhị thiếu gia, lão gia nói...” Người hầu thực khó xử: “Hần nói người cần thanh tỉnh, hần cũng vậy.”

“Hừ!”

Thanh tỉnh, thanh tỉnh! Hần cần chính là an ủi chứ không phải thanh tỉnh!

Lý Giác buồn bực nhắc bút viết thư cho tỷ tỷ, câu đầu tiên chính là thật có lỗi, thực xin lỗi, tỷ, lần hẹn hò đơn độc khó khăn lắm mới có được đã bị ta làm hỏng mất rồi. Chuyện này không thể trách ta, uy lực của bên thứ ba chen chân thật sự là quá lớn.

Sau đó...ừ, bởi vì chênh lệch thời gian, đợi đến lúc Phượng Tê nhận được phong thư này, nàng đang ở đại môn quân doanh đắm ngực dặm chân, ảo não không thôi: “Ta để làm chi phải đi, để làm chi phải đi chứ? Sớm biết trong nhà phản khích như vậy ta mới không đi đâu...”

“Nương nương?” Tiểu Nỵ lo lắng.

“Gọi phu nhân.” Chú ý giữ bí mật thân phận.

“Lại nào rút?” Trình Tiễn.

“Thư.” Ảnh Vệ lờ mờ hần một cái.

Phượng Tê lần này nhận được hai phong thư do bồ câu thần kỳ mang đến. Một phong là của tiểu đệ.

Tỷ tỷ toàn trí toàn năng:

Ta rốt cục mất rất nhiều khí lực chiếm được một cơ hội một mình cùng hần đi du lịch, kết quả, một lão bà không biết xấu hổ chạy tới thông đồng hần. Ta sợ, nhất thời sốt ruột liền trực tiếp kéo hần về phòng, đè hần ngã xuống giường, sau đó nói cho hần biết, ta thích hần...

Không cần kích động, tỷ tỷ của ta, chuyện gì cũng không phát sinh, hần hoảng hốt, hần cũng sợ hãi, miệng hần thốt lên lại là tên của một người khác...

Ta đến nay mới biết được, vì sao hần không phản đối nam tử mến nhau, hần căn bản cũng thích nam tử. Ta cũng biết vì sao hần lại đối với ta tốt như vậy, bởi vì ta rất giống nam tử mà hần thích.

Tỷ tỷ, ta nên làm gì bây giờ...

Độc đến đây, Phượng Tê thiếu chút nữa hộc máu.

Đệ đệ ngoan của ta, người tốt cuộc có biết người giống ai hay không a? Tiên đế a! Tiên đế! Đối tượng mà cha ta thâm mến, đối tượng tai tiếng của nường ta a

~Chờ đã, người người thích = đối với người tốt lắm = yêu một người rất giống người. Dung mạo của người = tiên đế. Cha ta = Lý Diệp = thích tiên đế.

Cho nên người, đệ đệ của ta, người người yêu chính là...phu thân chung của ta với người...Lý Diệp?!!!

“Trời ạ ~ Ta thế nhưng bỏ lỡ phụ tử a!” Phượng Tê ngửa mặt lên trời kinh hô.

“Thật đáng tiếc, nhà cái thông sát.” Trình Tiền tiếc hận tiền cược của mình.

“Loạn luân?” Ảnh Vệ đột nhiên nhìn Trình Tiền càng thêm thuận mắt, ít nhất hẳn không có quan hệ huyết thống gì với mình.

“Ca ca không cho chúng ta đến là rất đúng.” Nhìn Phượng Tê đối với loạn luân có hứng thú như vậy, Đồng Diễm Quân cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Ai nói người trong ma đạo đáng sợ? Mấy người ngộp lâu ngày trong cung này mới càng thêm đáng sợ.

“Để ta xem cha viết cái gì.” Nói giỡn sao, phong thư thứ hai trừ bỏ Lý Diệp không có khả năng là người nào khác. Phiền não tình yêu luôn phải có hai người mới có thể bắt đầu diễn được.

Phượng Tê:

Gần đây trong nhà bình an, không cản trở về quá sớm. Khác: cha người mị lực phi phạm, có phương pháp gì...không thương tổn người khác nhưng có thể cự tuyệt hẳn không?

Lý Diệp.

“Phu nhân, người dự định hồi âm như thế nào?”

“Tiểu Ný, làm thị nữ, chuyện chúng ta nên nhắc nhở hẳn là...hiện tại xe ngựa của chúng ta đã đứng trước cửa quân doanh, đang bị ít nhất hơn vạn mũi tên nhắm thẳng vào, số lượng này còn đang gia tăng...”

“Trình Tiền, đi ra ngoài thuyết minh tình huống.”

“Vì cái gì...Ai ô ~”

Ảnh Vệ một cước đá văng Trình Tiền ra, tuy rằng hẳn không còn âm thầm bảo hộ, nhưng vẫn là một thị vệ đủ tư cách. Bất quá để đồng thời làm một tình nhân đủ tư cách, hẳn cũng theo ra cùng.

Trình Tiền bị rút ra ngoài vừa nhìn thấy Ảnh Vệ lập tức mặt mày hớn hở, vô cùng cao hứng nghênh đón...trận thế mũi tên.

Bọn họ vừa nhắc ra một bước nhỏ, đối diện lập tức toàn đội hình nghiêm chỉnh sải ra một bước dài, khí thế túc sát chỉnh tề đồng loạt làm cho hai người phía xe ngựa bên này thoát nhìn có vẻ đặc biệt hiu quạnh cùng bị trắng.

Không có biện pháp, ai bảo nữ nhân có thể mở miệng nhất bên này lại xem nhẹ toàn bộ thủ hạ của đại ca mình, trong quân doanh thì rất hiếm có tử đệ nhà quan, không một ai quen biết nhi tử nhà giàu nhất nước quanh năm chạy khắp bên ngoài cùng với một ảnh vệ cả năm không nhìn thấy người của hoàng hậu.

“Này này, mấy người bên kia, đi ra một người làm chủ đi, có ai đối đãi với khách nhân như các người vậy sao? Không biết ta là ai? Nói cho các người biết, ăn, mặc trên người các người, đều là ta cho cả đó.” Cùng lắm người cũng chỉ cung cấp một ít nguyên vật liệu mà thôi, vật tư quân dụng mới không có khả năng qua tay người đâu...

“Đô Văn Ca, Lý Mộ, Phồn Đạt, đi ra đây một người.” Vẫn là Ảnh Vệ đầu óc xoay chuyển nhanh, tốt xấu hẳn vẫn luôn đi theo Phượng Tê, nhận được vài người.

Binh lính phía đối diện nhìn nhìn lẫn nhau, cuối cùng vẫn có người đi thông báo cấp trên. Dù sao Đô Văn Ca cùng Lý Mộ thì cũng thôi, nhưng Phồn Đạt...ở chỗ bọn họ nơi này chính là nhân vật cơ mật cộng quý giá.

“Các người chờ đó, không cho phép lộn xộn.” Mũi tên vẫn vững vàng chỉ vào người đến, bất động như núi. Đây là quân lệnh.

“Chúng ta thì có thể, bắt quá cái người trong xe ngựa sau kia có thể thái bình đến khi nào thì khó nói, chỉ mong lúc Lý Mộ ra tới, Phượng Tê đã viết xong.”

“Ừ.” Ảnh Vệ tu dưỡng tốt đẹp ngay cả ánh mắt cũng không chớp lấy một chút, làm một ảnh vệ, bất động chính là công phu cơ bản.

“Tốt lắm, chỉ vậy thôi.”

“Phu nhân...đây cũng quá...”

“Quá buồn nôn rồi.” Đông Diễm Quân tiếp lời Tiểu Ny, mấy từ ngữ tình yêu triền triền miên miên rất rõ ràng này, nàng chỉ nhìn cũng đã cảm thấy xấu hổ.

“Đúng vậy, còn thực sự lời nữa.” Tiểu Ny đi theo Phượng Tê cũng đã biết nói vài câu dùng từ hiện đại.

“Không lời có thể đánh ra hiệu quả sao...” Trang giấy quá nhiều, Phượng Tê đặt vào trong một cái hộp nhỏ, dự định đợi lát nữa tùy tiện gọi một binh lính, đưa đến trạm dịch phụ cận làm lễ vật tặng về cho tiểu đệ.

Về phần thư cho Lý Diệp thì đơn giản thôi:

Cha:

Con gái của người tuy rằng rất muốn trở về, nhưng là thế giới bên ngoài càng thêm phần kích. Ta thực sự tán thành người phát triển mùa xuân thứ hai, ta mặc kệ mùa xuân thứ hai đó của người là nam hay nữ, là lớn hay nhỏ, cũng vậy, nếu người để mất Cảnh Diễm ta cũng có thể hỗ trợ. Những lời này ta đã nói qua với Tiểu Giác, bắt quá hần không dám có hứng thú.

Nếu đối tượng thật sự không phù hợp tâm ý, người thì nói cho hần biết, thê tử tông tử (vợ chết theo con, sửa từ ‘phu tử tông tử’ trong tam tông). Chung thân đại sự lần thứ hai của người phải nghe lời nhi nữ. Ta cùng đại ca không ở bên cạnh người, người phải nghe tiểu nhi tử. Tiểu Giác là một hài tử ngoan, hần sẽ phối hợp người đuổi đi bên thứ ba mà người không thích.

Phượng Tê đã đến quân doanh.

40. Chương 40: Vô Đề

“Xe ngựa?”

“Hai nam tử trẻ tuổi?”

“Trong xe còn có tiếng cười của nữ tử?”

“Điều này là không có khả năng đi...Nơi này của chúng ta làm sao lại có nữ nhân tới?”

“Không lẽ là Tiểu Mã không nỡ lão bà lại không bỏ được huynh đệ, cho nên mới mang theo công chúa đến đây?”

“Công chúa mà chịu tới nơi này, Tiểu Mã đã không cần phải thần thần bí bí trốn trong xe ngựa không chịu gặp người có được không?” Tự mình tiến vào không phải là xong rồi sao.

“Phượng Tê...” Cuối cùng, trong tiếng bình luận lú lú kỳ quái của thủ hạ, Lý Mộ bất đắc dĩ thở dài, hần chán ghét trực giác của mình.

“Gi?” Các thủ hạ.

“Phượng Tê tỷ tỷ? Nàng đến đây a?” Phồn Đạt thật vui.

“Đầu nhi, nếu ta nhớ không nhầm, Phượng Tê hẳn là...khuê danh của hoàng hậu.” Đô Văn Ca trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Ừ, muội muội của ta.” Lý Mộ hào phóng cho một khẳng định.

“Trời của ta a ~”

“Thần của miêng a ~”

“Lão nương của choa a ~”

“Tiên đế a ~ cự thần cả đời tinh trung báo quốc...” Người này tuổi đã hơi lớn một chút...

“Khụ khụ, Tương thúc, không nghiêm trọng như vậy.”

“Hoàng hậu tới quân doanh, còn không nghiêm trọng? So với hoàng đế đến còn nghiêm trọng hơn!”

Một đoàn đại lão gia, một người là lão bà chính quy của hoàng đế, có chút sơ suất thì mọi người liền đầu cả nhà dọn chỗ, chết còn không oan ở mức bình thường.

“Sự tình không đúng a...” Tự giải thoát mình ra khỏi khủng hoảng trước tiên vẫn là Đô Văn Ca. Đương nhiên, Lý Mộ cùng Phồn Đạt căn bản không có khủng hoảng thì là ngoại lệ: “Hoàng hậu sao lại ra khỏi hoàng cung?” Kinh đô cũng không có tin tức gì truyền đến a.

“Việc này, bảo mật.” Lý Mộ lạnh lùng nhìn mấy tâm phúc của mình ở đây, sau khi mọi người chỉnh tề đồng loạt gật đầu, bình tĩnh kéo Phồn Đạt ra cửa nghênh đón muội muội mình: “Tiểu Đô, theo kịp.”

Đô Văn Ca khoe miệng giật a giật, tuy rằng hẳn rất bất mãn cái xưng hô Tiểu Đô này, nhưng ai bảo người ta là đầu chứ? Ai bảo hoàng hậu chỉ đích danh đòi mình ra cửa nghênh đón chứ?

“Các người...” Lý Mộ nhú mày, hai người này hẳn không biết.

“Huynh đệ, mượn nói chuyện một chút.” Trình Tiền nhanh tay kéo Lý Mộ sang một bên, lú lú công đạo rõ ràng tiền căn hậu quả.

“Nàng thật đúng là thành công...” Lý Mộ sớm đã nghe Phượng Tê nói muốn ra ngoài chơi một chút, đến cái nơi JQ dễ dàng bùng nổ này của bọn họ để tra xét, không ngờ nàng nhanh như vậy đã thành công. Cảnh Diễm làm ăn cái gì không biết, thỏa hiệp sớm như vậy.

“Người là ai?” Trình Tiền người này hẳn không biết, tuy nhiên tiểu muội cá tính như vậy thì dù có nam nhân bên cạnh hệ số an toàn vẫn tương đối cao.

“Ta là đại thiếu gia Trình gia, chính là Trình gia đó đó. Về phần quan hệ giữa ta với muội muội người...Kỳ thật không có quan hệ gì, chủ yếu là ta với ảnh vệ của muội muội người có quan hệ như người với Phồn Đạt.”

“Ảnh vệ?” Lý Mộ kinh ngạc nhìn Ảnh Vệ vẫn đứng bên cạnh như đầu gỗ đang bị Phồn Đạt dùng thay tượng gỗ tò mò thăm quan: “Nàng thật đúng là ai cũng không buông tha.”

“Khụ khụ...Nói cũng phải, các người nghe nói là lương tình tương duyệt chỉ cần giật dây kéo cầu, chúng ta chỉ bởi vì không được tự nhiên một chút đã bị ép không trâu bắt chó đi cày. Tuy rằng chó với cày này cũng rất xứng...Không nói nữa, các nàng đang ở bên trong, trừ muội muội người ra, còn có Tiểu Ný cùng Đông Diễm Quân. Đông Diễm Quân là bảo tiêu giang hồ mà hoàng đế đặc biệt tìm tới, bộ dạng phải nói là xinh đẹp, nếu để cho binh lính xung quanh thấy được thì lực oanh động tuyệt đối xếp trên muội muội người.” Vệ Ảnh không biết đang ở nơi nào, tỉnh lược.

“Ta đã hiểu, mấy người các người chính là đến gây phiền toái.” Phồn Đạt xem đủ tượng gỗ Ảnh Vệ rồi, vừa chạy tới thì nghe thấy những lời này của Trình Tiền, liền chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ bất mãn.

“Sao có thể a, chúng ta toàn là lương dân.” Người gây phiền toái là lãnh đạo thượng cấp.

“Phượng Tê.” Lý Mộ lên xe ngựa, ngăn mấy nữ nhân đang muốn xuống lại: “Nơi này là quân doanh.” Người nha chú ý hình tượng một chút giữ ta.

“Ca ~” Phượng Tê vui vẻ cười: “Ta biết a, nơi này là quân doanh, toàn là các đồng chí tốt quanh năm không thấy nữ nhân, mọi người phát triển hướng nội thôi.”

“...”

“Dân nữ tham kiến Lý tướng quân.”

“Gặp qua đại thiếu gia.” Tiểu Ny trong tay đang cầm mấy bản thảo Phượng Tê vừa mới viết xong.

“Đi vào trước đi...” Sợ người rồi, cô nài nài: “Không cho phép đi lộn xộn.”

“Được!” Phượng Tê sáng khoái quyết định, sau đó lấy ra một danh bài: “Đây là chứng minh thân phận nghĩa muội của thân vương, cứ nói ta là đại diện cấp trên đến Khiết Đan đàm phán.”

Đây là một trong các thân phận, tuy rằng người sáng suốt vừa thấy liền biết có vấn đề, nhưng là người không có mắt vẫn luôn tương đối nhiều hơn.

“Làm cái gì mà đều nơm nớp lo sợ như vậy...” Phượng Tê không hài lòng, sau khi nâng vào cửa, một đám người vốn ở bên trong xoát một cái, toàn bộ lui ra.

“Hoàng hậu nương nương a ~ người chú ý thân phận đi...” Đô Văn Ca bị ai thay các huynh đệ của mình.

“Nhưng mà ta hiện tại không phải hoàng hậu a.”

“Thì cũng là quận chúa.”

“Vậy lại đổi một cái là được.” Phượng Tê lấy ra danh sách thân phận của mình.

“Phượng Tê, chuyện gì?” Lý Mộ đứng ra, muội muội mình không có việc gì chạy đến nơi này, mang đến cho mình rất nhiều phiền toái, nhất định phải nhanh đuổi đi.

“Tối thăm người cùng Phồn Đạt a.” Phượng Tê chớp chớp mắt, làm bộ vô tội: “Phồn Đạt đến cho tỷ tỷ nhìn xem, mang thai chưa?”

“...” Khóe miệng run rẩy + hắc tuyến + mồ hôi lạnh: “Ta đi ra ngoài đây.”

“Tiểu quỷ này, nước miếng của đầu gối ăn nhiều rồi là hết đáng yêu.”

“Phượng Tê!”

“Đừng đuổi ta, ta chỉ đến mượn đường, theo Khiết Đan đi Phương quốc...”

“Khiết Đan!” Phồn Đạt đã ra tới cửa lại vòng trở về: “Phượng Tê tỷ tỷ... Khiết Đan chúng ta thật sự rất nghèo, tất cả mọi người đều xanh xao vàng vọt...”

“Người có tư cách phản đối sao?” Tự mình cũng gả ra ngoài: “Ta cảm thấy hai ca ca người không sai, nếu như bọn họ có thể tổ hợp một chút, quốc gia của các người ngay cả nội loạn cũng bớt rồi.” Mấy tháng trôi qua, lão Tam lão Tứ vẫn đang nháo. Không có đệ đệ, vương vị vẫn muốn.

“...” Phồn Đạt thật tình hy vọng đừng có đánh nhau đã bắt đầu lo lắng sách lược dùng đám hỏi giải quyết vấn đề.

“Người cảm thấy hai ca ca người ai công ai thụ?” Phượng Tê đột nhiên tập kích.

“Tứ ca. A...” Phồn Đạt trả lời theo bản năng xong, đầy mặt xấu hổ.

“Hài tử, đây là người khuyết thiếu kinh nghiệm, rõ ràng là Tam ca của người tương đối chiếm thượng vị.” Phượng Tê về mặt người từng trải biểu tình bất quá, Tiểu Ny đã từng tận mắt gặp qua hai vị vương tử đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ đồng ý (Ảnh Vệ cũng đã gặp qua, nhưng thông minh bảo trì im lặng).

“Vậy thì tức khắc khởi hành.” Lý Mộ vẫn tính toán nhanh nhanh tiến bước ôn thân.

“Người không kiên nhẫn như vậy a... Không muốn biết tin tức trong nhà sao? Đã xảy ra chuyện nga ~” Phượng Tê chỉ thiếu điều cầm cây quạt, đến một câu ‘nga ha ha ha’ tiêu chuẩn

~“Người lại làm cái gì!” Đây tuyệt đối là câu khẳng định + câu cảm thán: “Sẽ không thật là tiểu đệ cùng Duệ Nhi...”

“Ca ~ Không liên quan đến ta, là tiểu đệ tự mình phát triển.” Phượng Tê chỉ trời thề: “Nếu như là ta giết đây thì nói thế nào cũng phải kéo đến trước mặt mình xem cuộc vui a, ta hiện tại cũng đang thực sự buồn bực.”

“Hô...” Người tiểu đệ coi trọng hẳn không phải Duệ Nhi, Lý Mộ cũng chỉ có thể thở dài bảo trì im lặng, thượng lương bất chính, hạ lương sai lệch hẳn cũng không có biện pháp không phải sao...

Tựa hồ là nhìn ra tâm tư của Lý Mộ, Phượng Tê bình tĩnh nhìn trời 45 độ

~“Hắn coi trọng cha, vừa mới tỏ tình.”

“Phụt ~”

Lý Mộ phun lên, Phượng Tê biết giờ thì mình có thể ở lại quân doanh nhiều thêm vài ngày, không cần vội vàng đi Khiết Đan nữa.

...

Người có lẽ chậm hơn bồ câu một chút, lúc Lý Diệp bắt được hồi âm từ bồ câu rồi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, Lý Giác vẫn chưa nhận được ba trăm sáu mươi lăm chiêu của Phượng Tê gửi về.

“Hừ ~ Phượng Tê ~ Ta chỉ biết nha đầu kia không có ý kiến gì hay...Nó có phải là đã biết cái gì hay không?” Lý Diệp cân nhắc lộ tuyến du ngoạn của nữ nhi, lại nghĩ về đám bồ câu mà Phượng Tê được Tiểu Giác cho trước khi lên đường.

Phượng Tê biết, Trình Tiền cũng sẽ biết, bên cạnh nó còn có Đông Diễm Quân, người nó đi gặp lại là nhi tử của mình, ngoài ra còn thêm vương tử Khiết Đan...

Nói cách khác, chuyện mình bị nhi tử theo đuổi, rất có khả năng đã sớm truyền khắp thương giới, giang hồ, quân doanh, bây giờ còn chạy về phía Khiết Đan bay xa sang tận ngoại quốc...

Lý Diệp đau đầu xoa mi tâm, nếu hẳn không phải thật sự không biết nên làm gì bây giờ, hẳn cũng sẽ không xin giúp đỡ từ nữ nhi luôn e sợ thiên hạ không loạn của mình...Nhìn khắp xung quanh, loại chuyện này thật sự là không có ai để thương lượng.

“Có lẽ...nếu ta nói với nó ta có người yêu khác rồi thì sẽ tốt hơn một chút?” Phượng Tê tựa hồ thực sự để ý tính duy nhất trong tình yêu (giới hạn trong nam tử), cứ xem lúc Lý Mộ cưới Phồn Đạt bị Phượng Tê nhiều lần dận dò là biết.

So với Lý Diệp không có ai để thương lượng, Lý Giác hiển nhiên là đã tìm được đồng minh...

“Tiểu Duệ Nhi, Tiểu Duệ Nhi đáng yêu của ta, người giúp giúp ta a ~”

“Tiểu thúc thúc...” Lý Duệ cảm thấy mình thật đáng thương, vì sao trong nhà ai nháo vấn đề tình cảm cũng đều tìm hẳn than thở chứ.

Lúc mẫu thân tái giá không biết nên tái giá với ai thì tốt, cả ngày ôm hẳn xoắn qua xoắn lại, làm cho hẳn vốn hoạt bát hiểu động học được im lặng là vàng.

Lúc phụ thân muốn cưới Phồn Đạt, không hiểu sao lại cả ngày kiểm tra công khóa của hẳn, theo lời của hoàng hậu cô cô thì là Phồn Đạt tâm tình giống tiểu hài tử, trong nhà nhỏ nhất chính là hẳn, cho nên cha đang mượn hẳn làm đồ thí nghiệm cách theo đuổi lão bà.

Mà Phồn Đạt...hắn đích xác hợp với mình nhất...

Lúc hẳn còn đang do dự có nên chấp nhận phụ thân hay không cũng đến than thở với mình, nói đến nói đi nói luôn bằng tiếng Khiết Đan...Kháo, trong nhà trừ bỏ cha ai nghe hiểu được tiếng Khiết Đan a. Hại mình còn phải giả vờ nghe hiểu, dù sao hẳn tương lai cũng là trưởng bối của mình. Minh nhin. Nhưng mà...

“Tiểu thúc thúc...” Lý Duệ khó xử: “Thái tử điện hạ còn đang chờ ta...Ta...”

Thái tử, trưởng tử của Cảnh Diễm, Cảnh Vinh, năm nay mười một tuổi. Lý Duệ thân là hậu duệ duy nhất của Lý gia, từ nhỏ đã chắc chắn tương lai sẽ là nhân vật trong trung tâm quyền lực Cẩm quốc, đương nhiên là quen biết thái tử. Chỉ cần hấn không ngu không ngốc, về sau tuyệt đối sẽ là một đại quan. Cô cô là hoàng hậu, phụ thân là tướng quân, Lý Giác bị Lý Diệp giấu kín không dấu vết, chỉ có Lý Duệ là đi đường tử đệ quyền quý bình thường.

“Đứng lại cho ta! Thái tử...thái tử có gì đặc biệt hơn người? Tỷ phu của ta còn là hoàng đế!”

Đúng vậy không sai, thái tử mà ta nói chính là nhi tử của tỷ phu người, tính theo thân phận, hấn còn là biểu ca của ta. Lý Duệ trộm trợn trắng mắt.

“Bớt làm động tác nhỏ cho ta! Nhanh hỗ trợ nghĩ biện pháp, bằng không ta sẽ nói chuyện người cả ngày dùng thái tử làm ngụm trang cho đại tỷ, người thì chờ làm thái tử phi đi!”

“Tiểu thúc thúc của ta a ~ Ta mới chín tuổi, theo lời cô cô, dù đỗ vị thành niên nói chuyện yêu đương là vô đạo đức!”

“Ta đây không phải là bảo người hỗ trợ nghĩ biện pháp sao, tỷ tỷ cũng thật là, chậm như vậy còn chưa hồi âm. Đứng lại! Tiểu quỷ! Nghĩ không ra biện pháp cũng được, muốn đi tìm thái tử biểu ca của người tị nạn cũng có thể. Nhớ rõ lời dặn của ta đi...”

“Nhớ rồi ~” Lý Duệ trong lòng lệ rơi đầy mặt: “Tiểu chất nhất định sẽ nhớ hỏi thăm có biết một người tên là Đặc hay không...”

41. Chương 41: Lời Kịch Cùng Cố Sự

“Tiểu Duệ, thật không có?”

“Không có! Không có! Không có!” Lý Duệ không kiên nhẫn đáp lại tiểu thúc thúc của mình: “Chỉ có một chữ, phạm vi tuổi còn lớn như vậy, có thể hỏi ta đều đã hỏi. May mà ta cùng thái tử ca ca quan hệ coi như thân thiết, hấn giúp ta giữ bí mật, nếu không thì hiện tại tin tưởng tôn Lý gia phát điên đã bay khắp thành rồi.”

“Thật là, vốn muốn tìm được mục tiêu để hốt thuốc đúng bệnh.” Lý Giác xem ra là bị cấm bế đến sinh bệnh rồi, lại không thử nghĩ, cho dù hấn tìm được người thì cũng có thể có đối sách gì.

“Tiểu thúc, người nói...có thể là hấn đã chết rồi hay không?”

“Vì sao lại nói như vậy?”

“Cả triều đại thần, quyền quý, ngoại thích, chúng ta ít nhiều đều có nghe qua, cho dù chưa từng nghe, thái tử ca ca hấn cũng sẽ biết. Còn tin tức hoàn toàn không có như bây giờ, chỉ có thể là do người đã sớm không còn trên nhân thế, bị quên đi rồi mà thôi.” Không ai dám quên tiên đế, chỉ là có mỗi chữ ‘Đặc’, không thêm điển cố gì, ít có ai biết, mà người biết cũng không phải là mấy hài tử có thể tiếp xúc được, bất quá Lý Duệ thật ra đã đoán đúng chuyện qua đời.

“Có đạo lý, hấn rất có thể là phụ thân lúc còn phong lưu thời tuổi trẻ vô tình gặp được, hoặc là xa xôi thiên nhai, hoặc là thiên nhân vĩnh cách. Xong rồi xong rồi! Hy vọng của ta càng nhỏ thêm nữa rồi!”

“???”

“Tỷ tỷ từng nói, trên thế giới này khó siêu việt nhất chính là người chết.”

“Người vẫn là chờ cô cô gửi thư về đi...”

...

Thư của Phượng Tê thật sự đã về, nhưng mà nội dung thì...

“Cha thật sự sẽ bị mấy thứ này làm cảm động?”

Cả nhà bọn họ đều là người theo chủ nghĩa hiện thực, đại ca lúc cưới nương Lý Duệ đã có một phong thoả thuận phụ thê, lúc cưới Phồn Đạt tặng cho hắn chính là cái chìa khóa nhà mình. Lời tâm tình không nói nhiều, dùng hành động cho người thương những gì tốt nhất vẫn luôn là chuẩn tắc theo đuổi của người nhà Lý gia.

“Thử xem đi, không phải nói liệt nam sợ trời lang sao...” Lý Duệ không phải không nhìn nổi mấy tình thoại miên miên này, mà là không nhìn nổi hai người kia.

“Ừ... Tỷ tỷ lúc kết thúc có nói thêm, tư lịch của ta căn bản không đủ đấu với cha, cho nên phải đi chiêu hiểm.”

Hắn xem như đã suy nghĩ cẩn thận, phụ tử loạn luân ở trước mặt Lý Diệp cũng không phải trở ngại lớn nhất, mà cái người đã chiếm cứ lòng phụ thân nhiều năm kia mới chính là một tòa núi lớn không thể vượt qua. Tinh thần Ngu Công dời núi hắn có, quyết đoán phá núi tạo đường hắn cũng có, hắn thiếu chính là một tờ giấy chứng nhận chấp thuận phá núi mà người sở hữu núi non ban cho.

Lý Giác cắn răng nhìn nội dung trên giấy, rùng mình rớt xuống đầy đất da gà, mình quả nhiên là họ Lý, loại chuyện này thoát nhìn rất không được tự nhiên a.

“Đến đến, Tiểu Duệ Nhi, chúng ta thử một lần.” Lôi kéo chất nhi diễn luyện.

“...” Lý Duệ hờ hững nhìn một đồng lớn lời kịch sơn vô lãng thiên địa hợp mới dám cùng quân tuyệt. Lại trong lòng rơi lệ... vì sao người bị thương luôn là ta...

...

Dưới đây là thời gian QYNN hỗ trợ...

“Cha.”

“Ta nhớ rõ còn chưa giải trừ cấm đoán của ngươi.” Cổ nén xúc động muốn xoay người sinh ra lúc vừa nhìn thấy tiểu nhi tử.

“Ta chỉ muốn cho ngươi xem quyết tâm của mình.”

“Trở về.”

“Ta chờ ngươi, hôm nay, ngày mai, mỗi ngày!” Đây là một câu bình thường nhất, Lý Giác cố gắng chăm chú nhìn Lý Diệp, mượn ánh mắt nhấn hộ ý tứ của mình.

“Giác Nhi, cha đối với ngươi căn bản...”

Lý Giác đột nhiên hít sâu: “Ngươi là nam tử cũng được, ngươi là cha ta cũng vậy, ngươi là Thừa tướng cũng chẳng sao, tất cả đều không thay đổi được thân phận là người ta yêu của ngươi. Muốn ta lùi bước...nói dễ hơn làm.”

“Ta...”

“Ta không cầu ngươi đáp lại ta, không cầu ngươi cho ta một thân phận quang minh chính đại, ta chỉ cầu ngươi đừng vì nguyên nhân là phụ tử mà cự tuyệt ta, ta biết trong lòng ngươi có hắn, ta không cần ngươi lui để cầu tiếp theo. Làm thế thân, ta nguyện ý, chỉ cần ngươi chịu trả giá, cho dù là giả dối ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“...” Lý Diệp há hốc miệng nhìn tiểu nhi tử thâm tình biểu diễn.

“Ngươi không thể cự tuyệt ta, cự tuyệt ta chính là cự tuyệt tâm ý chân chính của ngươi, cự tuyệt ta chính là cự tuyệt khả năng bắt đầu một lần nữa, cự tuyệt ta, chính là cự tuyệt một tương lai tốt đẹp. Ta yêu ngươi yêu thật là khổ sở, ngươi không thể vô tình tàn nhẫn cố tình gây sự như vậy.”

“ - ” Lý Diệp hai mắt đã thành hình nhang muỗi.

“Cha, ngươi không chỉ là cha của ta, ngươi còn là người yêu của ta, cho dù thân phận của chúng ta có trở ngại lớn như vậy, nhưng khi ngươi giống như thiên thần đứng trước mặt ta, ta đã yêu ngươi, vừa là tình thế bất đắc dĩ vừa là không cảm lòng nổi a...”

“Giác Nhi, những lời này...”

“Những lời này là lời thật tình của ta. Ta biết, đối với ngươi mà nói, những năm tháng không có hấn, mỗi một ngày đều giống như đang tự sát, mà ta, ngày ta chờ đợi chính là để được chôn cùng ngươi.”

“...” Thoáng rung động một chút.

“Khoảng cách giữa phụ tử cũng không xa xôi như vậy.” Tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Lý Diệp:
“Chỉ có vài bước, không phải sao?”

[Chuyện còn lại, chỉ cần cỡi y phục dán lên, đó chính là chuyển biến từ phụ tử sang tình nhân rất đơn giản – by Phượng Tê.]

“Cha, để nhi tử tùy tính một chút đi, ta thật yêu ngươi, ngươi sao có thể không thương ta...” Nói xong lưu lại một bóng dáng hiu quạnh thống khổ xoay người chậm rãi bước đi...

“Ai...”

“Lão gia, kỳ thật tiểu thiếu gia rất không sai.”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu thiếu gia thật sự là đáng thương.”

“Phủ thừa tướng chúng ta không phải là luôn đi con đường không tầm thường sao?”

“Phụ tử cũng không có gì to tát...”

“Các ngươi...” Vừa rồi đều nấp ở chỗ nào? Lý Diệp há hốc miệng nhìn đám người hầu bị Lý Giác cảm động đến rối tinh rối mù đột nhiên nhảy ra.

...

“Tiểu thúc, làm tốt lắm, quá tuyệt vời!”

“Đó là đương nhiên, những lời này chỉ cần phù hợp với cảnh tượng bình thường vẫn là thực sự cảm động.”

Tuy rằng nói ra miệng có khó khăn một chút, nhưng là con đường không bình thường quả nhiên có thu hoạch không tầm thường, mình còn chưa từng thấy qua vẻ mặt há hốc miệng như vậy của phụ thân đâu.

“...” Nhi tử theo đuổi phụ thân là thuộc về cảnh tượng bình thường?

“Bước tiếp theo là gì?”

“A? Nga!” Lật xem thư của Phượng Tê: “Lui mà cầu tiếp theo, trước dùng thân phận nhi tử tiếp tục dính chặt...Kỳ quái, hoàng hậu cô cô làm sao mà biết ngươi thích ai?”

“Tỷ tỷ nàng trời sinh đối với loại bát quái này có độ mẫn cảm gấp vô số lần người thường, ta dám đánh cược, nếu ta hỏi nàng ‘Đặc’ kia là ai, nói không chừng nàng cũng có thể đoán ra được đám ba phần.” Hải tử ngoan, ngươi chân tướng.

...

Lúc này ở quân doanh...

“Lại nói chính là như vậy, hết thảy nguyên do đều đến từ những năm tháng phong hoa tuyết nguyệt trẻ tuổi khinh cuồng ngày ấy...” Phượng Tê hai mắt mông lung kể cho bọn họ nghe cổ sự năm xưa.

“Thân là thái tử, hấn đã gặp qua đủ sắc mỹ nữ, đoan trang, ung dung, nóng bỏng, yêu mị, thanh thuần, hoạt bát...Bên cạnh hấn chưa bao giờ thiếu những phong cảnh mỹ lệ, nhưng đáy lòng hấn lại thủy chung chỉ có một người, một bằng hữu tốt nhất của hấn, một nam tử...”

(Tiên đế dưới cửa tuyền: Lão tử là thẳng!)

“Nhưng là, hấn không thể càng tiến thêm một bước, trên vai hấn gánh vác tương lai của quốc gia, gánh vác kỳ vọng của nhân dân một nước, hấn nhất định phải có trách nhiệm đối với phụ hoàng mẫu hậu của mình, hấn nhất định phải chặt đứt phần vọng niệm không nên có kia, bọn họ là bằng hữu, là huynh đệ, là...quân thần.”

“Cha ta...cùng tiên đế...” Lý Mộ run rẩy.

“Sau lại thì sao? Sau lại thì sao?” Phồn Đạt thực sự hăng say.

“Đối với sự ái mộ của thái tử, nam tử kia ban đầu cũng không để ý, hồn nhiên không phát giác ra không biết từ khi nào trái tim mình cũng đã dần chệch hướng...nếu như không có chuyện ngoài ý muốn kia.”

“Phượng Tê! Đó là thân nương của chúng ta!” Lý Mộ cảm thấy bị thương rồi.

“Nghe tiếp đi.” Phượng Tê trừng Lý Mộ một cái, cắt ngang cái gì, thân nương lại làm sao vậy, người nháo gian tình còn là thân cha đâu: “Thái tử trong một lần du ngoạn vô ý gặp được một vị tuyệt đại giai nhân. Vốn chỉ ôm tâm tình thưởng thức kể lại với người mình thăm mến, ai ngờ ngẫu nhiên phát hiện, tuyệt đại giai nhân kia lại là vị hôn thê đã sớm định ra của người trong lòng mình.”

Ảnh Vệ đã sớm nghe qua lời giải thích của Phượng Tê với hoàng đế kinh ngạc nhìn về phía nàng, phiên bản này tựa hồ so với bản trong cung đình càng thêm phần kịch...

Còn những người khác lần đầu nghe kể thì đã bị kết cục đầy bi kịch có thể đoán trước làm hơi hơi đau đớn trái tim, trừ bỏ Lý Mộ.

“Nhìn nữ tử kia một lòng ái mộ đều dành cho người trong lòng mình, lại nhìn hần dịu dàng che chở nàng, thái tử phần nộ rồi, người sao có thể...người sao có thể như vậy?” Phượng Tê biểu diễn chuẩn cả âm thanh lẫn biểu cảm, biểu tình phong phú có thể so sánh với Lý Giác giờ đang suốt ngày tụng thơ tình ở Lý phủ, hiện tại có thể thêm một câu: người nhà Lý gia đều là diễn viên phái thực lực.

“Thái tử trong cơn thịnh nộ dứt khoát biểu đạt ‘tình yêu’ của mình với mỹ nữ, thậm chí còn ưng thuận hứa hẹn chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn. Chỉ có tự thái tử biết, đối tượng của thâm tình trong hần, yêu thương trong hần lại là nam tử kia...”

“Phiên bản này đúng là bản đặc sắc nhất mà ta từng nghe.” Đô Văn Ca tuy rằng oán giận bản thân bị dụ dỗ nghe mật tâu cung đình, nhưng không thể không thừa nhận, cố sự này đích xác thú vị hơn mấy vở kịch tài tử giai nhân chống đỡ thế lực hoàng tộc tà ác của Khánh quốc Phương quốc nhiều lắm.

“Lúc thái tử còn đang hoang đường, ghen tuông tương tự cũng bạo phát trên người nam tử kia, hần phần nộ rồi. Càng đáng sợ chính là, hần thể nhưng phát hiện ra, đối tượng mình phần nộ lại là vị hôn thê của mình, phần nộ nàng chiếm cứ trái tim thái tử, phần nộ nàng hấp dẫn tầm mắt ái mộ của hần. Nam tử rút ra được kết luận rồi, liền khủng hoảng...”

Không, ta không thể, như vậy sẽ hủy hoại hần, hần phải là một quân chủ vĩ đại chứ không thể dây dưa không rõ với bề tôi của mình hoặc là nữ nhân của bề tôi của mình!

“Vì thế nam tử hướng thái tử biểu lộ thâm tình dứt khoát của mình đối với vị hôn thê, làm bùng tỉnh thái tử, cũng làm chua xót trái tim cả hai người...”

Hần, đáng giá có được những điều tốt đẹp hơn, nữ tử có thể sinh nhi dục nữ cho hần, có thể cho hần thanh danh tốt đẹp. Còn mình...không thể.

Hần, đáng giá có được những điều tốt đẹp hơn, hoàng hậu cao quý mỹ lệ có thể mang đến cho hần người kế thừa vĩ đại, càng thêm ổn định giang sơn, danh lưu sử sách. Còn mình...không thể.

“Là ta đường đột rồi, huynh đệ của ta, bằng hữu của ta, ta sẽ chúc phúc cho các người, không nghĩ đến chúng ta thể nhưng lại yêu cùng một nữ nhân, trước chúc mừng người, tương lai nữ nhi của người sẽ là thê tử của nhi tử của ta, nàng sẽ là nữ nhân tôn quý nhất Cẩm quốc.” Có lẽ chúng ta còn có thể ôm một hải tử có huyết mạch của cả hai ta.

“Tạ điện hạ long ân, thần muôn lần chết khó báo đáp, thần còn ở đây một ngày, giang sơn Cẩm quốc tuyệt sẽ không có nửa điểm dao động.” Không thể đứng bên cạnh người, ta liền đứng phía sau người cùng người nhìn khắp thiên hạ, ta vĩnh viễn sẽ luôn ở sau lưng người...

“Thế nào? Thế nào?” Phượng Tê chờ mong nhìn về phía mọi người.

“Quả thực giống thật nhất.” Tiểu Ny đã bị cố sự thê mỹ này thuyết phục.

“...” Lý Mộ đã lười nói thêm gì nữa.

“Hiện tại tiên đế đã qua đời, nữ nhân vật chính cũng đã chết, thời gian qua đi lâu như vậy, cha ta nói thế nào cũng nên đi ra khỏi bóng ma năm đó rồi. Dung mạo của tiểu đệ chính là bồi thường mà ông trời tặng cho phụ thân, đã tích mệnh lâu như vậy, hẳn cũng nên một lần nữa thể hội phần cảm giác yêu cùng được yêu...”

“Ta lại chưa nói phản đối chuyện của tiểu đệ cùng cha.” Người có cần...bịa đến khoa trương như vậy không.

“Ta cần bóp chết hết thấy thể lực phản đối từ trong trứng nước.”

“Nói đi, cần ta làm gì?” Lý Mộ đầu hàng rồi, hắn đột nhiên cảm thấy hết thấy chính là một cái vòng cực lớn, từ lúc Lâm Ích Hàn chấp nhận lời chỉ hôn cố tình gây sự của Phượng Tê, hết thấy đã không thể cứu vãn được nữa.

“Kỳ thật...ta cảm thấy cha đối với tiểu đệ hẳn không phải là cái gì cũng không có, dù sao người ta đều không có được loại đãi ngộ như tiểu đệ, hiện tại chúng ta phải làm chính là tái hiện lại cảnh tượng lúc đấy, kích thích cha ta một chút mà thôi.”

“Kích thích?”

“Hiện giờ tiểu đệ nhất định là đang cố gắng tỏ tình, nếu sau đó tiểu đệ đột nhiên rút lui, lý do cũng giống lý do cha buông tha tiên đế năm đó, ta là vì tốt cho người. Các người cảm thấy...như thế nào?”

“Nương nương anh minh.” Tiểu Ny là người đầu tiên nhiệt liệt vỗ tay.

42. Chương 42: Vì Tốt Cho Người

Lý Mộ đầu đầy mồ hôi chuẩn bị viết thư, bên cạnh là muội muội đang đùa giỡn thủ hạ của hắn.

“Chắc chắc chắc chắc, loại mặt này đi làm quân y thật sự là đáng tiếc.” Quân y đại nhân xinh đẹp như hoa.

“Ta nói hoàng hậu nương nương, người có thể đừng mãi xoay quanh chuyện này hay không vậy? Trên thế giới này, đại bộ phận nam nhân vẫn là thích nữ nhân hơn.”

“Nhưng mà xung quanh ta càng ngày càng có nhiều nam nhân bắt đầu thích nam nhân, phải thuận theo xu hướng phát triển của thời đại thôi ~ Người nghĩ thế nào? Tiểu Đô ~”

“Ta nhất định là người biết thưởng thức mỹ nữ. A ~ Tiểu thư Diễm Quân xinh đẹp, không biết liệu ta có được vinh hạnh dẫn người đi thăm một chút quân doanh độc đảo này hay không?”

Đông Diễm Quân bình tĩnh quay đầu liếc mắt nhìn người nào đó đang làm ra vẻ bị dung mạo xinh đẹp của mình mê hoặc, làm hết phận sự dâng trà cho Phượng Tê, sau đó đôi môi mỏng phun ra đúng một chữ: “Cút!”

“Ai ai ai...Người quá tổn thương trái tim ta rồi...”

“Nương nương?” Tiểu Ny thấy Phượng Tê đang nhìn Đô Văn Ca sắc mặt không được tốt cho lắm.

“Ta không thích loại hình như hắn.” Không dễ đùa nghịch.

“...” Nương nương, lời hắn nói đôi khi cũng có chút đạo lý, người đừng nên mỗi thời mỗi khắc đều suy nghĩ về phương diện này, thật sự.

“Này...” Mỹ nhân quân y đột nhiên mở miệng: “Tướng quân...”

“Cứ nói đừng ngại.” Lúc quân y Phục Hác tiến vào hắn chỉ biết người này chắc chắn có việc muốn nhờ, bằng không tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi lều quân y dù chỉ một bước, đừng nói là đến tận nơi này của hắn. Chẳng qua Phục Hác vận may không tốt, vừa vận dụng phải Phượng Tê.

“Là...ta muốn xin nghỉ phép...” Đôi mắt đẹp dưới cái nhìn chăm chăm cứ mãi găm trên người hấn của một đám như lang như hổ (Phượng Tê, Tiểu Ny), trong lòng run sợ đảo qua một vòng.

“Vì sao?”

“Tiếp qua không bao lâu là đại hội sư môn...cũng là ngày sư huynh của ta nhận chức trưởng môn, ta thực sự muốn đi xem...” Thỏ con quân y một bộ nước mắt lưng tròng, trên gương mặt mỹ lệ viết đầy mấy chữ: ta rất muốn đi, ta thật muốn đi, nhưng nếu ta đi việc ở nơi này sẽ không có ai làm, ta cảm thấy trong lòng bất an blablabla....

Chỗ tốt của một tiểu bạch chính là cho dù hấn cái gì cũng không nói, người khác vẫn có thể từ trên mặt hấn nhìn thấu tất cả những lời hấn muốn nói ra.

“Đại hội sư môn?” Đông Diễm Quân như nghĩ đến điều gì, bất quá vẫn không nói gì thêm, hấn là trùng hợp đi...Vị quân y này nhìn thế nào cũng phải là môn hạ của Thần Y Môn, Được Vương Cốc linh tinh gì đó mới đúng.

Không lâu về sau, Đông Diễm Quân lúc đối mặt với cảnh tượng gà bay chó sủa mới vạn phần hối hận mình lúc ấy để làm chi không hỏi nhiều một câu.

“Có thể.” Lý Mộ hào phóng thả người, chính hấn còn có lúc về nhà thăm người thân mà, toàn quân đội mười mấy năm không đi ra ngoài cũng chỉ có quân y. Gần đây không có chiến sự, đương nhiên có thể cho thủ hạ nghỉ ngơi, hơn nữa những quân y khác cũng không phải ngồi không.

“Cám ơn...” Mỹ nhân nhoẻn miệng cười, bối cảnh xoát xoát bay lên từng đóa hoa tươi, toàn bộ phòng đều sáng sủa hơn không ít.

“Chúng ta đi cùng người...”

“...” Đây là Đô Văn Ca vốn định mở miệng nhắc nhở, nhưng là suy nghĩ ‘chết đạo hữu không chết bản đạo’, cuối cùng hấn chỉ yên lặng đưa lên ánh mắt chúc phúc.

“Chuyện này...”

“Chúng ta mấy thiếu nữ tử đường xá xa xôi, mọi người võ công lại không cao, có một y sinh như người theo cùng, nếu gặp phải chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau...”

“Cũng phải, vậy chúng ta liền cùng đi, đã quấy rầy hoàng hậu nương nương rồi.” Thánh mẫu hệ, tuyệt đối là thánh mẫu hệ: “Yên tâm, ta cũng biết võ công.” Nghiêm túc gật đầu cam đoan sẽ không cản trở, chỉ bắt quá sự nghiêm túc của hấn không có ai tin mà thôi.

“Ca, thư của người rớt cuộc đã viết xong chưa?”

“Như vậy được chưa?” Đưa sang...Lại nói, hấn vì sao lại phải viết thứ này?

...

Thư luôn được nhận. Lý Diệp đầu đầy hắc tuyến nhìn thư đại nhi tử gửi về:

Phụ thân:

Mấy ngày trước tiểu muội đến quân doanh, hiện tại đang mở rộng diễn đàn, giảng thuật lịch sử yêu đương của tiểu đệ cho chúng ta nghe, ta sẽ cố hết sức làm cho nàng mau chóng bước đi, đi tai họa người khác, cam đoan không làm tổn hại đến các chiến sĩ vĩ đại của Cẩm quốc chúng ta.

Khác...Tuy rằng không có tư cách nói điều này, nhưng là phụ thân, ngẫm lại chênh lệch tuổi tác giữa tiểu đệ cùng người, cá nhân ta cho rằng người kiên quyết phản kháng (phụ thân cỡ nào trình liệt a ~) đúng là quyết định chính xác, cho dù Lý gia chúng ta không ngại ánh mắt của bất luận kẻ nào, nhưng ngẫm lại chênh lệch tuổi tác giữa tiểu đệ cùng người đi, vì tốt cho hấn, buông tay đi...

Lý Mộ.

Thư thôi...Lý Giác cũng có, bất quá hấn nhận được còn sớm hơn Lý Diệp, một phong là từ Phượng Tê gửi đến, một phong là từ Lý Mộ, bên ngoài ghi rõ phải đọc của Phượng Tê trước.

“Cái gì a...Thần thần bí bí...”

Tiểu đệ đang khổ sở vì tình:

Mấy lời tâm tình đó hiệu quả thế nào? Ha ha ha ~ Lời có dễ nghe mấy mà không có chân tình thì vẫn không đả động được bất luận kẻ nào, bất quá điểm ấy ta tin tưởng người làm rất khá. Tỷ tỷ người đây đã kể lại đại khái chuyện của các người cho ca người, Phồn Đạt, Tiểu Đô ca ca của người, Tiểu Ny, Trình Tiền, Ảnh Vệ nữa, Vệ Ảnh tuy rằng không thấy người đâu bất quá tám phần nàng cũng biết rồi...(thật nhiều người) A, còn có Diễm Quân tỷ tỷ của người nữa.

Hiện tại thì sao, chúng ta phải tiến hành bước tiếp theo, ghi nhớ, nhất định phải thực hiện lúc đã xác định cha đối với người cũng có chút ý tứ. Kế hoạch của chúng ta chính là lấy lui làm tiến, xem thư ca ca người gửi về chưa? Lúc này a, hấn đóng vai phản diện.

Nhiệm vụ cụ thể chính là người phải làm cho cha tin rằng người yêu hấn yêu đến hết thuốc chữa rồi (trọng điểm là phải cho hấn biết, chứ không phải là người yêu bao nhiêu), nhưng là vì hấn, người nhất định phải nhịn đau buồn tay, tốt nhất lại thêm một chút: chính là cái loại thâm tình ‘tuy rằng ta buồn tay, nhưng đời này ta sẽ chỉ biết có một mình người’.

Lý Giác hiểu rõ gật đầu, ý tứ này a, hiểu được rồi, lùi một bước trời cao biển rộng thôi...

Sau đó là thư của Lý Mộ:

Tiểu đệ:

Tỷ tỷ người đến nơi an toàn, không cần nhớ mong (hai chữ nhớ mong này tô thật đậm). Về vấn đề tình cảm của người, ta vốn không muốn can thiệp nhiều, nhưng là...phụ thân hấn ở trong lòng ta vẫn luôn là một phụ thân hoàn mỹ, hấn ở Cẩm quốc là thừa tướng xuất sắc nhất. Người tự giải quyết cho tốt đi...

Đại ca.

[Đây là vai phản diện của đại ca?] Lý Giác khinh thường bĩu môi, với loại trình độ khuyên can này, hấn phải NC (não tàn) cỡ nào mới có thể bởi vì mấy câu nói đó mà lùi bước a? Thanh danh, địa vị mấy thứ này vốn chính là điều hấn lo lắng nhiều nhất.

[Người cũng phải chịu khó viết nhiều thêm một chút a...Dù sao chuyện người bắt cóc vương tử Khiết Đan cũng không phải chuyện danh lưu thiên cổ.]

Bất quá diễn vẫn phải tiếp tục, sau khi hủy thư của Phượng Tê, hấn bắt đầu cân nhắc kịch bản, sau đó bày ra cho Lý Diệp nhìn thấy bộ dạng do dự nhất, yếu ớt nhất của mình...

Lại nói bên kia...

Lý Diệp sau khi bị nhi tử thâm tình thổ lộ, muốn nói hấn một chút cũng không thềm để ý đó là giả. Lời tâm tình sơ dĩ động lòng người không phải bởi vì từ ngữ sầu triền miên, mà là vì chân tâm giấu trong lời nói đó.

Những lời tâm tình ngày càng có thứ tự, nét kiên định bên trong đôi mắt xinh đẹp kia, làm cho hấn lại một lần nữa phải cân nhắc phần chân tâm của nhi tử mình.

Nhi tử của hấn biết, phụ tử mền nhau là cấm kỵ, vẫn luôn biết.

Người nhà Lý gia chưa bao giờ ngu ngốc, Giác Nhi khẳng định đã hiểu được sự khác nhau giữa thâm tình với ái tình mới có thể bày tỏ với mình.

Người nhà Lý gia không am hiểu biểu đạt, Giác Nhi lại luyện tập những lời này, đặc biệt ngân nga trước mặt mọi người.

Người nhà Lý gia luôn luôn chấp nhất, hấn từng vì một phần ái mộ dưới đáy lòng mà hy sinh bao nhiêu, chính hấn rõ ràng, hiện giờ chấp nhất của Tiểu Giác cũng được hấn nhìn thấu trong mắt.

Giác Nhi nói: ta chờ, về sau mỗi một ngày ta đều sẽ chờ.

Lại nói: ta trẻ tuổi hơn người, cho nên ta sẽ không nhắm mắt trước khi người chết.

Còn nói: trước khi người nhắm mắt, ta nhất định sẽ đợi được đáp án mà ta muốn.

Trong đầu hiện lên chính là khuôn mặt kiên định của Lý Giác...Trái tim bất giác nhảy lên.

“Không thể tưởng tượng a...Lúc ấy không được trả lời, hiện tại lại có được bồi thường như thế.” Trong lòng dâng lên một tia vui mừng cùng ngọt ngào, nhưng mà chưa đợi hẳn thưởng thức, thân phận của nhi tử lại đè nặng trong lòng hắn.

Nhìn thư đại nhi tử gửi về trong tay, Phượng Tê biết chuyện hẳn không kỳ quái, nhưng là Lý Mộ phản đối lại làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn, nhất là câu nói kia, [vì tốt cho hắn...]

“Hừ!” Lý Diệp phần nộ quét sạch mọi thứ trên bàn, sau đó lại có chút nhụt chí ngã xuống nhuỷn tháp. [Vì tốt cho hắn...], hẳn cả đời sao cứ mãi bị bốn chữ này cản trở như vậy...

Đột nhiên nhớ đến điều gì, Lý Diệp đứng phắt dậy, đi về hướng phòng của Lý Giác, khiến cho chúng người hầu đang vây xem xung quanh một trận thét chói tai cùng cổ vũ (đừng hỏi ta đây là vì sao...Phượng Tê chỉ mang theo Tiểu Ny, số còn lại thì...)

“Giác Nhi?” Khó khăn lắm mới quyết định đi xem nhi tử, lại nhìn thấy người vốn luôn kiên định nhìn lên mình giờ như tan vỡ ngơ ngác ngồi ở bên kia, mình bước vào đầu cũng không nâng lên.

“Cha, đại ca gửi thư.” Lý Giác cúi đầu không nhìn Lý Diệp, ngược lại càng làm cho Lý Diệp cảm thấy có chút bất an.

“Ta biết, Mộ Nhi phản đối.” Tuy biết hẳn hẳn là nên tranh thủ lúc này hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu nhi tử, nhưng...

Chuyện cách đã nhiều năm, đau đớn tương tự lại phát tác trong ngực...Vẫn như xưa, là lựa chọn lùi bước hay tiến về phía trước. Không, lần này lại có thêm một lựa chọn, rằng mình rốt cuộc có yêu người trước mắt hay không.

Nhìn bảo bối mình cưng chiều từ nhỏ đến lớn, Lý Diệp lại nhin không được muốn ôm lấy vào lòng.

“Mộ Nhi nói gì?”

“Hắn nói ta nhất sinh tòng quân, cuối cùng sẽ làm hại người thân bại danh liệt, tiến thoái lưỡng nan.” Đại ca, xin lỗi, lời của người bắt buộc phải được tôn trọng.

“Giác Nhi...”

“Cha...Có thể kể cho ta về cái người tên ‘Đặc’ đó không?”

“Hắn đã chết rồi, hẳn cái gì cũng không biết...”

“Người vì sao không nói?”

“Vì tốt cho hắn...”

Lý Giác ngẩng đầu nhìn Lý Diệp, nở nụ cười. Cười đến phi thường khùng bố, cười đến phi thường thống khổ...

“Vậy người có phải là hiện tại cũng muốn vì tốt cho ta một lần?” Lý Giác đứng lên: “Vì tốt cho ta, ngay cả tâm ý của mình cũng không đi suy xét, như đình đóng cột nói người không thương ta? Vì tốt cho ta, cho dù hiểu được tâm ý của mình người cũng sẽ không bước ra dù chỉ một bước? Nói không chừng hiện tại người đã suy nghĩ có phải là nên đưa ta đến quân doanh của đại ca, một chút cũng không để ý đến lời lúc trước đã nói, rằng phải vĩnh viễn giữ ta ở bên cạnh. Vì tốt cho ta, người nửa điểm cơ hội cũng không cho ta! Vì tốt cho ta...Lý Diệp! Ta nhận không nổi ý tốt của người!”

“Giác Nhi...” Lý Diệp bất đắc dĩ ôm lấy tiểu nhi tử đang thống khổ: “Giác Nhi...”

“Cha, cầu người, ta biết người không để ý chuyện ta có phải là nhi tử của người hay không, ta biết người sẽ không để ý...”

“Cho ta thời gian, để ta suy nghĩ...”

“Thật sự?” Lý Giác quả thực không thể tin được, trời ạ, lần lấy lui làm tiến này cũng quá dùng tốt đi.

“Ta...không muốn lại phải hối hận một lần.”

“...” Khó chịu, lại là người đã chết kia giúp đỡ: “Ta chờ, bao lâu cũng có thể.”

Dù sao hiện tại hắn cũng còn nhỏ, căn cứ theo lý luận ‘Trường Giang sóng sau dề sóng trước’ của đại tỷ mà Tiểu Ny tỷ tỷ thuật lại, phải sóng trước buông lỏng cảnh giác, đồng thời sóng sau tích lũy đầy đủ thể lực đã mới được a.

Tiêu phi vài năm chờ hắn chấp nhận mình, đồng thời chờ mình lớn lên, song thẳng!

Lý Diệp nhìn Lý Giác tản ra hừng hực ý chí chiến đấu, buồn cười sờ sờ đầu tiểu nhi tử. Có lẽ thật sự nên sửa lại cái nhìn về hài tử này...

43. Chương 43: Khắp Nơi Gửi Thư

Phượng Tê ở quân doanh thu dọn đồ đạc, đã lừa bắt được mỹ nhân quân y, đang cố gắng bắt nốt phúc hắc quân sư nhận được thư của n người từ kinh đô gửi đến bằng bồ câu...(lần nữa ca ngợi bồ câu thần kỳ, các người đã gần như có thể so sánh với cú mèo của Hogwarts rồi đó)

“Nhiều như vậy...Kinh đô xảy ra chuyện gì sao?”

“Nga? Có những gì?”

“Cha ta, tiểu đệ, Tiểu Duệ Nhi, Cảnh Diễm...A? Còn có cả Lâm Ích Hàn.”

Mở từng phong ra xem...

Phượng Tê:

Đừng trở lại nữa, gần đây trong nhà rất bận.

Lý Diệp.

Nổi giận ~ lật bàn: “Đều là một đám hỗn đản tân nương cưới vào cửa, bà mới ném qua tường! Ta không tha cho người đâu!”

“Người có thể không tha cho hắn như thế nào? Hắn là cha người có được không.” Trình Tiên chán đến chết phản bác.

Dựa theo cách nói của Phượng Tê, giá trị trí lực cùng vũ lực của Lý Diệp đều bằng n lần nàng. Mà Phượng Tê người này, chẳng những ăn bớt ăn xén dung mạo của phụ mẫu mà còn giả mạo kém cỏi luôn cả chỉ số thông minh của bọn họ...

“Hừ ~ Ta muốn đại diện niên hạ trừng phạt hắn!”

“...” Niên hạ? Lý Giác?

“Không quá có khả năng đi...”

“Cường thụ nhược công không phải không có, hơn nữa, Tiểu Giác Nhi nhà chúng ta ghen tốt như vậy, tiếp qua vài năm tuyệt đối sẽ là một mỹ hình công vĩ đại. Nga ha ha ha ~ Cha, người cứ chờ coi hết tắm sạch, nằm úp sấp trên giường tận tình cao giọng...Ngô ngô ~” Miệng bị che lại, Phượng Tê vô tội nhìn về phía Đông Diễm Quân, làm gì vậy

~“Nương nương, người ở trước mặt chúng ta thả lỏng một chút thì cũng thôi.” Không trông cậy người thực nữ, dù sao thanh danh của hoàng gia cùng lão công người ở chỗ bọn họ đã tiếp cận âm vô cùng. Chẳng qua...ánh mắt nhìn về phía mỹ nhân quân y nhú mày nghi hoặc lời Phượng Tê, sau đó bị Tiểu Ny thông minh dẫn dắt phân tán lực chú ý.

“Cũng phải cũng phải, thánh mẫu hệ thuần khiết thiện lương tốt đẹp như vậy chính là không thể bị làm hư.”

“Hắn là đại phu, sao có thể không thông nhân sự?”

“Hắn là đại phu, nhưng sách y thuật sẽ không nói cho hắn biết cú hoa còn có tác dụng nào khác.”

“Phượng Tê...cha...” Lý Mộ cố gắng tranh thủ địa vị cho cha mình.

“Lớn tuổi rồi, vẫn là nằm hoạt động tương đối không tổn thương thất lưỡng.” Như đinh đóng cột.

“Thất lưỡng? Đúng vậy, người cao tuổi đúng là cần phải chú ý.” Mọi người chỉnh tề đồng loạt quay đầu nhìn thăm trải sàn, giá bút, hoặc là đại đao chôi lợi bên cạnh mình. Có đôi khi người thuần khiết lại nói ra những lời...phá lệ có thâm ý a

~Phong tiếp theo, của tiểu đệ.

Tỷ tỷ vĩ đại:

Cách mạng đã thành công bước đầu tiên, tiểu đệ đã thuyết phục được cha bắt đầu chính thức nói chuyện yêu đương, bất quá phương thức trao đổi giữa phụ tử cùng với tình nhân vẫn là có khác nhau...

Nhớ lúc cha đáp ứng sẽ suy nghĩ chuyện của chúng ta, ta đã rất cao hứng nhào lên hôn hắn...

Không phải lừa hôn, cha hắn chính là rất thận trọng...

Bất quá ta cũng không hy vọng tiến triển quá nhanh, căn cứ tuổi tác của ta mà suy xét, ít nhất còn phải chờ ba năm nữa mới thích hợp

~Tỷ tỷ, tỷ tỷ vĩ đại nhất của ta, tỷ tỷ tài ba nhất của ta, người nhất định sẽ giúp ta đúng không?

Khác, ta dự định buổi tối sẽ ngủ cùng cha, người nói mặc bao nhiêu y phục mới có vẻ thân cận mà lại không lộ vẻ khinh bạc?

Tiểu đệ đang mâu thuẫn.

“Đã...lên giường rồi?” Tốc độ này cũng quá nhanh đi? Khó có thể tin.

“Chỉ là cùng ngủ mà thôi.” Lý Mộ cảm thấy Phượng Tê suy nghĩ quá nhiều.

“Mặc cái gì mới tốt đây?” Chỉ có Tiểu Ny là thật sự lo lắng đến vấn đề được hỏi.

“Đồ ngủ.” Ảnh Vệ hiếm hám mới mở miệng một lần, bởi vì hắn cảm thấy bọn họ thảo luận chính là vô nghĩa, đi ngủ trừ bỏ ở trần ra đương nhiên chính là mặc đồ ngủ (trung y của người cổ đại, chính là ý tứ này).

“Đồ ngủ cũng có rất nhiều kiểu dáng, vải bông dày cùng với sa mỏng nhẹ trong suốt chính là hai cấp bậc hấp dẫn khác nhau. Y phục màu trắng bình thường cùng với yếm đỏ hương diễm lại là hai lựa chọn để đạt được những mục đích khác nhau.”

“Ảnh Tử, chúng ta buổi tối cũng cùng nhau ngủ đi...” Trình Tiễn trong đầu ảo tưởng chính là bộ dạng Ảnh Vệ mặc yếm màu đỏ, trên thân khoác sa mỏng màu trắng...

Oa nhi đáng thương này, đến bây giờ vẫn còn giới hạn ở bắt tay.

“Đa? Ta rõ ràng đã an bài cho các người một gian phòng...” Phượng Tê thực sự kinh ngạc, sau khi Trình Tiễn đuổi kịp, nàng cũng liền tháo lệnh cấm, dù sao hai người bọn họ xem như đã một chân bước vào mộ phần (mộ phần của tình yêu – hôn nhân), hai người như keo như sơn vẫn tốt hơn là kính nhau như khách. Bây giờ nghĩ lại dọc theo đường đi đều bị chuyện tiểu đệ theo đuổi phụ thân làm phân thần, hai người này thật đúng là không thấy có động tĩnh gì.

“...” Nghe xong lời Phượng Tê những người khác cũng hiếu kỳ nhìn về phía hai người, đáp lại bọn họ chính là bộ dạng thoáng có chút ngưng ngưng của Ảnh Vệ cộng thêm bản mặt ai oán của Trình Tiễn.

“Ảnh Vệ thật sự không quen ngủ giường, mỗi ngày đều đến chen chúc trên xà nhà với ta.” Vệ Ảnh đã lâu không gặp đột ngột hiện thân, xem ra oán niệm của nàng cũng rất lớn, bằng không sẽ không tùy tiện xuất hiện, nhớ ngay cả lúc trước khi ghép Ảnh Vệ thành đôi, nàng trên cơ bản cũng chỉ lên tiếng từ trên xà nhà rất ít lộ mặt.

“Ảnh Vệ a, đây là người không đúng rồi, nam nữ đại phòng phải chú ý a ~” Phương Tê nói lời thắm thía, nhưng trừ bỏ mỹ nhân quân y không biết tình huống gật đầu ủng hộ ra, những người khác đều đầy mặt hắc tuyến.

Nam nữ đại phòng? Nói giỡn cái gì chứ, bọn họ lúc trước chính là dân cư màu xám, đã cùng một chỗ lâu như vậy, còn phòng cái đầu a? Còn có, ở bên cạnh người, nam nam đại phòng mới là thật đi?

“Như vậy đi...Chúng ta hoãn lên đường lại muộn vài ngày, hai ngày nay các người ngủ lều, đừng nói ta chưa cho người cơ hội.” Chỉ vào Trình Tiền, người được chỉ hưng phấn gật đầu.

“Người...sao lại hưng phấn như vậy?” Ảnh Vệ kỳ quái nhìn Trình Tiền. Người bị nhìn cứng đờ, thực sự thuận lợi hiểu được ý tứ của Ảnh Vệ, hẳn mới là người nằm phía dưới.

“Tiểu Ny, mang Ảnh Vệ đi học bổ túc, đừng ủy khuất Trình Tiền đã chủ động đến như vậy.”

“...” Trình Tiền tứ cố vô thân.

“Đừng nói chuyện.” Đô Văn Ca đề Phục Hác muốn đặt câu hỏi lại: “Lúc ở cùng một chỗ với bọn họ, nếu không hiểu cũng đừng mở miệng hỏi.”

“Nga...” Phục Hác được bảo hộ quá tốt, chưa bao giờ biết nam tử cũng có thể mền nhau.

Được rồi được rồi, mọi người tiếp tục đọc thư. Kế tiếp là của Tiểu Duệ Nhi.

Cô cô đại nhân:

Ta không dám trực tiếp nói với cha cùng Phồn Đạt phụ thân, bởi vì không biết họ sẽ có phản ứng gì...Là nương có mang rồi...Nương chính là nương ta, đương nhiên cha của hài tử đã không phải là cha ta...(hài tử này là đến quấy rối)

Tiểu thúc thúc như nguyện dĩ thường rồi, tuy rằng dựa theo cách nói của hắn là cách mạng mới tiến hành được một nửa, nhất định phải không ngừng cố gắng. Bất quá ta tối thiểu đã không cần bị ép đi quần quýt lấy thái tử ca ca, nhờ hắn đi hỏi thăm ‘Đặc’ kia là ai nữa. Phải biết rằng hiện tại kinh đô giới nghiêm, nhất là trong cung, ta vừa tới gần thái tử ca ca một chút, ta thề, chỉ một chút thôi, giữa chúng ta còn cách cả một cánh tay, tiểu thái giám bên cạnh lập tức hét rầm lên, sau đó hoàng đế cô phụ liền xuất hiện, mặt âm trầm bắt đầu khảo sát ‘công khóa’ của chúng ta...

Cô cô a, người vẫn là nhanh tìm một người rồi tự mình leo tường bỏ trốn luôn đi...Ta xem hoàng đế cô phụ rất có ý tứ này, nhất là chờ sau khi hắn biết được tiểu thúc thúc đang theo đuổi ai.

Tiểu Duệ trong thế khó xử.

“Cảnh Diễn đồ hỗn đản này!!!” Hắn dám quấy nhiễu tiểu chất tử cùng với nhi tử của nàng (tuy rằng không phải tự mình sinh) phát triển tình nam nam hữu nghị thuần khiết tốt đẹp!

“Tiểu Hạo có chút giám thị bất lực a.” Tiểu Ny cũng thực sự tức giận.

“Không có biện pháp, Tiểu Hạo dù sao cũng thuộc về nhân viên tình báo, hơn nữa địa vị kém nhiều lắm.”

“Nương nương, người sẽ mặc kệ sao?”

“Làm sao có thể mặc kệ? Bất quá, tiểu hài tử thôi, đứa nào cũng có kỳ phản nghịch, Cảnh Diễn quản càng chặt, hiệu quả lại càng tốt ~ Nga ha ha ha ~ Kế tiếp kế tiếp.”

“Mà...Mộ, có cần quay về xem thử không?”

“Không cần.” Tú Ninh hiện tại mới chỉ mang thai, cũng không phải sinh hài tử, chờ sinh lại về chúc mừng được rồi, giờ mà trở về, trừ bỏ làm cho vị hôn phu hiện tại của nàng nhảy dựng lên ra không có tác dụng nào khác.

“Ta sao lại cảm thấy...” Lời bọn họ nói có gì đó là lạ?

“Không có việc gì không có việc gì, không cần quá hiếu kỳ.” Đô Văn Ca không thèm để ý an ủi Phục Hác, hẳn hiện tại chính là bia đỡ đạn tốt nhất, nếu như không có cái tên...ừm, nói thế nào kia, cái tên thánh mẫu

hệ này, hần một chút cũng không nghi ngờ Phượng Tê sẽ góp thêm mình cho đủ số. Quý trọng sinh mạng, rời xa hoàng hậu.

Kế tiếp là thư của Cảnh Diễn:

Phượng Tê!

Người làm được lắm! Người làm giỏi lắm! Người đã chạy mà còn có thể để lại trong cung một đồng phiến toái! Lý Duệ là chuyện gì xảy ra? Trước kia sao không thấy hần chạy vào cung chịu khó như vậy? Ta cho người biết, thái tử cho dù tính là nhi tử của người...Không phải thái tử cũng không được! Chỉ cần người còn là hoàng hậu một ngày, thì không thể xuống tay với hài tử của mình! Hổ dữ còn không ăn thịt con đâu!

Khác, thừa tướng tựa hồ có chút không đúng lắm...Ta gần đây không làm sai chuyện gì a...

Cảnh Diễn mong thê không về.

“Hoàng thượng thật đáng thương nga ~”

“Hần bị cha ta áp chế đã lâu lắm...”

“Kỳ thật, quân thần cũng rất có yêu.”

“Oa ~ Diễm Quân tỷ tỷ, người nhập môn rồi!”

“Có yêu mấy đi nữa cũng không thể triệt tiêu tội ác ngăn cản JQ phát triển của hần, nhi tử của ta, hừ, đừng nói không phải ta thân sinh, cho dù là...”

“Đúng rồi, Lý Mộ, Lý Diệp, Lý Giác, đều là những người huyết mạch tương liên với người, cũng không thấy người buông tha.” Trình Tiền chen ngang, hần rút cuộc đã tỉnh lại từ trong đả kích mình rất có thể sẽ thất thân kể từ hôm nay.

“Nói cái gì vậy! Cái gì gọi là buông tha! Ta với Mộ tốt lắm!” Đừng có nói bậy trước mặt một đôi ân ái người ta như vậy.

Đây là phong thư cuối cùng...Phượng Tê ngược lại có chút không dám mở nó ra.

“Nương nương, không biết Lâm thị lang tìm chúng ta có chuyện gì?”

“Cho nên ta mới khẩn trương a ~ Không biết có phải là Cảnh Tu có tin vui rồi không?”

Phụ ~ Trừ bỏ Phục Hắc cùng Tiểu Ny, mọi người ở đây toàn bộ phun ra.

“Nếu không thì chính là lão cha Lâm gia với lão cha Trình gia rốt cuộc có phát triển mang tính đột phá?”

“Không có khả năng!” Người nhà kháng nghị YY lung tung.

“Bọn họ nói thế nào cũng sẽ không chia tay đi?” Càng nghĩ càng lo lắng Phượng Tê đành mở thư ra đọc (lúc trước người còn lằng nhằng cái gì?)

Phượng Tê:

Thay ta chúc mừng Lý thừa tướng cùng Tiểu Giác.

Lâm Ích Hàn, Cảnh Tu.

“Hần làm sao mà biết được?” Huynh muội Lý gia.

Chiếu theo thái độ của tiểu đệ với cha, việc này hần phải ở cấp bậc hoàn toàn giữ bí mật a, ngay cả Cảnh Diễn cũng chỉ biết Lý Diệp khác thường.

Xem xét từ thư tiểu đệ gửi, trong nhà người hầu đúng là biết không ít, nhưng có thể làm người hầu Lý gia cấm kỵ nhất chính là lắm miệng. Ngay cả lúc trước khi Tiểu Hạo đến Lý gia cũng từng tán thưởng qua tố chất của người hầu nhà bọn họ.

“Mặt sau có chữ viết.” Đông Diễm Quân chỉ vào thư.

Đệ đệ có tìm đến ta để sửa chữa phần...tuyên ngôn tổ tình kia.

“Thiết...” Phượng Tê đã bắt đầu não bở Lâm lão cha có phải là cũng thâm mến Lý Diệp mới chú ý Lý phủ như vậy hay không vạn phần thất vọng.

“Đây...rất cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Phục Hác cuối cùng không nhịn được lòng hiếu kỳ nữa tội nghiệp nhìn mọi người.

“Ai...” Người để làm chi lại muốn hỏi chứ, không biết mới là phúc a ~ Đô Văn Ca chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thờ dài, sau đó thanh thoi đắc ý đi ra ngoài, để lại sau lưng các nữ nhân biểu tình càng thêm quái dị cùng với các nam nhân biểu tình càng thêm bất đắc dĩ.

“Ha ha ha ~ Không có việc gì a Phục quân y, không hiểu có thể hỏi, hỏi xong vẫn không hiểu ta có thể tìm người dạy cho. Chúng ta đi đường chậm rãi nói, chậm rãi tán gẫu, chậm rãi dạy dỗ ~ Chỉ cần người học rồi chịu khó sử dụng, muốn chúng ta dạy bao lâu cũng được ~”

“Phượng Tê! Đừng nói chuyện với cái khẩu khí tú bà đó!”

44. Chương 44: Lộ Trình Mới

Hoàn quân minh châu song lệ thủy, hận bất tương phùng vị giá thì...” (trả người minh châu hai hàng lệ rơi, hận không gặp mặt lúc còn chưa gả chồng)

“Nương nương, câu thơ này đúng là hay, nhưng nói thế nào cũng không dùng vào hiện tại đi.” Đông Diễm Quân hắc tuyến.

“Bọn họ sao có thể đều thành thân cả rồi chứ!”

“Phồn Đạt đứng hàng thứ mười ba mà cũng đã thành thân, đừng nói người đứng hàng thứ ba với thứ bốn.”

“Thế nhưng bọn hắn lúc trước còn thích Phồn Đạt cơ mà? Bất trung! May mắn Phồn Đạt gả cho là ca ta.”

“Nương nương, đừng tức giận, lực ràng buộc về hôn nhân ở Khiết Đan là rất thấp.”

Tiểu Ny đã nghe Phồn Đạt giới thiệu, Khiết Đan dân phong thoải mái, quả thực là quá mức thoải mái...Hơn nữa bởi vì từng có mấy thế hệ nữ vương đương quyền, bọn họ bên kia cũng không thiếu hôn nhân một nữ nhiều nam, càng đừng nói cái gì mà đệ cưới tẩu, thúc cưới chất linh tinh đủ thứ.

“Chúng ta lại ở thêm ít lâu đi...” Phượng Tê không cam lòng nhìn ngắm những lều trại xinh đẹp cộng thêm đủ sắc mỹ nam Khiết Đan.

“Nhưng mà...Nhưng mà...” Mỹ nhân quân y nhăn nhó, hắn muốn đi xem sư huynh, đại hội sư môn sắp bị muộn rồi, sư huynh hắn sẽ làm chương môn a

~“Được rồi...” Phượng Tê cũng biết tầm quan trọng của việc giữ chữ tín, hơn nữa ai mà chống đỡ được thỉnh cầu sâu bi trong suốt của quân y mỹ nhân a a ~ hừ hừ ~ Chỉ có thể tự an ủi rằng đối với mình, lực hấp dẫn của mỹ nam giang hồ đầy mới lạ lớn hơn những vương tử phiên bang đã gặp qua này.

...

“Cuối cùng cũng đi!” Lão Tứ nhẹ nhàng thở ra.

“Không đơn giản như vậy.” Lão Tam nhíu mày, thẳng thắn tiêu sái như vậy, hắn cứ cảm thấy có lẽ còn có nội tình.

“Ta thậm chí còn đến chỗ lão Bát mượn mấy nữ nhân!” Bọn họ đích xác có thể có thiệp, nhưng ở Khiết Đan ràng buộc hôn nhân thật sự là quá lỏng, cho dù bọn họ là vương tử, cũng không thể ngăn cản nữ nhân của mình bỏ đi. Ở Khiết Đan, nếu nữ nhân không thích đi theo người, đó chính là biểu hiện của nam nhân vô dụng.

Cho nên sau khi hai huynh đệ nghe Phồn Đạt truyền đến tin vị hoàng hậu kia tới, không nói hai lời lập tức ném chuyện tranh đấu ngôi vị hoàng đế sang một bên, nơi nơi kéo nữ nhân đến hỗ trợ. Chất lượng không đủ chúng ta dùng số lượng bù vào, tranh thủ trước khi Phượng Tê đi bên cạnh có thể còn lại vài nữ nhân trung trinh cương liệt chưa kịp làm phản. Bọn họ mới không cần lưu luyến đến nông nổi bên người cuối cùng ngay cả một nữ nhân cũng nhìn không thấy, những ánh mắt dịu dàng như nước toàn bộ biến thành những đường nhìn cướp đoạt cùng xâm phạm thuộc về nam nhân đâu (các người đều tự định vị mình là thụ sao?).

Kết quả, nữ nhân kia vừa đến, chưa được bao lâu đã bước đi, làm cho người ta có cảm giác một quyền đánh vào bông, sự tình vẫn có huyền cơ chưa xong còn chờ tiếp tục...

“Theo điều tra, hoàng hậu kia chỉ cần nhìn thấy nam nhân...nhìn thấy nam tử độc thân bộ dạng không trở ngại, sẽ...Phồn Đạt chính là như vậy.” Bởi vì ca ca hoàng hậu độc thân, cho nên tiểu đệ mới không đến lượt chúng ta.

“Đáng giận! Nhớ đến việc này là ta lại tức giận...”

“Tam ca, tứ ca!” Một thanh âm vui vẻ từ bên ngoài truyền vào, một đường không có thông báo chỉ biết địa vị của người đến là như thế nào.

“Phồn Đạt?” Hai vương tử vui vẻ nghênh đón đệ đệ, sau đó vẻ mặt như đang đại tiện nhìn đệ phu quang minh chính đại đi theo phía sau.

“Lý Mộ! Người đến làm gì? Chưa xong đâu, hai nước chúng ta...”

“Tứ ca, mỗi lần đều là câu này người có mệt hay không a ~”

“Lý Mộ, nơi này không chào đón người. Phồn Đạt, lần sau trở về đừng mang theo người.”

“Phồn, lần sau đừng đến đây nữa.”

Trên có chính sách, dưới có đối sách, Lý Mộ không thèm liếc nhìn đối phương lấy một cái, thần nhiên phán một câu với người yêu bên cạnh. Đối lại là tiếng thở dài hiểu rõ bất đắc dĩ, cộng thêm một cái đảo mắt xem thường hờn dỗi của người yêu, cùng với trận lôi đình của hai vị thông gia phía đối diện.

“Người dám!”

“Phượng Tê đi rồi?” Lý Mộ mới không thèm để ý hai người này, hắn là đến thay các thủ hạ của mình, nhất là Đô Văn Ca hai ngày nay chỉ cần đi ngủ là trên giường sẽ luôn có thêm một nam nhân, hoặc là tự mình nhảy lên giường nam nhân khác. Nếu hắn hỏng mất, người phiền não sẽ chính là Lý Mộ, rất nhiều chuyện cần đến đầu óc sẽ không có người làm.

“Đi rồi...” Tam vương tử thực sự muốn hỏi hắn, muội muội người rốt cuộc có âm mưu gì vậy?

“Vậy là tốt rồi.” Lý Mộ mới mặc kệ biểu tình rối rắm của đối phương, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Phồn Đạt, ý bảo đến lượt hắn.

“Tam ca, tứ ca, ta không muốn các người lại đấu nữa.”

“Phồn Đạt, chúng ta đã nói rất nhiều lần, một núi khó chứa hai hổ, chúng ta đã đáp ứng người rồi không phải sao? Vô luận cuối cùng ai đoạt được vương vị, cam đoan cả hai đều sẽ còn ở trước mặt người.”

Chính là cam đoan này làm cho bọn hắn bó tay bó chân, nào có tranh vương vị không chết người? Nhưng là bọn hắn thật sự không có biện pháp nói không với Phồn Đạt.

“Một núi khó chứa hai hổ, trừ phi một đực một cái.” Phồn Đạt, lớp văn hóa có tiến bộ.

“Người muốn nói cái gì?” Lão Tứ đột nhiên nhảy đến một chỗ cách Phồn Đạt rất xa.

“...” Lão Tam cũng cảnh giác nhìn đệ đệ mà mình luôn sủng ái (vô luận là loại ái nào).

“Mộ... Vì sao phản ứng của tam ca tứ ca không giống như trong tưởng tượng?”

“Thần hồn nát thần tính.” Phượng Tê chân trước vừa mới đi, bọn họ còn chưa kịp tỉnh lại nhanh như vậy. Lý Mộ đồng cảm sâu sắc, vạn phần đồng tình nhìn hai đại cữu tử, trên gương mặt quanh năm tê liệt hiện lên một chút thần thái sung sướng, làm cho hai huynh đệ giới sát ngôn quan sắc càng thêm cảnh giác.

“Ta đây nên làm cái gì bây giờ...” Chọc chọc hai đầu ngón tay, lời kịch của hắn phải làm sao bây giờ?

“Tiếp tục.” Dù sao cũng không liên quan đến hắn.

“Nga ~” Phồn Đạt thanh thanh cổ họng, sau đó dùng biểu tình nghiêm túc nhất nhìn các ca ca của mình: “Tam ca, tứ ca, các người thành một đôi đi...”

“...” Lão Tam đảo mắt xem thường, ta biết ngay mà.

“Lão Tam, Phồn Đạt đây là có ý gì?” Lừa mình dối người.

“Ta sẽ cố gắng đến lúc các người hiểu được.”

“Phồn Đạt...Người...”

“Bước đầu tiên, riêng tư. Người đâu a, nhốt Tam vương tử Tứ vương tử vào một phòng chỉ có hai người bọn họ.”

“Chuyện này...Cần cởi y phục không?” Nói câu này chính là chàng truyền lệnh đã từng đóng vai quần chúng lúc trước.

“Không viết...” Phồn Đạt lại nhìn về bản ghi chép trong tay: “Mộ, người nói xem?”

“Lý Mộ, dẫn người đi đi.” Tam vương tử vô lực phát tay, lão Tứ cũng sắc mặt xanh mét không phản bác ý kiến của hắn: “Phồn Đạt, lần sau trở về thăm tứ ca thì mục đích đơn thuần một chút, tứ tẩu của người đối với người vẫn tốt lắm.”

“Tứ ca, người nói rất đúng...Tứ tẩu nào?” Phồn Đạt thấy ca ca đuổi người, bất mãn: “Ta là vì tốt cho các người, các người ở cùng một chỗ, cãi nhau cũng là xúc tiến tình cảm, đánh nhau cũng chỉ đánh trên giường, ngôi vị hoàng đế cũng không cần tranh nữa, vẫn là tam ca tứ ca của Phồn Đạt như ngày xưa.”

“Phồn Đạt...” Lão Tam ôn hòa đến gần Phồn Đạt, vẽ lên tươi cười mê người nhất: “Để chúng ta suy nghĩ một chút được không?”

“Được ~ Vậy các ca ca cứ chậm rãi suy nghĩ đi.” Phồn Đạt lập tức thẳng thắn kéo Lý Mộ trở về, đến cửa còn không quên quay đầu lại nhắc nhở: “Đừng quên ngủ cùng nhau nga, có thể đi từng bước một trước ngủ chung một gian phòng, bồi dưỡng bồi dưỡng...”

...

“Người muốn làm cái gì!” Lão Tứ chờ Phồn Đạt vừa đi liền rút loan đao vung vung trước mặt lão Tam, rất có tư thế người dám tiến về phía trước một bước, lão tử lập tức chọc người một vạn đao.

“Chỉ bằng người...” Khinh bỉ phân hình lão Tứ từ đầu đến chân: “Yên tâm, nơi khác ta không dám cam đoan, ở Khiết Đan, không có người nào an toàn hơn người đâu.”

“Người mới càng thảm hại! Cho dù Phồn Đạt tiếp tục làm âm ỉ, ta thà để mắt đến một con heo đực cũng sẽ không coi trọng người!”

“Với cái ánh mắt chỉ biết coi trọng heo đực của người kia...”

“Ta không để yên cho người!”

...

Bên kia, trên xe ngựa.

“Nương nương, người thật sự bảo Phồn Đạt vương tử làm như vậy?”

“Lần này không liên quan đến ta, là Phồn Đạt tự mình xưng phong nhận việc.”

Tâm tư của nàng hiện đều đặt hết lên người mỹ nhân quân y mới tới: “Phục đại ca ~ Đừng mặt ủ mày chau như vậy thôi. Nói hai câu nghe thử.”

“Bẩm nương nương, hạ quan vẫn cho rằng nam tử mến nhau là trái với luân thường, nghịch chuyển âm dương...” Mỹ nhân quân y đang xem sách thuốc nghiêm trang ngắt đầu trả lời.

“Ngừng ngừng ngừng.” Phượng Tê lập tức ra dấu, mời mỹ nhân quân y cứ tiếp tục đọc sách. Sau đó quay lại thảo luận với Tiểu Nỵ bọn họ: “Ta vẫn không rõ, hần sao mà phản đối cũng có thể kéo đến y thuật như vậy?”

Phượng Tê cũng không ngoài ý muốn Phục Hác sau khi tiếp nhận bước đầu giáo dục đam mê sẽ phản đối, dù sao đây cũng là hiện tượng bình thường, một đồng người ở kinh đô chấp nhận quá nhanh mới là khác thường.

Đương nhiên cũng không ngoài trừ lúc còn ở kinh đô, quyền lực của nàng quá lớn, vây cánh quá nhiều, người khác không dám tỏ thái độ rõ ràng.

Làm cho Phượng Tê đau đầu chính là, Phục Hác ba câu không rời y học, mà y học cổ đại là cái gì? Thế văn ngôn a!

Lúc trước đám đồ cổ trên triều đình tất cả đều là Lý Diệp làm trò, hiện tại Phượng Tê xem như lần đầu tiên trực diện khiêu chiến với cổ văn.

Nếu Phục Hác bộ dạng giống như đám đồ cổ nhiều nếp nhăn kia, Phượng Tê sẽ không ngại rất không kính lão mời luôn người ta ra ngoài, còn bảo hần từ bên ngoài đóng cửa lại. Nhưng là...Nhưng là...

Nhìn mỹ nhân quân y mà xem, da thịt trắng nõn, khung xương hoàn mỹ, tóc dài như mực như lụa tùy ý buộc sơ thoáng rời rạc dừng ở trên vai, ngũ quan tú dật như tắm gió xuân chỉ nhìn cũng khiến cho người ta tinh thần chấn động, nhất là đôi môi anh đào mê người lúc lẳng lẳng đọc sách thì không tự chủ được khẽ mở mở khép khép kia...

“Họa thủy, thậm chí có người còn họa thủy hơn cả cha ta!”

Nếu như nói Lý Diệp là một mỹ nam tiêu chuẩn đến không thể tiêu chuẩn hơn, là một nhân vật theo cổ đại mà nói là dung mạo sánh với Phan An, còn theo hiện đại mà nói chính là đẹp trai đến cực kỳ bi thảm, vậy thì Phục Hác chính là Lâm Thanh Hà mặc nữ trang là nữ nhân xinh đẹp nhất, khoác nam trang lại là nam nhân đẹp trai nhất. Mang theo dung mạo của thụ, lại có dáng người chuẩn mực của công, vừa có khí chất thánh mẫu thụ, lại có khả năng làm ôn nhu mỹ hình công. Khác không nói, riêng chuyện hần vì tránh né quấy rầy mà trốn vào quân doanh đã đủ để thuyết minh hết thấy.

“Thật sự là không nỡ buông tha, cho dù đầu óc hần xơ cứng thành đá tảng rồi, ta cũng phải kéo hần trở về chính đạo.”

[Đây mà xem như chính đạo? Được rồi, xem như đi...]

“Hơn nữa, cho đến bây giờ, hần chính là người tốt thiện lương hồn nhiên chính tông duy nhất mà ta từng gặp a ~”

Lâm Ích Hàn? Phúc hắc. Cảnh Tu? Người ta tốt xấu cũng là vương tử, có thể là đèn càn dầu sao?

Lý Mộ? Chỉ bằng hần là nhi tử của Lý Diệp là biết hần không phải hàng thường, ngay cả Phồn Đạt nổi húng đùa dai lên cũng rất có một bộ.

Trình Tiền Ảnh Vệ càng không cần nói, hai người kia lúc mới đầu chính là đấu trí đấu dũng liên hợp chống cự lại hiệp hội nữ tính tác hợp ghép đôi đam mê của Phượng Tê.

Hiện tại rốt cuộc có một người, xinh đẹp, ôn nhu, khờ dại, thuần khiết, thánh mẫu. Làm sao có thể buông tha...

“Không có chuyện gì, nhuộm một tờ giấy trắng cũng rất có cảm giác thành tựu. Thật không biết, sau khi chấm dứt nét vẽ cuối cùng, khối thân thể trắng nõn này sẽ bày biện ra dạng nhan sắc gì...”

“...”

“Nương nương, người thật sự là nên nói chuyện cẩn thận.”

“Đúng rồi, Phục Hác, sư huynh của người...được rồi, ta muốn hỏi chính là, người rốt cuộc là môn phái nào?” Bọn họ đã lên đường Phượng Tê mới nhớ ra, môn phái của người ta còn chưa hỏi đâu.

“Phái Tiêu Dao.”

Nga ~ Phái Tiêu Dao, thật là dễ nghe. Phượng Tê không để bụng, Hoa Sơn Tung Sơn đều đã có, phái Tiêu Dao tính cái gì? Hơn nữa phái Tiêu Dao chính là môn phái được mọi người bình luận trong nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp là lợi hại nhất, tuyệt đỉnh bí tịch nhiều như mây chiều không nói, quan trọng hơn là, môn đồ trong đó đều là tuấn nam mỹ nữ, hơn nữa đều là lão bất tử võ công cao cường. Cho dù là trong tiểu thuyết võng du, rất nhiều bang phái, quân đoàn mà vai chính sáng lập cũng mượn dùng hai chữ Tiêu Dao này.

Vô luận là từ góc độ võ hiệp, võng du, hay tiên hiệp để xem xét, hai chữ này đều rất có phong độ vai chính, Phượng Tê thực vừa lòng.

Nàng là vừa lòng, thế nhưng có người thì bị dọa.

Đông Diễm Quân ngay tại chỗ bổ nhào lên người Phục Hắc, kéo mạnh cổ áo hắn ra sức lay động: “Người sao có thể là phái Tiêu Dao? Vì cái gì cổ tình lại là phái Tiêu Dao! Người một đại phu, người tiêu dao cái đầu a! Đi Thân Y môn Dược Vương cốc không tốt sao!!!”

45. Chương 45: Người Của Quá Khứ

“Đông tiểu thư?”

Phục Hắc bị túm áo lắc lắc vẫn rất có phong độ thân sĩ đỡ lấy khuỷu tay Đông Diễm Quân, cẩn thận không để nàng thật sự nhào lên người mình, cho dù biểu tình hiện tại của Đông Diễm Quân rất giống muốn cắn hắn một ngụm.

“Đông cái đầu! Còn Tây tiểu thư đâu!” Nữ nhân đang tức giận thật đúng là không thể nói lý.

“Diễm Quân, ngồi xuống, nói đằng hoàng, sao mà vừa nghe đến phái Tiêu Dao liền kích động như vậy?”

Phượng Tê ánh mắt lóe sáng sáng, trực giác nói với nàng cho dù không có JQ để đào móc thì cũng có bát quái có thể nghe.

“Nương nương...”

“Không thể rời khỏi đội ngũ, chúng ta cũng sẽ không thay đổi lộ tuyến.” Phượng Tê một phen cắt đứt đường lui của nàng.

“Ta đây có thể dịch dung không?” Cái gọi là dịch dung trong tiểu thuyết kiếm hiệp, mặt nạ da người, không khác với hóa trang của người bình thường là mấy, bất quá người cổ đại nơi này càng cao cấp hơn một ít mà thôi.

“Nếu người muốn trốn người, vô dụng.” Mở miệng chính là Ảnh Vệ, Đông Diễm Quân ở trong xe ngựa gây sức ép như vậy, Ảnh Vệ đương nhiên đã sớm dừng xe, vừa nói chuyện, vừa ngồi xuống bên cạnh Trình Tiên, giúp hắn...xoa ấn thắt lưng.

“Ta hiểu ý tứ của Ảnh Vệ, nếu người muốn trốn người, vậy nhất định là người quen, dịch dung cơ bản căn bản không giải quyết được vấn đề, căn cứ định luật, tay nghề dịch dung của người nói không chừng còn là người kia dạy.” Phượng Tê thật ra một chút cũng không ngại Ảnh Vệ dừng xe lấy việc công làm việc tư, dù sao hiện tại cũng cần mở hội tọa đàm.

“Người...làm sao mà biết được?” Đông Diễm Quân khước miệng co rút, ‘định luật’ này là cái gì vậy?

“Nói thật thì tha, kháng cự thì nghiêm. Diễm Quân ~ Chuyện sớm hay muộn cũng phải đối mặt, người vẫn là sớm công đạo thì tốt hơn, cần chúng ta hỗ trợ lừa gạt cái gì người tốt nhất cũng nói rõ sớm một chút, miễn cho đến lúc đó lại xảy ra chuyện.”

“Cũng không có gì...” Đông Diễm Quân suy sút ngồi xuống, khuôn mặt xinh đẹp trở nên buồn bực, chắc chắn, mỹ nhân chính là mỹ nhân, Tây Thi nhieu mây có thể dẫn đến muôn người đổ ra đường, Diễm Quân của chúng ta buồn bực cũng có phong tình khác a

~“Phó giáo chủ Ma giáo là người phái Tiêu Dao.” Kỳ thật nhà các nàng với phái Tiêu Dao xét ngọn nguồn cũng rất sâu đậm.

“Phản bội sư môn?” Phượng Tê kinh ngạc, đây là yêu hận tình cừu thể nào a

~“Nương nương, người nhất định ít qua lại giang hồ. Sức tưởng tượng thực phong phú.” Phản bội sư môn loại trọng tội này môn phái nào sẽ thu lưu a?

“Phái Tiêu Dao không kiêng kỵ chuyện này.” Phục Hắc ôn hòa giải thích: “Chỉ cần chúng ta không truyền bí tịch bốn môn ra ngoài, phái Tiêu Dao cũng không cố kỵ môn nhân tìm con đường riêng, tựa như ta, trước mắt xem như là ăn lương triều đình.”

Điều Phục Hắc không nói là, phái Tiêu Dao sở dĩ có quy củ như vậy, hoàn toàn là do ông tổ của môn phái rất lười, thu đồ đệ chỉ biết dạy chữ không biết nuôi, cuối cùng vẫn là lão bà chưởng quản tài chính của hắn phát hỏa, một chương vung lên đuổi tất cả đồ đệ mặc kệ đã xuất sư hay chưa xuất sư chỉ cần có thể đi lại trên giang hồ cơ bản sẽ không chết ra khỏi nhà, chỉ cần các người không truyền công phu phái Tiêu Dao cho người khác, cho dù từ nay về sau không thừa nhận mình là người của phái cũng không sao.

Sau khi vị thủy tổ này cùng phu nhân của hắn qua đời, chương môn đời thứ hai thoáng tân trang môn quy lại rồi định luôn xuống, còn thuyết minh bổ sung đây là chân lý phù hợp với hai chữ ‘tiêu dao’ (đúng là giấu đầu lòi đuôi). Bất quá may mắn, thời gian qua lâu, mọi người giờ đã không biết điều này, cho dù biết, cũng sẽ thức thời để bảo hộ thể diện của môn phái cũng như mặt mũi của mình, nói năng thận trọng.

“Nghe cũng rất thoáng thôi, Diễm Quân, tiếp tục, người còn chưa nói đến trọng điểm.”

“Hắn là vị hôn phu ca tìm cho ta.” Đông Diễm Quân triệt để uể oải rồi.

“Chỉ như vậy a ~”

Phượng Tê hơi thất vọng, cũng chính là bọn họ đến phái Tiêu Dao tham gia điển lễ kế nhiệm chương môn tám chín phần mười sẽ gặp được vị hôn phu của nàng thôi chứ gì.

“Không thích hắn thì từ chối hôn sự không phải được rồi? Ca người còn có thể bắt buộc người a.”

“Ca ta nói chưa tìm được cánh dưới tốt, không cho phép từ chối cánh trên.”

Ca người xoa mặt chước thực không sai: “Bên kia thích người không?”

“Hắn còn có bộ dạng ca ca hơn cả ca ta.” Đông Diễm Quân thở dài, nhìn Phượng Tê rất có tư thế uống trà xem cuộc vui chờ nghe hết toàn kịch, chỉ có thể kể lại từ đầu.

Đại khái là khoảng năm nàng bảy tám tuổi, hai hài tử bọn họ mang theo vài thuộc hạ cũ còn đang trong thời kỳ đào vong + học tập. Người dạy bọn hắn võ công chính là thuộc hạ cũ của cha, Thu di. Ai biết Thu di không hiểu sao lại thành đôi với một sư thúc phái Tiêu Dao, chính là sư đệ của tiền chương môn, trước đây bọn họ còn từng ở lại phái Tiêu Dao hai năm.

“Nếu không phải Thu di cùng ca ca đều cảm thấy không nên buông tha truyền thừa của cha nương, sợ là chúng ta hiện tại cũng là người phái Tiêu Dao rồi. Chúng ta chính là quen biết Tiểu đại ca khi đó.”

“Thì ra các người chính là đồ đệ ngoại môn của Thu sư nương.” Phục Hắc cũng từ trong trí nhớ tìm ra hai thân ảnh mơ hồ nho nhỏ.

“Ha ha, chúng ta tính ra cũng là nửa đồng môn. Tiểu đại ca sau khi đến tuổi, cũng đạt được thực lực xuất môn rồi, đương nhiên liền tìm đến chúng ta, làm phó giáo chủ Ma giáo. Sau đó vấn đề xuất hiện, ta mỗi ngày một lớn, đã đến tuổi có thể gả cho người ta, thế nhưng có ai dám cưới yêu nữ Ma giáo, người trong giang hồ hoặc là muội muội của giáo chủ?” Nhân sĩ võ lâm, thương nhân quan viên hay người trong Ma giáo cũng đều chùn bước trước nàng.

“Dung mạo thực lực của ta còn có tài sản trong nhà cũng là vấn đề.” Những kẻ ham sắc đẹp tiền tài tìm đến cửa...đều bị người trong Ma giáo rút gân lột da.

“Đương nhiên, cá tính tự thân cũng có chút quan hệ ~” Cuối cùng yếu ớt bổ sung một chút, minh oan cho không ít nam sĩ chính nghĩa không ngại thân phận.

“Cho nên cuối cùng, ca người đành tuyệt bút vung lên, ném thủ hạ cũng là thuộc hạ đắc lực nhất cho người?”

“Chuẩn xác mà nói là, Tiểu đại ca luận võ thua ca ta, không thể không ký xuống khế ước bán mình.” Lần đó thật đúng là đánh đến kinh thiên động địa, một đàn chủ mới đi xa làm việc trở về còn tưởng rằng phó giáo chủ tạo phản nữa mà. Hai người sát khí đến là nặng...

“Chuyện cả hai đều không vui vẻ...” Phượng Tê không biết vấn đề ở nơi nào.

“Tiểu đại ca cũng có cao đường.”

Được lắm, một bên lo lắng muội muội giả không được lấy thuộc hạ ra đỡ đòn, ít nhất cũng cho muội muội có một vị hôn phu trên danh nghĩa. Bên kia thì bởi vì trên có người thúc giục thành thân, mượn đánh cược làm hôn thư, lấy muội muội cũng không muốn thành thân của cấp trên làm bia đỡ đạn.

“Cho nên hiện tại gặp mặt rất xấu hổ, hơn nữa ta dám thề, ca ta khẳng định cũng có ở đó.” Đông Diễm Quân có thể đoán được, mình, đại ca, Tiểu đại ca, vừa đứng trước mặt Thu di, nói không chừng nàng với Tiểu đại ca lập tức sẽ bị trói bắt thành thân.

“À...chuyện này...” Phượng Tê cũng hết chỗ nói rồi, tuy rằng lịch sử là giả không, nhưng mỗi chữ chỉ ngôn phụ mẫu chi mệnh vẫn rất được coi trọng: “Các người lúc đầu nên phản đối mãnh liệt vào chứ.”

“Vốn tính toán kéo vài năm, sau đó vô luận ai tìm được người trong lòng cũng có thể hủy bỏ hôn ước tự mình kết hôn.” Ai biết bọn họ lại lập tức phải gặp mặt: “Nếu Tiểu đại ca biết ta đang trên đường đến phái Tiêu Dao, khẳng định sẽ không nói hai lời quay ngựa trở về.”

“Phái Tiêu Dao rất lớn.” Trình Tiền ở bên kia lạnh nhạt nói, có chút may mắn, cũng mang theo chút vui sướng khi người gặp họa. Sau khi thành đôi với Ảnh Vệ, hắn mới hiểu được tình yêu với tình thân khác biệt nhiều cỡ nào. Bây giờ nghĩ lại, ý tưởng nếu thật sự tìm không thấy người thích hợp thì ở tạm với nhau của mình với Bối Bối trước kia có bao nhiêu đáng sợ. Một muội muội hiểu rõ từ nhỏ chiều cổ đến lớn còn không bằng một người xa lạ đâu. Ít nhất người xa lạ lúc ở trên giường sẽ không có cảm giác tội lỗi.

“Tiểu...” Phục Hác đột nhiên như có điều suy nghĩ: “Tiểu đại ca mà người nói là?”

“Tiểu Quân.”

Sau đó, mọi người nhìn thấy mỹ nhân quân y trước nay vẫn luôn bình tĩnh, sắc mặt xoát một cái liền tái nhợt, bên trong đôi mắt xinh đẹp ba quang lưu chuyển rõ ràng hiện lên đau thương cùng thống khổ, bất đắc dĩ cùng chua xót. Phục tạp đến nỗi một xe toàn ham mê bất quá lập tức lóe sáng mắt nhìn hắn.

“Phục quân y?”

“Không có việc gì.” Ra vẻ bình tĩnh cười với Đông Diễm Quân, nhưng ngay cả sách thuốc đang cầm trong tay cũng đã rơi xuống, còn tự cho là rất an ủi người khác nói: “Ta không sao.” Đau thương mang theo buồn rầu thở dài một tiếng, sau đó cam đoan với Đông Diễm Quân: “Việc này giao cho ta đi.”

“A?”

“Không nghĩ đến Tiểu đại ca của người lại là hắn...”

“Quân y, người với Tiểu Quân rất quen thuộc?”

“Phải, xem như nghiệt duyên đi...”

Trình Tiền cùng Ảnh Vệ khước miệng co rút, người này rốt cuộc có biết lời là không thể nói lung tung hay không vậy.

“Ta mở miệng, bảo hắn giải trừ hôn ước là được.”

“Hắn sẽ đáp ứng sao?”

“Hắn nợ ta.” Biểu tình có chút phần hận: “Hơn nữa...hắn cho đến bây giờ chưa từng cự tuyệt yêu cầu của ta.” Về mặt bất đắc dĩ lại hoài niệm mang theo thần nhiên sâu bi cùng thống khổ.

“Hắn là Phục Hác?” Phượng Tê thừa dịp vị mỹ nhân nào đó đang bị thu thương nguyệt ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, buồn bực quay đầu hỏi Tiểu Ny.

“Có lẽ đi...”

“Người này thật là Phục Hắc vừa rồi còn lòng đầy căm phẫn, chính nghĩa lắm nhỉ, khinh bỉ nam nam chi luyến, tôn trọng luân lý trung y âm dương điều hòa linh tinh gì đó sao?”

Bản thân hắc thể nhưng lại bạo phát JQ lớn như vậy, chẳng lẽ hắc không biết, biểu tình hiện tại của hắc, lời nói hiện tại của hắc đều là chính kịch vô cùng rõ ràng sao?

“Hừ, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho phép bách tính đốt đèn.” Trình Gi Đố, một trong các cp nam nam vừa bị quân y phê phán.

“Ta không tin...ta không tin...hắc với Tiểu đại ca thể nhưng lại...” Diễm Quân, biểu tình của người thật giả.

“Là có cừ oán đi...” Ảnh Vệ trước khi quay về đánh xe phát biểu một chút ý kiến của mình, nhắc nhở đám người bên trong đừng nghĩ quá phức tạp.

“Vì sao lại là người ta yêu sâu đậm nhất thương tổn ta?” Phượng Tê.

“Vì sao người đối đãi với ta như thế còn luôn miệng nói yêu ta?” Tiểu Ny.

“Vì sao ta yêu thương lại là một người như vậy?” Đông Diễm Quân.

[Các người hết thuốc chữa rồi.] Trình Tiễn.

...

Trên một con đường dẫn đến phái Tiêu Dao khác, có hai nam tử khí chất khác nhau nhưng đều rất anh tuấn đang giục ngựa chạy như điên. Một người toàn thân hắc y, khốc đến tận cùng. Một người trường sam xanh thẫm, nho nhã lại tà khí mười phần, từ diện mạo đến động tác đều phản nghịch đến cực điểm.

Đến bờ sông, hai người thuận thế xuống ngựa, để ngựa uống nước.

“Tử Mị, ta nhất định phải đi sao?” Nam tử tà khí mười phần nói chuyện cũng ngả ngón như vậy, giống như đang đùa giỡn cô nương.

“Lại gọi ta Tử Mị ta sẽ giết người.” Hắc y nam tử lạnh lùng trừng nam tử bên người một cái, nhiệt độ xung quanh cấp tốc giảm xuống, hai con ngựa đang uống nước bên cạnh cũng không được tự nhiên đập mạnh vài bước, dịch ra xa hơn.

“Ta không muốn đi.”

“Nếu phái Tiêu Dao ở trong lòng người còn có phân lượng.”

“Lần này đi gặp Thu di, nàng khẳng định sẽ lại lải nhải hôn sự của ta với Diễm Quân.”

“Nếu không có hôn sự này, người sẽ phải đối mặt với càng nhiều tiểu sư muội.”

“May mắn Diễm Quân không có ở đó.” Bằng không thì phiền toái rồi.

“Nhanh lên đường.” Bọn hắc đang vội.

“Ta thực không muốn đi.” Khẩu khí mang theo một chút làm nũng, kỳ lạ chính là, hắc một đại nam nhân dùng khẩu khí như vậy thể nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

“Lý do.” Đông Tử Mị, nga không, Đông Ma Quân sát khí cực nặng trừng cái tên dọc theo đường đi tình hình không ngừng, phiền toái không ngớt lại không chịu nói lời thật kia.

Nhìn hắc một bộ đại gia không có hứng nói chính là không nói, lần này trực tiếp rút kiếm đặt lên cổ Tiểu Quân. Ý tứ là, không giết người, nhưng nếu người còn không nói ta liền xin người chút máu.

“Lý do...” Tiểu Quân không thèm để ý đẩy lưỡi kiếm trên cổ mình ra, đi đến bên cạnh con ngựa vừa vỗ vỗ ngựa yêu đã một đường vất vả, vừa bắt đầu nói tiếp, lần đầu tiên thu hồi biểu tình làm cho người ta nhìn là khó chịu kia: “Bởi vì là hắc kế nhiệm chương môn, càng bởi vì...người kia cũng sẽ đến.”

Một người là hắc không muốn gặp lại nhất, một người là hắc không dám nhìn thấy nhất...

46. Chương 46: Chuyện Cũ Cùng Quyết Tâm

“Thu sư nương, người nói...hắn sẽ trở về sao?”

Một nơi kỳ lạ, một sơn cốc thần kỳ, trong cốc bốn mùa như xuân, bên cạnh là vách núi dựng đứng, trên đỉnh quanh năm tuyết phủ. Một nam tử khoác bạch y đứng trên đỉnh núi, nếu không phải có mái tóc dài màu đen, phỏng chừng hắn sẽ hòa thành một thể cùng màu tuyết.

“Người nói ‘hắn’ nào?”

Một phụ nữ trung niên vẫn còn dư âm phong vận mặc y phục lam nhạt cười dài xuất hiện sau lưng nam tử kia, nhìn dấu chân rất nhạt dưới chân hai người là biết hai người nhìn như bình thường này vô công tuyệt đối là đứng đầu, ít nhất khinh công cũng là số một số hai.

“Đương nhiên là Hác, ta quản đồ hồn dẫn kia làm gì?”

“Nếu hắn thật sự là đồ hồn dẫn, người sớm đã giết hắn, chuyện năm đó...là một ngoài ý muốn.”

“Một ngoài ý muốn làm Hác không thể tha thứ cho hắn.” Bạch y nam tử lạnh lùng hừ một tiếng.

“Sướng Dương!” Mỹ nữ trung niên bắt mắt nhún nhún mày.

“Ta xuống chân núi chờ Hác, nếu nhìn thấy đồ hồn dẫn kia, liền một chưởng bỏ hắn.”

“Ai...” Mỹ nữ trung niên, Thu di, bắt đầu dĩ thử dài.

...

Kỳ thật...Chuyện lúc ấy tổng kết một chút chính là cái dạng này.

Sướng Dương cùng Tiểu Quân đều vô cùng ‘chiều cổ’ tiểu sư đệ Phục Hác, cố tình Phục Hác thích nhất lại là bào đệ thể yếu nhiều bệnh của mình, thậm chí còn vì hắn mà buông tha thiên phú tập võ cực tốt, một lòng nhào vào y học.

Mặc dù có chút ghen tỵ, nhưng ai cũng sẽ không so đo với người bệnh không phải sao? Còn có cách nói ‘yêu ai yêu cả đường đi lối về’ mà. Hơn nữa Tiểu Phục đệ đệ (thiếu chút nữa đánh thành Phục Địa Ma – Voldemort) cũng là một hài tử thực sự khả ái.

Khả ái đến nỗi Phục Hác sau khi thành thân vẫn đặt đệ đệ lên trước lão bà.

Thê tử của Phục Hác cũng là thiên chi kiêu nữ, tuy rằng không điều ngoa tùy tính, nhưng có nữ hài tử nào không thích trượng phu nâng mình trong lòng bàn tay? Nàng chịu không nổi sự đối đãi khác biệt cùng vắng vẻ như vậy của trượng phu, liền cố ý trộm gây sức ép Tiểu Phục đệ đệ, đương nhiên là loại gây sức ép chỉ giới hạn ở đùa dai. Kết quả có một lần nháo lớn, cố ý đưa muộn một vị thuốc, kết hợp với vài trùng hợp nho nhỏ khác trong ngày hôm đó làm cho Tiểu Phục đệ đệ mất mạng.

Tiểu Quân nhìn Phục Hác thống khổ gào khóc, một kiếm vung về nữ nhân kia...Vốn chỉ định chém rớt một bàn tay, kết quả nữ nhân kia né cũng không biết né cho tử tế, vừa vịn bổ luôn vào mặt. Người không chết, nhưng hủy dung rồi, đêm đó liền tự sát.

Kết quả Phục Hác chính là tang đệ + tang thê.

“Nàng...tội không đáng chết.” Thánh mẫu thụ tha thứ cho thê tử đã qua đời, cũng phán quyết cho người còn sống là Tiểu Quân vào tù chung thân. Tiểu Quân không nói hai lời xoay người bước đi, hắn không chịu đựng được ánh mắt cùng giọng nói chỉ trích đó.

“Hác...Ở lại...” Sướng Dương níu chặt Phục Hác cũng đang muốn ra đi.

“Tiểu đệ không còn, nàng cũng đi rồi, ta còn ở lại làm gì?” Nản lòng thoái chí, hắn không muốn ở lại chốn thương tâm này nữa.

“Ta đây thì sao?” Người không thể vì ta mà ở lại? Người đi rồi, ta phải làm sao bây giờ?

“Sư huynh, người là chưởng môn tương lai đã được định trước của phái Tiêu Dao, người có cả môn phái cần quan tâm.” Thánh mẫu thụ kiên định nhìn hàm súc công.

Xong, Sướng Dương xem như bị sung quân lưu đầy.

Một đoạn kịch vô hiệp kiêm ngôn tình giờ vàng đầy máu huyết. Nếu như Phượng Tê có mặt, khẳng định còn có thể hô to kịch đam mỹ.

Hiện tại thôi, chỉ còn mỹ phụ trung niên kia đứng đó cảm thán vận mệnh trên người năm ấy. Ba đương sự còn lại, hiện tại đều biết mình sắp gặp lại đối phương, bọn họ xa cách đã nhiều năm, nương cơ hội này một lần nữa gặp mặt.

“Ha ha, hơn mười năm rồi đi?” Không nghĩ đến hắn sẽ vào quân doanh, càng không nghĩ tới, Bách Hiểu Sinh (nhân vật trong Tiểu Lý Phi Dao, được coi là thông thái nhất trong võ lâm) thế nhưng lại xếp hắn đứng thứ ba trên bảng thần y.

“Không muốn cười thì đừng cười.”

“Chẳng lẽ nào lại khóc?” Tiểu Quân bắt đầu dĩ thử dài: “Không biết hắn liệu có lại nói một câu ‘nàng tội không đáng chết’ hay không...” Những lời này gần như là ác mộng suốt mười mấy năm qua của hắn.

Đông Ma Quân đột nhiên gìm chặt ngựa, vẻ mặt rối rắm nhìn về phía hảo hữu kiêm thuộc hạ kiêm nguy hiểm chuẩn muối phu của mình: “Người sẽ không đối với hắn là cái loại tình cảm đó đi...Chính là cái loại tình cảm mà hoàng hậu Cẩm quốc thích ấy...”

“Đương nhiên là vậy. Ta vẫn luôn yêu hắn, bằng không, chỉ một câu khiển trách thần nhiên như vậy có thể khiến ta rời xa sư môn đến chỗ người lêu lổng bán mạng sao?”

Không nỡ làm hắn thương tâm, cho nên mới dần phần ghen tị đối với Tiểu Phục đệ đệ xuống đáy lòng.

Không nỡ làm hắn khó xử, cho nên mới vùi hận ý đối với tân hôn thê tử của hắn vào trong lòng.

Không nỡ làm hắn rơi lệ, cho nên mới không nói hai lời vung kiếm về phía kẻ gây tai họa...

Không nỡ làm hắn khó xử, cho nên mới ra đi...

“Ta rất nhớ hắn, lại không dám gặp hắn. Người...có khỏe không?” Một câu cuối cùng là thâm tình nói với không trung.

[Hắn khỏe hay không ta không biết, ta chỉ biết là mình rất không khỏe.] Đột nhiên biết hảo hữu suốt mười mấy năm qua lại là gay (tác giả ghi luôn chữ gay đó ^ ^), Đông Ma Quân bị áp lực thật lớn đã kích có chút mất hồn mất vía.

“Ta còn tưởng người rất vững vàng bình thần chứ.”

Lúc trước khi điều tra hoàng hậu, kết quả tra ra một đồng lớn loại ham mê này, hắn cũng chỉ bình tĩnh hỏi vài thuộc hạ sắc mặt nhợt nhạt của mình, sau đó phù hợp dân ý đóng cửa Ma giáo dặn dò muối muối không có việc gì thì đừng về nhà.

“Nếu có một người nam phần nữ trang xuất hiện trước mặt người, người sẽ không kinh ngạc, nhưng nếu một ngày nào đó người phát hiện thân cha người kỳ thật lại là thân mẹ, đó mới thực sự đáng để kinh ngạc.”

Kỳ thật Đông Ma Quân chủ yếu là tự ói chính mình, nhiều năm như vậy, ấn tượng của hắn về Tiểu Quân vẫn dừng lại ở phần ngộ thương thê tử đồng môn, cho dù bình thường ác ý YY hắn, cũng chỉ hướng về chiêu số tranh giành tình nhân kết quả ngộ thương giai nhân mà thôi. Ai biết được...Cái tên hỗn đản muộn tào này.

“...” Đây là kiểu so sánh gì. Tiểu Quân bắt đầu dĩ nhìn khốc ca lại đang ra sức hạ nhiệt độ cho không khí xung quanh, hiểu rõ cười thâm. Được bằng hữu như thế, còn cầu mong gì a.

...

“Hắn nhất định sẽ trở về, dù sao người cũng là sư huynh quan trọng nhất của hắn.” Lúc này là một mỹ nam tử trung niên đứng sau lưng Sướng Dương đang ngăn người.

“Sư phụ, người nói lời này là có ý định kích thích ta sao?”

“Ta rõ ràng là đang an ủi người.”

“Ta sẽ thành thành thật thật kế thừa vị trí chưởng môn, người không cần lo lắng ta bỏ chạy.” Người có ý định gì ta còn không biết sao.

“Hừ, khó mà nói trước. Chờ Phục Hác vừa đến, người liền cấp môn chạy vòng quanh hắn, đừng nói chưởng môn, ngay cả sư phụ người đây người cũng có thể xoay người là bán.”

“Sư phụ, về chuyện bán người thì trước không bàn về khả năng có thể làm được hay không, trong môn phái ta có rất nhiều người muốn làm.”

“...” Biệt hiệu của hắn chính là sư phụ vô lương nhất trong lịch sử.

“Lần này, ta định...nói cho hắn biết.”

“A?” Sư phụ vô lương sững sờ nhìn đồ đệ bên tai có chút hồng của mình: “Người muốn nói rõ? Xong rồi, xong rồi, trời giáng hồng tuyết, phái Tiêu Dao sắp diệt môn rồi...”

“Không khoa trương như vậy.” Tức giận trừng sư phụ vô lương một cái: “Trước kia, ta chỉ yên lặng bảo hộ hắn, đã quen bảo hộ sau lưng hắn, đã quen trầm mặc sau lưng hắn, nhìn hắn toàn tâm toàn ý vì đệ đệ, nhìn Tiểu Quân ra sức lấy lòng hắn, nhìn hắn thành thân, nhìn hắn thương tâm khổ sở...Thậm chí lúc đó, người động thủ, người xúc động, người an ủi hắn, đều không phải là ta.”

Nói đến cùng hắn kỳ thật rất hâm mộ Tiểu Quân, ít nhất Tiểu Quân ở trong lòng hắn còn để lại dấu vết, với tính cách của hắn, sao có thể bởi vì một ngoài ý muốn như vậy mà oán hận, huống chi còn đã lâu như vậy...Mà mình thì sao, mình vĩnh viễn chỉ là sư huynh của hắn, ở trong lòng hắn, vĩnh viễn là người kế thừa chuẩn bị gánh vác tương lai của phái Tiêu Dao. Vĩnh viễn là một đại sư huynh biết chịu trách nhiệm, nghiêm túc, võ nghệ cao cường, được mọi người kính trọng. Trong lòng hắn, mình thuộc về phái Tiêu Dao, chưa bao giờ thuộc về hắn...

Chỉ có ông trời mới rõ, mình nguyện ý dâng toàn bộ thế giới đến trước mặt hắn như thế nào...

“Cái tên ngốc đó...Ta không cho là lần này trở về Tiểu Quân sẽ động tác gì cũng không có. Hừ, còn tiếp tục im lặng, ta liền vĩnh viễn chỉ là sư huynh, lại thêm cái tên Ma Quân khuỷu tay hướng ra ngoài kia khẳng định sẽ giúp đỡ Tiểu Quân. Ta cũng không muốn sau điển lễ kế vị, còn phải chúc mừng bọn họ ‘trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm!’” Tám chữ cuối cùng nói đến là nghiêng răng nghiêng lợi, chính là lời chúc mà năm đó hắn tặng lúc Phục Hác thành thân.

“Sớm biết hôm nay, có gì lúc trước...” Lão nhân nói vuốt đuôi, đừng quên mấy năm trước, lúc người biết được chuyện năm đó còn có nội tình, cộng thêm người thừa kế mà mình xem trọng có loại tâm tư này người là biểu tình gì, hiện tại còn chạy đến làm Gia Cát Lượng.

“Xem như ta mất bò mới lo làm chuồng, người nhớ kỹ, phải đứng về phía ta, không chiếm được hắn, người thoái vị cũng đừng mơ ta buông tha người!”

“Được ~” Rốt cuộc ai là sư phụ, ai là chưởng môn a!

[Bất quá ít nhất có thể chứng minh ta ánh mắt không sai, người kế thừa ta chọn phong độ cỡ nào, lúc đấy ta mà có khí thế kia, cũng sẽ không bị sư phụ lừa ngồi lên vị trí chưởng môn.] (tinh thần AQ).

...

“Hận? Sao có thể chứ, hắn vẫn luôn là người đối tốt với ta nhất, nhưng mà...Muốn nói không thèm để ý, lại làm sao có thể? Niệm Nhi mặc dù có sai, nhưng dù sao hơn phân nửa cũng là trách nhiệm của ta, nếu không phải ta quá bỏ qua nàng...Nói thế nào nàng cũng là thê tử của ta a ~”

Trên xe ngựa, Phương Tê bọn họ rút cuộc moi ra được một đoạn chuyện cũ cũng không tính là kinh thiên động địa năm đó.

“Vậy...Sư huynh thì sao?” Đông Diễm Quân rõ ràng cảm thấy vị chưởng môn sắp sửa nhậm chức kia tựa hồ phần diễn có ít hơn một chút.

“Sống sư huynh?” Trên mặt Phục Hắc hiện ra thần thái hoài niệm cùng vui vẻ: “Hắn là niềm tự hào của phái Tiêu Dao, là sư huynh giỏi nhất.”

[Ta hiểu rồi.] Phượng Tê trộm đánh ám hiệu cho mọi người, ám hiệu này do Ảnh Vệ cùng Vệ Ảnh truyền thụ: [Nếu nói Tiểu Quân đã để lại dấu vết trong lòng hắn, thì Sống Dương chính là bối cảnh mỹ lệ nhất của đoạn chuyện đã qua này.]

[Người nào bị kích hơn?] Trình Tiền.

[Đương nhiên là vị đệ đệ mất sớm kia rồi, quả thực không hay ho hết như tiên đế nhà chúng ta, tiệc chưa mở màn đã bỏ về ăn đồ nhà.]

[Ta nói hoàng hậu nương nương, người tốt xấu cũng là quốc gia chi mẫu, trong đầu người không thể có tình yêu nam nữ, tình huynh đệ bình thường sao?]

[Nói nhảm cái gì?] Phượng Tê hung hăng trừng Trình Tiền một cái: [Giữa nam nhân với nam nhân sao có thể có tình hữu nghị thuần khiết được?]

[...] Trình Tiền ngón tay cứng đờ phát không ra ám hiệu nữa.

[Không thể nói như vậy, ca ca ta là thực sự thuần khiết!] Đông Diêm Quân biện hộ cho thân thuộc nam tính duy nhất của mình.

[Hắn không phải còn chưa cưới ai sao?] Đây chính là cực không bình thường.

[Đó là do bận rộn báo thù cùng chán hưng Ma giáo! Hơn nữa chỗ chúng ta nơi đó nữ giáo chúng quá ít.] Đoạn thời gian trước thật sự là bề bộn nhiều việc, hiện tại thôi...dương thịnh âm suy.

[Đây chính là lý do ta thích Ma giáo các người, yên tâm đi, ca ca người đã vào sổ đen rồi.]

[Đông gia không thể tuyệt hậu a, nương nương!] Diêm Quân biểu tình cũng không quá thành khẩn hay bi thiết.

[Hạnh phúc của ca người quan trọng hay cái gọi là hậu duệ quan trọng? Hải tử có thể do người sinh thôi.]

[Nhưng mà...Nhưng mà...]

[Người không thấy là ca ca người ở chung với đám thuộc hạ kia sẽ tự do hơn rất nhiều so với ở cùng một nữ nhân nào đó hay sao?]

Đông Diêm Quân đáng thương đã hoàn toàn quên, nàng có thể phản bác rằng nữ nhân cũng có thể cho ca ca hạnh phúc, nàng đã bị Phượng Tê nhiễu đến nông nổi thậm chí dựng hình ảnh Đông Ma Quân trong đầu, bên cạnh là một đám thuộc hạ lần lượt kéo qua ghép thành đôi, xem có thích hợp hay không. Hiện tại ngấm lại Ma giáo bọn họ mỹ nam thật đúng là không ít...A nha, Tiểu Quân với đại ca thật xứng, nhưng mà Tiểu Quân là của Tiểu Phục...Làm sao bây giờ đây

~“Người dự định thế nào?” Phượng Tê thấy Đông Diêm Quân đã chìm vào ảo tưởng của riêng mình, đột nhiên kéo đề tài trở về, một lần nữa hỏi diễn viên chính của chuyện này, thánh mẫu thụ được ngấm định của chúng ta.

“Thế nào?” Có ý tứ gì?

“Người dự định đối mặt với bọn họ như thế nào?”

“Ta...” Mỹ nhân rũ mắt xuống: “Ta hoài niệm những tháng ngày trước kia...”

Những tháng ngày hai người kia đối với hắn là tốt nhất, những tháng ngày không lo không nghĩ, những tháng ngày không có áy náy, không có trách nhiệm hay chia lìa. Thật hy vọng được trở lại như trước kia.

Quá tốt! Phượng Tê trong lòng phát cỡ hò reo, xem ra lần này nọ có hi vọng rồi.

47. Chương 47: Thâm Tình Gặp Lại

“Nơi này sao?”

Phượng Tê kích động nhìn lối vào sơn cốc bí mật, hít sâu một hơi. Vẫn nghe nói nơi có người thì có giang hồ, nhưng nàng dám cam đoan, những nơi gần đây nàng qua lại đều là hồ chết kiểu như Biển Chết mà thôi, người đứng là gặp không ít, chính là nhìn không ra ý nhị biển hồ như Trường Giang Hoàng Hà, hiện tại rốt cuộc cũng cảm nhận được một chút khí tức giang hồ rồi.

“Điều này không có gì để kích động đi?” Đông Diễm Quân.

“Lĩnh vực bắt đồng nha, đổi lại ngày mai mang người vào trong cung, để hơn một ngàn người ba quỳ chín lạy trước người một lần, người cũng sẽ kích động.” Còn nàng thì mất hết cảm giác rồi.

Nhớ ban đầu khi mới xuyên qua, lúc vừa tỉnh lại trước mặt nàng quỳ gối cả một phòng hạ nhân, lòng hư vinh phải nói là bành trướng a ~ Sau lại trí nhớ của Phượng Tê được chỉnh lý rõ ràng rồi, nhìn thấy người quỳ nhiều lắm cũng dần chết lặng.

“Về sau mang người đến ngân hàng tư nhân của cửa hàng ta xem thử, cho người đối mặt với ngàn vạn vàng bạc, kích động kích động chơi.”

“Ta có quốc khổ có thể xem.” Có gì hay ho? Tiền mà thôi, tầm thường!

“Người có thể đi?” Không sợ bị tham một quyền, nói người tham gia vào chính sự?

“Nương nương, chúng ta vào thôi...” Tiểu Ný nhắc nhở, người bây giờ đang ở trước cửa nhà người ta.

“Bình thường thì chưa tính, bắt đầu từ giờ phút này phải gọi phu nhân. Nhớ kỹ, ta tên là Tôn Tú Thanh.” Phượng Tê cảm thán, cái tên đặc biệt này còn chưa từng dùng qua đâu: “Quân y, không cho phép để lộ nga ~”

“Dạ, Tôn phu nhân.” Phục Hác không để ý cười cười.

Mọi người hăng hái bước vào bên trong, trừ bỏ Phục Hác cùng Đông Diễm Quân mặt mang hoài niệm, những người khác đều là tò mò khấn trương cộng hưng phấn, dù sao trừ bỏ hai người bọn họ, còn lại đều không xem như người trong giang hồ.

“Các vị chính là đến tham gia đại điển kế nhiệm chương môn?” Sau chín cong mười tám rẽ, ở cửa vào cuối cùng, một thiếu niên tuấn tú cùng một thiếu nữ hoạt bát đáng yêu chặn đoàn người lại, thái độ khiêm hòa có lẽ, làm cho người ta có cảm giác được tôn trọng như khách quý, nhưng yêu cầu của bọn họ lại khiến cho mọi người trợn tròn mắt.

“Xin đưa ra thiệp mời.”

Cả đoàn Phượng Tê như nhìn thấy trên trời có con quạ đen đang bay, kéo theo sau một chuỗi dấu chấm lửng, con quạ kia còn đang kêu: ngu ngốc...ngu ngốc...

“Cái...cái này...”

“Không có thiệp mời cũng không sao.” Thiếu nữ đáng yêu cười khê chớp chớp mắt: “Với tính tình mơ hồ của Đồng sư thúc hắc khăng định sẽ có bỏ sót, các vị chỉ cần thông báo môn phái nào là được.”

Tiểu cô nương ta biết người là muốn giữ thể diện cho chúng ta, nhưng là...quạ đen càng nhiều, kêu càng vang vọng...

“À...Vậy danh hào giang hồ thì sao?”

Tiểu tử, người cũng là người tốt...

“Các người rốt cuộc là ai?” Hiện tại mới rút kiếm, phái Tiêu Dao thật sự là hàm dưỡng tốt.

“Ta là Phục Hác, môn nhân Tiêu Dao, chẳng qua ta rời khỏi sư môn đã lâu, chỉ sợ các người...” Không biết đến sự hiện hữu của hắn, cho nên từ đầu Phục Hác vẫn không nói chuyện, hắn cũng không nghĩ đến mấy người bọn họ hoành tráng đi suốt một đường thể nhưng ngay cả thiệp mời, thân phận hay lí do thoái thác

cũng đều không có. Uổng Phượng Tê còn từng khoe khoang, nài từ hoàng thân quý tộc cho đến bình dân tiểu tốt đều có chứng minh thân phận rõ ràng đầy đủ.

“Không không không, biết biết, đương nhiên là biết.” Bọn họ có thể làm giữ cửa hiển nhiên là đã trải qua huấn luyện đặc thù. Hai hài tử choai choai ánh mắt lóe sáng sáng nhìn hắc: “Chương môn có dặn, người vừa đến nhất định phải tiếp đãi chu đáo.”

“Vài vị này...” Thiếu niên hiển nhiên là cẩn thận hơn, mặc dù có Phục Hắc đảm bảo không thành vấn đề, nhưng mấy người ngay cả danh hào cũng nói không nên lời này...

“Ta, ta!” Đông Diễm Quân rót cuộc nhớ ra mình cũng xem như là nhân sĩ giang hồ: “Tại hạ Đông Diễm Quân, người trong Ma giáo.”

Hai tiểu hài tử khước miệng co rút, sau đó quét đường nhìn về phía những người còn lại.

“À...Nữ là chí hữu của ta, nam là chí hữu của hắc.” Đông Diễm Quân vung tay lên, quy Phượng Tê cùng Tiểu Ny về mình, ném Ảnh Vệ cùng Trình Tiền cho Phục Hắc.

“Ai...” Phục Hắc bất đắc dĩ thở dài, nhìn biểu tình ‘ngươi lừa ai a’ rất rõ ràng của hai tiểu hài tử: “Hai vị cứ thông báo, mấy vị này là khách quý.” Nhất là hoàng hậu Cẩm quốc tự xưng Tôn Tú Thanh.

“Dạ...” Hai tiểu hài tử liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó càng thêm cảnh giác, đám người này quá khó hiểu, bây giờ nghỉ lại, cái người tự xưng Phục Hắc này cũng rất có thể là giả.

Ngay lúc nhóm Phượng Tê sắp bị nhân viên tiếp đãi ở cửa định vị là những kẻ có ý đồ bất chính không có đầu óc nhất trong lịch sử, cứu tinh rốt cuộc tới rồi.

“Hắc ~” Giọng nam trung dịu dàng dễ nghe. Phượng Tê cho chín mươi điểm. Nếu hắc có thể ngân nga một khúc từ note D ~ W, khi đó mới tính một trăm (ngươi có chút thường thức được không vậy?).

Người đến xuất hiện như gió, mang theo tươi cười ngập dương quang, ánh mắt chói bỏng, nhìn Phục Hắc tràn đầy tham lam cùng say đắm, vô tận dịu dàng cùng đau lòng.

“Sư huynh.” Tương phùng vui sướng, hành lễ kính cẩn. Một chữ sư huynh dập tắt hơn phân nửa nhiệt tình của người đối diện.

Chỉ thấy khước miệng của mỹ nam dịu dàng tựa hồ run rẩy một chút, cổ nén thương cảm: “Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy a, sư huynh, đã lâu không gặp. Từ biệt hơn mười năm, lần này tiểu đệ đặc biệt đến chúc mừng sư huynh hoàn thành giấc mộng.”

[Giấc mộng của ta là ngươi! Ai thêm cái chúc môn chủ rách nát này!]

Nhóm Phượng Tê đều nhìn thấy vẻ phát điên trong mắt sư huynh, ngay cả đôi thiếu nam thiếu nữ cũng phát giác tâm tình của chương môn từ giữa hè đang nhanh chóng tiến vào trời đông giá rét. Buồn bực nhìn thoáng qua nhau, vừa rồi có câu nào là kiêng kị của chương môn sao? Không có a, những lời khách sáo này mấy ngày này mỗi ngày đều có người nói thôi.

“Hắc, ta đã nói đừng gọi ta sư huynh nữa.”

“Điều này sao có thể, lẽ không thể phệ.”

“Nhưng mà gần đây người trở về không ít, người vào rồi liền có một đồng lớn sư huynh.”

“Vậy...chương môn sư huynh?”

“Ngươi không thể gọi tên của ta sao...”

“Dương...sư huynh.” Hắc chính là giữ chặt hai chữ sư huynh quyết không nhả.

“Ừ...” Trước cứ như vậy đi, tiến từng bước một.

“Dốt nát muốn chết, đối phó với trì độn thụ, sao có thể quanh co lòng vòng như vậy?” Phượng Tê đứng bên cạnh xem cuộc vui chỉ thiếu điều ôm bắp rang bơ, vô ý thức nói thảm một câu, thoáng xem nhẹ chuyện người xung quanh đều là võ lâm cao thủ.

Tiểu Ny cũng tùy tiện thành quen rồi, dựa sát vào tai Phượng Tê chính là một câu: “Lúc này hẳn phải nhân cơ hội ôm một cái, lâu ngày gặp lại thôi.”

“Các người...” Đánh ám hiệu a, chút âm thanh ấy bọn họ đều nghe được cả! Đông Diễm Quân rốt cuộc có chút tự giác của nhân sĩ giang hồ bắt đầu trong lòng rơi lệ.

“Không biết các vị cùng Phục Hắc nhà chúng ta là quan hệ như thế nào?” Sướng Dương vốn định điều tra tình địch tiềm năng, bất quá...lời hai nữ nhân này thì thảm khiến hắn có chút khó hiểu. Hơn nữa ánh mắt bọn họ nhìn ngó thật sự làm cho hắn không thoải mái...chính là loại ánh mắt cái gì cũng nhìn thấu đó (yên tâm, bọn họ chỉ nhìn thấu JQ mà thôi).

“Sư huynh, mấy vị này...là...bằng hữu của ta.”

“Vậy sao?” Sướng Dương cảm thán một tiếng rồi bắt đầu nhíu mày, Phục Hắc có bao nhiêu đơn thuần hẳn đương nhiên biết, muốn tiếp cận hắn, trở thành bằng hữu với hắn quả thực rất đơn giản. Hơn nữa...Ánh mắt tập trung ở dung mạo xuất chúng của Đông Diễm Quân.

“Ma giáo Đông Diễm Quân, gặp qua chương môn Tiêu Dao.” Đông Diễm Quân nhìn ánh mắt thoáng mang địch ý kia, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nàng xem như hiểu được hàm nghĩa của từ ‘nữ phối’ mà Phượng Tê hay kể.

“Ma giáo...A, thì ra là người, lúc người còn nhỏ ta đã từng gặp qua.”

[Đại thúc...Người đây là đang nói mình già rồi?] Phượng Tê dùng ánh mắt khinh bỉ vị chương môn này, bất quá vẫn còn đỡ, nếu hắn nói ‘lúc ta còn nhỏ đã từng gặp qua người’, vậy thì Diễm Quân sẽ không đơn giản chỉ khóe miệng run rẩy một chút là xong việc, khẳng định sẽ một chương võ sang, mới mặc kệ có thể dẫn đến võ lâm bất hòa hay không.

Sướng Dương tự nhiên cũng thấy được ánh mắt làm càn của Phượng Tê, địa vị của Đông Diễm Quân ở Ma giáo đương nhiên là dưới một người trên vạn người, một nữ tử có thể làm cho Đông Diễm Quân giữ thái độ khiêm tốn theo ở phía sau như vậy...“Vị này chẳng lẽ chính là Đông phu nhân? Không nghĩ đến Ma Quân đã cưới được kiều thê, phái Tiêu Dao xa xôi, tin tức không thuận, không thể đến chúc mừng thật sự là vạn phần tiếc nuối.”

Vị chương môn này lời khách sáo nói không tẻ, chính là ánh mắt không được tốt cho lắm. Mọi người, ngay cả Phượng Tê cũng dùng ánh mắt ‘người cường’ nhìn hắn.

[Ôi trời ~ Đông phu nhân? Phượng Tê? Đại tẩu của ta?] Diễm Quân kích động đánh ám hiệu, động tác nếu lại lớn thêm một chút thì không khác trúng gió động kinh là mấy.

[Hắn rốt cuộc có biết mình vừa chụp nón xanh cho ai không a?] Trình Tiền vạn phần bội phục sức tưởng tượng của người này, không phát hiện Phượng Tê một chút võ công cũng không có sao? Giống nữ chủ nhân của Ma giáo chỗ nào?

[Bệ hạ sẽ không để ý.] Ảnh Vệ Tiểu Ny ăn ý đánh cùng động tác.

[Các người thì biết cái gì? Điều này thuyết minh hẳn nhìn ra ta trời sinh quý khí bức người, không phú tức quý, thân ở giang hồ nhất định là cao thủ phản phác quy chân (những người võ công đến một cảnh giới nào đó có thể không để ai nhận ra thực lực, thoát nhìn như người bình thường) ẩn tàng thực lực.]

[Nương nương, những lúc như thế này cho dù dùng ám ngữ cũng nên bảo trì sự rụt rè đặc hữu của nữ giới.] Tiểu Ny vậy cờ trắng đầu hàng.

“Này...không phải.” Bên kia Phục Hắc cũng bị sư huynh mình hù ra một thân mồ hôi lạnh, đó là hoàng hậu a, hoàng hậu! Đừng chọc ra mâu thuẫn chính trị a!

“Ta đã cưới thê tử sao ta lại không biết?”

Bình thường lời đồn bát quái nếu không phải sau khi truyền khắp hang cùng ngõ hẻm mới bị vai chính phát hiện làm sáng tỏ thì chính là ngay từ lúc mới khởi đầu đã bị bắt quả tang ngay tại chỗ.

Mấy người đang bận rộn đánh ám hiệu đồng loạt nhìn về phía có tiếng nói, cho dù nghe lời của hắn liền biết người tới là ai, nhưng thấy rõ rồi vẫn không tự chủ được thán khen ngợi huynh muội Đông gia gien thật là tốt.

“Ai...Đẹp mắt hơn lão công ta, có thể so với lão cha ta rồi.” Phượng Tê nhìn mỹ nam cảm thán.

Tiểu Ny biết lão công là ý tứ gì cúi đầu tự nhéo đùi mình, không thể cười, không thể cười.

Bất quá sự xuất hiện cường thế của Đông Ma Quân cũng chỉ đổi được một câu nói thán của Phượng Tê mà thôi. Tất cả lực chú ý của mọi người...chuẩn xác mà nói là của đoàn người Phượng Tê, toàn bộ đều tập trung vào thân ảnh phía sau Đông Ma Quân.

“Tiểu đại ca ~” Diễm Quân cực kỳ kích động chào hỏi, dẫn đến sự bất mãn của ca ca nàng, nha đầu kia ăn cây táo, rào cây sung đến như vậy? Nữ sinh hướng ngoại...Chờ đã, Tiểu Quân tiểu tử kia thích nam nhân nha...

Vậy phải làm sao bây giờ...

Thực hiển nhiên, tuy rằng Đông Ma Quân khí tràng tương đối cường thế, nhưng bát quái trên người hắn không bùng nổ như Tiểu Quân, cho nên trừ bỏ hai thiếu nam thiếu nữ trông cửa, những người còn lại, lực chú ý toàn bộ đều ở trên người Tiểu Quân.

Tiểu Quân cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, không nói tiếp đề tài ‘thê tử’, ánh mắt vẫn thâm tình như xưa thủy chung chỉ đuổi theo một người, chứng thực suy đoán tình tay ba của Phượng Tê bọn họ.

Ánh mắt si tình dứt khoát, chăm chú mà hơi sợ hãi, thoáng hiển lộ sự hối hận trong lòng...Một câu không nói, chỉ cần dùng ánh mắt đã đủ làm cho Phục Hắc vốn cả người cứng ngắc dần trở nên nhu hòa.

Chủ động nhìn về phía Tiểu Quân, lộ ra một nụ cười xuyên qua thời không: “Quân sư huynh.”

“Hắc...”

“Hết thấy đều đã qua rồi.” Là hắn chủ động buông tha, cần qua là phải cho qua, lăn lộn trong quân doanh nhiều năm như vậy, hắn cũng nhiễm được một tia quyết đoán cùng dũng cảm của quân nhân, nếu đổi thành hắn năm đó, câu tha thứ cùng tiêu tan này sẽ không được chủ động đưa ra ngay lúc mới vừa gặp lại như vậy.

“Phải...đã qua rồi.” Tiểu Quân bên này áp khí lập tức tan biến, khí hậu từ nhiều mây chuyển thành trời trong, còn là cái loại trong vắt tinh không vạn lí: “Hắc, ta rất nhớ ngươi.”

Nhóm Phượng Tê chỉnh tề đồng loạt gơ ngón tay cái, đây mới là chủ động nên có thôi, sau đó nhìn sắc mặt đầy vẻ lo lắng của Sương Dương. Bị trên cơ rồi.

[Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta đột nhiên cảm thấy bên này tốt hơn.] Tiểu Ny do dự.

[Ta vẫn ủng hộ Tiểu đại ca.] Lòng người đều là thiên vị.

[Mấy người các ngươi, ta giáo dục đi đâu cả rồi? 3p là cái gì đều đã quên?] Phượng Tê bất mãn gõ trên đầu Đông Diễm Quân cùng Tiểu Ny một cái.

Bên cạnh, Trình Tiền như lâm đại địch nín chặt Ảnh Vệ, còn có thể thêm người? Không được, Ảnh Vệ là của một mình hắn!

Bên kia sư huynh sư đệ chào hỏi sóng ngầm mãnh liệt, bên này Phượng Tê bọn họ đang bịa đặt thân phận, cuối cùng vẫn là nam thì nói là đồng sự cùng quân doanh của Phục Hắc, nữ thì nói là tử đệ Ma giáo giống Diễm Quân.

“Ma giáo chúng ta không có nữ tử yếu ớt không biết võ công.” Đông Ma Quân rất bất mãn với lời nói dối của muội muội.

“Ca ~ Người xem như là an ủi muối muối đáng thương có vị hôn phu vừa chạy theo nam nhân khác của mình đi...” Đông Diễm Quân giả mù sa mưa lau nước mắt

48. Chương 48: Đại Diễn Hồn Loạn

“Tiểu Quân hài tử này cũng quá kỳ cục, vị hôn thê quang minh chính đại không đi làm bạn, ngược lại...”

“Thu di, người cũng không phải không biết chuyện năm đó.”

“Cho nên ta mới muốn hấn dừng dẫm vào vết xe đổ của Tiểu Phục. Lúc đấy nếu Tiểu Phục để bụng đến nữ hài tử một chút, Niệm Nhi đến nỗi xông ra họa lớn như vậy sao?”

“Thu di...” Đông Diễm Quân lắc lắc cánh tay Thu di: “Kỳ thật việc này...ta cùng Tiểu đại ca căn bản là tình cảm huynh muội, hôn ước là hấn luận võ thua ca ca thuận miệng đáp ứng mà thôi, không chứng nhân, không hôn thư.”

“Nhưng hơn phân nửa giang hồ đã biết về hôn sự của các người.”

“Vậy xem như ta hối hôn là được rồi.”

“Cũng phải, yên tâm, Diễm Quân, Thu di nhất định sẽ tìm người tốt cho người, người xem xem lần này đến nhiều người như vậy...” Thu di cũng không phải là người cũ kỹ, ai từng nghe nói Ma giáo bảo thủ không chịu thay đổi? Nàng chỉ là lo lắng về hôn sự của mấy hài tử mà thôi.

“A, Thu di, ta đi chào hỏi khách khứa.” Mở đường chuồn

~“Này? Diễm Quân!”

“Nhi tôn tự có phúc của nhi tôn, người đừng nhọc lòng.” Lão công của Thu di, sự thúc của chương môn hiện tại.

“Ta có thể không nhọc sao? Nhìn xem nó mang đến đều là ai, một nữ nhân đầy người quý khí, một nha đầu tinh ranh khéo léo, một thương nhân tỏa toàn hơi tiền, còn một người duy nhất biết chút võ công thì nhìn thể nào cũng giống thích khách. Diễm Quân sao lại tiếp xúc với mấy người này...” Không phải người trong giang hồ thì cũng thôi, nhưng tổ hợp như vậy quả thực rất kỳ quái: “Còn đi cùng Phục Hắc nữa. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Sư nương!” Một đệ tử phái Tiêu Dao xông vào cửa: “Việc lớn không tốt rồi!”

“Việc lớn gì mà phải bẩm báo sư nương người?” Thu di ở phái Tiêu Dao cũng có chút bối phận, nhưng không quân sự, chủ yếu là vì hấn đau lòng lão bà vất vả.

“Hai nam nhân Diễm Quân tiểu thư mang đến ngay trước mặt tất cả tân khách ở phòng khách bên kia...ôm hôn nhau!”

“A!?”

...

“Ai có thể nói cho ta biết, vì sao ta mới đi khỏi một lát sự tình đã trở nên bùng nổ như vậy?”

“Còn không phải bởi vì chúng ta lai lịch không rõ sao.”

Phượng Tê đảo mắt xem thường, làm ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu. Thân phận của bọn họ, trừ bỏ tên cũng chỉ có thể dùng mấy chữ mơ hồ như hảo hữu, đồng sự gì đó tạm lừa dối. Vốn như vậy thì cũng thôi, trên giang hồ ai chẳng có bí mật? Nhưng là vị tiểu bạch thánh mẫu thụ nào đó lo lắng, nhiều lần cam đoan hết thảy về bọn họ đều do hấn đảm bảo.

Kết quả ôn nhu si tình công cùng yêu nghiệt xúc động công đồng thời triển khai châm chích đề ra những lời khách sáo đầy tính nghi vấn đối với nhóm Phượng Tê.

Phượng Tê bên này: “Nô gia tuy rằng thân đã là nhân phụ (vợ người ta, có chồng), nhưng nam nữ chi phòng vẫn cần phải tuân thủ, ai...đáng tiếc phái Tiêu Dao nhiều nam nhân tốt như vậy.”

Phượng Tê dùng ánh mắt tội nghiệp cảm thán năm tháng không buông tha người nhìn hai mỹ nam công, rất có ý tứ lão nương đã gả cho người ta rồi, các người bớt đến câu dẫn ta đi.

Đương nhiên Phượng Tê bọn họ đều biết, ý của nàng là lão nương đối với thánh mẫu thụ nhà các người chỉ có hứng thú tấy nảo. Về phần tiếc nuối nam nhân tốt của phái Tiêu Dao...thì đúng là sự thật. Phượng Tê lúc còn trên đường đi đã từng oán giận vì sao phái Tiêu Dao tỉ lệ nam nữ lại cân bằng như vậy, nếu mất cân đối nghiêm trọng như Ma giáo thì thật tốt.

Trước đống quần lúc này ở trong hoàng cung hoàng đế của chúng ta hắt xì bao nhiêu cái, hai mỹ nam công đối với một nữ nhân điềm đạm đáng yêu rêu rao mình đã thành thân phải thủ tiết đúng là không có biện pháp, nghĩ nghĩ cũng hiểu được mình hơi quá đáng. Vì thế đối với nha đầu Tiểu Ny mở miệng là phu nhân cũng thuận thể buông tha, xem nhẹ nét tươi cười vui sướng đầy nham hiểm của nữ nhân nào đó sau khi bọn họ cáo từ.

“Ta đột nhiên cảm thấy hoàng đế Cẩm quốc có chút đáng thương.” Đông Ma Quân cảm thán không thôi, vốn định đến hỗ trợ, tốt xấu Phượng Tê cũng là nhi tức phụ của ân nhân cứu mạng, kết quả lại nghe được một hồi kịch luân lý gia đình hoàng gia. Còn nghe được hoàng hậu tiêu sái rong chơi mồm miệng tía lia quả trách lão công bị ném ở nhà của mình, hoa tâm, lạm tình, bạo lực, vô lễ, kiêu ngạo, bất hiếu, đủ thứ khuyết điểm, kiểm đủ sự đồng tình xong, lại đến một câu ta gả cho hán chính là quỷ nhà hán, tuyệt sẽ không leo tường blablabla...

“A?” Phượng Tê quay đầu lại nhìn Đông Ma Quân, thực thành thạo phát tay: “Không có việc gì, người đồng tình hán nhiều lắm, không chỉ một mình người.”

“...”

Chuyện còn lại thì chẳng có gì mà nói, Phượng Tê qua cửa, thuận tiện vớt luôn Tiểu Ny. Còn lại hai nam tử, dưới ánh mắt trông gà cũng hoá tình địch của tổ hai người xem ra vô cùng khả nghi.

“Không biết hai vị cùng Hác quen biết như thế nào?”

“Các người hình như khá là hiểu biết chuyện năm đó a...”

“Nga? Hai vị tựa hồ không ngại nam tử mền nhau?”

“Hác ngay cả chuyện này cũng nói cho người biết? Thật sự là...quan hệ chặt chẽ...”

Thấy chưa?

Ảnh Vệ bị bọn họ lăm nhăm, nhưng tính hán nhẩn nại quen rồi, ngay cả Phượng Tê hán còn nhìn được hướng chỉ hai tên thăm dò này, chỉ chớp chớp mắt rồi thôi. Đồng tính cùng một chỗ dù sao cũng là số ít, hai nam nhân này cần bóng gió điều tra như vậy sao?

Thế nhưng Trình Tiễn bên cạnh hán thì chịu không nổi, hán một đại thiếu gia đã có khi nào bị người hoài nghi như vậy? Người đã từng gặp ai chạy đến chất vấn một đôi xem hai người bọn họ liệu có đồng thời...đi thông đồng với người khác như vậy chưa? Không có đi? Cho nên Trình Tiễn thật vất vả mới xác định danh phận đang đường nhập thất sao có thể dễ dàng tha thứ hai tên vô duyên vô cớ đến nghi ngờ tình cảm giữa bọn họ này được?

Vì thế hán không nói hai lời, kéo Ảnh Vệ lại, tiến hành một nụ hôn sâu kiểu Pháp thăm thiết. Hù hoàng một đám môn nhân Tiêu Dao ngày thường một gây đánh không ra một rắm, cũng dọa ngây người vô số lẳng tử giang hồ luôn tự nhận mình không câu nệ hậu thế xung quanh...

Tiểu Quân Sướng Dương cũng sững sờ nhìn một màn này...Hai người đồng thời đại não chết máy.

“Nhìn thấy không? Hán là của ta, chúng ta là một đôi.” Các người có thể bớt gây phiền được rồi đó.

“Các người...” Sướng Dương kinh ngạc đến nói lắp, Tiểu Quân thật ra kịp phản ứng lại, đây là những nam nhân bên cạnh vị hoàng hậu đặc biệt kia a...

“Chúng ta chính là quang minh chính đại!”

“Không phải bị ép?” Trong trí nhớ của Tiểu Quân, hoàng hậu Cẩm quốc thích bức nam nhân cùng nam nhân thành đôi. Lúc trước tin tức truyền về chính là cho ra kết luận như vậy, cho nên lúc Đông Ma Quân phong tỏa Ma giáo hắc cũng đồng ý, chỉ sợ nàng ta sẽ trối mình với ai đó (khả năng rất lớn sẽ là Đông Ma Quân) lại cùng một chỗ.

“Bị ép?” Lúc này ngay cả Ảnh Vệ cũng nhin không được nữa: “Lưỡng tình tương duyệt, cao đường cho phép, hoàng thượng chỉ hôn.”

Không có hôn nhân nào có thể hợp pháp hơn hôn nhân của bọn hắn.

“Chỉ hôn? Nga, phải rồi.” Trình Tiền sững sốt một chút, sau đó đầu đầy hắc tuyến nhớ đến tờ chứng nhận tử vong kia.

Các đại hiệp xung quanh một trận khe khẽ nói nhỏ, vốn hắn là có mấy người muốn nhảy ra chỉ vào bọn họ mắng to bại hoại luân thường, nhưng vừa nghe đến hai chữ hoàng đế cũng liền câm miệng.

Bọn họ là đại hiệp đúng vậy, nhưng vẫn là con dân một nước, hơn nữa võ công cũng chưa hoành tráng đến mức có thể mặc kệ pháp luật như Kiếm Thần Đào Thần. Chẳng qua...

“Quốc vương của Phương quốc chúng ta không phải vẫn luôn chán ghét chuyện này sao?”

“Người lạc hậu rồi, nghe nói sau khi hai vương tử bỏ trốn, bệ hạ đã buông lỏng, chuyện này nói không chừng chính là chiêu bài dùng để đón các vương tử trở về.”

“Phích Lịch huynh không hổ là hiệp sĩ thế hệ danh chấn sông Hoài Thanh.” Hai chuyện này thì có quan hệ gì?

“Nào có nào có, Tiền huynh cũng không then là một trong tam phách vô địch Sơn Tây.” Địa bàn lớn hơn con sông nhắc đến ở trên một chút xiu.

“Phích Lịch huynh quá khen, nếu bàn về địa vị võ lâm, còn phải nói đến...”

Chúng ta không để ý đến đám ngu ngốc này, bất quá Cảnh Diễn hẳn là vui rồi, thanh danh không biết đã bị Phượng Tê bại hoại bao nhiêu lần trong suốt hành trình của hắn rồi cuộc đã được đời sự chú ý.

(Cảnh Diễn: Hắt xì ~ Hắt xì ~ Truyền...thái y...)

“A, chuyện này...Dương sư huynh, không sai biệt lắm cũng nên bắt đầu diễn lễ rồi, chuyện này...” Dù sao người cũng là mình mang đến, Phục Hắc chân tay luống cuống ngăn giữa hai người, dấu vết ngắt lời nói sang chuyện khác quá mức rõ ràng.

“Người không ngại?” Sướng Dương mắt sáng rực lên.

“A?” Có ý gì?

“Không có việc gì. Sư huynh, mau chuẩn bị đi, đừng để tân khách phải đợi lâu.” Tiểu Quân vui sướng khi người gặp họa đuổi Sướng Dương đi, vẻ mặt thâm minh đại nghĩa, chỉ cần xem nhẹ một tặc thủ đang đặt trên vai Phục Hắc của hắn đã bắt đầu chậm rãi trượt xuống thắt lưng người ta mà thôi.

“Hừ.” Trùng Tiểu Quân một cái như thị uy, sau đó bước nhanh lên trước tiến hành diễn lễ nhậm chức chương môn nhanh nhất trong lịch sử.

“Ta, Sướng Dương, là chương môn đời thứ ba mươi tám của phái Tiêu Dao.”

Phía dưới, mọi người im lặng...

Phượng Tê không chút khách khí phụt một tiếng cười phá lên, ba tám nha ~ (mình đoán là 38 = bát phụ, người đàn bà làm việc lỗ mãng, điên điên khùng khùng)

Đông Ma Quân đứng bên cạnh bất đắc dĩ nhìn hoàng hậu động kinh tôn quý của chúng ta múa may gì đó với muội muội cùng nha đầu một chút, sau đó ba nữ nhân cùng nhau phá lên cười không hề có hình tượng. Chỉ có thể tiến lên ngăn trở đại bộ phận tầm mắt của mọi người, sát khí cùng lãnh khí loạn phóng, làm cho

đường nhìn của đám nhân sĩ giang hồ sau khi ngậy ra trước diễn lễ kế nhiệm chương môn kết thúc thần tốc vừa chuyển sang các nữ tân khách vô cơ cuồng tiếu, lần thứ hai chuyển dời về trên người lẫn nhau...

“A, đây không phải là Phích Lịch huynh sao? Cửu ngưỡng đại danh.”

“Vô Dịch Hung, đã lâu không gặp.”

“Đây không phải là Phách Vương đại gia sao? Người cũng đến tham gia nghi thức đăng vị của môn chủ a.”

“Đúng vậy a, đúng vậy, sư phụ của lão phu cùng tiền nhiệm môn chủ từng có gặp mặt một lần.”

Phía trên là đám bị sát khí trừng ngốc, số còn lại không bị tai họa lây thì...

“Diễn lễ lần này thật đúng là...không giống bình thường.” Mấy chữ ‘chưa bao giờ có’ nuốt vào trong bụng.

“Phái Tiêu Dao chính là phái Tiêu Dao, quả là không hổ với hai chữ tiêu dao.”

“Một đám hỗn đản cố làm ra vẻ.” Đây là số từng có chút đụng chạm với phái.

“Xong rồi xong rồi, ta xem chúng ta lại cần thảo luận môn chủ kế nhiệm nữa rồi.” Một đệ tử phái Tiêu Dao ngửa mặt lên trời thở dài.

Vì sao chứ? Vì sao chứ? Vì sao ông trời sau khi cho bọn họ một người kế thừa hoàn hảo, lại vào đúng ngày hần tức vị mà tiếp tục kéo dài lời nguyện chương môn của phái Tiêu Dao như vậy...

“Có ích lợi gì! Ngay cả Sướng sư huynh tài giỏi, vĩ đại, bình thường như vậy cũng...” Một nữ đệ tử phái Tiêu Dao rơi lệ bỏ chạy

~“Đó là do các người không có mắt, ta sớm đã biết đồ đệ của ta là mặt hàng gì!” Tiền nhiệm môn chủ.

“Ôi trời ơi, hai người bọn họ sẽ không phải là đều có ý tứ đó với Phục Hắc đi?” Thu di sững sờ nhìn Tiểu Quân Sướng Dương đang lôi kéo Phục Hắc tranh luận không ngớt.

“Thu sư nương, người không biết?”

“Ta nghĩ chỉ là đơn thuần...”

“Ta sớm đã nói, giữa nam nhân với nam nhân không có hai chữ đơn thuần.” Phượng Tê đột nhiên nhảy ra xen mồm.

“Tôn cô nương, đây là chuyện riêng của phái Tiêu Dao.”

“Việc xấu trong nhà không thể lộ ra ~ ta biết, nhưng mà đây cũng không phải là gièm pha a, thấy đôi kia không?” Ảnh Vệ cùng Trình Tiền: “Cớ nào ân ái, có cái gì không tốt? Chỉ cần thật tình yêu nhau, nam hay nữ lại có liên quan gì? Trích dẫn một câu hiện đang lưu hành nhất ngoài kia: Không phải ta yêu nam nhân, mà là người ta yêu giới tính vừa hay lại là nam. Vô luận tuổi tác, địa vị, thân phận, giới tính, yêu chính là yêu, cho dù không thể thiên trường địa cửu, tình yêu từng có được cũng đáng để hồi vị cả đời.”

“Nhưng mà...”

“Trong lòng mỗi người đều có một cán cân tiểu ly, nếu người cảm thấy sự phản đối của người trong nhà, ánh mắt của thế tục, còn có vấn đề hậu duệ nặng hơn phân lượng mà người dành cho tình yêu, lúc đó người có thể buông tha, đứng ở một bên yên lặng bảo hộ hần cả đời, nhìn hần hạnh phúc, nhìn hần cười, nhìn hần dựa vào lòng người khác. Nhưng nếu không thể, thì cứ tranh cướp, cứ chém giết, vì hạnh phúc của mình, vì tương lai của hai người, để thấy được nụ cười xán lạn mà hần chỉ triển lộ với người. Nâng thanh kiếm trong tay lên bình định hết thấy chương ngại, làm cho chư thần hôn ám hơn cả hoàng hôn, làm cho tội ác u ám hơn cả máu huyết ở trước mặt người tan thành mây khói, bằng trái tim kiên định thủ vệ tình yêu của người, bình định hết thấy những thứ ngạo mạn ngu xuẩn trên đời này.” Tạo hình Lina Inverse (trong The Slayers).

“Nói rất đúng.” Một mỹ nữ ngay tại chỗ kéo chặt tay một nam nhân bên cạnh: “Ta không muốn hối hận.”

“Đúng vậy, trên thế giới này câu nói thống khổ nhất bắt đầu bằng ‘nếu như’, từ u sầu nhất chính là ‘hối hận.’” Ai ~ quả nhiên là nữ nhân tương đối dễ thông suốt, Phượng Tê bất đắc dĩ vì một phen lời nói đồng dạng của mình chỉ đổi được một đôi BG bình thường, bất quá trước chúc phúc bọn họ.

Phượng Tê ở bên này tiếp tục diễn thuyết, bên kia vẫn đang tranh đấu ba đào mãnh liệt.

[Nghe thấy không, ta không muốn hối hận.]

[Vậy muốn ta hối hận chắc? Buông tay!]

[Người chính là kẻ đã hại chết thê tử của hân, người có tư cách gì theo đuổi hân?]

[Nữ nhân kia tự sát liên quan gì đến ta? Mười năm trước ta đã bắt mãn rồi. Còn người! Người chỉ là sư huynh của hân mà thôi! Quay về làm chương môn của người đi!]

[Người cũng chỉ là một đồng môn bình thường đã hại chết thê tử của hân mà thôi!]

Điện quang sấm sét ùng ùng...

“Dương sư huynh, Quân sư huynh...” Thánh mẫu thụ nhút nhát rụt rè gọi.

Hai người lập tức ôn nhu thâm tình nhìn Phục Hác một cái, sau đó tiếp tục trừng nhau: [Nghe thấy không! Sư huynh!]

“Mau chọn cửa!”

“Đại tỷ của ta a, người yên tĩnh một chút đi.” Đông Diễm Quân liếc chết ôm cánh tay Phượng Tê.

“Ta cực Tiểu Quân.”

“Ca! Người đừng quấy rối có được không?”

“Phái Tiêu Dao cũng tự mình mở bàn cực rồi.” Đông Ma Quân vô tội chỉ vào tiền nhiệm chương môn đang vẽ ô vuông lớn nhỏ bên cạnh.

“Ta cực chương môn!” Fan của chương môn ném một phiếu.

“Ta cực Tiểu đại ca!” Đông Diễm Quân nổi giận, lập tức cực tiền tăng khí thế cho vị hôn phu của mình.

“Khụ khụ.” Dương nhiệm chương môn nhìn một phòng hỗn loạn: “Tiểu Quân, còn không mau đi trấn an môn khách.”

“Sao lại ta đi?” Người mơ tưởng một mình ở chung với hân.

“Nếu người còn nhận mình là môn nhân Tiêu Dao, vậy phải làm theo lệnh của ta, nếu người không nhận, vậy khách phải nghe chủ, lượn sang một bên đi. Hác... Chuyện chào hỏi khách khứa người không giúp được gì, đến, ta có việc muốn nói với người.”

“Dạ...” Nhìn nhìn tình hình hỗn loạn xung quanh: “Cũng được, như vậy kính nhờ Quân sư huynh.”

49. Chương 49: Vượt Trước Một Bước

“Dương sư huynh, tránh Quân sư huynh tìm riêng ta có việc gì sao?”

“Ha ha ~ Ta còn tưởng rằng người không biết.”

“Làm sao có thể nhìn không ra?” Hân lại không ngốc.

[Đúng là không ngốc, chỉ có chút trì hoãn.] Sủng nịch nhìn Phục Hác: “Hác, ta bây giờ đã là chương môn phái Tiêu Dao, người phải nói thật cho ta biết, thân phận của những người đó...”

“Dương sư huynh, kỳ thật không nghiêm trọng như vậy.” Phục Hác ngượng ngùng nhấp một ngụm trà: “Lúc trước ở ngoài cửa là sợ nhiều người lắm miệng, chúng ta mới không nói rõ, sư huynh chỉ cần giữ bí mật là được rồi.”

“Yêu cầu của người, ta đều sẽ đáp ứng. Đừng nói giữ bí mật, cho dù bảo ta vĩnh viễn không mở miệng cũng có thể.”

“Sư huynh nói gì vậy? Phục Hác sao có thể đưa ra yêu cầu vô lễ như thế?” Mây liễu khẽ nhú, tựa hồ bất mãn Sương Dương hoài nghi nhân cách của mình.

“Ta lại hy vọng người vô lễ một chút.” Cúi xuống thối một hơi sau vành tai của Phục Hác, sau đó đầy vẻ chính nhân quân tử đứng lên đi lấy một bàn cờ chuẩn bị cùng sư đệ vừa chơi vừa nói chuyện.

Phục Hác cả người cứng ngắc một thoáng, lập tức áy náy nhìn theo bóng lưng sư huynh, hắn sao có thể miên man suy nghĩ cho là sư huynh đối với mình...như vậy được...

Đều là do hoàng hậu nương nương, trên đường đi cứ kể n cổ sự gì mà sư huynh sư đệ, còn mượn chuyện mười năm trước làm ra n phiên bản kéo dài. Ai... Nghe Tiểu Ny tiểu thư nói, Ảnh Vệ cùng Trình Tiền chính là vật hi sinh của ‘nhân ngôn đáng sợ’, còn tướng quân với Phồn Đạt thì là vật thí nghiệm của ‘mưa dầm thấm dất’...Mình sẽ không phải là thể tổng hợp đi?

Không được không được, đối với một người hoàn mỹ như sư huynh, miên man suy nghĩ đã là khinh nhờn hắn!

Sương Dương không hề hay biết rằng mục tiêu sau khi nhích ra một ngón của bước chân đầu tiên đã vì hình tượng anh minh thần võ nhất quán của mình mà rút lui trở về. Bất quá có biết cũng sẽ không để ý, một ngón chân có tác dụng cái rắm a.

“Nói đi, với ta không cần khách khí.”

“A? Nga...” Phục Hác sững sốt một chút, mới nhớ ra là đang nói chuyện Phượng Tê, thực sự ngượng ngùng công đạo tiền căn hậu quả một lần.

Cạch ~ Quân cờ trong tay Sương Dương rớt xuống.

“Nàng là hoàng hậu?”

“Phải.”

“Lão bà của hoàng đế Cẩm quốc?”

“Phải!” Phục Hác không chê cười sư huynh nói lời vô nghĩa, chỉ đổi dấu chấm tròn thành dấu chấm than. Thân phận này của Phượng Tê thật sự là...Lúc ấy hắn ở quân doanh vừa nghe được tin muối muối của đầu tới, phản ứng trước hết là bầy sói cơ khát kia khẳng định sẽ đường đột giai nhân, sau khi nhớ ra muối muối của đầu chính là đương kim hoàng hậu, phản ứng tiếp theo lại là mình sẽ phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể chôn hết bọn họ.

“Trời ạ ~” Sương Dương nhớ đến lời mình nói ở cửa.

“Không có việc gì, ta nghĩ hoàng hậu không ngại.” Tạm dừng một chút: “Hoàng thượng lại càng sẽ không để ý.” Vị nương nương này chính là bị đánh đuổi khỏi nhà: “Ma Quân hắn cũng là người rộng lượng.”

“Chết tiệt, nàng một hoàng hậu không có việc gì chạy đến đây để làm chi?”

“...” Đây là cơ mật của Cẩm quốc.

“Hoàng hậu không khó xử gì người đi?”

“Khó xử?” Phục Hác sững sốt, lập tức nhớ đến sự cố kỵ của người trong giang hồ đối với triều đình: “Sao có thể, kỳ thật ở chung lâu căn bản sẽ quên thân phận của nàng. À...nương nương...rất dễ ở chung.”

“Hừ.” Sương Dương không ý nghĩa hừ một tiếng, bất quá cũng trầm tĩnh lại, trong lòng mặc niệm: [Không có gì to tát, không có gì to tát, không phải là đội nón xanh cho hoàng đế thôi sao.]

“Bất quá hoàng hậu cũng thật sự là kỳ quái, bên người sao lại đi theo hai nam tử như vậy. Khánh quốc không phải là...” Hắn mới mặc kệ Khánh quốc thế nào, hắn chỉ quan tâm thái độ của Phục Hác đối với chuyện nam tử mền nhau mà thôi.

“Không phải...” Nói đến đây Phục Hác lại rối rắm : “Nam tử mặc quần áo màu bạc là trưởng tử của Trình gia, nhà giàu nhất Cẩm quốc.”

“Trình gia...” Sướng Dương hiểu rõ gật đầu, đại danh của Trình gia hẳn cũng biết, gia đình này không chỉ nổi tiếng ở Cẩm quốc mà thôi.

“Còn hắc y nam tử...”

Sướng Dương cẩn thận lắng nghe, đây là người duy nhất có giá trị vũ lực trong nhóm ‘phần tử không rõ’ này, tư thế, bước chân, khí chất nhìn thế nào cũng giống dân chuyên ám sát.

“Hắn nguyên là ảnh vệ của hoàng hậu.”

“...” Sướng Dương đang hồi tưởng ảnh vệ là cái gì: “Đó không phải là dân cư màu xám (không lộ mặt) sao?”

“Đây chính là bản lĩnh của nương nương.” Trên đường đi hẳn đã được nghe kể vô số công lao vĩ đại của nàng: “Nghe nói người nương nương tác hợp sớm nhất chính là vương gia của Cẩm quốc, ngay trước mặt bách quan, ban xuống một ý chỉ tứ hôn.”

“Hắc ~” Đến gần, ôm thắt lưng, thổi khí, hẳn chưa quên lúc ở cửa nha đầu của hoàng hậu đã khinh bỉ mình không đủ chủ động: “Người đối với hai nam tử kia có nhận định gì không?”

“Nhận định?” Có thể có nhận định gì chứ? “Bọn họ là người tốt.”

“...” Một trận vô lực: “Ta là hỏi nhận định về tình cảm giữa bọn hắn.”

“Tình cảm giữa bọn họ thế nào thì có liên quan gì đến ta?” Dấu chấm hỏi, tiếp tục là dấu chấm hỏi.

“Người thấy chuyện nam tử mến nhau thế nào?” Vẫn là hỏi trực tiếp luôn đi.

“Người thế nhưng lại hỏi cùng một vấn đề như hoàng hậu nương nương.” Phục Hác thực sự kinh ngạc nhìn Sướng Dương: “Sư huynh người...”

“Hắc, trả lời ta trước đã, người để ý sao?”

“Nói thật ra, để ý.”

Sư huynh sắc mặt hơi hơi thay đổi một chút.

“Nhưng là ta cũng vô pháp phản đối. Tựa như lời hoàng hậu nương nương vẫn luôn tuyên truyền, ta không thể lấy bất cứ cái gì đường đường chính chính thương tổn những thứ thuộc về phạm trù tình cảm...” Lúc nói những lời này hẳn nhìn Sướng Dương, rõ ràng là cho rằng sư huynh nói như vậy bởi vì sư huynh đã yêu nam nhân.

[Hoàng hậu nương nương người thật sự là Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi, về sau phái Tiêu Dao luôn mở rộng cửa đón chào, thích ở bao lâu cũng không thành vấn đề, cho dù người thật sự muốn đội nón xanh cho hoàng đế ta cũng đứng về phía người.] Sướng Dương thầm cảm tạ mười tám đời tổ tông nhà Phượng Tê, lại kính nể tất cả thân thuộc nam tính ở Lý gia đủ một lượt từ trên xuống dưới.

“Hắc...Vậy người thấy ta thế nào?”

“Sư huynh, người hôm nay cứ hỏi những vấn đề rất kỳ quái.”

“Sư huynh! Sư huynh! Hắc, ta không chỉ muốn làm sư huynh của người. Tiểu Quân đối với người mà nói là chí hữu đồng môn, vì sao ta lại chỉ là sư huynh?”

Phục Hác nghe xong lời Sướng Dương nói, trong lòng chợt co rút một chút, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Một dòng chua xót nói không rõ lặng lẽ chảy xuôi xuống đáy lòng.

“Ta hiểu rồi...”

“A?” Nhanh như vậy đã hiểu được? Sướng Dương đầu tiên là vui vẻ, sau đó thật cẩn thận nhìn Phục Hác, biểu tình của người không có vẻ đã hiểu được, người âm thầm cái gì chứ! Ta thích người, người có thể giật mình, sợ hãi, chán ghét, do dự, cao hứng, nhưng là...

“Sư huynh, ta hiểu rồi, ta sẽ là bằng hữu tốt nhất của ngươi, ta sẽ nói tốt cho ngươi ở chỗ Quân sư huynh, ta chúc phúc các ngươi...Ngươi...phải đối tốt với Quân sư huynh a ~” Đứng dậy chuẩn bị bước đi.

“Nga, nhất định...A? Chờ chờ chờ đã.” Sướng Dương luống cuống tay chân bắt lấy y phục của Phục Hác, tư thế nửa đứng nửa ngồi kỳ quái vô cùng hoàn toàn không có phong độ chưởng môn.

“Sư huynh?”

“Đủ rồi!” Sướng Dương phần nộ rồi, hấn dè Phục Hác xuống, đi qua đi lại vài bước, bất đắc dĩ thở dài: [Lúc này ta xem như hoàn toàn hiểu được trì độn thụ là có ý gì...]

“Hác...Ngươi về sau có thể gọi ta là Dương hay không?”

“Nha? Như vậy không phải là...”

“Gọi!” Tư thái ra lệnh của chưởng môn.

“Dương...”

“Tốt lắm.” Đã vào quỹ đạo (Ngươi không cảm thấy tình hình hiện tại rất giống lúc ngươi dạy hấn trát trung bình tấn như thế nào sao? Hình thức dạy học).

“Hác, ngươi nghe rõ ràng, ta không thích Tiểu Quân, thậm chí còn ghét hấn, ghét hấn tiếp cận ngươi, ghét vị trí của hấn ở trong lòng ngươi nhiều hơn ta, ghét hấn có thể càng tự do trò chuyện cùng ngươi, ghét hết thấy những liên hệ giữa hấn với ngươi...”

“Dương...” Nói đến đây mà còn không rõ thì không còn là thánh mẫu thụ nữa mà là nhược trí thụ rồi.

“Ngươi do dự cũng phải, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi, chẳng qua...” Tới gần, vươn tay vuốt ve mặt hấn: “Ta không phải là sư huynh, ta chỉ là Dương, giữa chúng ta...” Cánh tay dùng một chút lực, kéo người vào trong lòng: “Không có khoảng cách, ân ~”

“Sư sư sư sư sư...huynh.” Đầy mặt đỏ bừng.

“Gọi Dương.” Vỗ nhẹ đầu hấn: “Đây là mệnh lệnh của chưởng môn.”

“Nhưng mà...”

[Lúc này hấn phải nhân cơ hội ôm một cái, lâu ngày gặp lại thôi.] Đang lúc xấu hổ, trong đầu Sướng Dương chợt lóe lên lời mà thị nữ của hoàng hậu nói lúc còn ở cửa.

[Hiện tại trong tình huống này hấn cũng có thể sỗ sàng trong phạm vi cho phép đi...] Sướng Dương suy một ra ba, nâng cằm Phục Hác lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán hấn: “Năm đó, trong mắt ngươi chỉ có đệ đệ của ngươi, ta nhận được. Sau lại, Niệm nhi chiếm cứ vị trí thê tử của ngươi, ta nhường được. Rồi lần ngoài ý muốn đó làm ngươi thương tâm rồi xa, mười mấy năm nay, ta đợi được. Cho nên...vô luận ngươi lựa chọn thế nào ta cũng đều có thể chấp nhận.”

“Sư huynh!” Phục Hác đứng phắt dậy: “Ngươi đừng như vậy.”

“Ta không bức ngươi, Hác, chúng ta ra một ước định.” Giữ chặt tay hấn, lòng bàn tay chạm vào nhau: “Gọi ta Dương, chúng ta cho dù không phải tình nhân cũng sẽ là bằng hữu. Thân phận sư huynh quá xa cách, phái Tiêu Dao có rất nhiều sư huynh, mà ta lại càng có nhiều sư đệ. Được không?”

“Ta...”

“Ta chờ.” Sướng Dương đầu nhập vào trạng thái thâm tình: “Nhiều năm ngóng trông như vậy, ta cũng đã chờ được. Hác...cho ta một cơ hội. Ta không ngại thời gian, nếu có một ngày ngươi phát giác bên cạnh ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không có vị trí của ta, ta sẽ lập tức rời khỏi tầm mắt của ngươi.”

Âm mưu! Nham hiểm! Loại thỉnh cầu này quả thực chính là uy hiếp trắng trợn.

“Không cần khó xử, hai người cùng một chỗ phải là chuyện vui mới đúng. Ngẫm lại xem, những lúc ở bên ta ngươi có vui vẻ không? Còn muốn để phần vui vẻ này tiếp tục kéo dài là được rồi...”

Sau uy hiếp chính là dụ dỗ. Nhìn xem người ta là làm thế nào mà lên được chức chưởng môn, rất có thủ đoạn a...

“Được.” Phục Hác đắm chìm trong đoạn hồi ức thân mật của những tháng ngày còn nhỏ vô tư trước kia, không chú ý đến con sói chưởng môn động cơ bất lương đã ôm hắn vào trong ngực, một bàn tay chậm rãi vuốt ve sau lưng...

“Ầm!”

Cánh cửa bật tung, Sướng Dương bình tĩnh vỗ vỗ Phục Hác có chút thất kinh, sau đó khiêu khích quay đầu lại nhìn kẻ đập cửa nằm trong dự kiến.

“Đến thật muộn a...” Đúng như hắn sở liệu, sắc mặt người vừa đến trở nên siêu cấp khó coi.

“Hác, đi theo ta.”

“Quân sư huynh người sao có thể vô lễ như thế.” Người theo chủ nghĩa giáo điều.

“Ta có việc tìm người...” Vô lực.

Khó xử quay đầu nhìn Sướng Dương.

“Đi đi, nhớ kỹ ước định của chúng ta, nhớ kỹ...ta đang đợi người.”

“A...Dạ.” Mỹ nhân then thùng, phong tình vô hạn. Bối cảnh...sầm chớp tung trời.

“Hừ!”

“Ai ô! Quân sư huynh, nhẹ một chút, đã xảy ra chuyện gì? Ai bị thương? Ai bị bệnh?” Phục Hác không quên mình là một đại phu, còn xếp thứ ba trên bảng thần y nữa mà.

“Hừ, ngây thơ.” Tiểu công số một đặc ý vì đã vượt trước một bước: “Bất quá cũng không thể khinh thường, dù sao tình cảm giữa bọn họ cũng không thua kém gì ta. Có lẽ thật sự nên tìm người lấy kinh nghiệm một chút...”

Sướng Dương xoay người đi về chỗ khách quý, thân là chưởng môn, hắn hắn là nên tiếp đãi khách khứa thật chu đáo mới phải.

50. Chương 50: Tâm Nguyện Của Phương Tê

“Oành!”

Tiểu Quân mở cửa, kéo người vào, đóng cửa, thở phì phì nhìn người bị kéo, sau đó đầy ngập lửa giận cùng đổ kị dưới ánh mắt không hiểu, vô tội, ân cần của đối phương tan thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ. Vẫn như trước đây, mình thật sự không thể phát giận với hắn được.

Còn Phục Hác thì đang cảm thán, sao mà hôm nay người nào cũng kéo mình vào phòng, hơn nữa sắc mặt đều rất khó coi.

Hồi tưởng động tác của mình và Sướng Dương lúc Tiểu Quân xông vào, thánh mẫu thụ có chút chột dạ nín thở thần trí về, bắt đầu phân tích.

Một, Tiểu Quân ghét nam tử mền nhau, cho nên thấy Sướng Dương ôm mình liền nổi giận.

Hai, Tiểu Quân thích Sướng Dương, cho nên nổi giận.

Ba, Tiểu Quân thích mình, vì vậy nổi giận.

Bốn, Tiểu Quân bị ném ở đại sảnh chào hỏi khách khứa, trong lòng không cân bằng, cứ thế nổi giận.

Năm, Tiểu Quân có cơ mật trọng đại muốn nói với mình, tìm mình đã thật lâu.

Nghĩ đến mấy loại khả năng trên đây xong, Phục Hác âm thầm nhéo mình một cái, rảnh rồi không có việc gì đi phân tích mấy cái này để làm chi?

“Quân sư huynh, ngươi tức giận? Vì sao?”

“Còn có thể vì sao!” Tức giận trừng hấn, chiếu lời đồ hỗn đản Sướng Dương nói mà xem xét, hấn hấn là đã tỏ tình, loại thời khắc khẩn cấp này Phục Hác thể nhưng còn trì hoãn như vậy (hắn đã đoán được, chẳng qua còn có khả năng khác mà thôi).

“Hắn nói gì với ngươi?”

“...” Điều này...Thánh mẫu thụ ngưng ngưng.

“Ngươi nói gì với hắn?” Hắn chỉ muốn biết đáp án, vấn đề đã rất rõ ràng.

“Ta nói với Dương, nếu hắn muốn theo đuổi ngươi, ta sẽ ủng hộ.” Ông trời làm chứng, những lời duy nhất hắn nói ra khỏi miệng nếu không phải ừ ừ dạ dạ cũng chỉ có câu này.

“A! Quân sư huynh!” Phục Hác lập tức dìu người đến một bên ngồi xuống, tiến lên bắt mạch, y thuật cao siêu nói cho hắn biết, Quân sư huynh của hắn là bị chọc tức đến choáng váng.

Ngưng ngưng độ một chút chân khí qua, giúp hắn thuận thuận khí, đã có tiền lệ Sướng Dương bị một câu của hắn hù dọa đến hình tượng hoàn toàn mất sạch, Tiểu Quân thiếu chút nữa bất tỉnh cũng không tính là khó có thể chấp nhận.

“Ngươi ngươi ngươi...Ngươi nghe cho rõ, ta không thích Sướng Dương đồ hỗn đản đó! Thậm chí còn ghét hắn!”

“Thật là lợi hại, nói giống Dương như đúc.” Hai người bọn họ thật sự không có gì?

“Ta đây lập tức đi làm thịt hắn!” Để bày tỏ trong sạch.

“Đừng, sư huynh, ta tin.”

“Tốt lắm, ngươi tin ta ghét đồ hỗn đản đó, như vậy về phần khác thì sao?”

Thánh mẫu thụ giật mình nhìn Tiểu Quân, phần khác...chẳng lẽ nào là...

“Ta thích ngươi, có thể chấp nhận sao?”

“Vì sao các ngươi đều như vậy?” Bị một sư huynh tỏ tình thánh mẫu thụ đã phải chịu áp lực rất lớn, kết quả một sư huynh khác lại chở đến thêm cả xe áp lực.

“Phụt...” Tiểu Quân nhìn Phục Hác vẻ mặt đáng thương viết rõ ta thực nhưc đầu ta thực khó xử, nhin không được bật cười: “Ta dám cam đoan, không có người thứ ba.” Về phương diện này hắn lần đầu cảm thấy may mắn trong phái có một tình địch làm chướng môn.

“Nhưng mà...”

“Ngươi...chẳng lẽ vẫn còn để ý...chuyện năm đó?”

“Dương nhiên không có, Phục Hác không phải người không rõ lí lẽ.”

“Chấp nhận ta rất khó sao?”

“...”

“Ngươi...đã lựa chọn hắn?”

Tiểu Quân hiện tại sắc mặt trắng bệch, lưng lay sắp đổ, trong ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, nhìn Phục Hác vẫn đang cúi đầu không nói tựa như nếu hắn gật đầu một cái, mình sẽ tẩu hỏa nhập ma, học máu cho hắn xem.

“Không! Không có!” Phục Hác kinh hồn táng đảm ngăn đầu thấy sư huynh bộ dạng như vậy, sau đó tiếp tục kinh hồn táng đảm nhìn sắc mặt thoáng trở nên tốt hơn sau khi nghe mình phủ định của hắn: “Các ngươi vì sao đều bức ta...”

“Không, không có.” Tiểu Quân sững sốt, sau đó hạ thấp giọng: “Trước không nói ta, ta dám cam đoan, hắc hắc định cũng chưa nói nặng lấy một lời.”

“Hắc nói...hắc sẽ chờ ta.” Thánh mẫu thụ hai mắt mê ly nhớ lại câu nói làm cho lòng hắc cảm thấy chua xót kia.

“Ta nói...ta đang yêu ngươi.”

“Quân...sư huynh!” Thánh mẫu thụ bị lời bày tỏ trắng trợn này làm đỏ mặt.

“Ta không cho là mình có chỗ nào kém so với cái tên kia.”

“Nhưng mà...Ta đối với các ngươi...Các ngươi sao đột nhiên đều...Chúng ta là sư huynh đệ a!”

“Ai...” Tiểu Quân rất muốn nói, vừa rồi lúc ngươi đối mặt với hắc sao không hỏi, lại chạy đến ném phần phức tạp nhất cho ta: “Đây là ảo giác, Hắc.”

“A?”

“Đây là ảo giác, kỳ thật ngươi đối với...chúng ta, vẫn luôn là tình cảm siêu việt tình hữu nghị.” Tiểu Quân cắn răng thêm vào chữ ‘chúng’, trong lòng liễu mạng mặc niệm, hiện tại không phải lúc dả kích tình địch.

“Điều này không có khả năng!”

Phục Hắc thực sự khẳng định, tuy rằng hắc suốt một đường đi đã bị tẩy não không ít, nhưng hắc rất xác định, trước khi Sương Dương tỏ tình, trong đầu hắc căn bản chưa từng có nửa điểm ý niệm rằng một nửa kia của mình lại sẽ là nam nhân.

“Hắc, ngươi là người thực sự nghiêm túc, cho nên chuyện ngươi không suy nghĩ ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện. Đệ đệ của ngươi quanh năm đau ốm, ngươi liền cố gắng chiếu cố hắc, thậm chí buông tha cho thiên phú võ học vốn có thể gấp nghe đỉnh cao giang hồ, một lòng nhào vào y học. Niệm Nhi nói thích ngươi, ngươi lại không ghét nàng, cho nên ngươi liền cưới. Ngươi cho rằng nàng là thê tử của ngươi, cho nên ngươi mới thương nàng...”

“Ta đương nhiên...A...”

“Yêu là phải có đau. Ngươi hỏi tưởng Niệm Nhi một chút xem, nàng đã từng mang đến cho ngươi chút dao động nào trong tâm hồn, chút rung động nào về tình cảm không? Không có, cho nên nhiệt tình của ngươi đối với nàng luôn không thể thỏa mãn yêu cầu cũng như ảo tưởng của nàng về một trượng phu, vì thế nàng mới có thể làm ra những chuyện để khiến ngươi chú ý.”

“Nhưng cho dù như vậy, ta vẫn không yêu nàng. Đúng không?” Người đã từng là thê tử ở trong trí nhớ của mình đã chỉ còn là một bóng dáng mờ nhạt, một cái tên mỏng manh. Trừ bỏ đệ đệ số khổ, mười mấy năm qua, lúc đêm khuya mộng về, những người hắc nhớ đến đều là...

“Ta...Không có khả năng! Ta...”

“Ta cho là có vị hoàng hậu thích xem nam tử mền nhau kia ở bên cạnh, ngươi hắc là sẽ tương đối dễ dàng chấp nhận điều này.”

“Di? Làm sao ngươi biết...”

“Ta chính là phó giáo chủ Ma giáo.” Đưa tay kéo người vào lòng, vừa rồi Sương Dương đã ôm, mình nói sao cũng phải ôm một chút.

“Những cố sự tình yêu oanh oanh liệt liệt kia sẽ không phát sinh giữa chúng ta. Những tiết mục tranh đoạt đấm đá lục đục cũng vĩnh viễn sẽ không trình diễn trước mặt ngươi. Tuy rằng chưa thương lượng qua, nhưng ta nghĩ đồ hỗn đản kia nhất định cũng có ý này, chúng ta...đều sẽ không làm người khó xử.” Tình cảm bình thần lâu dài, chờ đợi kiên định không thôi, mới là thứ bọn hắc có thể cho.

Lại nói, mặc dù là tình địch, nhưng hắc cùng Sương Dương đã yêu cùng một người, một tiểu ngu ngốc tri độn, lương thiện, nhạy cảm, điều bọn hắc làm được tốt nhất chỉ có chờ đợi cùng nhẫn nại.

“Các người đã làm ta khó xử. Các người cho ta một quan điểm mà ta chưa bao giờ trải qua, các người bắt ta tiến hành một lựa chọn khó cả đôi đường. Huynh đệ trước kia hiện tại phải dùng tâm thái người yêu để đối đãi. Ta còn phải phân chia rõ ràng tình cảm dành cho các người bên nào nặng bên nào nhẹ, sau đó thương tổn một người. Ta không muốn!”

“Vậy ý của người là...hiện tại lùi bước hoặc trốn tránh, sau đó thương tổn cả hai?”

Thánh mẫu thụ không tự giác cúi đầu, cắn chặt môi...

“Đừng ngược đãi mình, ta sẽ đau lòng...” Tiểu Quân lập tức thuận thế hôn lên đôi môi mỏng mơ tưởng đã lâu kia, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét qua trên môi đối phương, như hân hoan mong muốn, Phục Hắc kinh ngạc mở to miệng, để răng buong tha môi mình.

Tiếc nuôi duy nhất chính là, Tiểu Quân đã quá mức hiểu hân biết rõ, không thể lại tiến thêm một bước, nếu dọa sợ hân, về sau liền phiền toái.

“Người làm sao có thể...làm sao có thể...”

“Không phản cảm, không phải sao?” Tiếp tục tẩy não: “Hắc, nhớ kỹ cảm giác vừa rồi, nhớ lại thời gian trước kia của chúng ta, vô luận chuyện cách bao lâu, ta vẫn luôn chờ người.” Có vẻ Phục Hắc rất để ý câu chờ người của Sướng Dương, hân cũng mượn dùng.

“Người không cần vì cuối cùng sẽ tổn thương ai mà cảm thấy áy náy, chúng ta đều nguyện ý thấy người hạnh phúc, bằng không lúc đấy cũng sẽ không mặc người cười Niệm Nhi, ta cũng sẽ không tức giận ra tay...”

“Sư huynh...”

“Người hiện tại cũng gọi hân sư huynh?” Sướng Dương nếu đã ôm được mà còn chưa sửa lại xưng hô chết tiệt này, mình thì cùng họ với hân.

“Không phải...”

“Vậy công bằng một chút.” Nâng cằm hân lên, sau đó đến gần, động tác uy hiếp rất có ý tứ nếu người không nói ta liền hôn người.

“Quân.” Đảo mắt xem thường, sao Quân sư huynh lại giống tiểu hài tử như vậy.

“...” Tiểu Quân im lặng nhìn biểu tình cùng loại với hờn dỗi này, quay đầu, nắm tay. Ta nhìn...

“Quân?”

“A, là vậy, hoàng hậu đang ở trong đại sảnh trực tiếp mở bàn cược, ta chính là đã tự đặt cho mình một ngàn lượng, đừng để ta thua tiền nga.”

“Bàn cược?”

“Cược ta với Sướng Dương ai có thể có được người.”

“Vậy...vậy chẳng phải là ai cũng biết sao!”

“À...Mấy người rời phòng khách sớm nhất không biết.” Hân cũng bị buộc ở lại chào hỏi khách khứa, phát hiện đại bộ phận môn nhân Tiêu Dao đang chen vào một góc, sau đó đi qua thì thấy...

“Nàng sao có thể như vậy!” Phục Hắc nổi giận, nhảy dựng lên chuẩn bị đi tìm hoàng hậu lý luận, chưa được mấy bước đã bị Tiểu Quân kéo về: “Quân?”

“Người da mặt mỏng, ta đi.”

“Cảm tạ...” Đầy mặt cảm động.

[Chết tiệt, ta thể nhưng lại quên mất một quân đoàn tiếp viện cường đại như vậy, có hoàng hậu ở đó, còn lo người không phải của ta sao? Vừa rồi Sướng Dương khẳng định là đã đi tìm.] Bất quá hân cũng không kém, tối thiểu cũng đã hôn được.

Hơn nữa, dựa theo điều tra của Ma giáo, hoàng hậu đối với quan hệ xa gần vô cùng để ý, xem xét theo quan hệ, nàng cùng Ma giáo tương đối gần gũi hơn, vị hôn thê trên danh nghĩa của mình bây giờ còn là thị nữ của nàng, hẳn sẽ đứng về phía mình mới phải.

...

“Hoàng hậu nương nương.”

“Ha ha, thật sự là phong thủy luân phiên, nhân vật hiểm nghi ban đầu giờ thành bánh mới ra lò, mỹ nam tử đến một người rồi lại một người...”

“Nương nương nói gì vậy, ta vẫn luôn xem nương nương như người một nhà.”

“Cũng đến thỉnh kinh?”

“Ta hy vọng nương nương sẽ đứng về phía ta.”

“Phục Hắc...thuyết phục được bao nhiêu rồi?”

“Cảm tạ nương nương một đường giáo dục, bằng không, hôm nay khẳng định ngay cả cơ hội chờ đợi hẳn cũng sẽ không cho ta.”

“Là cho các người.”

“Hoàng...”

“Được rồi được rồi, ta sẽ tìm quân y nói chuyện nghiêm túc, về phần người...” Phượng Tê đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một lượt: “Người hiện tại hẳn là nên tìm Sương Dương tâm sự một hồi.”

“Hắn?” Về mặt ăn đại tiện.

“Mười năm trước các người có thể chung sống hoà bình để ở mặt ngoài cho hắn một môi trường bảo hộ an toàn của các sư huynh. Thì mười năm sau các người cũng có thể chung sống hoà bình để cho hắn một bầu không khí dù chấp nhận tình yêu cấm kỵ vẫn có thể vui vẻ tiểu ngạo giang hồ. Hợp tác là nhất định phải làm, ai bảo các người yêu cùng một người làm chi.”

“Dạ, Tiểu Quân thụ giáo. Về phần Hắc, còn làm phiền nương nương quan tâm nhiều hơn.”

“Chuyện nhỏ.”

...

“Nương nương, hai người bọn họ chính là chân trước chân sau đến đây nha.” Tiểu Ný thực sự hưng phấn.

“Ăn ý a...”

“Người sẽ không cuối cùng lại quyết định phối hai người đó thành một đôi đi?”

“Ai ô? Tử Mị đại nhân, người có thiên phú như vậy?”

“Không cho phép gọi ta Tử Mị! Còn có đây chỉ là phân tích trình thám cơ bản. Chẳng lẽ nào người thật đúng là định chọn ra một người trong số bọn họ? Với tỉ lệ đặt cược không sai biệt lắm kia, người mới sẽ không chọn làm như vậy.”

“Ha ha, người thực hiểu ta. Ta đây nói cho người biết, tuy rằng ta thích cường công cường thụ, nhưng cũng phải phù hợp với kịch tình cơ bản, hiện tại rõ ràng là cách phối 3p tiêu chuẩn hai công một thụ thôi.” Lắc lắc khăn, đáng vẻ ngàn vạn đứng lên, gọi Tiểu Ný trải giấy mài mực.

“Nương nương, người muốn viết cái gì?”

“Vẽ tranh.”

“A?” Người biết sao?

“Vẽ mấy bức thể vị đồ (tranh tư thế cơ thể) 3p, để cho bọn họ hiểu biết một chút về sự tuyệt vời của np.”

“Thế vị đồ?”

“Tên gọi khác của đông cung đồ, người có muốn không? Nể mặt Diễm Quân ta có thể giảm giá.”

51. Chương 51: Thánh Mẫu Dao Động

Người đến rồi lại đi, lúc tranh của Phượng Tê vừa vẽ xong một nửa, vai chính cuối cùng rốt cuộc tìm đến cửa.

Phượng Tê đón Phục Hác ngồi xuống, khoe miệng tràn đầy cười gian không chút nào che giấu, chỉ thiếu điều vắt chéo chân ngâm nga khúc mà thôi.

“Có một số việc...mệnh a ~”

Một câu trên trời rơi xuống, nói mà mọi người không hiểu ra sao, bất quá khoe miệng Phục Hác đã bắt đầu run rẩy, hần dám cam đoan bằng trực giác của thần y, lời kế tiếp của nàng chắc chắn không có gì hay ho.

“Là của người, thì luôn là của người, vận mệnh thuộc về người cũng sẽ thủy chung chờ đợi. Trên đường đi người nghĩa chính nghiêm từ đề xướng sự đúng đắn của nam nữ thành đôi, hiện tại thì sao? Đối mặt với hai người nguyện ý vì người mà vứt bỏ hết thảy, người định nói không kiểu gì?”

“Bọn họ không phải của ta, cho dù phải, lại sao dám muốn.” Chỉ sợ phụ bọn họ.

“Bớt lời đi, chuyện của cha ta cùng đệ đệ ta chưa nói với người sao? Vĩnh viễn đừng dùng tình cảm chủ quan của mình để cân nhắc tiêu chuẩn hạnh phúc của người khác. Cha ta lúc ấy bởi vì một câu ‘đây là vì tốt cho người’ mà thẳng đến người yêu yên nghỉ cũng chưa từng để đối phương đối diện với tình cảm của mình, hần không biết hảo hữu của mình thật ra lại thương hần đến vậy. Hiện tại thật tốt, buông những lời này xuống, thanh thần ổn định khoái khoái lạc lạc để trâu non đệ đệ nhà ta đi gặm cỏ già là hần rồi.”

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho khan kịch liệt.

“Ma Vương đại nhân, cho người quang minh chính đại đến nghe lén đã là ban ân, người không thể im lặng một chút sao?”

Bởi vì thực danh của người nào đó quá mức nữ tính hóa, bản thân hần mãnh liệt kháng nghị, cho nên Phượng Tê đánh không lại chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp. Bất quá Phượng Tê cũng không nguyện gọi hần Ma Quân gì gì đó, vừa nghe chính là tôn xưng, quá tiện nghi hần, vì thế thuận miệng đổi luôn thành Ma Vương.

“Cha người cùng đệ đệ của người?”

“Đúng vậy, dự tính ba năm sau đệ đệ ta trưởng thành sẽ cử hành hôn lễ. Người có thể đến tham gia.” Phượng Tê, loại thời điểm này người hần là nên giải thích chứ không phải là...

“Nương nương, lão gia sẽ không rêu rao.” Phụ tử yêu nhau vẫn hơi quá kích thích.

“Đến lúc đó nói sau.” Đã lúc nào có chuyện nàng xử lý không được?

“Ngay cả loạn luân cũng có thể rồi...” Đông Ma Quân nhìn về phía muội muội mình, đổi lấy một nụ cười bình tĩnh của Đông Diễm Quân: [Có vấn đề gì sao?]

[Không có...] Hần còn có thể nói cái gì, dù sao cũng là chuyện riêng nhà người ta: [Ta nên may mắn cha đã chết sớm, mình lại chưa có hài tử sao?]

“Loạn luân xong rồi, chính là 3p?” Liếc mắt nhìn thánh mẫu thụ, 3p từ này hần vừa mới học được.

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Sau 3p thì sao?”

Nhìn thấy quang mang trong mắt Phượng Tê, Đông Ma Quân đột nhiên cảm thấy mình không nên hỏi câu này.

“Ừm...nhân thú đi.”

“...” Trừ bỏ Phục Hác trình độ đào tạo chưa cao ra tất cả mọi người đều hiểu.

“Khụ khụ...Ha ha ha ~ Đường nhiên, khẩu vị này quá nặng, không phù hợp với quốc tình nơi này.”

[Đừng nói Phương quốc! Nước nào cũng không có cái quốc tình này!] Tập thể trong lòng rỗng giận.

“A nha nha ~ Các người đây là biểu tình gì?” Phương Tê vô tội nhìn mọi người: “Kỳ thật kế tiếp phải là SM mới đúng, đúng rồi, Ma giáo các người hẳn là thích hợp.”

“Ngả tư ái mộ (àiyàimù – đọc nhanh tương tự)?” Từ này với Ma giáo bọn họ có liên quan? Hẳn làm giáo chủ sao lại không biết?

“Nương nương, là cái gì a?” Phương Tê căn cứ nguyên tắc tiến dần từng bước, khẩu vị siêu cấp nặng này còn chưa dạy cho Tiểu Ny, Diễm Quân bọn họ.

“Hoàng hậu nương nương!”

Đang lúc Phương Tê dự định dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu giới thiệu một chút món thịt kho tàu trong đam mỹ này, thánh mẫu thụ vẫn bị xem nhẹ ở một bên phát hỏa.

Thánh nhân cũng có tính tình a, các người ngay trước mặt hẳn thảo luận nhiều đề tài làm cho người ta có dự cảm thật không tốt có liên quan chặt chẽ đến hẳn mà hẳn lại rất không rõ như vậy...

“Nga ha ha ha ~” Phương Tê tự nhận là ‘trần an’ cười cười: “Được rồi được rồi, ta biết rồi, như vậy chúng ta tiến vào chính đề. Quân y a ~ vấn đề lớn nhất của người là người không yêu bọn họ hay là không biết mình yêu người nào?”

“Ta...đều có.” Phục Hác ủ rũ, hẳn cảm thấy không có vấn đề tình cảm nào có thể uất ức hơn vấn đề của mình.

“Như vậy a...Đầu tiên, trước khi bắt đầu phân tích, cho người một lời khuyên.” Phương Tê đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Đừng bởi vì không đành lòng thương tổn mà thỏa hiệp, khách quan mà nhìn nhận tình cảm của mình, hiểu được yêu cùng không yêu, thì sẽ biết người rốt cuộc yêu người nào.”

“Vậy...nếu ta không yêu bọn họ?”

“Thì đá hết đi, trở lại quân doanh, cả đời không qua lại với nhau.” Ở trong quân doanh phát sinh JQ cũng được vậy, Phương Tê dưới đáy lòng nhún vai, chẳng qua chuyện này khả năng quá nhỏ...

“Vậy cũng quá...”

“Quá cái gì? Phải biết rằng giữa nam nhân với nam nhân không có tình cảm thuần khiết, đã yêu đã mở miệng mà không được đáp lại thì chính là gánh nặng. So với thống khổ sớm chiều gặp mặt không bằng lãng quên trong giang hồ. So với chờ về sau mỗi ngày chạm mặt chậm rãi nhẹ hời vị nổi đắng cay chua xót chôn dấu dưới đáy lòng còn không bằng một đao xuyên tim.”

“Vĩnh viễn không gặp lại?” Thánh mẫu thụ sắc mặt tái nhợt, tựa hồ không thể chấp nhận sự thực này.

“Đúng vậy, hẳn là không có gì đi, dù sao các người cũng đã mười mấy năm không gặp.”

“Đó không giống!”

“Đúng vậy a, không giống.” Phương Tê vừa lòng gật đầu, rốt cuộc cũng nhảy vào bẫy: “Lúc đấy, mỗi người đều tuổi trẻ khinh cuồng, không hiểu được quý trọng. Người đau mắt đệ đệ cùng thê tử, cho nên bỏ đi, để lại hai đoạn tình cảm dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng. Thời gian khép lại miệng vết thương của người, cũng làm trống rỗng tâm linh của người. Người đã trở lại, người đã tìm được mấu chốt để bổ khuyết chỗ trống, đã tìm được người hẳn là nên giữ ở trong lòng, cho nên trái tim người đang nói cho người biết – ở lại.”

[Nhân tài a ~ cái tư thế phổ độ chúng sinh này có thể sánh với phương tượng Thiếu Lâm rồi.] Đông Ma Quân tán thưởng nhìn Phương Tê xuất khẩu thành thơ.

“Ở lại?” Thánh mẫu thụ đã sắp thành vệt.

“Tiểu Quân không phải đã nói rồi sao, từ biểu hiện của người mà xem xét, người đã yêu bọn họ.” Muốn hỏi Phượng Tê làm sao mà biết? Tập thể chính là cường đại: “Người đã yêu, vậy thì ở lại, cố gắng chấp nhận tình yêu của bọn họ, cũng cố gắng yêu thương bọn họ, bi kịch như của cha ta thật sự không nên tái diễn nữa. Không phải ai cũng có vận may này, bỏ lỡ rồi còn có thể tìm về được.”

“Ta thật sự yêu bọn hần?”

“Chỉ cần người nghĩ đến chuyện cùng bọn họ qua cả đời mà không ỏi ra, thì chính là yêu.” Phượng Tê có chút bất đắc dĩ, sao gần đây gặp được đều là những người chỉ số tình thương thấp như vậy? Nếu ai ai cũng như Lâm Ích Hàn dám yêu thương, dám theo đuổi, dám ra tay, năng bớt việc bao nhiêu a.

“Bọn hần! Bọn hần! Không phải hần! Là bọn hần! Bọn hần có hai người!” Thánh mẫu thụ đứng lên rào qua rào lại: “Ta thế nhưng lại ích kỷ như thế, hoa tâm như thế, ta muốn có là tình cảm của cả hai người, điều này làm cho ta...”

“Người quyết định càng muộn, thương tổn sẽ càng lớn...” Đông Ma Quân mở miệng, sau đó bị muội muội, Tiểu Ny, Phượng Tê, Ảnh Vệ, Trình Tiên chỉnh tề đồng loạt trừng mắt. [Ta nói sai cái gì sao?]

“Cũng có cách vẹn cả đôi đường.” Phượng Tê thở dài, ma vương chính là ma vương, thuận miệng câu nào chính là phá hư hướng phát triển hòa bình hữu hảo của thế giới câu đó.

“Vẹn cả đôi đường?”

“Người có thể chấp nhận cả hai người a.”

“Điều này sao có thể! Nương nương, ta vẫn chưa quên những lời người nói trên suốt hành trình!”

“Tình yêu là trò chơi của hai người, có thêm ai cũng là trái với quy tắc, lời này đúng là ta nói.” Phượng Tê bình tĩnh uống trà: “Bên thứ ba chen chân nhất định sẽ bị xất lát, đó cũng là ta nói. A...Còn rất nhiều, bất quá, người không phát giác chuyên nhất luận mà ta nói có chút bất đồng với tình huống hiện tại của người sao?”

“Bất đồng?”

“Nếu người yêu Tiểu Quân, Tiểu Quân yêu Sướng Dương, Sướng Dương yêu người, đó là tam giác tuần hoàn. Nếu người cùng Sướng Dương yêu thương lẫn nhau mà Tiểu Quân muốn xen vào, đó là kẻ thứ ba phá hư tình cảm. Đương nhiên, đây chỉ là so sánh, nhân vật có thể tùy tiện thay đổi. Hiện tại tình huống của các người lại là, hai người bọn họ yêu người, mà người cũng đồng thời yêu bọn họ. Tách ra mà xem thì vẫn là một xứng một.”

Kỳ thật nào có phức tạp như vậy, đã yêu, bọn họ lại không có ý kiến thì các người cứ sống cùng thôi. Nhưng đối mặt với thánh mẫu, đạo lý lớn vẫn phải nói.

“Một trái tim chỉ có thể chứa được một người, đó là do hần ngay từ đầu trong mắt đã không thấy được người khác. Vứt bỏ người yêu cũ, đó là phản bội cũng là hoa tâm, nhưng Phục Hắc, ngay từ đầu, lòng người chính là thuộc về cả hai người bọn họ.”

“Đồng thời chấp nhận...Thật sự có thể chứ?”

“Nếu phải lựa chọn giữa mất đi người cùng chịu đựng đối phương, ta nghĩ bọn họ sẽ có quyết định đúng đắn.” Phượng Tê tựa hồ nhớ đến điều gì: “Kỳ thật quan hệ của bọn họ không kém như mọi người nghĩ đâu, nếu không phải có người, bọn họ thật ra rất phù hợp với kiểu mẫu hoan hỉ oan gia.”

Phục Hắc sắc mặt còn trắng hơn cả lúc tưởng tượng mình phải rời khỏi bọn họ lúc trước...

“Nương nương, đừng đặt ra những giả thiết kỳ quái như vậy.”

“Bọn hần đều yêu Phục Hắc, lẫn nhau đúng là tình địch, nhưng bọn hần cũng là sư huynh đệ nhiều năm a, nhìn cùng một người, yêu cùng một người, cùng vui mừng vì hần, thống khổ vì hần, cảm động lẫn nhau là rất có thể...Khụ khụ, giả thiết giả thiết, đây là giả thiết, người cũng biết, đó là chút sở thích nho nhỏ của ta.” Không có biện pháp, Phục Hắc đã sắp bắt tỉnh rồi, Phượng Tê chỉ có thể nói như vậy.

[Xem ra vô luận đối với ai mà nói, tin Sướng Dương cùng Tiểu Quân mới là một đôi đều thực sự kinh tởm...Rõ ràng là rất có yêu nha ~]

“Được rồi được rồi, biết người da mặt mỏng. Người trở về đi, ta đi tìm hai người bọn họ, đến lúc đó người chỉ cần gật đầu là được rồi.”

“Đa tạ nương nương.”

52. Chương 52: Thành Thân

Sướng Dương cùng Tiểu Quân đều thực buồn bực.

Lúc bọn hắn biết tình địch đã đến chỗ Phượng Tê tìm kiếm trợ giúp vẫn rất bình tĩnh. Dù sao ngay cả chuyện này mà còn phân tích không ra thì phái Tiêu Dao cùng Ma giáo cũng nên bị ai một chút rồi (một người chống môn một người phó giáo chủ).

Nhưng đợi đến lúc biết Phục Hắc cũng đi tìm Phượng Tê thì bọn hắn không thể bình tĩnh được nữa.

“Hai người các ngươi thực ăn ý.” Phượng Tê nhìn hai nam tử chân trước chân sau bước vào phòng tìm mình: “Các ngươi không ghép thành một đôi thật là quá đáng tiếc.”

“Không có khả năng!” x2.

“Cùng giới tính, cùng môn phái, đều vĩ đại, lại yêu cùng một người.” Phượng Tê cảm thấy mấy lời thần côn này nàng đúng là càng nói càng thành thạo: “Thế giới này không có ngẫu nhiên, nếu có, chỉ có tất nhiên.”

[Sớm đã muốn nói những lời này]

“...” Không thể câu thông với nữ nhân này được.

“Hoàng hậu nương nương, người hẳn là hiểu mục đích chúng ta đến tìm người.” Sướng Dương nói thẳng.

“Hắc hẳn vì sao lại đến tìm người? Hắc nói cái gì?” Để phòng ngừa người nào đó lại nói sang chuyện khác, Tiểu Quân thuyết minh bổ sung.

Nhưng bọn hắn nói xong, Phượng Tê còn chưa mở miệng, Ma Quân đứng bên cạnh xem cuộc vui đã nhìn không được: “Tiểu Quân, như vậy không giống người!” Phó giáo chủ của hắn phải là con người lợi hại nham hiểm giả dối, thoát nhìn tà khí bức người, kì thực cũng dễ tiện vô sỉ hết như diện mạo, trong lúc nói cười có thể âm chết một đồng người, chứ không phải là tiểu tử ngốc vọng động hiện tại.

Đối mặt với lời khiển trách của cấp trên kiêm hảo hữu, Tiểu Quân không thèm quan tâm cười: “Người đang yêu đương đều là kẻ ngốc, giáo chủ. Thủ đoạn nham hiểm của ta sao có thể dùng trên người hắn?” Sau đó ý vị thâm trường nhìn Sướng Dương. Với tên này thì thật ra có thể xuống tay, nhưng trình độ của hắn cũng không kém, muốn âm hơi khó khăn, hơn nữa đây còn là địa bàn của hắn...

“Nói như vậy, Ma giáo chúng ta sẽ mất đi phó giáo chủ?” Trước không nói trạng thái của hắn, chỉ riêng bộ dạng phu xướng phụ tùy này...Đông Ma Quân không vui nheo mắt lại.

“Nga? Nói vậy là Hắc lựa chọn ta?” Hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của người trước mắt, Tiểu Quân hoan hỉ hưng phấn, còn Sướng Dương thì mặt đã có thể sánh với Đông Ma Quân vừa mất đi một thuộc hạ ưu tú đối diện.

[Thôi, một phó giáo chủ như vậy, ta cũng không dám muốn.] Đông Ma Quân hiện tại rất có cảm giác mười mấy năm qua Ma giáo có thể thuận lợi báo thù cùng phát triển hoàn toàn là do tổ tiên tích đức hiển linh.

“Chuẩn bị ‘xào’ luôn hắn?” Phượng Tê đẩy đẩy Đông Ma Quân.

“Ma giáo chúng ta môn nhỏ phái nhỏ, nuôi không nổi một kẻ si cuồng vì yêu liễu lĩnh bất chấp tất cả như hần, nếu ngày nào đó hần để giành được một nụ cười của mỹ nhân mà bán luôn chúng ta thì đúng là hay ho.” Tuy không biết ‘xào’ có hàm ý gì, nhưng với tình huống trước mắt ai cũng sẽ không có phán đoán thứ hai.

“Ha ha ha ~ Không có việc gì không có việc gì, Ma giáo nhân tài đông đúc.” Tiểu Quân bị hảo hữu nhìn đến phát ngượng gượng hòa: “Vẫn là trước nói về Hắc đi...”

Rốt cuộc đã đến chính đề, Sương Dương cũng dựng thẳng hai tai lên.

“Còn không phải do các người quá gấp gáp sao?” Phượng Tê không thú vị vung khăn, một thẳng nam đồng thời bị hai nam nhân tỏ tình, đương nhiên sẽ bàng hoàng.

“Người đã nói thế nào?” Sự do dự của Hắc bọn họ biết, hiện tại mấu chốt chính là Phượng Tê đã khuyên như thế nào.

“Người càng thiên hướng ai?” So với vấn đề công thụ của mấy đôi trước, đến chuyện của bọn hần thì càng dính nhiều đến khả năng cuối cùng giai nhân sẽ thuộc sở hữu của ai.

Phượng Tê chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, sau đó nhào vào lòng Tiểu Nỵ: “Đáng ghét a ~ Các người hỏi rõ ràng như vậy làm gì?” Hại nàng cứ có cảm giác hư vinh rằng mình rất quan trọng.

Đông Ma Quân thú vị nhìn Phượng Tê đang trong trạng thái hưng phấn: “Còn không phải người thanh danh lan xa sao?”

“Ta đây liền không nói lời vô nghĩa nữa.” Phượng Tê lập tức vung ra hai bản đông cung đồ 3p được vẽ tỉ mỉ công phu.

“Ở đâu ra?” Tiểu Quân huyết sáo một tiếng, không thể tưởng được a

~“Trình Tiền làm ra.” Phượng Tê dù gì cũng là nữ nhân, những lúc như thế này vẫn phải biết rụt rè.

“Nga? Người muốn leo tường?” Tiểu Quân đầy mặt không tin, trải ra một bức tư thế ba người dây dưa.

“Ta chỉ chuyển giao, là Ma Quân cho.” Lại chuyển bóng.

“Đây là trọng điểm sao?” Đông Ma Quân bắt đầu dĩ rã sang chuyện khác, tuy rằng nói như vậy sẽ cho người ta ảo giác rằng mình cam chịu, nhưng không có biện pháp, còn lại đều là nữ tính, hần còn chưa mất phẩm chất đến nước đó. Đương nhiên, hành động thân sĩ của hần cũng làm cho ba nữ nhân đều dùng mắt sao nhìn lên.

“Cảnh sắc thực sự đặc biệt.” Đầu, người vẽ tốt như vậy a

~“Người xem đúng là cẩn thận.” Không nghĩ đến người cũng hào phóng ngoài ý muốn.

“Người hy vọng ba người chúng ta cùng một chỗ?” Sương Dương đánh gãy hồi trào phúng của cặp cấp trên cấp dưới, trực tiếp chia đầu mâu nhằm về Phượng Tê.

“Tim của hần có bao nhiêu mềm mại, các người hiểu hơn ta.” Phượng Tê dựng thẳng ngón tay tỏ vẻ khẳng định chính là như vậy, cái gọi là thuộc tính thánh mẫu nghĩa là không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, phổ độ chúng sinh: “Địa vị của các người trong lòng hần cũng là không thể thay thế, các người cho rằng hần sẽ nữ thương tổn các người?”

Phượng Tê tựa hồ thực sự vừa lòng với sự im lặng của hai người.

“Các người luôn miệng nói nguyện ý chờ, nguyện ý nhượng bộ, nhưng chúng ta đều không phải Phục Hắc, tình yêu vĩnh viễn là ích kỷ nhất, mà tình yêu đã được thời gian nghiệm chứng càng là vững chắc nhất, các người...ai nguyện ý buông tay?”

“Không nguyện ý, người có thể cho hần hạnh phúc là ta!” Các người thật sự không có một chân? Đây cũng quá ăn ý đi.

“Có thể chứ, các người đều không muốn buông tha, cũng không muốn nhìn hần buồn rầu. Chờ? Các người đã chờ mười mấy năm, chẳng lẽ nào còn muốn tiếp tục chờ đợi mê đề khó giải này nữa sao?”

Hai người đã bắt đầu dao động...

“Các người có thể chấp nhận sau vô tận chờ đợi, người hẳn lựa chọn vẫn không phải là mình?”

Lời này có hiệu quả vương bài, sắc mặt của hai người giống như tắc kè hoa đổi tới đổi lui, sau đó hung tợn trừng đối phương, giữa đôi bên toát ra một loại hơi thở...thỏa hiệp.

“Nhiều năm làm tình địch, các người hẳn là thực sự hiểu biết sở trường của đối phương, có một người như vậy làm bạn bên cạnh hẳn những lúc người vắng mặt cũng là chuyện tốt...Hơn nữa bỏ đi bộ phận tình địch, các người hẳn là không ghét lẫn nhau mới đúng.”

“Lúc ta không ở bên cạnh Phục Hác, mặc cho hẳn thừa cơ mà vào?”

“Bỏ đi bộ phận tình địch, người còn có rất nhiều chỗ đáng để chán ghét.”

“Ba!” Phục Tê đập bàn.”Đồng ý không? Là có hay là không!”

“...Hừ.” Tiểu Quân.

“Như vậy tính là đồng ý.” Máy phiên dịch hiệu giáo chủ Ma giáo.

“Chỉ cần...Hác đồng ý.” Sương Dương vạn phần hy vọng sự tình có thể có chuyển cơ.

“Ha ha ha ~ Hắc đồng ý.” Phục Tê ăn bớt một chữ, phải là ‘hắc sẽ đồng ý’ mới đúng.

...

“Chính là như vậy, quân y, thái độ của hai người bọn họ đúng như chúng ta đã thảo luận lúc trước, bọn họ nguyện ý ba người cùng một chỗ, dựa theo hứa hẹn của chúng ta, người cũng phải đồng ý nga.”

“Thật sự không nghĩ đến...”

“Bọn họ chỉ là không nguyện ý chấp nhận khả năng có thể mất đi người.”

“Ta sẽ thử thật sự yêu thương bọn họ.”

“Không không không, lại sai rồi, không phải thử yêu, là người hiện tại đã yêu bọn họ, người chỉ cần làm chính người là tốt rồi.” Tiểu thụ cứ việc ở yên một chỗ chờ tiểu công tới là được, không cần chủ động làm cái gì: “Có lẽ một nụ cười thật lòng sẽ chính là khẳng định lớn nhất về tình cảm của các người.” Tốt nhất là lúc nhân diện đào hoa tôn sắc hồng đến một mặt cười thẹn thùng không thắng gió lạnh.

...

Ba người cuối cùng cũng hội hợp.

“Ba người các người, nguyện ý thành thân sao? Từ nay về sau đồng cam cộng khổ, đầu bạc không rời, vô luận bản cùng hay phú quý, vô luận khỏe mạnh hay bệnh tật, làm bạn cả đời?”

“Nguyện ý.” x2, tổ hợp tiểu công.

“...” Gật đầu, tổ hợp tiểu thụ.

“Ta cứ cảm thấy có chút đơn giản.” Trình Tiễn.

“Ừ, tựa hồ thiếu cái gì đó.” Ảnh Vệ cũng khó được mở miệng một lần.

“Không có người khác phản đối, không có quốc tình quấy nhiễu, không có bên thứ ba chen chân, không có lo lắng loạn luân...đồng ý 3p là giải quyết xong vấn đề, quá tiện nghi bọn họ.” Tiểu Ny tổng kết.

“Như vậy a...” Phục Tê trầm tư. Tổ ba vai chính biết nàng là ai bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Như vậy đi, rèn sắt phải thừa khi còn nóng, các người thành thân luôn đi.”

“Thành thân?!”

“Đúng vậy a, bây giờ nghĩ lại, trừ bỏ Lâm Ích Hàn cùng Cảnh Tu, những cặp khác đều chưa tổ chức hôn lễ. Cặp Lâm Ích Hàn lần đó cũng chỉ chiếu tiêu chuẩn hôn lễ hoàng thất đi từng bước một cho đến xong xuôi, một chút cũng không chơi vui.”

Nghĩ đến đây, Phượng Tê hưng phấn đứng lên: “Quyết định như vậy đi. Thành thân. Ta làm chủ hôn!”

“Các vị, các vị, xin mau trở về, sau đó mang một phần lễ vật quay lại đây, chưởng môn đại hôn!” Tiểu Ny đang dẫn dắt đệ tử phái Tiêu Dao đuổi người, chờ mong nhận được thêm một phần lễ vật.

“Chủ ý này không sai, Ma giáo cũng làm một lần.” Đông Ma Quân nhìn Tiểu Quân: “Có thể thu thêm một phần tiền biểu.” Xem như là lợi dụng thu vào lần cuối từ phò giáo chủ.

“Bọn họ? Không có bao nhiêu người sẽ đến Ma giáo xem lễ đi...” Không phải Sướng Dương kỳ thị môn phái, nhưng là Ma giáo quang minh chính đại giờ cao ngọn cờ oai môn tà đạo, đại bộ phận nhân sĩ ‘chính nghĩa’ vẫn khinh thường kết giao.

“Ta mới không cần thành thân muộn hơn hẳn!” Tiểu Quân cũng phản đối, hẳn không muốn làm tiểu.

“Vào cửa trước chưa chắc đã là đại, Cảnh Diễn trước khi cưới ta cũng có thể thiệp a.” Làm hai lần tựa hồ thực sự thú vị.

“Vậy cũng không được, dựa vào cái gì hẳn hiện tại đã có được Hác?”

[Các người thật khó hầu hạ.]

“Ta cũng không muốn làm hai lần, thật là phiền phức.” Được rồi, thánh mẫu thụ vừa mở miệng, việc này cơ bản đã được quyết định.

“Chỉ có thể thôi vậy.” Tiếc nuối nhìn Đông Ma Quân: “Lần sau trong phái các người mà có 3p thụ thì làm hai lần là được rồi.” Tiểu thụ được sủng, thiên định.

“Còn có...” Phục Hác có ý kiến: “Vì sao ta nhất định là thụ?” Hắc đã sớm muốn hỏi: “Hoàng hậu nương nương, ta tốt xấu cũng là thuộc hạ của Lý tướng quân...”

“Hác, người không cảm thấy hiện tại kéo quan hệ đã có chút chậm?” Tiểu Quân.

“Cho dù hoàng hậu giúp được người một lần, sau này thì sao?” Sướng Dương.

“Còn có, nội công tâm pháp của người tăng thứ mấy rồi?” x2.

[Sư phụ, ta thực xin lỗi người.] Thần y vô công nhị lưu có thừa, nhất lưu không đủ: “Ta có thể hạ độc.”

“...” Một vị chưởng môn tài đại khí thô rút ra nhuyễn ngọc tị độc mà đời đời chưởng môn đều có.

“...” Một vị phò giáo chủ chuyên vào nhà cướp của rút ra một chiến lợi phẩm bị hẳn giữ riêng, tị độc châu, tuy rằng kém hơn ngọc của Sướng Dương, nhưng cũng là trân phẩm.

“...” Phục Hác đang suy xét được vật nào hiệu quả có thể vượt qua hai thứ này mà lại không thương tổn người yêu.

“Coi như thôi đi ~” Sau khi biết được bọn họ lấy ra là cái gì, Phượng Tê thực từ bi nhìn Phục Hác.

...

“Phái Tiêu Dao đúng là chuyện vui không ngừng a ~” Lửa đạn (kẻ khiêu khích) Giáp.

“Phái Tiêu Dao thật là thần kỳ, hôn lễ... đặc thù như vậy cũng có thể làm được.” Mã thí (kẻ nịnh bợ) Ất.

“Vì sao ta đây chừng này tuổi rồi mà còn phải tận lực với loại thể trận này.” Một mỹ phụ trung niên bất mãn lải nhải.

“Thu di, bình tĩnh bình tĩnh, người còn trẻ mà, hơn nữa đây không phải là bắt đắc dĩ sao, người vẫn tốt hơn lão đầu bất lương tiền chưởng môn kia nhiều a ~”

Đông Diễm Quân an ủi Thu di đang đứng ngồi không yên, không có biện pháp, nhờ môn quy sở chế kỳ quái của phái Tiêu Dao, trong phái người bối phận cao ít đến đáng thương, đều là lứa mới trẻ tuổi. Thu di cùng trợ thủ của nàng là cặp phu thê lâu năm ít ỏi còn lại, vừa lúc ngồi ghế cao đường, nàng lại cùng ba tân nhân có quan hệ họ hàng nuôi nấng, không phải nàng thì ai.

“Mấy hài tử kia từ nhỏ đã không để ta bớt lo, hiện tại tốt hơn rồi, thế nhưng...”

“Ai nha ~ Đã nói nhi tôn tự có phúc của nhi tôn.” Thu di phụ an ủi lão bà: “Các người cũng nhanh lên, nếu mấy lão ngoan cố kia nhận được tin tức trở về kịp thì sẽ là một hồi đại náo.” Không môn phái nào không có mấy lão đầu gian ngoan mất linh.

“Không có việc gì, chúng ta đánh thắng được bọn hần.” x2 tiểu công võ công siêu phàm.

“Diễm Quân, Tử Mị, còn hôn sự của hai người các người...Này này, đừng chạy a, khi dễ ta khinh công không bằng các người a.” Không phải khinh công không tốt, mà là hiện tại trên người nàng trang phục trang sức nhiều lắm, chạy không nổi.

“Thu di, mặc kệ bọn họ đi.” Phượng Tê cười hì hì xuất trường, trong tay là một cuộn giấy to: “Hôn sự của hai người bọn họ cứ để ta lo, Diễm Quân ta không dám nói, chuyện của Ma Vương ta nhất định có thể thu phục, ta chính là quen biết không ít người (nam nhân) tốt.”

“Ha ha, vậy làm phiền hoàng hậu nương nương.” Thân phận hoàng hậu này tựa hồ người người đều biết cả rồi?

“Khụ...Hoàng hậu, trong tay ngươi là cái gì?” Tiểu Quân may mắn mình thành thân sớm, không nằm trong danh sách tuyển chọn của Phượng Tê, hảo tâm thay hảo hữu kiểm cấp trên cũ nói sang chuyện khác.

“Một trăm lẻ tám chiêu ác chinh tân nhân trong hôn lễ. Không sai đi? Ta chính là thật vất vả mới gom đủ số Thiên Cương Địa Sát (36 sao Thiên Cương, 72 sao Địa Sát cộng lại là 108).” Tay rung lên, quyển trục thật dài từ chỗ Phượng Tê lăn đến bên chân Tiểu Quân, mặt trên lộ ra chi chi chít chít những hàng chữ cực nhỏ.

“Tân hôn hạnh phúc.”

53. Chương 53: Tin Gấp Từ Ma Giáo

Tổ ba người vừa đau vừa hạnh phúc thành thân xong, Phượng Tê được chơi vui vẻ đồng thời vẫn không quên chuyện quan trọng, đó là...xác định lộ tuyến lên đường.

“Vốn chúng ta định đi qua phái Tiêu Dao rồi thì trực tiếp đến Khánh quốc...”

Phượng Tê khó xử nhìn bản đồ: “Nghe nói nơi đó phong khí tốt lắm, nếu người đi cùng chúng ta, nói không chừng giữa đường sẽ giải quyết xong chung thân đại sự.” Lời này là nhìn Đông Ma Quân nói.

“Hiện tại thì sao? Không nở xa ta?” Đứng nhìn hần nói chuyện ngả ngớn, khoe miệng giật giật đã tiết lộ hết thấy.

“Ừ...dù sao ta cũng đã đáp ứng Thu di...” Gã được người ra ngoài.

“Ca ~ Người chưa tìm được hạnh phúc, tiểu muội sao có thể nói chuyện cưới gả?” Đông Diễm Quân nhìn ca ca, xoay đầu lại quên tay hay việc trình diễn một hồi huynh muội tình thâm.

“Các người vẫn là đến Khánh quốc đi...”

“Ca, trong giáo không phải nhấn đến tin gấp, nói là có chuyện quan trọng sao?” Lúc một giáo chúng Ma giáo toàn thân là máu xông vào phái Tiêu Dao, tất cả mọi người đều bị dọa nhảy dựng. Người mang tin sau khi nói được một câu liền hôn mê bất tỉnh, hiện tại đang được Phục Hắc cấp cứu.

“Cho nên mới bảo các người đi a, các người một nhóm nhược chất nữ lưu có thể có tác dụng gì? Diễm Quân, không cần trừng mắt, đừng quên nhiệm vụ hiện tại của người.”

“Này này, chúng ta cũng tính là nhược chất nữ lưu?” Trình Tiền kháng nghị.

“Một thương nhân dựa vào cơ quan ám khí miễn cưỡng tự bảo vệ mình, một ảnh vệ giỏi bí mật bám sát hơn là so chiêu trực diện...” Trợ giúp thật sự không lớn.

“Một khi đã như vậy, mọi người tách ra hành động đi. Ma Vương mang theo Tiểu Quân về trước, đến chỗ Phục Hắc lấy nhiều một chút được phẩm đặc thù, chúng ta...không đi Khánh quốc nữa, đi Xảo quốc, sau đó quay về Cẩm quốc, cứ như vậy.” Phương Tê vẻ mặt đã quyết định mở miệng, mọi người cũng không có ý kiến, chỉ tò mò nàng vì sao lại đi đường đó mà thôi. Về phần Tiểu Quân, hẳn không rảnh như vậy, Ma giáo gặp nạn, còn không gấp gấp quay về hỗ trợ sao?

Chỉ chờ chuẩn bị xong là lập tức lên đường...

“Người tựa hồ một chút cũng không nóng nảy.” Phương Tê thấy Đông Ma Quân một mình đứng trên gác lầu ngắm phong cảnh, nửa điểm cũng không có vẻ vội vàng về giáo cứu trợ, ngược lại Tiểu Quân thì thực sự để ý chuẩn bị những thứ có thể dùng đến, còn lợi dụng cả thể lực của Sương Dương hỏi thăm tin tức khắp nơi.

“Từ nơi này chạy về không phải chuyện ngày một ngày hai, gấp cũng vô dụng, dục tốc bất đạt.” Quay đầu hướng về Phương Tê cười cười: “Hoàng hậu một mình đến đây không tốt lắm đi...”

“Không phải một mình, có Vệ Ảnh đi theo ta.”

“Ảnh vệ hoàng gia quả nhiên bất phàm.” Với trình độ của hắn mà cũng không cảm giác được: “Vậy ta liền ở đây tạ nương nương quan tâm.”

“Ta có quan tâm người sao?” Phương Tê cười đầy cổ quái: “Ta nói...Ma giáo các người căn bản không có việc gì đi?”

Đông Ma Quân trong mắt đột nhiên lóe ra một tia sáng khác thường, mang theo ý cười nhìn Phương Tê: “Nương nương vì sao lại có phán đoán này?”

“Biểu tình a, nhà quyền quý như chúng ta, bản lĩnh khác không nói, riêng nhìn sắc mặt người khác thì là trời cho bẩm sinh kết hợp rèn luyện chăm chỉ, đã đăng phong tạo cực. Trong nháy mắt lúc người nghe thấy Ma giáo gặp chuyện không may, biểu tình là kinh ngạc, hưng phấn chứ không phải phẫn nộ...Hơn nữa...”

“Hơn nữa?” Đông Ma Quân đã được gọi lên hứng thú.

“Hơn nữa Ma giáo tựa hồ không có lý do để gặp chuyện không may.”

“Dựa vào cái gì thấy được?” Lúc này là thật sự có hứng thú rồi.

“Ma giáo là người cùng Diêm Quân kéo lên trong mười mấy năm gần đây, so với những môn phái lâu đời, các người căn cơ cạn, nhưng đó cũng là ưu thế. Chỉ cần người, Diêm Quân, cùng một vài nòng cốt còn đó, Ma giáo tùy thời đều có thể Đông Sơn tái khởi, lại phối hợp với vị trí địa lý của Ma giáo, có thể tạo thành nguy hại cho các người chỉ khi các đại môn phái hợp lực bao vây tiêu trừ...Trước không nói đến tập tính của đám nhân sĩ đứng đắn, thích đao to búa lớn, làm việc lễ mà lễ mễ, còn phải mở một đại hội võ lâm, tuyển chọn một môn chủ, chậm rãi tiến công biến thành mọi người đều biết; Ai cũng sẽ không vào lúc các người đang như mặt trời ban trưa, chọn thời điểm một hai nhân vật trung tâm đều không có mặt hủy đi căn cơ của Ma giáo, sau đó chờ đợi đối diện với những đòn trả thù ngầm điên cuồng vô tận của các người.” Phương Tê nghiêng đầu một chút: “Nếu thật sự có một người như thế, thì với chỉ số thông minh này cũng không cần lo lắng.”

Nếu Ma giáo đã làm chuyện gì khiến người người oán trách, như vậy chờ đợi bọn hắn sẽ là mình tranh ám đấu hợp tình hợp lý, cuối cùng bị một nhiệm vụ đại loại như cứu thế chủ bao vây tiêu trừ. Giống như lúc Minh giáo bị lực đại môn phái vây khốn trên đỉnh Quang Minh vậy, nếu không có Trương Vô Kỵ, Minh giáo khẳng định đã bị một lưới bắt hết, chứ không phải là trong tình huống giáo chủ, muội muội của giáo chủ, phó giáo chủ đều ở ngoài, bỏ qua một đám ‘cá lọt lưới’ lớn đến như vậy.

Ba ba ba

~“Phân tích rất đúng, địch nhân là không có khả năng, bắt quá...người sao có thể xem nhẹ một khả năng khác?”

“Phản đề.” Phương Tê thốt nhẹ hai chữ đổi lại cái gật đầu của Đông Ma Quân.

“Thật không hổ là nữ nhân lớn lên ở nơi tập trung quyền lực, tâm tư chính là không tầm thường.”

[Thực ra chẳng có liên quan gì đến chuyện này, chủ yếu là trước kia phim võ hiệp từng xem không ít mà thôi.]

Phượng Tê có chút ngưng ngừng: “Hơn nữa...ta hoài nghi, chuyện phản đồ này cũng có vấn đề.”

Nếu vừa rồi là tán thưởng, thì hiện tại chính là bội phục: “Nói nghe một chút.”

“Ta từng được nghe kể một cổ sự, cổ sự về một đoàn đạo tặc.” Phượng Tê mặt lộ vẻ hoài niệm: “Tôn chỉ của bọn họ chính là làm xằng làm bậy, những điều bọn họ làm thế nhân đều biết, nhưng không ai dám động đến, thực kiêu ngạo, rất cường đại.”

555555, đội trưởng của nàng a ~ rất cuộc không được nhìn thấy nữa. Có lẽ...liếc nhìn Đông Ma Quân bên cạnh, xăm cho hấn cái hình có lẽ cũng không sai (còn kiểu tóc trượt thẳng ra sau thì sao?)

“Có một lần bọn họ hành động quy mô lớn lại đụng phải vườn không nhà trống, lúc các thành viên đang hoài nghi trong đoàn có nội gián, vị đội trưởng kia đã nói một câu: phản bội là cần lý do, người có thể ở nơi này đều không phải kẻ mà tiền tài, danh lợi, quyền lực, địa vị có thể dẫn động, không có lý do phản bội thì không tồn tại kẻ phản bội.”

Quay đầu nhìn Đông Ma Quân: “Tính chất của Ma giáo của người với đoàn đạo tặc này...rất giống.” Cũng là một đám người tùy ý làm bậy, sao có thể bị một chút danh lợi mê hoặc?

“Ma giáo không có phản đồ, vậy lần rối loạn này là chuyện gì xảy ra? Giáo chúng kia vô duyên vô cớ tự dẫn vật mình đến chỗ chết chỗ sống chỉ nhằm tiêu khiển ta?”

“Hừ ~” Phượng Tê bình tĩnh xoay người, vứt lại cho Đông Ma Quân một câu hấn không biết lai lịch, nhưng có thể nghe hiểu: “Sở dĩ Judas bán đứng Chúa Jesus, là bởi vì đó là lời Chúa phân phó.”

Chúa Jesus lúc lựa chọn môn đồ đã chọn Judas vốn là kẻ trộm, sau khi hấn nhận ba mươi đồng bạc, có người đã nói cho Chúa nghe về sự phản bội của hấn, nhưng Chúa không làm gì, chỉ ở bữa tiệc cuối cùng nói cho các môn đồ của mình biết: “Trong các người có kẻ phản bội ta.”

Đó là lời Chúa phân phó, cho nên Judas phản bội, cho nên Chúa Jesus mới có thể chịu khổ phục sinh, từ người thành thần, cho nên...

Sau lại Judas chỉ sám hối giản đơn là đã được Chúa tha thứ để lên thiên đường, hết thấy đều là sự an bài của Chúa...

Nhìn theo bóng lưng ra vẻ cao nhã, kỳ thật hình tượng khí chất hoàn toàn không có của Phượng Tê, Đông Ma Quân phức tạp thầm than một câu: “Hoàng hậu sao...”

...

“Nương nương, thật sự không cần đi hỗ trợ?” Hướng đi của nhóm Phượng Tê cùng hai vị Ma giáo tuy rằng không phải ngược chiều, nhưng ít nhất cũng thành góc sáu mươi độ, rất nhanh, hai con khoái mã cộng thêm hai người cưỡi ngựa đã không thấy bóng dáng.

“Người không nghe người ta nói a? Hỗ trợ, hỗ trợ kiểu gì?” Lời tuy nói như vậy, nhưng nàng vẫn nhìn Đông Diễm Quân: “Người có muốn trở về không?”

“Không cần, ta tin ca ca, lúc trước chỉ có hai bàn tay trắng, vô công, thế lực, môn phái, báo thù, hấn đều làm được, ta không tin còn có chuyện gì có thể làm khó ca ta...”

“Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

“Tiểu Ny a, người vẫn là suy nghĩ một chút ‘vạn nhất’ của chúng ta đi.”

“???”

“Nương nương, muốn đi vòng theo Xảo quốc quay về Cẩm quốc, Xảo quốc cũng không dễ nói chuyện như Khánh quốc đâu.” Trình Tiền vẻ mặt chán ghét nhớ lại: “Một đám kẻ điên. Ở Xảo quốc, trừ bỏ binh khí cùng vật phẩm chữa thương, cái gì cũng bán không được.” Hơi khoa trương rồi, chỉ là lợi ích thu được so với các quốc gia khác kém hơn một chút mà thôi: “Người người đều mê võ nghệ, vô luận nam nữ già trẻ. Cổ tình quốc gia của bọn hấn không biết được thần linh nào chiếu cố, thiên phú đều tốt lắm.”

“Vậy chẳng phải là rất lợi hại?” Nếu giá trị vũ lực cao siêu, theo Đông Diễm Quân tất cả các quốc gia xung quanh hẳn là đều bị thôn tóm rồi mới đúng.

“Cũng chưa chắc, một cao thủ võ lâm có thể thống lĩnh một trăm dân chúng bình thường, nhưng lại quản không được mười cao thủ ngang ngửa khác.” Ảnh Vệ.

“Đúng vậy, Xảo quốc còn có một danh hiệu là quốc gia phản loạn, chỗ bọn hấn đúng là nội loạn không ngừng, hơn nữa...” Nói đến đây Trình Tiền lại vui sướng khi người gặp họa : “Mê võ nghệ thôi ~ Đầu óc không tốt lại càng nhiều.”

“Đúng rồi, lần trước ở hôn lễ của Cảnh Tu, quốc vương Xảo quốc có vẻ không giống cao thủ a.” Phượng Tê nhớ lại.

“Quốc gia của bọn hấn phản loạn thì phản loạn, nhưng cho đến bây giờ vẫn không phản loạn đến cửa hoàng thất, không có gia tộc Đông Phương, đám võ si kia sớm đã chết cả rồi.”

“Nương nương, nghe có vẻ thật nguy hiểm, một quốc gia chỉ một người có đầu óc.” Toát mồ hôi ~ Tiểu Ny, khoa trương rồi.

“Nguy hiểm cũng phải đi, ta muốn từ Xảo quốc quay về Cẩm quốc, phải thật nhanh.”

“Nương nương?”

“Từ Xảo quốc vòng về...sẽ đi ngang qua đất của Tương vương. Người còn chưa buông tha cho hấn?” Ảnh Vệ nhớ Phượng Tê đã từng nói lời hùng hồn muốn ba lưới bắt hết ba nam tử trưởng thành của hoàng gia.

“Việc gì phải buông tha? Đợi hấn sa lưới, như vậy Cảnh Diễm cũng sắp thôi, đến lúc đó ta có thể yên tâm bồi dưỡng thế hệ tiếp theo rồi...” Tỷ như, Duệ chất nhi cùng thái tử nhi tử của nàng.

“...” Trình Tiền cùng Ảnh Vệ.

“Thật là lợi hại!” Tiểu Ny cùng Diễm Quân.

“Cứ vậy quay về Cẩm quốc, người sớm như vậy đã muốn trở về? Chúng ta ngao du mới hơn một năm đi...”

“Đương nhiên không phải, ta cũng có thể phát huy phẩm cách cao thượng qua cửa nhà mà không vào, trước đến Ma giáo xem thử, nơi đó có không ít trò hay cùng mỹ nam, sau đó lại đi Khánh quốc.”

“Nương nương...người không phải đã nói chuyện của Ma giáo chúng ta không giúp được gì sao?”

“Bớt nói nhảm, lộ tuyến này là ta xác định, đi thôi.” Phượng Tê liếc nàng một cái, hiện tại đương nhiên là chưa giúp được gì nhà...

54. Chương 54: Song Tử, Cảnh Thiệu

“Đây tính là tình huống nào?” Phượng Tê chống nạnh chỉ vào hai nam nhân vẻ mặt ngượng ngùng trước mặt mình, hình tượng thực sự không có khí chất, mà Tiểu Ny vốn luôn bận tâm điều này cũng không có tâm tư sửa sai, chỉ hưng trí bưng bưng nhìn trò hay vừa kéo màn.

“Không phải rất tốt sao, người luôn thích những chuyện này mà.”

“Đừng nói cứ như ta cơ khát đến nỗi không thể không có nam nhân vậy được không? Ta chính là phụ nữ đã thành thân có lão công chính quy rồi!” Ta xem phải là hủ nữ đã thành thân mới đúng...

“Nương nương, chú ý dùng từ.”

“Nhưng là bọn hấn...”

“Hoàng hậu nương nương, chúng ta biết lần này đột nhiên tìm đến người là quá mức đường đột, nhưng là, chúng ta nghĩ chỉ có người mới có thể giải quyết được vấn đề của chúng ta.” Người đứng bên trái trong số

hai nam tử ôn văn nhĩ nhĩ, hai nam tử dung mạo xuất sắc, hai nam tử...bộ dạng giống nhau như đúc nói chuyện trước.

“Nghe nói phụ hoàng bị bệnh, chúng ta thực sự lo lắng, nhưng là...” Người bên phải cũng mở miệng, trên hai khuôn mặt giống nhau như đúc hiện lên vẻ lo lắng: “Chúng ta hẳn là nên trở về.”

“Trước nói nghe thử, các người là làm sao mà biết ta?” Phương Tê cảm thấy về việc này mình thực sự thất bại, mang theo một tá thân phận bước ra khỏi cửa, nhưng đến nơi nào cũng có người tôn xưng là hoàng hậu nương nương...Cha, Cảnh Diễm, ta thực xin lỗi an bài của các người ~ Khắp thiên hạ đều biết hoàng hậu Cẩm quốc rong chơi bên ngoài rồi...

“Chúng ta...quen biết Cảnh Tu.” Đôi song sinh cùng lộ ra nét cười xấu hổ.

“Phản đồ! Phản đồ của hoàng gia!”

Được rồi, chúng ta trước giới thiệu một chút cặp sinh đôi mỹ nam này là ai...Đáp án: bọn họ chính là hai vương tử trốn nhà ra đi của Phương quốc.

Hơn hai năm trước, Cảnh Tu cùng Lâm Ích Hàn oanh oanh liệt liệt thành thân, hai người lúc đó đã chạy khỏi hoàng cung đương nhiên cũng biết, vì thế liền trốn đến Cẩm quốc, chẳng qua là lỡ mất cơ hội gặp mặt phụ thân bọn họ.

Hai người bọn họ quen biết Cảnh Tu cũng là sau đó, Cảnh Tu sau khi kết hôn đi xa hưởng tuần trăng mật, hai vương tử liền quyết định tiếp cận, lãnh giáo một chút xem phải làm thế nào để trong nhà thỏa hiệp tình cảm của hai người.

“Nói cho các người biết, tránh xa ta ra một chút, ta có nữ nhi, có gia thế, ta sẽ không đứng núi này trông núi nọ.”

“Tu, người ta rõ ràng là có chuyện cần tìm chúng ta.”

“Phương Tê nói, tỷ lệ leo tường lúc hưởng tuần trăng mật là gấp ba lần thất năm chi dương (cách nói tình trạng sau bảy năm tình cảm thường nhạt nhẽo, dễ ly hôn).”

[Nàng chỉ là ngựa mất người được vui vẻ ra ngoài chơi còn mình thì không được, tùy tiện hù dọa người mà thôi.] Lâm Ích Hàn liếc mắt một cái liền nhìn thấu chân tướng.

“Các người coi trọng hẳn cũng không được, hẳn là của ta!” Bá đạo ôm thất lưng người yêu, vẻ mặt rất tiểu công, đối lại là nụ cười dung túng đầy sủng nịch của Lâm Ích Hàn.

“Thực hâm mộ các người.”

“Đúng vậy a, thật tốt...” Một người trong cặp song sinh cũng ôm lấy thất lưng người kia, tư thế động tác cùng hai người đối diện giống nhau như đúc, không nói gì đã cho Cảnh Tu biết đám chua hẩm ăn vô ích, cũng nói rõ ý đồ cùng thỉnh cầu của bọn họ lúc đến đây.

...

“Vì thế, Cảnh Tu đồ hồ đồ dẫn đó liền khai ra ta?”

“Đây là chủ ý của Lâm vương phi.” Người bên trái, người trước mặt Lâm Ích Hàn cũng gọi hẳn Lâm vương phi?

“Chúng ta mất thật lớn khí lực mới gặp được nương nương.” Lúc đầu Phương Tê không ở phủ tướng quân thì chính là trong hoàng cung, sau lại đi du lịch, bọn họ vừa được tin tức Phương Tê đã vào quân doanh, tuy rằng đuổi kịp, nhưng đó là địa bàn của Phương quốc, hai huynh đệ nào dám lộ diện. Cho nên Phương Tê vừa bước chân lên thổ địa của Xảo quốc liền bị chặn đường.

“Chúng ta chỉ hy vọng nương nương có thể chỉ điểm nên làm thế nào để xoa dịu quan hệ với trong nhà, chúng ta không muốn tiếp tục trốn tránh nữa. Hẳn...là phụ hoàng của chúng ta a...”

Bọn họ sao có thể nguyện ý vứt bỏ quốc gia của mình? Vốn chỉ muốn rời nhà thoát uy hiếp phản nghịch một chút, hưởng thụ lần điên cuồng cuối cùng, nhưng là cảm giác tự do, nhất là tự do yêu nhau thật sự là xinh đẹp như hoa anh túc, làm cho người ta say mê, làm cho người ta sa đọa.

Bọn họ đã qua Khánh quốc, không ai nói gì về những hành động hơi hơi quá mức của hai người. Bọn họ đi vào Cẩm quốc, như phát tiết ôm hôn nhau ngay trên phố, không ngờ lại đổi được đầy đường ủng hộ, không ai cho rằng bọn họ có cái gì sai, còn có người chân thành chúc phúc cho tình yêu của hai người. Bọn họ bắt đầu không cam lòng, bắt đầu không muốn từ bỏ ý định, nếu Phương quốc cũng có thể chấp nhận, nếu phụ hoàng cũng có thể đồng ý thì thật tốt biết bao...Cho nên bọn họ mới thiên tâm vạn khổ đuổi theo Phương Tê như vậy.

“Người có thể làm được đúng không?” Người bên phải.

“Chờ đã chờ đã, các người trước giới thiệu tên tuổi, còn có làm thế nào để phân biệt hai người cái đã.”

“Ta là Tạ Song (xièshuāng).”

“Ta là Tạ Sương (cũng phát âm là xièshuāng).”

“Tên rất hay, vô luận gọi ai cũng không cần đổi giọng.” Phương Tê hắc tuyến, nàng bắt đầu bội phục vị hoàng đế Phương quốc chưa từng gặp mặt kia.

“Đúng vậy a, xưng hô của chúng ta cũng đều là nhị hoàng tử, như vậy tránh cho cung nữ thái giám rất nhiều phiền toái.”

“Chúng ta vẫn luôn cùng nhau, tên giống nhau, dung mạo giống nhau, thân phận giống nhau.”

“Chúng ta là một nửa thuộc về lẫn nhau, giữa chúng ta không chen lọt thêm bất luận kẻ nào. Cho nên nương nương không cần phân biệt chúng ta. Chúng ta là hai người, cũng là một người.”

“Nương nương, xin giúp chúng ta. Thân tình cùng tình yêu chúng ta đều không muốn mất đi, trách nhiệm cùng tự do chúng ta đều muốn có được.”

[Ta là hoàng hậu nương nương, không phải Quan Âm nương nương đại từ đại bi, càng không phải là Nữ Oa nương nương pháp lực vô biên...] Phương Tê chỉ muốn đỡ trán ngửa mặt lên trời thở dài, nếu là bình thường thì cũng thôi, cố tình lại là hiện tại lúc đang nàng vội vàng đi...Di? Nàng để làm chi phải vội vàng như vậy? Dù sao tiểu tử kia tám phần là vì mục đích gì đó mà tự mình bày ra vở kịch mang tên thuộc hạ tạo phản...Chỉ mong hắn sẽ không gặp phải kịch tình cầu huyết nào, dù sao chiếu biểu tình của hắn lúc mới biết tin mà đoán, chuyện lần này xem ra có chút khác biệt với dự tính của hắn lúc ban đầu...

“Mang theo, trước về Cẩm quốc đã!”

“Dạ!” Đông Diễm Quân cùng Ảnh Vệ chụp tới, mỗi tay một người xách hai vương tử lên xe ngựa: “Nương nương, hai người này tựa hồ được hơn hai tên ở Khiết Đan...”

“Vốn chính là vậy, bộ dạng tươi ngon mọng nước hơn người Khiết Đan, làm người cũng thực thà hơn hẳn, còn là song tử luyện thành nhất trong các thể loại huynh đệ luyện a ~” Sau lúc hoảng sợ do bị người chặn đường, Phương Tê bắt đầu thẩm tra theo đúng đạo đức nghề nghiệp (hủ nữ cũng xem như nghề nghiệp đi): “Đúng rồi, hai người các người ai công ai thụ?”

“A?” Đôi song sinh nhìn nhau: “Có ý gì?”

“A nha ~ Điều này bảo người ta sao có thể không biết xấu hổ mà nói rõ ra nha...”

[Cái bức thể vị đồ 3p kia là ai vẽ? Kỹ xảo của Ảnh Vệ là ai dạy? Người mà còn biết xấu hổ!] Trình Tiền công khai khinh bỉ nữ nhân giả ngây thơ nào đó: “Nàng chính là hỏi các người lúc lên giường ai trên ai dưới?”

“Lên giường?” Bên trái.

“Hai chúng ta?” Bên phải.

“Cũng có thể?” Hợp xứng.

“Hai tiểu bạch này thật sự đã từng dạo qua Cẩm quốc Khánh quốc, còn từng gặp Cảnh Tu?”

“Hoàng hậu nương nương, không phải ai cũng bưng hân như ngươi.” Lúc nào cũng treo chuyện này bên miệng.

“Còn nói thêm một câu, ta liền bảo Ảnh Vệ lại đây làm mẫu ngay tại chỗ!”

“...”

“Lãnh địa của Tương vương đã ở phía trước rồi đi...”

“Tạ ơn trời đất, ta không muốn gặp lại đám cơ bắp đầu gỗ công đó của Xảo quốc nữa.”

“Cũng có người hình tượng khí chất đều được.”

“Bằng sơn, đầu gỗ, hỗn cầu, vừa đến chính là ‘các người có dám chiến một trận hay không’! Chiến cái đầu người! Không thấy được lão nương là một nhược chất nữ lưu không có võ công a! Có giỏi chúng ta so ca hát, khiêu vũ, vẽ tranh, nữ công đi!”

“Nương nương, chú ý hình tượng...”

“Yên tâm, chúng ta đã đi xa rồi. Bọn họ cho dù muốn đuổi theo đấu nữ công cũng làm không được.” Hoàng hậu không biết nữ công.

[Ta không phải ý này...] Tiểu Ny nhìn trời, lại nhìn những người khác, vẫn ổn, trừ bỏ đôi vương tử song sinh chưa thể chấp nhận, hai khuôn mặt giống nhau như đúc trình ra trạng thái .

“Quen là tốt rồi.” Trình Tiền vỗ vỗ vai hai người.

“Nương nương cùng mẫu hậu của chúng ta khác biệt thật đúng là không nhỏ.” Hồi tưởng lại mẫu hậu đoan trang ung dung của mình.

“Là phong thổ nhân tình bất đồng đi, nương nương xem như là tính tình chân thật.” Hoàng đế Cẩm quốc thích nữ nhân phóng khoáng.

“Nga ha ha ha ha ~ các người thực biết ăn nói.”

“...” Nương nương, người mất mặt mất đến tận hoàng thất ngoại quốc rồi. Thôi vậy, cũng không phải lần đầu.

...

“Phượng...Phượng...Phượng...Phượng...” Vị vương gia nào đó.

“Phượng Tê.” Trình Tiền nhắc nhở.

“Người sao lại ở chỗ này!” Vương gia, không phải chúng ta nói người, người một đại nam nhân, còn là người khôi ngô nhất trong ba nam tử hoàng gia, thế mà vừa nhìn thấy hoàng hậu nương nương nhỏ xinh của chúng ta liền lập tức thối lui ba bước, quá dọa người.

“Ta đến thăm người, nhị hoàng đệ của ta.” Tương vương Cảnh Thiệu đứng hàng lão nhị.

“Đây...đây là...”

“Cảnh Diễn đã nói qua chuyện của ta đi?”

“Đại ca có nói, người ra ngoài du lịch, vô luận nơi nào ở Cẩm quốc cũng sẽ giúp đỡ lúc cần thiết.” Cảnh Diễn đã liệu trước Phượng Tê sẽ tìm đến Cảnh Thiệu, cho nên đã sớm đánh châm dự phòng cho đệ đệ.

Cảnh Thiệu lặng lẽ nhìn chúng thuộc hạ xung quanh, tốt lắm, không có nam nhân tài mao xuất chúng. Trong ba huynh đệ Cảnh gia, diện mạo của Cảnh Thiệu là không thu hút nhất, hẳn từ nhỏ đã vì điều này mà buồn bực không biết bao nhiêu lần, hiện tại lại vạn phần may mắn về điểm ấy.

“Biết là tốt rồi, hiện tại đại tẩu người đây đại giá quang lâm, người không có gì muốn chiêu đãi?”

“A? Nga! Người đâu, nhanh chuẩn bị phòng, nước ấm, còn có thức ăn cho hoàng hậu.”

“Phải điệu thấp, Cảnh Thiệu, ta là cải trang đi tuần, điệu thấp điệu thấp, nhìn cái này xem, ta trên danh nghĩa còn là muội muội người nữa mà.”

[Người như vậy gọi là điệu thấp??!!]

“Còn có, khỏi đối đãi với ta như heo, sửa sang một chút chúng ta lập tức xuất phát. Người!” Chỉ vào mũi Cảnh Thiệu: “Cho ta một đội nhân mã, muốn quân đội, đích thân người cũng theo ta đi. Còn có, phái người nói cho Phương quốc, cặp vương tử song sinh của bọn họ ở chỗ chúng ta bên này chơi đùa rất thoải mái.”

“Nương nương!”

Đôi song sinh khấn trương, suốt đường đi hoàng hậu chỉ điểm gì cũng không cho bọn hắn, gặp phụ hoàng, biết ăn nói như thế nào a...

“Yên nào, cứ để đó ta lo, ta đi rửa mặt một chút. Đúng rồi, Cảnh Thiệu, người đừng hòng chạy trốn, ta muốn nhân mã, người cũng cùng đi.”

“Hoàng tẩu!”

Vốn căn cứ nguyên tắc chết thủ hạ không chết chính mình, Cảnh Thiệu đang dự định lợi dụng thủ hạ ngăn chặn Phương Tê tiến công nghe vậy liền nóng nảy, sao mà hoàng hậu đòi người còn muốn mang theo hắn?

“Ta đây là quan tâm người! Trưởng tẩu như mẫu, ta sao có thể nhẫn tâm mặc cho người không có lấy một người tri kỷ tri âm bên cạnh được.” Phương Tê giả mù sa mưa lau lau nước mắt vốn không tồn tại, nguyên phối của hắn cũng như Cảnh Tu, đều phúc mỏng a

~“Ta...”

“Mang theo người, trên đường đi cũng tiện xử lý...” Chung thân đại sự.

“Hoàng tẩu...”

“Quân đội phải tinh anh, đừng chối từ, ta biết người có vệ đội.”

“Nhưng mà...”

Phương Tê xoát một cái xoay người, thực sự nữ vương nhìn hắn: “Còn-có-chuyện-gì-nữa-sao?”

“Người...người muốn quân đội để làm gì...” Hắn đã lười hỏi Phương Tê vì sao lại muốn dẫn mình theo, mục đích này đã rất rõ ràng, rất khi dễ người rồi...

“Đánh nhau.”

55. Chương 55: Làm Phản Thất Bại

“Ta cảm thấy rất không bình thường.” Lúc sắp đến Ma giáo, phó giáo chủ cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, một phen túm lấy vạt áo của nam nhân ung dung nhàn nhã bên cạnh: “Lần làm phản này căn bản là người bày ra!!!”

“Tiểu Quân, người quá làm ta thương tâm rồi.”

“...” Tiếp tục hung tợn nhìn chằm chằm, hắn mới không tin miệng chó của tên này có thể phun ra ngà voi.

“Là tiền phó giáo chủ, là huynh đệ của ta, người thế nhưng đến bây giờ mới phát hiện.” Bi ai a...

“...” Hắn biết ngay mà, đồ hỗn đản này không thể có lời hay: “Chẳng lẽ nào người làm như vậy là đúng rồi?”

Đông Ma Quân thoáng nhún vai, bình thản như không giục ngựa chậm rãi đi trước: “Ngày luôn nhàm chán, không phải sao?”

“Bởi vì nhàm chán người liền bày trò phản loạn?”

“Lúc trước chúng ta xây dựng Ma giáo bằng cái gì?” Không chờ đáp án, Đông Ma Quân tự mình trả lời: “Sùng bái cá nhân, nhiệt huyết, còn có sức mạnh của thù hận.”

“Hiện tại những thứ này đã không còn nữa?”

“Nhiệt huyết sẽ rút lui, thanh xuân cũng sẽ ra đi, lúc thiếu niên trở thành thanh niên, rồi thanh niên trở thành trung niên, những tùy ý làm bậy đã từng đều sẽ chậm rãi nhạt dần. Có nhà, có người thân, quang còn vốn dĩ sẵn sàng liều mạng cũng trở thành người có ràng buộc tuyệt đối không thể chịu chết. Lớn lên rồi, sẽ bắt đầu tính toán cho mình, tham lam cũng từ đó mà ra.”

“Ma Quân...Người nói rốt cuộc là...”

“Thù hận với Hoa Sơn Tung Sơn trên cơ bản xem như đã báo.”

“A...Đúng vậy.” Bề ngoài thì hai môn phái này vẫn tồn tại, ngẫu nhiên còn duy trì cái gọi là tôn nghiêm của đại môn phái, nhưng cũng chỉ với người thường hay những mao đầu tiểu tử mới ra vào giang hồ mà thôi. Chỉ cần người vào một môn phái bình thường nào đó mấy tháng, các sư huynh sư tỷ nhiều chuyện sẽ nói cho người biết, tên của hai môn phái này người có thể quên luôn được rồi, bọn họ đã gần bảy năm không có người mới bái vào môn hạ, sớm hay muộn sẽ chỉ còn là một danh từ trong lịch sử.

“Sau đó là sùng bái cá nhân, hừ, quá mù quáng.” Cũng quá không vững bền.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì!”

“Trung tâm của bốn đàn chủ, hai hộ pháp tự nhiên không cần hoài nghi, nhưng là...”

“Người là nói...Triệu thúc cùng Lý thúc?”

“Bối phận bọn họ lớn nhất, tư cách bọn họ già nhất, địa vị lại chỉ dưới chúng ta, lúc ấy là vì báo thù mà giơ cao cờ đi theo, hiện tại...Bọn họ già rồi, tâm tư lung lay, bắt đầu bất mãn ta đây được làm giáo chủ nhân nhả.” Gật đầu nhìn về phía Tiểu Quân, hẳn có thể nhanh như vậy đã liệt kê ra danh sách hiềm nghi cũng đã nói lên hai người kia có bao nhiêu thất bại.

“Bọn hấn...” Không tính già đi, mới hơn bốn mươi tuổi.

“Ma giáo vốn không thích hợp với bọn hấn.” Nhớ đến đoạn giọng điệu ‘làm xằng làm bậy’ của Phượng Tê, khóe miệng không khỏi gợi lên một nét cười xinh đẹp.

“Cho nên, người liên giả bộ cái gì cũng không biết, còn cho bọn hấn nhân lực, vật lực, cũng đúng lúc thúc giục bọn hấn làm phản?” Lúc này Tiểu Quân đầu óc linh hoạt rồi, đồng thời cũng nổi giận: “Đồ hỗn đản này, người chẳng lẽ không nghĩ, nếu người không giết đây, không từng bước một dung túng như vậy, bọn hấn có thể cả đời sẽ không phản bội sao?”

“Không phản bội nhưng cũng sẽ không để Ma giáo sống tử tế. Đám người đó giống như sâu mọt, có tâm tư này rồi thì sẽ bắt đầu chậm rãi ăn mòn Ma giáo. Chờ bọn hấn chết? Khi đó Ma giáo đã thành cái dạng gì? Không bằng thừa dịp hiện tại, châm lửa thiêu hết cả đi. Còn có thể tìm ít chuyện để làm, cho thuộc hạ giáo chúng hoạt động hoạt động, quá nhân nhả, thân thể cũng như tư duy đều sẽ dần xơ cứng.”

“Cũng chỉ có người quá rảnh mới có thể bày ra trò môn phái phản loạn này.”

“Nếu không phải bọn hấn nào rút thừa dịp hiện tại làm phản quấy rầy tân hôn của người, phỏng chừng người sẽ còn hưng phấn hơn cả ta.”

“Người vốn kế hoạch vào lúc nào?”

“Vốn định lần này ‘trọng thương’ trở về, đám hỗn cầu đó.”

“Xem ra so với chờ đợi một cơ hội hư vô mờ mịt, bọn hấn càng thích chân chân thật thật chơi trò dẫn người rơi xuống hố.” Đồng Ma Quân lắc đầu, những kẻ ngu ngốc, hổ chính là hấn đào, còn có thể tạo thành uy hiếp sao?

“Ta vẫn cảm thấy người lỗ mãng, nếu để các phái khác biết chúng ta nội đấu...”

“Vậy mà cũng gọi là nội đấu? Được rồi, Tiểu Quân, mượn một câu nói của Phượng Tê, người a, không tìm cho mình chút việc vui...”

“Tịch mịch như tuyết?” Tiểu Quân run rẩy: “Xem ra người rất có hảo cảm với nữ nhân kia?”

“Hảo cảm...” Nhìn Tiểu Quân: “Có chút đi, dù sao nàng bộ dạng không xấu, lại thực có cá tính.”

“Sở thích của nàng người chưa quên đi?”

“Đương nhiên sẽ không quên, người chính là ví dụ có sẵn.”

“Ta thực sự cảm kích vì được hỗ trợ, nhưng là huynh đệ, nàng chính là một hố lửa.”

“Ta lại không nhảy vào, chỉ là... lỗi suy nghĩ của nàng thực sự độc đáo.”

“Ta quen biết người đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy người khen một nữ nhân độc đáo.”

“Ta từng khen bao nhiêu nam nhân độc đáo, người sao một chút ý kiến cũng không có?” Đông Ma Quân vẫn còn để ý việc mình không sai biệt lắm đến tận cửa phái Tiêu Dao mới biết được đối tượng khổ luyện của Tiểu Quân giới tính lại là nam.

“Lời này nếu để hoàng hậu nghe được...”

“Sẽ bắt hết những nam nhân mà ta từng khích lệ, lột sạch toàn bộ ném lên giường của ta, khiêu chiến một chút cực hạn của np.”

“...” Cứng ngắt quay đầu nhìn Đông Ma Quân: “Người tiến bộ thật là ghê gớm.”

“Không khách khí, phần đông cung đồ 3p kia là ta đứng nhìn nàng vẽ, có bức còn là ta làm hộ.”

“Ta hận a ~” Tiểu Quân dậm ngực dậm chân: “Đều là cừu hận gây ra họa, ta năm đó không nên đề nghị người tự mình báo thù, ta hẳn là nên đề nghị người đến một danh môn chính phái bá sự học nghệ, ít nhất có thể thành được một người phẩm đức tạm thông qua, quan niệm vẫn bình thường.”

“Không liên quan đến người.” Đông Ma Quân vỗ vỗ vai hảo hữu: “Tục ngữ nói xem ba tuổi biết tương lai, Thu di từ lúc ta năm tuổi đã nói: hết thấy đều là lỗi của cha ta.” Kỳ thật hẳn chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý mất sạch nhân tính có được không?

...

“Giáo chủ ~ Người rốt cục đã trở lại ~” Một lão nhân thăm hề hề chạy đến như điên, Đông Ma Quân cùng Tiểu Quân thấy mà khóe miệng ra sức co giật

~“Lý thúc, người...”

“Giáo chủ, người không biết, Triệu Tiên lão hồn dẫn đó làm phản a ~ Hẳn thông đồng với đông đảo nhân sĩ chính phái vây công Ma giáo chúng ta. Lão phu liệu chết chống đỡ, chỉ tiếc bọn chúng người đông thế mạnh, giáo chủ, phó giáo chủ cùng các hộ pháp lại đều không có mặt...Ai, tổn thất thảm trọng a ~”

[Thông đồng?] Nhìn đoạn biểu diễn phấn khích trước mặt, hai người chú ý đầu tiên đều là từ này, sau đó ăn ý lắc đầu, cảm thán khóe miệng mình ‘trúng độc’ có chút sâu.

“Giáo chủ?” Lão nhân buồn bực, hai người này sao lại lắc đầu?

“A, không có gì, Lý thúc, người nói tiếp đi.”

“...” Hẳn đều đã nói xong rồi a: “Giáo chủ, Triệu Tiên làm phản...” Người lại một chút phản ứng cũng không có.

“Không có việc gì, bọn chúng không phải là không tiến vào được sao.” Kháo, thật sự khinh hấn là kẻ ngốc a?

Tình huống hiện tại là như vậy, Ma giáo cao tầng có bốn đàn chủ, đều ở bên ngoài đóng trong các phân đàn, quanh năm không về, hai đại hộ pháp xử lý sự vụ trong tổng bộ. Nếu nói Đông Diễm Quân là cổ đông, Đông Ma Quân là chủ tịch hội đồng quản trị, thì Tiểu Quân chính là CEO.

Lần này Đông Ma Quân vốn định cho hai người thời gian bồi dưỡng tâm phúc chuẩn bị phản loạn, trước khi đến phái Tiêu Dao đã cho hai đại hộ pháp nghỉ phép. Không nghĩ đến bọn chúng nhanh như vậy đã động thủ, cũng quá cơ khát rồi...

Còn có, hẳn cùng Tiểu Quân không phải từ ngoài cửa bước vào Ma giáo, môn phái nào không chút bí đạo mật thất? Lối hai người bọn họ đi chính là bí đạo chỉ có giáo chủ cùng hộ pháp biết được.

Vừa chui ra đã nhìn thấy lão nhân mặt cuốn băng, máu me nhỏ giọt mà trung khí vẫn mười phần khốc tang, bên cạnh cũng không thiếu một đám người thực sự ‘thê thảm’.

[Này, hóa trang cũng quá không có hàm lượng kỹ thuật đi.]

[Đại khái là bọn họ đau lòng thủ hạ, có ám chỉ một bộ phận không cần chống cự, cho nên cảnh bi thảm của số giả phản nghịch cũng ít đi...] ‘Bọn họ’ ở đây là nói hai hộ pháp.

[Ta còn nghĩ người trong lòng tràn đầy ý định chuẩn bị lợi dụng cơ hội này bắt được một ít kẻ bất trung?]

[Sĩ binh không muốn làm tướng không phải là binh tốt, Ma giáo không cự tuyệt dã tâm, nhưng không cho phép những kẻ không có thực lực mượn dùng thực lực tương xứng với dã tâm của hắn. Hơn nữa nếu như có thể một phát bắt được một bó to bất trung, đó mới là bi ai.]

Trên đây là hai người thông minh tuyệt đỉnh, không mất bao lâu đã học được ám hiệu của ảnh vệ hoàng gia.

“Thật đúng là quá phận! Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn!” Đông Ma Quân phẫn hận, đầy mặt sương lạnh, sát khí bức người, nhìn mà chúng thuộc hạ không bệnh giả bị thương đồng loạt...hắc tuyến.

[Giáo chủ, quá mức rồi, người bình thường sẽ không nhiệt huyết như vậy.]

“Giáo chủ, bình tĩnh a! Người hiện tại là hy vọng của chúng ta. Lão phu thề sống chết đi theo giáo chủ!”

[Lão nhân này nhìn ra bất thường, liền vội vàng lấy cớ?] Số giáo chúng xem cuộc vui ở đây đều cảm thấy giáo chủ đúng là anh minh, người như vậy ở lại trong giáo, còn ý vào bối phận ngồi lên địa vị cao thật sự là bi ai của bọn họ.

Đều nói gừng càng già càng cay, hai lão này sao lại càng già càng nhạt? Mấy người tuổi lớn ngang ngựa đã lạng lẽ lùi về sau lưng các tiểu bối, mắt mặt a

~“Đông Ma Quân, người nghe rõ cho ta! Lập tức tự phế võ công, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ta có thể thả cho người một con đường sống!”

“A...” Quay đầu nhìn Lý thúc “Hắn làm sao mà biết ta đã trở về?”

“Điều...điều này...” Đầu đầy mồ hôi.

“Ma giáo dễ thủ khó công, hắn dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đầu hàng? Lại còn...tự phế võ công?”

“Giáo chủ, hắn đây là đang lấy tính mạng của giáo chúng ra uy hiếp...”

“Ta là giáo chủ, không phải bảo mẫu, những thời điểm thế này, hắn phải là lúc giáo chúng liên hợp chống đỡ kẻ thù bên ngoài đi? Nếu mỗi lần môn phái có việc liền cái gì cũng không chống cự, sau đó bảo giáo chủ đi đầu hàng...”

“Chúng ta đã chống cự, tổn thất thảm trọng a ~” Chỉ chỉ những bệnh nhân bị thương bên cạnh.

“A...” Gà vịt trong trù phòng đích xác tổn thất thảm trọng: “Vậy ý của người là...đi ra đầu hàng?”

“Giáo chủ?” Người này rốt cuộc phát hiện chuyện không bình thường, hai vị đối diện cười với hắn quá mức vui vẻ: “Người...Ha ha ha ha ~” Hắn cũng cười: “Chuyện đến nước này, ta cũng không gạt giáo chủ nữa, nhanh như vậy đã nhìn ra, không hổ là nhi tử của hắn.”

[Dạ dày ta đau quá...] Đông Ma Quân nhìn Tiểu Quân, đồ ngu xuẩn này đang vũ nhục chỉ số thông minh của nhân loại.

[Nhịn đi, cha người lúc này ở dưới địa phủ còn không biết đang đau chỗ nào đâu.]

[Nếu nàng ở đây, khẳng định sẽ hoài nghi Lý thúc năm đó có phải là từng thâm mến cha ta hay không.]

[Người không thể bớt nhắc đến nữ nhân kia a?]

[Ta chỉ cảm thấy loại thời điểm này hắn hẳn là nên ồn ào ta như thế nào như thế nào hà đức hà năng mà có thể đảm nhiệm chức giáo chủ, chứ sao lại đột nhiên nhắc đến cha ta? Chuyện này rất...]

[...] Tiểu Quân cũng bắt đầu tự soạn một vở.

“Hừ, Đông Tử Mị, ngươi một mao đầu tiểu tử, tự xưng Ma Quân, dẫn dắt mọi người đến tình trạng gì? Một môn phái tử tế lại tự xưng Ma giáo, làm cho mọi người ở bên ngoài đều không ngẩng đầu lên được, ngươi cần bản thực có lỗi với cha ngươi!” Thật đúng là nói kìa.

[Cha ta lúc đó đặt là Tu La môn.] Còn không bằng cái tên Ma giáo của hắn đâu: [Còn có, ngươi dám gọi ta thêm một tiếng Tử Mị nữa thử xem!]

Lão nhân kia bị sát khí của Đông Ma Quân dọa sợ đến lui lại mấy bước, sau đó nhìn trái nhìn phải, vội vàng vàng, lập tức xông đến chỗ cái chén đang nằm trên bàn cách đó phải ngoài ba thước...

“Đông Ma Quân, hôm nay tử kỳ của ngươi đến rồi!” Ném vỡ chén.

“Quăng chén ra hiệu...”

“Hắn xem kịch quá nhiều rồi.”

“Ngươi đồ ngu xuẩn! Cái chén này có thể tạo ra bao nhiêu âm thanh a? Còn mất công chạy sang lấy, ngươi rống một tiếng không phải toàn bộ đi ra được rồi sao? Hiện tại đánh lên cũng không dùng chiêu này! Ngươi, ngươi, ngươi, nương ngươi nhất định là khó sinh mà chết, sinh ngươi ra chính là thẹn với liệt tổ liệt tông!” Một giáo chúng đang giả chết bên cạnh rốt cuộc nhịn không nổi nữa.

“Ngươi...Ngươi đâu a!” Xem, cái giọng này đương nhiên vang hơn tiếng chén vỡ, nhưng sau lưng hắn thủy chung vẫn chỉ có hai ba con mèo lớn mèo nhỏ đã nhảy ra từ lúc vừa ném chén.

“Ngươi...các ngươi...các ngươi đồ phản đồ!” Chỉ vào những người đã tự mình đứng lên tháo băng vải gỡ kẹp gỗ.

“Phản đồ? Ngươi mới là đi? Hơn nữa chưa thấy qua phản đồ nào keo kiệt như ngươi, một chút tiền như vậy đã muốn thu mua chúng ta.” Ít đến nỗi làm cho bọn họ muốn dùng lương tâm khiển trách bản thân một chút cũng làm không được.

“Nếu không phải Triệu Tiên cầm phần lớn tiền đi thu mua người các môn phái khác, ta cần gì...”

“Đừng nhiều lời nữa, ngươi lộ cả rồi, ngoài cửa đã đến đủ?” Đông Ma Quân phát tay: “Đánh đi, không cần khách khí.”

“Các ngươi dám...A nha ~ Giáo chủ tha mạng a, nể mặt lão giáo chủ...Ôi!”

...

Ngoài cửa...

“Kỳ quái, sao một chút động tĩnh cũng không có?”

“Đến rồi đến rồi!”

“Hừ hừ, Đông Ma Quân, ngươi đồ tà môn ma đạo, hôm nay lão phu dưới sự chứng kiến của các vị trong chính đạo, sẽ thảo phạt ngươi!”

“...”

Mọi người ở bên trong vừa ra tới đều cảm thấy mùa thu đến sớm, sau lưng lá vàng rụng đến là nhiều a

~“Di? Thật đúng là có không ít nhân sĩ chính phái.”

“Nếu cái tên bị đuổi khỏi Võ Đang kia không xếp ở hàng thứ nhất thì đúng vậy.”

“Nếu cái tên đang phát cỡ hò reo võ công tốt hơn người trông cửa chỗ chúng ta được một chút thì đúng vậy.”

“Di...Đây không phải là lão Vương đầu trọc thợ rèn ở đầu thôn sao? Khoác tăng phục Thiếu Lâm vào trông rất khá a, xem cái cà sa này, phải là bối phận hàng chữ Không đi? Cao tăng a ~”

“Là lỗi của ta, phản đồ cũng không phải người người đều làm được.” Đông Ma Quân nhận tội: “Vốn còn nghĩ sẽ có chút thú vị.”

“Hắn đã cố hết sức rồi, mấy tên đứng bên cạnh xem như đều là đệ tử nhị lưu của các môn phái.”

“Đầu năm nay người có nhiệt huyết quá ít a.” Tiểu Quân sau khi biết Triệu Tiên đi kéo ngoại viện, còn tưởng rằng sẽ được hội ngộ những thanh niên nhiệt huyết háo hức trừ ma vệ đạo.

“Có.” Một giáo chúng vẫn luôn im lặng mở miệng: “Nhưng là hộ pháp động tay chân, hiện tại mấy... thanh niên nhiệt huyết kia hẳn là đang ở trong Giới Luật đường của môn phái mình nghiền ngẫm lỗi lầm. Tả hộ pháp nói, không cho phép nháo lớn chuyện, nếu có thương vong, chính là kết thù không cần thiết. Hữu hộ pháp nói, thiếp cảm ơn của các môn phái sẽ đến sau.” Các đại môn phái cũng mượn cơ hội này thanh lý môn hộ.

“Thiết ~” Đông Ma Quân vạn phần thất vọng: “Tuy rằng trong môn phái không lật ra được gì cũng xem như chuyện tốt, nhưng là...”

“Giáo chủ!” Một giáo chúng trèo lên cao từ xa xem cuộc vui hô to: “Bên kia đang đến một đội nhân mã, rất nhanh, là quân đội!”

56. Chương 56: Yêu Nhiều

“Quân đội?” Đông Ma Quân kinh ngạc một chút, sau đó hiểu ra: “Đến thật đúng là nhanh.”

“Cái gì? Nàng? Không thể nào...”

“Từ khi Diễm Quân kể trong giáo nam nhiều nữ ít ta đã có dự cảm rằng nàng sẽ đến.”

“Nhưng lúc này chúng ta còn đang nội đấu mà?”

“Nàng chính là vừa nghe tin đã đoán trúng bảy tám phần chân tướng.” Hơn người rồi đi? Tiền phó giáo chủ của ta?

“Điều này chỉ cho thấy lỗi suy nghĩ của nàng cũng không thuộc phạm vi người bình thường như người.”

“Người tới là ai?” Mở miệng trước hết không ngờ lại là Triệu Tiên.

Toàn bộ người trong Ma giáo đồng loạt nhìn hắn, ánh mắt mang theo vẻ ngạc nhiên.

[Vị này sẽ không ngu ngốc giống vị bên trong đi? Vẫn cho là mình đang chiếm thế thượng phong?]

“Làm càn! Dám vô lễ trước mặt Tương vương!”

“Tương vương?” Đông Ma Quân bọn họ đều chuyển ánh mắt nhắm về nam tử rất khôi ngô, rất tướng quân ở chính giữa, sau đó nghi hoặc, hắn đến làm gì? Nếu không phải có chiếc xe ngựa quen thuộc theo ở phía sau, ngay cả Đông Ma Quân cũng sắp hoài nghi vị Tương vương này thật sự chỉ vừa lúc đi ngang qua mà thôi.

“Không có việc gì.” Tương vương rộng lượng vung tay: “Các người tiếp tục.”

“...” Ma giáo bên này.

“Tương vương diện hạ chính là đến tiêu diệt yêu nhân Ma giáo?” Lão nhân ăn cơm uống phí số hai mắt lóe sáng nhìn hắn.

“Chuyện này...”

“Đương nhiên không phải.” Giọng của Phượng Tê từ trong xe ngựa truyền ra, sau đó tự nhiên hào phóng bước đến, từ trên xuống dưới đánh giá Triệu Tiên.

“Đều là người có tuổi, sao lại kém so với cha ta nhiều như vậy?” Nhỏ giọng nói thầm.

“Cha ngươi là yêu nghiệt quốc bảo của Cẩm quốc, có thể giống sao? Bất quá người này đích xác không được tốt lắm.”

“Vị này...”

“Lễ phép một chút, phải biết rằng quan với dân có khác biệt rất lớn.” Phượng Tê trừng lão nhân kia một cái: “Ta là can muội muội của hần, ít nhiều cũng tính là công chúa, người tốt nhất khách khí một chút.”

“Thảo dân...tham kiến Tương vương cùng công chúa.” Lão nhân rút cuộc nhớ ra phải hành lễ.

[Hần tin?! Hần thật sự tin! Ta đi chơi đã hơn một năm rồi cuộc cũng có người tin! Không gọi ta là hoàng hậu nương nương nữa!] Phượng Tê cảm thán, trong chớp mắt tăng giá trị hảo cảm với lão đầu lên, đương nhiên không quên điều thấp chỉ số thông minh của hần xuống.

“Tốt lắm, chào cũng chào rồi, người có thể đi chết đi.”

“A?”

“Dốt nát a ~ Đây, lại gặp mặt, ta động tác nhanh đi?”

“Đại ca, Tiểu đại ca.” Đông Diễm Quân xuất hiện, lúc này kẻ ngốc cũng biết đám người mới tới đứng về bên nào.

“Người đến làm gì?” Đông Ma Quân hỏi Phượng Tê, Tiểu Quân ở bên cạnh trong lòng phun tào, một đồng người mà người chỉ nhìn thấy mỗi người này.

“Hai nguyên nhân: một, sợ người có vận nhất, đến hỗ trợ, ở...hiện tại đã biết, vận nhất này còn phải trừ đi một vận; thứ hai, là...” Chỉ vào Tương vương: “Diễm Quân nói chỗ các người nam nhân tốt rất nhiều...”

“Tả hữu hộ pháp đều là nam, tứ đại đàn chủ ba nam một nữ, nòng cốt cấp trung khác trên một trăm, thanh niên là chính, đều vừa độ tuổi thành thân.”

[Ôi trời đất ơi...] Tiểu Quân đỡ trán.

[Không lẽ...Giáo chủ là đang tìm lão bà cho chúng ta sao?] Nhìn Phượng Tê, lại nhìn nhìn Tiểu Ny bên cạnh nàng: [Giáo chủ đối với chúng ta thật là tốt ~] Mọi người khí thế lập tức mãnh liệt tăng lên, chỉ ước gì lập tức xử lý sạch sẽ mấy tên quấy rối ở cửa, sau đó cùng vị hồng nương đại tỷ này nghiêm túc thảo luận một phen.

“Các người! Triều đình lẽ nào lại dung dưỡng oai phong tà khí, mặc kệ tà ma tồn tại sao?” Thật là một NC nhiệt huyết a

~“Dưỡng chứ, sao lại không dưỡng? Không có tặc, người bảo bộ khoái làm cái gì?”

“...” Nhiệt huyết trợn mắt há hốc miệng.

“Hơn nữa, người ta cũng tự nhận mình là Ma giáo rồi, vui vẻ giúp người mới là không bình thường đi?”

“Vậy bọn hần có thể không gọi tên này!”

“Chân tiểu nhân tốt hơn quỷ quân tử nhiều lắm, sự quật khởi của mỗi môn phái đều tự có nguyên do, thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng sự diệt vong của tất cả các môn phái đều không tách khỏi bóng dáng của phản đồ, những kẻ bình thường ra về đạo mạo, sau lưng nam đạo nữ xứng...”

“Nhưng mà...bọn hần là người xấu a.”

“Nương người đang gọi người về ăn cơm kia kìa!” Tiểu thí hài, từ đâu đến thì về đó đi: “Nói cho người biết, cường quyền chính là chân lý, người đánh thắng hần, người chính là chính nghĩa, còn đánh không thắng...à...Không có loại khả năng thứ hai, dưới tay hần không lưu người sống.”

“Người...người...Giết người là không đúng!”

“Hài tử, việc này mà chọc đến chỗ quan phủ, bọn họ nhất định là chiếu luật làm việc, người giết người trong Ma giáo cũng là giết người, cũng phải đền mạng. Đương nhiên người có thể giết nhiều thêm vài người, thăng cấp từ giam giữ xét sau lên lập tức xử tử, trên còn có chém ngang lưng, ngũ xa phanh thây, lăng trì...” Về mặt say mê hưởng tới, Phượng Tê bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem mình có nên đến Hình bộ đi dạo hay không.

“Ta đột nhiên có cảm giác mình là lương dân.” Tiểu Quân nhìn Phượng Tê tự so sánh.

“Cảm giác là không đáng tin.” Ta chẳng thấy người ‘lương’ ở chỗ nào.

Tuy rằng xem cuộc vui thực phần khích, nhưng Đông Diễm Quân cũng hiểu được đã đến lúc nên xong việc rồi, phát tay, một đám giáo chúng đang chờ tìm lão bà phía dưới ngao ngao kêu lên, xông về phía các ‘tám gương chính nghĩa’.

...

“Thật nhàm chán...” Đông Diễm Quân sau khi biết là ca ca mình bày ra trò phản loạn này, không một chút ý tứ phản đối, ngược lại oán giận đại ca không biết chọn người.

“Chuyện này không thể trách ta, vốn sẽ kích thích hơn một chút, ai biết Tiểu Tả, Tiểu Hữu hai người bọn họ đau lòng thủ hạ, trộm thông tin...”

“Nếu chúng ta không phối hợp trước, ngay từ lúc bọn chúng bắt đầu thu mua người đã bị áp giải đến trước mặt người rồi.” Một nam tử hào hoa phong nhã đi đến, tuy rằng biểu tình trên mặt không thuộc kiểu tê liệt như Lý Mộ, nhưng nhất cử nhất động của hắn đều là khuôn mẫu tiêu chuẩn, chỉ thiếu điều khắc lên mặt hai chữ ‘nghiêm túc’.

“Nếu người thật sự nhàm chán, có thể bày trò nhất thống giang hồ, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi.” Một giọng nói đầy chế giễu vang lên bên cạnh người kia, lần này là một nam tử thoát nhìn thực ôn nhu. Đúng vậy, thoát nhìn thôi, chính là cái loại người nhìn một cái thì thấy rất ôn nhu, nhìn cái nữa liền bị sát khí của hắn hù dọa. Thực sự mâu thuẫn, thực sự...đặc biệt.

Phượng Tê thấy hai mỹ nam tử ánh mắt sáng lên, dùng khuỷu tay chọc chọc Đông Ma Quân, người sau lập tức hiểu ý.

“Tả hộ pháp.” Chỉ người nghiêm túc.

“Hữu hộ pháp.” Chỉ người nhìn như ôn nhu kì thực sát khí rất thịnh còn lại.

“Người chính là...công chúa...”

“...mang theo nữ nhân đến xem mắt?”

Hai người vừa mới trở về, nghe được đều là lời giới thiệu của thuộc hạ.

“Ai nói? Ta là mang nam nhân đến xem mắt.” A nha nha, hai người này ai phối với Nhị vương gia nhà bọn họ thì tốt đây

~“Người tránh xa ta ra một chút!”

Tiếng gào của Tương vương từ bên ngoài truyền vào, Phượng Tê lập tức nhảy lên chạy ra xem, Đông Ma Quân đuổi theo, sau đó là nhóm bát quái Đông Diễm Quân cùng tả hữu hộ pháp.

“Thân ái, ta từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người đã bị người đả động sâu sắc, trong lòng trong mắt ta rốt cuộc không dung được bất luận kẻ nào khác nữa rồi ~ Hãy để chúng ta có được lẫn nhau đi, không cần thẹn thùng a ~ “

Một nam nhân ăn mặc trang điểm lộng lẫy rõ là yêu nghiệt thụ...được rồi nói không chừng là yêu nghiệt công, đang vây quanh Tương vương không chịu buông tha, chọc Cảnh Thiệu tức giận đến rút kiếm vung tới.

Một vương gia, cho dù thích học võ cũng sẽ không xem luyện võ như sinh mạng của mình, hơn nữa Cảnh Thiệu học phần nhiều là võ nghệ giết địch trên chiến trường, chứ không phải đơn đả độc đấu.

Vì thế sau vài hiệp, Cảnh Thiệu đáng người hơi hiển khô ngô bị người áp đảo, còn bị ôm chặt lấy, cố tình người kia lại gây yếu hơn hắn một chút, hiệu quả thị giác thật sự là...

“Tương vương, có mỹ nhân chủ động yêu thương nhưng nhớ, hắn là nên tận tình hưởng thụ mới phải.” Đông Ma Quân lập tức đứng về phía thuộc hạ.

“Một trong tứ đại đàn chủ.” Đây là nói với Phượng Tê.

“Yêu Nhiêu, người đã trở lại.”

“Đúng vậy a ~ Hơn nữa vừa về đến liền nhìn thấy Tiểu Thiệu Thiệu đáng yêu nhà ta ~ Giáo chủ ~ Người ta yêu rồi ~ Đây chính là cảm giác nhất kiến chung tình a ~ Thiệu Thiệu, da người thật tốt...” Ta sờ...

“Thật sự không hổ với cái tên Yêu Nhiêu (xinh đẹp, diêm dúa, mê hoặc lòng người).” Người bộ dạng yêu, cá tính càng yêu

~“Phượng Tê! Cứu cứu ta! Kẻ điên này, buông ta ra!”

“Nhị hoàng đệ nói đùa, người ta sao có thể có loại bản lĩnh đó. Phượng Tê là chân chính tay trái gà không chặt a...” Lên đi lên đi, tay lại sờ xuống dưới một chút, lớn mật một chút a, đừng cô phụ cái tên Yêu Nhiêu của người.

“Nhanh ném tên biến thái này đi!”

“Cảnh Thiệu a, phải biết rằng, đầu năm nay nam nhân chịu chủ động không nhiều lắm. Có người nhất kiến chung tình người nên vui mới đúng, như vậy sẽ tiết kiệm cho ta bao nhiêu chuyện a...” Phượng Tê cảm thán: “Vốn đang định chọn cho người một người trong tả hữu hộ pháp, không nghĩ đến động tác của người còn nhanh hơn cả ta, rất tốt!”

“Người đang sờ nơi nào! Người đồ biến thái này ta muốn chém người!”

“Chém đi ~ Chém đi ~ Người chịu thương tổn ta thuyết minh người cỡ nào để ý đến ta...”

“Hắn là...M?”

“Ngả mũ (àimũ, phát âm nhanh nghe tương tự)?”

“Chính là thụ ngược cuồng.”

“Không phải, hắn chỉ là làm việc không theo lẽ thường mà thôi, sự thật chứng minh hiệu quả rất tốt.”

Cảnh Thiệu bị lời của Yêu Nhiêu kích thích một chút, động tác giây giữa ngừng lại, lập tức bị người nào đó được một tác tiến một thước hôn lên.

“A!” Tiếng hô hưng phấn của ba nữ nhân.

“Chúng ta có nên đi trốn không?”

“Mới không cần!”

...

Buổi tối, khách phòng, một bóng người lên vào nơi nghỉ của Tương vương.

“Không cần kích động như vậy, là ta.” Đông Ma Quân bình tĩnh dùng tay kẹp mũi kiếm: “Với trình độ này của người, không đối phó được Yêu Nhiêu.”

“Người đến làm gì?”

“Kích động như vậy làm gì, nếu ta muốn gây bất lợi cho người thì đêm nay sẽ không đặc biệt đuổi Yêu Nhiêu đi, chỉ sợ hắn sớm đã ở trên giường của người rồi.”

“Người chịu giúp ta? Ta còn tưởng rằng người ở bên cạnh Phượng Tê lâu...” Đều thích xem cuộc vui, nhất là tiết mục nam nam mến nhau.

“Ta đương nhiên là nên đứng về phía thuộc hạ của mình, bất quá ta có chuyện cần nhờ người, cho nên mới đến thỏa thuận.”

“Thỏa thuận?”

“Ta có thể cam đoan lúc người ở Ma giáo sẽ không phải chịu quấy rầy, nhất là quấy rầy đến từ Yêu Nhiêu.”

“Thật sự? Thật tốt quá, tạ ơn trời đất, người vẫn thực có tình người thôi.”

“Không nghe thử điều kiện của ta?”

“Chỉ cần ta có thể làm được.” Xế chiều hôm nay bị đùa giỡn ngay trước mặt mọi người, đây chính là vết nhơ lớn nhất đời hắn.

“Phượng Tê.” Đông Ma Quân khẽ nói hai chữ, thành công hóa đá một người.

Bên kia...

“Giáo chủ thật quá đáng ~ Lại dùng thân phận áp bức ta!”

“Bình tĩnh một chút, ý hắn ta hiểu.” Phượng Tê vui cười hớn hở vung khăn tay: “Người a, đều là sinh vật phạm tội (bị coi thường, ý như chờ tình chạy mới chạy theo tình), muốn theo đuổi người ta thì tử triền lạn đả là không đủ, lật mềm buộc chặt, hiểu không?”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-tuyen-ky>